

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÜMRAN TAN

SEHER
YELİ

DÜĞÜM

Bazen aşk, sizi önce amansız bir
kalbe sürgün düşürür
sonrasında ise kaderin ağlarıyla düğümlerdi.

Zeynep, ölümle yüz yüze geldiğinde artık her şeyin
bittiğine emindir. Dönüşü olmadığını düşündüğü
ölümün kollarında kıvrılırken, sevdiği adam tarafından
bir kez daha kurtarılır. Fakat öğrendikleri onu
derinden sarsacak ve büyük bir ikilemin
içine düşürecektir.

*Kalbinde biriken kurgunluklar mı yoksa
Vural'a duyduğu aşk mı daha büyüktü?*

Sınandığı bu soruyla beraber karnındaki bebeği
günbegün büyümektir. Vural'a duyduğu aşka yavaş
yavaş yenilirken geçmiş tarafından bir kez daha yakalanır.
Şimdi endişe etmesi gereken bir hayat daha vardır ve
onu ayakta tutan tek şey Vural'a duyduğu güvendir.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

1 / PUKKALAR

PUKKA
KUTUPLARI

SEHER YELİ

DÜĞÜM

ÜMRAN TAN

SEHER
YELİ

DÜĞÜN

Playlist

Melek Mosso - Kızgınlım

Melek Mosso - Gel Desem De Gelme

Melek Mosso - Gölgen Yeter

Mabel Matiz - Kahrettim

Mabel Matiz - Bir Hadise Var

Mabel Matiz - Karakol

Sezen Aksu - Onursuz Olabilir Aşk

Çağan Şengül - Ben Sana Veda Edemem

Çağan Şengül - Yokmuş Sevenimi Senden Önce

Çağan Şengül - Çok Yazık

Emir Can İğrek - Kor

Suzan Hacıgarp - Kırdığın Kadar

Suzan Hacıgarp - Söz Verdiğin Gibi Değil

Para - Kimseler

Tuna Kiremitçi - Ellerimde Çiçekler

Fikri Karayel - Bitmezse Kış

Onur Akin - Geceyi Sana Yazdım

Yalın - Ki Sen

Yıldız Tilbe - Delikanlım

Murat Gögebakan - Yürekteşin

I. BÖLÜM

BUZ YANIĞI

Vural'dan...

*B*ir yangında yanmıştı geçmişi. Öyle çok yanmıştı ki geleceği bile küle dönmüştü.

Şimdi bir yangın daha başlamıştı Zeynep'le kurdukları evin tam orta yerinde. Bu ev, Vural'ın doğduğu evdi aynı zamanda. Doğduğu evde, kendi elleriyle yaktığı yangının ortasında kalmıştı. Anbean büyüyen yangın ilk önce halıyı tutuşturdu, Vural'ın geçmişe dalan gözleri, bu yangını görmüyordu. Üç yıl önceki yanan eve girdiği o zamanın içindeydi. Harabeye dönen evin içinde bağırdığını hatırlıyordu. Birileri onu dışarıya çıkarmaya çalışsa da başaramıyordu.

Vural, yine o yangının orta yerindeydi. Kalbindeki ağrı o günkü gibi şiddetliydi, bu yüzden başka hiçbir şeyi görmüyordu. Zeynep'in onu terk edişi, geçmişindeki kayıplar kadar acıtmıştı. Öyle ki onu geçmişine götürmüş ve kalbinde bir buz yanığı oluşturmuştu.

Yangın gittikçe büyürken zihni uyuşmaya başladı. Evdeki hava iyice ısınmış, is kokusu her yanı sarmıştı. Bu koku da tanıdıktı. Aldığı nefes ciğerlerine zehir olarak doluyor, is ciğerlerine siniyordu. Küçük oğlunu yakan ateşi bir kez daha soludu.

Zeynep, gitmişti. O da gitmişti.

Asıl yangını kalbinde başlatıp da gitmişti. Bir insan kaç kere öldü? Vural, ailesini kaybettiği yangında öldüğünü düşünüyordu ama aynı acı yine göğsüne saplanmıştı. Aynı ölüm yine kapısında idi. Neden kaderinde güzel şeyleri mahvetmek vardı?

Başını geriye doğru attı. Kalbi acıyla kasılıyordu. Ölü kalp, nasıl bir kez daha can çekişebilirdi? Oysa büyük yemin etmişti bir daha aynı şeyleri yaşamamak için. Ama bir çift kahverengi göze vurulmuştu. Aynı acıyı tekrar göğüslemişti. Odanın ortasındaki masa tutuşmaya başladı. Ölümün ayak izleri gözlerinde belirginleştğinde bomboş baktı. Yorulmuştu, bu öyle bir yorgunluktaki ki artık savaştacak ya da olanlara direnecek gücü kalmamıştı. Bir kaybı daha kaldıramayan kalbi yavaş yavaş iflas ederken, Zeynep'in uğrunda defalarca yandığı yeşil gözlerini kapattı. Huzuru arayan bedeni gevşedi ama yaşadığı travma yakasını bırakmıyordu. Geçmişine yenildiği her an ölüyordu. Cığerleri ağzına kadar zehirle dolmuştu.

Sertçe öksürdüğü sırada tanıdık bir sesin, "Vural!" diye bağırdığını duydu.

Hayal ve gerçek arasındaki arafta sıkışıp kaldığı için olanların farkında değildi. Camın kırılma sesi odaya dolduğunda gözlerini zor da olsa araladı. Pencereden içeri giren bir beden gördüğünde aklı hâlâ başında değildi. Oğuz ona doğru ilerlediğinde arkasından biri daha içeri girecekti ki, "Siktir!" diye bağırp cama doğru döndü. Oğuz'un sesini duyunca irkildi. "Tahir, arabamda yangın tüpü var, getir hemen."

Oğuz, koluyla ağzını kapatmış ona doğru yürüyordu. Vural gözlerini kırptırdı. Alkol zihnini uyuşturduğu için sarhoştı. Derin bir uykudan uyanmış gibi etrafına baktı ve yangının gerçekliğini gördü. Yaşananlar gerçektir, yanan geleceğiydi.

"Vural, kalk ayağa, çıkarım şuradan."

Oğuz eğilip onu kaldırmaya çalışınca sarhoş bedeni sendeledi. Zihni ayılmaya başladığında, "Ben..." dedi ama devamını getiremedi. Çünkü o da ne yaptığını bilmiyordu. Hayatı boyunca ilk defa kendini bırakmıştı. Aldığı eğitimler, verdiği mücadeleler, konumu... her şeyi bir kenara bırakıp kayıplarla dolu geçmişinin ve yitirdiği geleceğinin yasını tutmuştu. Mateminde, kayıplarında boğulup gitmişti.

Tahir içeri girince vakit kaybetmeden perdelere sıçrayan yangını söndürdü. "Siz çıkın, ben hallederim," diye seslendi.

Oğuz, Vural'ın omzuna girip onu kapıya doğru yönlendirmeye çalıştı. "N'aptın oğlum sen?"

Verdiği cevap kısaydı. "Bilmiyorum."

Nasıl bu kadar şüursuzca davrandığını aklı almıyordu. Alkolle uyuşan kafası yüzünden neler olup bittiğinin yeni farkına varıyordu. Dışarı çıktıklarında temiz hava yüzüne çarptı. Yaşananların gerçekliği ise üstüne çullandı. Başını çevirip arkasına baktığında bir an hareket etmeyi kesti. Evlerinde bir yangın çıkmıştı ve bunu Vural yapmıştı. *Engel dahi olmamıştı...* Bu gerçek kafasına dank ettiğinde yutkunmaya çalıştı. Soluduğu duman yüzünden boğazı acıdı.

Sertçe öksürmeye başlayınca Oğuz onu yürütmeye çalıştı. "Tahir yangını söndürecek, gel."

Dışarı çıktıklarında Oğuz destek olmayı bıraktı. Vural sırtını duvara yaslayıp elleriyle yüzünü kapattığında başına keskin bir ağrı saplanmıştı. "Ben ne yaptım?" Avucunun içiyle kafasına iki yandan vurdu. Nasıl bu kadar pervasız davranabilirdi, aklı almıyordu.

Oğuz, elini koluna yerleştirdi. "Bunu sonra konuşacağız, şimdi daha önemli bir mesele var."

Oğuz'un burada olduğunun yeni farkına varmış gibi ellerini indirip çatılan kaşlarıyla ona baktı. "Sen neden buradasın?"

Oğuz, dişlerini birbirine bastırdı. "Zeynep."

Vural, hızlıca doğruldu. İçindeki umutla, "Burada mı?" diye soludu.

Başını iki yana doğru sallayan Oğuz'un yaşadığı sıkıntı, yüzünden anlaşılıyordu. Vural, onun kötü bir haber vereceğini anladığında ciğerlerindeki zehir katrana dönüştü.

"Beni aradı, onu almaya geliyordum ama ortada yok."

İnsanın dünyası bir günde iki kere başına yıkılır mıydı? "Nasıl yok?" diye sorabildiğinde sesi kulaklarına uzaktan geliyordu.

"Telefonuna ulaşamıyorum. Nerede olduğunu bilmiyorum. Onu bulmamız lazım."

Vural, cebindeki telefonu çıkarıp Zeynep'in konumunu açtı. Elleri, yaşadığı endişeden dolayı birbirine dolanıyordu. Hiçbir şeyden korkusu olmayan adam, bir çocuk gibi korkuyordu. Ya ona bir şey olursa? Bunun düşüncesi bile içini kanla doldurmaya yetiyordu.

Konumu görünce Oğuz'a gösterdi. "Şu caddede görünmüş."

"Sadece valizi ve yere düşen telefonu oradaydı."

Ya ona çoktan bir şey olduysa? Kendisi bir zavallı gibi yaşadığı acılara boğulduğunda karısı çoktan... "Siktir!" diye bağırarak Vural, gözlerini Oğuz'a çevirdi. "Ne kadar zamandır yok?"

Oğuz, kolundaki saate baktı. "Bir saat kadar oldu."

Vural'ın göğsüne saplanan acı daha derine indi. Ama sırası değildi. Kendini korkularına teslim edemezdi, o kör kuyuya şimdi düşemezdi. Şu an daha önemli bir meselesi vardı. Önce Zeynep'i bulmalıydı.

"Verici," diye araya girdi. "Bilekliğinde verici vardı."

O verici sayesinde yerini tespit ettiklerinde dizleri titremeye başlamıştı. Oğuz önce ambulansı ve polisi aramış, daha sonra da Vural'ın çalıştığı eski balıkçıya doğru arabayı sürmüştü. Vural'ın görmeyen gözleri yola kilitlenmişti. İçi içini yiyordu adeta. Öfkesi bir sis gibi onu kuşatmıştı. Kendine engel olmak için ellerini yumruk yaptı. Ama benliğine duyduğu öfke o kadar büyüktü ki... Yumruk yaptığı elini torpidoya geçirdi. Şiddetle art arda vurdukça içinde kaynayan öfke, dışarı çıkmaya çalışıyordu.

"Koruyamadım lan, koruyamadım!" O itler ona bir şey yapmıştı. Yine Vural yüzünden birinin canı tehlikedeydi. Gözlerine dolan yaşla bir kez daha vurdu. "Allah benim belamı versin!" *Ona bir şey olursa...* Oğuz, tek kelime etmeden gaza yüklendi. "Siktiğimin dertlerine o kadar gömüldüm ki!"

Nefes alamıyordu, düşünemiyordu. Tek düşündüğü, canından çok sevdiği ama ona bunu bir türlü hissettiremediği kadındı. İçmek yerine Zeynep'in peşine düşmeliydi.

"Aptal kafam!" Dişlerinin arasından, "Bencil orospu çocuğunun tekiyim," diye hırladı.

Oğuz yola bakmaya devam ederken, "Onu bulacağız," dedi. Araba daha durmadan Vural kendini dışarı atıp o şerefsizlerin kapatılan balıkçısına koştu. İçeri girdiğinde hızlıca etrafı taradı.

"Zeynep!"

Art arda adını haykırsa da cevap yoktu. Etrafı aramaya başladı ama hiçbir yerde yoktu. Ambulansın sesini duyduğunda gözleri buzluğa takıldı. "Zeynep..." diye fısıldadığında göğsünde bir şeyler sıkıştı.

Zeynep'ten...

Soğuk, buzdan pençelerini göğsüme geçirmişti. Öyle derine inmişti ki ondan başka hiçbir şey hissedemiyordum çünkü beni kısıkvrak yakalamıştı.

İğne yüzünden uyuşan bilincim, içinde bulunduğum durumu daha kötü bir hale getiriyor, beni soğuğa karşı yenik bir duruma düşürüyordu. Ağzımdaki bandı çıkarmıştım ama ellerimi nefesimle ısıtmaya çalışmam nafileydi. Bir işe yaramıyordu çünkü nefesim bile donmuştu. Buzluğun kapığını titreyen ellerimle itmeye çalışırken tekrar bağırdım. O kadar çok bağırmıştım ki boğazım tahriş olmuştu. Balıkçı kapatıldığı için kimse beni duyamazdı ama bir umut bağırmaya devam ediyordum. Bedenimdeki titreme gittikçe artıyordu. Kimse bana yardım etmeyecekti. Burada donup kalacaktım. Hem çok karanlıktı, o kadar karanlıktı ki boğulduğumu hissediyordum.

Karanlıktan hiçbir zaman korkmamıştım oysa...

Kalbim güm güm atıyordu, yerinden fırlayacak gibiydi. Artan titremelerim yüzünden dişlerim birbirine o kadar şiddetli çarpıyordu ki durduramıyordum. Alan küçük olduğu için hareketlerim de kısıtlıydı. Ellerimi karnıma sardım. Sonumuz böyle olamazdı. Bir buzluğun içinde donarak ölemezdik. "Vural..." diyerek hıçkırdım. "Lütfen bul bizi."

Zaman, bedenimdeki acıyı çoğaltarak geçiyordu. Vücut ısım ise hızla düşüyordu. Üstümdeki kıyafetler kalın olmadığı için beni koruyacak bir şey de yoktu. Kanım, damarlarımı donduruyordu. Sızlayan parmak uçlarımı ve ayaklarımı artık hissetmiyordum. Sadece Vural'ın bizi bulması için dua edebiliyordum. Elimden gelen tek şey buydu. Gözlerimi kapattığımda gördüğüm yüzü, içimin özlemle sızlamasına neden oldu. Keşke daha çok sarılsaydım ona. Buz gibi bir gözyaşı yanağımdan kaydı. Titremeler azaldığında korkamayacak kadar uyuşmuştum. Gözlerimi açamıyordum. Tatlı bir uyuşukluk vücudumu sarmaya başladı, uyku beni kollarının arasına almak için uğraşıyordu. Onun ve bebeğimizin hayaline sarıldığımda gerçekleşmeyecek bir düş tarafından esir alındım. Her şey buraya kadardı. Uykunun ölümcül kollarına kendimi bıraktığımda bizim için çok geçti.

Bu defa ölüm, başa geçmişti. Kartlar onun elindeydi ve onu durduracak gücüm yoktu.

"Zeynep uyuma, aç gözlerini."

Sesi kulaklarıma uzaktan geliyordu. Onu duyuyordum ama tepki veremiyordum. "Oğuz, o çok soğuk!" diye yakardı. "Niye bu kadar soğuk?"

Gözlerimi açmak istedim. Acısını durdurmak istedim ama yapamadım. Vücudumdaki hiçbir uzvu hissetmiyordum. Hiçbirini kontrol edemiyordum. Sadece çok uzaktan gelen sesleri duyabiliyordum.

"Yalvarırım aç gözlerini." Beni göğsüne yasladı. "Nefesin için nefesimden geçerim, yeter ki aç gözlerini." Gözlerimi açmak dünyanın en zor işi gibiydi. "Beni bırakamazsın. Sen de gidemezsin."

"Beyefendi, hastayı hareket ettirmeyin, sedyeye yatırın. Hipotermi geçiriyor olabilir."

Zihnim bir kez daha kapandı.

Biri koluma tutundu. "Buradayım sevgilim."

"Soğuk," diye fısıldadım. Vural, biraz daha yaklaştı.

"Geçecek, tamam mı?"

Sedye hareket ettiğinde bilinçsiz bir şekilde sayıklıyordum. "Çok soğuk."

"Yanımdayım."

Aklıma bebeğim gelince göğsüm daraldı. O da yanımda mıydı?

"Bebeğim," diye sayıkladım. Bebeğim hâlâ benimle miydi? Yoksa onu da mı kaybetmiştim? Buz tutan kanım, onu da dondurmuş muydu? Elimi karnıma koymak istiyordum ama yapamıyordum. Sanki bedenimin içinde hapis kalmış gibiydim.

Tekrar, "Bebeğim..." diye fısıldadım.

"Hasta gebe mi?"

Ve bir kez daha bilincimi yitirdim.

Zamanın bilinmeyen bir evresinde ağırlaşan gözlerimi araladığımda, bembeyaz bir tavanla karşılaştım. Bulanık bakan gözlerimi birkaç kere kırptırdım, makinelerden gelen sesleri işitiyordum. Nerede olduğumu bir an algılayamadım. Neredeydim ve bana ne olmuştu? Biri elimi sıktığında başımı yana doğru çevirdim.

Vural, yeşil gözlerine dolan korkuyla yüzüme bakıyordu. Başucumdaki düğmeye basarken, "İyi misin?" diye sordu.

Kaşlarım çatıldı, her şey çok bulanıktı. Olanları hatırlamak için kendimi zorladım. Birkaç saniye sonunda her şey yavaş yavaş gözümün önüne geldi. Beni kaçıran adam, balıkçı, buzluk... Cevap veremeden içeri hemşire girdi.

"Merhaba Zeynep Hanım, nasıl hissediyorsunuz?"

"Ben..." dedim ama boğazım kuru olduğu için konuşamadım. Ayrıca çok acıyordu. Doktor içeri girdiğinde Vural hemen yanımda duruyordu.

Orta yaşlardaki erkek doktor, beni kontrol edip sorular sorarken kafam karışmış bir şekilde cevap vermeye çalışıyordum. Buzlukta kaldığım süre zarfında vücut ısım yirmi sekize kadar düştüğü için orta derecede hipotermi geçirmiştım. Eğer biraz daha kalmış olsaydım muhtemelen organlarımdan bazılarını kaybetmiş olacaktım. Bunun düşüncesi irkilmeme neden oldu.

"Şanslısınız ki daha kötüsü yaşanmadı."

Gözlerimi kırpttırıp doğrulduğum sırada bakışlarım karnıma kaydı. Boğazımdaki yumru büyürken bir an nasıl soracağımı bilemedim. Çünkü alacağım cevaptan ödüm kopuyordu. Onun kaybını duymaya hazır değildim. Boyumu aşacak olan acısını çekecek gücüm yoktu.

"Onun da durumu iyi." Vural'ın sesini duyunca başımı hızla ona doğru çevirdim. Yüzünde kederli bir gülümseme vardı. "İkiniz de iyisiniz."

Öyle büyük bir şaşkınlık yaşıyordum ki donup kalmıştım. *Vural, bebeği öğrenmişti.* Nasıl olduğunu dahi bilmediğim bir şekilde...

"Dinlenin lütfen, vücudunuz yorgun düşmüş olmalı."

Başım la onayladığımda doktor ve hemşire odadan çıktı. Vural beni uzanmam için yatırdığında elimi karnıma yerleştirdim. Yaşadığım rahatlamayla gözlerim dolu dolu olmuştu. Eğer ona bir şey olsaydı... o zaman ne yapacaktım? Erken olduğu için isyan ettiğim anlar aklıma gelince gözlerimden yaşlar aktı. Kalbim pişmanlıkla yanıyordu. Onu tamamen kaybedebirdim. Vural, elini yanağıma yerleştirip gözyaşımı sildi.

"Ağlama," diye fısıldadı.

Burnumu çektiğimde yeni gözyaşları akıyordu. "Elimde değil."

Yatağa oturduğunda yanağıma öyle yavaş okşuyordu ki kırılmamdan korkuyor gibiydi. Dokunuşundaki şefkat, bir çığ gibi üstüme yıkıldı. Ve artık kendimi tutmayı bıraktım. Sıkı sıkı kapattığım dudaklarımın arasından kopan hıçkırıkla uyuşuk kollarımı ona doğru kaldırdım. Kollarımı boynuna sardığımda hıçkırıklara boğuldum. Hayatımın en zor zamanını geneleve satıldığım zaman yaşamıştım. Daha kötüsünü yaşamayacağımı düşünmüştüm. Ama şimdi... bugün yaşadıklarım en az o günler kadar kötü ve karanlıktı.

Onu terk etmem, bebeği gizlemem, o adamın beni ölüme terk etmesi... Bunların hepsi birkaç saatte olmuştu ama sanki günler sürmüş gibi uzundu.

Hepsi o kadar ağırdı ki taşıyamadım. Vural bana sıkıca sarıldığında acılarımı ona yükleyip hüngür hüngür ağladım. Boğazımdaki acı şiddetini artırmış olsa da kendimi durduramıyordum. Bir nevi histeri krizi geçiriyor olmalıydım. Karnımda bebeğimle beraber ölebilirdim.

Vural'ı aynı acıyla bir kez daha sımayabilirdim.

Korktuğu şey neredeyse bir kez daha başına gelecekti. Yüzümü boynuna gömdüğümde düşündüğüm ihtimaller bir ip gibi boynuma dolanmıştı. Şimdi ona daha çok hak veriyordum. Biz sürekli tehlikede olabilirdik.

Öyle şiddetli ağladım ki sanki içimde bir şeyler parçalanıyordu. "Özür dilerim," diye hıçkırdım.

Aynı acıya sebep olacağım için çok özür dilerim.

"Şşş, geçti... geçti yavrum, hepsi geçti." Geri çekildiğinde ağlamaktan ıslanan yüzüme baktı. Ellerini yanaklarıma yaslayıp gözlerime baktı. "Ağlama artık."

"Tamam," diyerek tekrar hıçkırdım.

Hafifçe gülümsediğinde kan çanağına dönen gözlerini yeni fark ettim. Yüzü yorgunluktan çökmüştü. Gözlerini kapatıp dudaklarını alnıma yasladı. "İyisin," dediğinde sesi boğuktu. Sertçe yutkundu. "Hayattasın, geri kalan hiçbir şeyin önemi yok."

Alnımı art arda öptü. Burnumu çektiğimde kaşlarım çatıldı. Yüzümü göğsüne doğru yaklaştırdım. "Neden is kokuyorsun?" Ellerini geri çektiğinde bedeni gerildi. "İçki mi içtin?"

Kendi kokusundan hiç iz kalmamıştı. Cevap veremedi kapı açıldı. Oğuz içeri girdiğinde Vural ayağa kalkıp ellerini cebine yerleştirdi. Sırtımı yavaş hareketlerle yatağa yaslayıp yüzümü sildim.

"Hastamız uyanmış. Nasılsın?"

Oğuz'a gülümsemeye çalışırken boğuk sesimle, "İyiyim," diyebildim.

İçten bir şekilde gülümserken yanıma yaklaştı. Elindeki poşeti Vural'a uzattı. "Tahir az önce bıraktı."

Vural poşeti aldığı anda, "Banyodayım, hemen geleceğim," diyerek hastane odasındaki banyoya yöneldi.

Oğuz, yatağın yanındaki koltuğa oturduğunda gözleri endişe doluydu. "Bizi korkuttun."

Gözlerim ellerime kaydı. "Ben de korktum, bir an..." deyip sustum. Boğazıma dizilen ihtimaller konuşmamı engellemişti. Karnımda taşıdığım canla beraber öleceğimi düşünmüştüm.

"Geçti, düşünme artık."

Burnumu çektim. "Düşünmeden duramıyorum."

Başımı kaldırdığımda Oğuz'un anlayışla bakan gözleriyle karşılaştım. "Daha erken gelseydin bunları yaşamayacaktın. Özür dilerim, Zeynep."

"Senin bir suçun yok, benim daha dikkatli olmam gerekiyordu."

"Suçlu hissediyorum. Sana bir şey olsaydı kendimi asla affetmezdim." Sözleri karşısında ne diyeceğimi bilemedim. Oğuz, gülümsemeye çalıştı. "Bu arada bebek için tebrik ederim." Kaşlarını havalandı. Soru sormamı beklemeden, "Vural söyledi," dedi.

Vural'ın nasıl öğrendiğini bilmeden şimdi Oğuz'un da öğrenmiş olmasının şaşkınlığını yaşıyordum.

"O yüzden mi beni aradın?"

Aniden sorduğu soru üzerine gözlerimi kırıştırdığımda başımı aşağı doğru eğdim. "Ben düzgün düşünemiyordum. Vural çocuk istemediğini söyleyince bebeği de söyleyemedim. Bu yüzden kaçmak istedim." Ağlamak için gözlerimi tavana diktim. "Mücadele edecek gücü kendimde bulamadım. Acısını bile bile bir çocuğunun daha olacağını söyleyemedim." Sertçe yutkundum. "İstemediğim şeyler söyleyip benden uzaklaşmasını istedim. Sonra da seni aradım."

Oğuz derin bir nefes aldığı anda gözleri düşünceli bakıyordu. "Vural'ın öğrenmesi iyi oldu."

Banyodan gelen su sesi kesildiğinde, "Sanırım..." diye cevap verdim. En azından artık kaçmak zorunda değildim. Hem Vural, bebeği öğrenmesine rağmen beklediğim tepkilerden herhangi birini vermemişti. Nedeni yaşadıklarımız da olabilirdi ama şu an önemli olan tek şey yanımda olmasıydı. Belki de başa çıkabilirdik.

Banyonun kapısı açıldığında Oğuz ayaklandı. "Dinlen sen, sonra görüşürüz."

Vural, üstünü değiştirmiş ve duş almış bir şekilde yanıma geldi.

"Biraz daha kalsaydın."

"Sonra gelirim yine."

Vural, Oğuz ile beraber odadan çıktığında başımı yastığa yerleştirdim. Her yanım ağrıyordu ve kendimi çok yorgun hissediyordum. Özellikle kıpkırmızı kesilen ellerim çok yanıyordu. Yatağa sokuldum. Bana verilen ilaçların etkisiyle açılmakta zorlanan gözlerimi yumdum.

Saatler sonra uyandığımda etraf kararmıştı. Hafifçe gerinerek doğrulduğumda gözlerim karanlık odada gezindi. Işıқта uyuyamadığımı bildiği için Vural kapatmış olmalıydı. Yatakta oturur pozisyona gelince Vural'ı karşımdaki duvarın dibine çökmüş olarak buldum. Başını duvara yaslamıştı. Kolunu da kendine doğru çektiği dizinin üstüne atmış uyuyordu. Neden koltuk yerine orada oturduğunu merak ettim.

Bacaklarımı yataktan sarkıttığımda başını duvardan kaldırıp bana baktı. Uyumuyordu.

"Neden oradasın?" Sesim kısık çıkmıştı. Birkaç dakika boyunca konuşmadan yüzüme baktı.

"Düşünüyorum."

"Neyi?" Cevabından deli gibi korktuğum bir soruydu.

Başını yavaşça duvara vurduğunda gözlerini bu defa tavana dikti. "Yaptıklarımı..." deyip kısa bir an sustu. "Yapamadıklarımı..."

"Vural," dediğimde beni duymazdan gelip konuşmaya devam etti.

"Ama en çok düşündüğüm şey..." deyip derin bir nefes aldı. "Benim yüzümden az daha ölecektiniz." Sesindeki kasvet kalbimi boğuyordu. "Bu sıkık kafam, geçmişe öyle saplanıp kaldı ki!" Başını sertçe duvara vurdu. "Az daha senden olacaktım."

Yanına gitmek, onu susturmak istiyordum ama yapamadım. Hesaplaşması benden ziyade kendisiyle olduğu için araya girsem de görmeyecekti. Belki susacaktı ama kafasında kurmaya devam edecekti ve kendisine en ağır cezayı yine o verecekti. Bu yüzden susup içindeki zehri atmasını bekledim.

"Bir ateşte iki kere yanılır mı, Zeynep? Ben iki ateşi de kendim yaktım ve içine hep beni sevenleri ittim. Hem yaktım hem de yandım." Gözleri bana döndü. "Sana dedim... *ben seni tüketirim, yeşertemem* dedim. Niye dinlemedin beni? Niye kaçmadın benden? Niye..." deyip elini sertçe göğsüne vurdu. "Niye sana köpek gibi âşık olmama izin verdin?"

Duyduklarım göğsüme çarptığında önce ruhumu karıştı. Sonra bir sarmaşık gibi kalbimi ele geçirdi. İtirafı, karanlığa boğulan ruhumun perdesini aralamıştı. Bana âşık olması, yaşadıklarımızı bir anlığına unutturdu.

Yüzümde ufak bir gülümseme oluştuğunda Vural acımasızca devam etti. "Benim aşkım zehir, benim aşkım ölüm. Sadece tüketir, çürütür, mahveder. Bile bile izin verdim, hepsi benim yüzümden."

Başını iki yana doğru salladığında kendisine duyduğu öfke karşısında afalladım. Olanların önüne geçilmezdi ki...

"Senin suçun yoktu."

Alayla güldü. Öyle soğuk, öyle uzak bir gülüştü ki bu, ürperdim. "Vardı. Hamile karımın gözünün içine bakıp çocuk istemediğimi söyledim." Bakışlarındaki acıya katlanamadığım için gözlerimi kaçırdım. "Ne insanlığa sığar bu ne adamlığa! Ama işin daha kötü olan yanı ne biliyor musun?" Başımı iki yana doğru salladım. Duymak istemiyordum ama onu susturmadım. "Bugün olanlar yaşanmasaydı, o gün nasıl bir tepki verirdim bilmiyorum."

Dürüst cevabı beni derinden sarstı. Sanki elindeki bıçağı göğüs kafesime saplamıştı. Bunu biliyordum ama ondan duymak farklıydı. İçimdeki son umut tanelerini de kökünden çürütmüştü. İçimde kırılan bir şeylerin parçalandığını hissettim. Canım acıdı ama ağzımı açıp tek kelime edemedim.

"Ben bilmiyordum ama sen biliyordun." Karanlığa alışan gözlerimiz çarpıştığında, Vural ikimizi de daha çok kırıp parçalayacak olsa dahi konuşmaya devam etti. "Sen beni, benden iyi tanıyordun. Bu yüzden gittin."

"Ben..." desem de sözlerimi yitirdiğim için devam edemedim. Ona hak veremedim. Dilim varmadı çünkü. Kendisine duyduğu nefret onu yiyip bitiriyordu.

"Bunu biliyorum ama kaldıramıyorum. Böyle bir herif oluşumu kabullenemiyorum. Hak etmiyorum, Zeynep. Ben hayatımdaki güzel olan hiçbir şeyi hak etmiyorum. Ne seni..." deyip yutkundu. "Ne de karnındaki bebeği."

Aramızdaki mesafeye daha fazla dayanamadım. Kendine bu kadar haksızlık yapamazdı. Yaşadıkları öyle ağırdı ki onun yerinde ben olsaydım nasıl devam ederdim kestiremiyordum. Kocamın ve çocuğumun ölümüne şahitlik etseydim muhtemelen akıl sağlığımı da kaybederdim. Bu yüzden yanılıyordu. Her şeye rağmen yaşamaya devam ettiği için bütün güzellikleri hak ediyordu. Sadece nasıl devam edeceğini bilmiyordu. Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. Ağlayamayacak kadar kötü bir haldeydim, donmuş gibiydim. Tüm duyularım donup kalmıştı. Yanına gittiğimde yavaşça dizine oturdum.

Yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerine baktım. O ise bana bakmıyordu. "Bana bak." Sözlerime rağmen bakmadı. Sanki gözlerime bakmaya yüzü yok gibiydi. "Vural, bana bak." Sesim umduğumdan daha sert çıkmıştı.

Bu yüzden içimi yerinden söken yeşil gözlerini gözlerime sabitledi. İçindeki acı beni saniyeler içinde yuttuğunda devam edebilmek için yutkundum. "Ben kaçtım çünkü seninle yüzleşecek cesareti kendimde bulamadım. Bu beni haklı yapmaz." Yüzümü yüzüne doğru yaklaştırıp kelimelerin üstüne basa basa devam ettim. "Bu beni güçsüz yapar. Kalıp yüzleşmek yerine sana sırtımı dönüp bebeğini senden gizledim, kolay yolu seçtim."

Kaşlarının arasında derin bir çizgi oluştu. "Seni o yola ben ittim."

Yüzündeki ellerimin tutuşu sıkılaştı. "Hayır, benim kararımdı. Bizim için savaşmak yerine sana sırtımı döndüm."

Gözlerini kapattığında yüzü yaşadığı acıyla çarpıldı. Alnını yavaşça alnıma vurup, "Zeynep," diye yakardı. "Sana o sırtı vermeyen bendim. Kaçman, kendin için en mantıklı olanıydı, benim hak ettiğim buydu." Kendisine karşı bu kadar acımasız olmasını kaldıramıyordum. Belki haklı belki değil... insan sevdiğinin üzülmesine katlanamıyordu. Gözlerime dolan yaşlar akmaya başladı. "Ve ben bir kez daha emanetlerime sahip çıkamadım. Sizi hak etmiyorum bile."

İkimizin de gözleri kapalıydı. "Vural, senin hayatını bilerek içine girdim ben. Başıma buyruk davranarak kendimi de bebeğimi de tehlikeye attım. Nasıl hâlâ sadece kendini suçlarsın?"

"Sana hak ettiğin gibi davransaydım bunların hiçbirini yapmayacaktın çünkü. Beni affetmeye dünden razısın ama yapma. Beni affetme."

Kalbimde bir şeyler ufalandı. Birini affetmek için ona kızgın olmak gerekirdi. Ama ben ne olursa olsun ona kızamıyordum. Geçmişinde yaşadığı kayıpları bilirken bunu yapamazdım. Karnımda bir bebek varken, onu anlamaya en yakın olduğum zamanda bunu yapamazdım. Ben onu kaybetme ihtimaliyle bile bu kadar sarsılmışken, onun çocuğunun ölümüne şahitlik etmiş olması beni ezen bir yükü.

"Bana anlattıklarından sonra karşına geçip bu bebeği bir kerede kabul lenmeni beklemem bencillik olurdu." Sözlerimi anlaması için bir an sustum. "Düşünmek için uzaklaşmaya karar verdim çünkü sen zaten o ateşte yanıyordun. Daha fazla yakamazdım."

Bunu neden görmüyordu?

"Anlamıyorsun," diye araya girdi. "Sana geçmişin geçip gittiğini söylerken bile o kadar kördüm ki! Geçmemiş, bitmemiş işte. Haklıydın sen. Geçmiş aşamadım, bu yüzden suçluyum."

Ellerim ensesine kaydığında nefesi dudaklarıma çarpıyordu. Sıcacık. Bugünkü yaşananlardan sonra sıcaklığını sevinçle karşılıyordum. Ellerini bedenime doladı.

"Hâlâ beni savunuyorsun, hâlâ beni seviyorsun ve bu canımı daha çok acıtıyor."

Ben her savaşın sonunda onu daha çok severken buluyordum kendimi. Bu yüzden sorgulamayı bırakmıştım. Zaman değişiyordu, insanlar ve mekân değişiyordu ama ona duyduğum bu yoğun hisler hep aynı kalıyordu.

"Bunun değişmeyeceğini biliyorsun."

"Biliyorum," diye tekrarladı. Kolları beni öyle sıkı sardı ki sanki göğsüne sokmak ister gibiydi. "Zerre hak etmediğimi de biliyorum ama bir daha beni terk etme," diye fısıldayıp yüzünü boynuma gömdü. Derin bir nefes aldı. "Size ihtiyacım var."

Kalp atışlarım deli gibi hızlandı. *Bebeği kabullenmişti*. Yaşadığım hisler öyle yoğundu ki göğsüm bir balon gibi şişti.

"Hâlâ nasıl yapacağımı, olanları nasıl geçmişte bırakacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim, sana ihtiyacım olduğu. Sen yanımda olursan..." deyip boynumu öptü. "Öğrenirim."

İyi şeylerin olması için birtakım bedellerin ödenmesi gerekiyordu. Çünkü hayat adil değildi. Adalet terazisi farklı işliyordu. Bugün ölümle burun buruna gelmeseydim, Vural bana bu sözleri söylemeyecekti çünkü böyle düşünmeyecekti. Kafasında mesken tutan düşüncelerin değişmesi için bunların yaşanması şarttı. Hayat şu an yaşadığım anı vermek için sabah beni ölümle sınamıştı. Çok ağır bir bedel değil miydi?

"Beraber öğreneceğiz," diye mırıldandım. Başımı omzuna yaslayıp kokusunu soludum. "Parçalandığımız yerden iyileşmeyi beraber öğrenmek zorundayız. Çünkü..." Elini tutup karnımın üstüne yerleştirdim. "Artık yalnız değiliz." Nefes almayı dahi bıraktığında parmakları hareketsizce duruyordu. "Nasıl öğrendiğini bilmiyorum ama..."

"Sen söyledin," diye araya girdi. Doğrulup şaşkınca yüzüne baktığımda gözleri karnımda duruyordu. "Hastaneye girerken *bebeğim* diye sayıkladın." O anları hatırlamıyordum. Her şey çok bulanıktı. "Sonra hemşire hamile olup olmadığını sordu. Cevap veremedim. Tahlillerinde hamile olduğun ortaya çıktı."

"Ne düşündün peki?"

Başını kaldırıp bana baktığında elleri hareketsizce durmaya devam ediyordu. "İlk düşündüğüm, beni nedensiz terk etmediğin oldu." Kaşlarım havalandığında Vural konuşmaya devam etti. "Aklımı kurcalayan tüm soruların cevabını buldum. Hem rahatladım hem de..." deyip iç geçirdi. "Deli gibi korktum. Onu daha yeni öğrenmişken hayatta olup olmadığını bile bilmiyordum."

"Ona bir şey oldu sandım."

Burnunun ucunu şakağına yasladığında karnımı yavaşça okşadı. "Annesi gibi inatçıysa bizi bırakmaz."

Hafifçe güldüm. "Ya da senin gibi."

"Benim gibi..." diye tekrarladı. "Ne zaman öğrendin?"

Sorusu üzerine aralık duran dudaklarımın arasından ufak bir nefes aldım. "İki gün önce." Kısa bir sessizlik yaşandı. "Aslında sana söyleyecektim ama o gün çok kötüydün. Onların ölüm yıldönümüydü," dedim yavaşça.

Ve bu, elimi kolumu bağlamıştı.

"Çocuk istemediğini söyleyince de söyleyemedim. Sustum. Nasıl başa çıkacağımı bilemedim."

Bedeni gerildi. "Haklıydın, Zeynep..." deyip iç geçirdi. "Özür dilerim."

Sözleri içime ağır bir taş gibi oturmuştu. "Ben de özür dilerim, kaçmak yerine yüzleşmediğim için."

Başını iki yana doğru salladığında özrümü istemediğini anlamıştım. Elleri karnımdaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Bu saatten sonra ikinizi de canım pahasına koruyacağım, yemin ederim."

Hayatımızın üstüne düşen kara bulutlar kalbimize çökmüştü. Bakışlarım koyu pembe rengini alan avuçlarımın içindeydi. Dün yaşananların izi ellerimin içine sinmişti. Elim yumruk şeklini aldığı anda yüzümü buruşturdum. Ellerimin içi hâlâ sızlıyor ve yanıyordu.

"Ne oldu?"

Bakışlarımı ellerimden çekip telefonunu cebine koyan Vural'a çevirdim.

"Ellerim acıyor."

"Doktor çağırayım."

Odadan çıkmak için arkasını döndü. "Gerek yok," diye seslensem de tabii ki beni duymazdan geldi. Birkaç dakika içinde doktorumla beraber odaya gelmişti.

Şikâyetimi, beni dikkatle dinleyen doktora anlattım.

"Soğukta çok fazla kaldığın için yanma hissetmen normal. Dün de dediğim gibi soğukta kalma süreniz uzasaydı daha kötü sonuçlar olabilirdi."

İç çektim. Eğer Vural erken gelmeseydi belki de parmaklarımı kaybetmiş olacaktım. Doktor kullanmam gereken kremi yazdıktan sonra odadan çıktığında Vural'a döndüm. "Orada olduğumu nereden bildin? Telefonumu düşürmüştüm."

Yatağa oturduğunda yüzünde ufak ama samimi bir gülümseme yakaladım. Dünden beri yüzünde gördüğüm tek sıcak ifade buydu. Uzanıp elimi tuttu. Diğer eli bileğime kaydığında kolumu havaya kaldırıp dokunduğu yere ufak bir öpücük bıraktı. Nabzım hızlanırken parmakları hediye ettiği bilekliğe kaydı.

"Bunun sayesinde."

Şaşkınca gülmeye başladım. "Verici mi var içinde?" Başıyla onaylayınca gözlerim kısıldı. "Sana inanamıyorum, resmen beni takip ediyorsun."

Omuz silkti. "İşimi şansa bırakamazdım." Bu defa elimi dudaklarına yaklaştırıp avuç içimi öptü. "Seni korumak için her şeyi yaparım."

Kararlı çıkan sesi üzerine ufak bir nefes aldım. Bu yaptığı içimin güvenle dolmasını sağlamıştı. Çünkü bizim normal bir hayatımız yoktu.

Hafifçe gülümsedim. "Biliyorum."

Gözleri dalgınca bileklikte asılı kaldı. "Bu olmasaydı..." deyip sustu. Daha kısık bir sesle, "Belki de seni bu kadar çabuk bulamazdım," diyerek cümlesini tamamladı. Sesi sonlara doğru kısılmıştı. Bu gerçeğin ağırlığı sırtıma yüklendi. "Hayatını buna borçluyum."

Elimi uzatıp yanağına dokundum. "Her ihtiyacım olduğunda yanımda olduğun için teşekkür ederim."

Bakışlarındaki ifade değiştiğinde söylediklerime katılmadığını biliyordum. Yanağını yavaşça okşarken uzanıp çenesinin altını ve ardından da yanağını öptüm.

"Artık eve gidebilir miyiz?" Evimi özlemiştim ve hastanelerden nefret ediyordum.

Bedeni gerildiğinde hızlıca, "Henüz değil," dedi.

Yüzümü astım. "Neden?" Dudağının kenarına bir öpücük daha bıraktım. "İyiymi ben, artık evimize gidelim," diye fısıldadım. Tam dudaklarını öpeceğim sırada odanın kapısı açıldı. İrkilip hızla geri çekildim.

"Selamlar."

Tahir ve Afra içeri aynı anda girdi. Afra hemen yanıma geldi. "Yeni duydum olanları," diye soluduğunda gözleri dolu dolu bakıyordu. "İyisin değil mi?"

Gülümseyerek elini tuttum. "İyiymi iyiymi, geçti bitti."

Öfkeli gözlerle Tahir'e baktı. "Beyefendi yeni haber verdi, yoksa dün gelirdim."

Tahir araya girip, "Vakit olmadı ki kızım," dediğinde Vural yan gözlerle ona baktı.

"Kızım falan hayırdır? Düzgün konuş."

Tahir sessiz kaldığında Afra tekrar bana döndü. "Nasıl oldu peki?"

Sorusu gerilmeme neden olmuştu. Vural bunu fark edince araya girdi. "Balıkçıdaki adamlar yakalandıkları için beni suçluyor. O yüzden kıt akıllarıyla intikam almaya çalıştılar."

Afra, korkuyla soludu. "O zaman rahat durmazlar ki onlar, ya yine bir şey yapmak isterlerse?"

Vural'ın duruşu dikleştiğinde yüzünde beliren karanlık ifade benim bile korkmama neden oldu. "Sıkar o!" dediğinde sesi dişlerinin arasından tıslar gibi çıkmıştı.

Afra bir an yerine sindi. "Şey, annemler de gelecekti ama taburcu olabiliymişsin. Evde görmeye gelecekler."

"Beklerim."

"İyisin değil mi yenge? Bir sorun yok."

"İyiymi, Tahir."

"Çok şükür, korkuttun bizi."

Sesindeki samimiyet üzerine iç çektim. "Ben de korktum ama şimdi iyiymi."

"Bu arada eve gidebilirsiniz."

Vural, boğazını temizledi. "Tamam. Gidip çıkış işlemlerini halledeyim."

Tahir ile çıktıklarında Afra'ya döndüm. "Tahir'le birlikte geldiniz demek."

İmalı sesim karşısında yanakları anında kızardı ve oturuşunu dikleştirdi.
"Evet, arabası var diye ben de onunla geldim."

"Yani başka nedeni yok?"

Başını şiddetle iki yana doğru salladı. "Yok tabii ki, Zeynep."

"Gözlerini mi kaçırdın sen?"

Gözleri irileşti. "Hayır."

"Ay kızardın bir de."

"Ya, Zeynep!" diye bağırırken ayağa kalktı. Bu tavırlarına gülmeden edemedim.

"Hiç konuşmadınız mı?"

"Ya yemin ederim konuşmadık, sadece olanları anlatan bir mesaj attı."

"Ha yani mesajlaşmaya devam ediyorsunuz..."

Eliyle ağzını kapattığında, "Sana inanamıyorum. Her yaptığımızdan bir anlam çıkarıyorsun, Sema teyze gibi oldun resmen," diye şok olmuş sesiyle söylendi.

Ufak bir kahkaha attım. "Allah korusun, hem sen de inkâr edip durma."

"Öyle bir şey yapmıyorum," diye belirttiğinde cevap veremedi kapı açıldı.

"Hazırlanın, birazdan çıkıyoruz."

Tahir, kapıda durup haber verdikten sonra odadan çıktı. Yataktan kalktığımda Afra dolaptaki poşeti getirdi. Dün Oğuz benim için de kıyafet getirmişti. Üstümdeki hastane kıyafetini çıkarıp Afra'nın verdiği siyah kotu ve kaşkorse siyah bluzu giydim.

"Nasıl hissediyorsun?"

Afra'nın durgun çıkan sesini duyunca ona döndüm. "Ölümden dönmüş gibi."

Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Dün yaşadıklarına rağmen hâlâ nasıl böyle dik duruyorsun?"

Kaşlarım çatıldı. "Dik durmuyorum." Kendimi yıkılmış gibi hissediyordum.

"Duruyorsun. Ben olsam ne yapardım kestiremiyorum bile."

Yavaşça yatağa oturdum. "Ben de ne yapacağımı kestiremiyorum."

Elini omzuma yerleştirip sıvazladı. "Vural abi yanında, o sana yolunu gösterir."

Odadan çıktığımızda Vural ve Tahir de yanımıza gelmişti. Birlikte hastaneden çıkarken temiz havadan derin bir nefes aldım. Gökyüzüne baktığımda özlemle iç çektim. Bir daha göremem sanıyordum. Vural elini belime yerleştirip, "Gel," dediğinde bahçenin çıkışına doğru ilerledik.

Önümüzde duran arabanın şoför kısmında Oğuz oturuyordu. Afra, Tahir'in arabasıyla döneceğini söylediğinde ona imalı bir bakış attım. Anında gözlerini kaçırıp arkasını döndü. Gülmek için dudaklarımı birbirine bastırduğimde Vural'ın bakışlarını hissettim.

Başını *ne oldu* anlamında salladığında, "Hiç," diyerek geçiştirdim.

Benim için arabanın kapısını açarak oturmamı bekledi. Ben oturduktan sonra öne geçmek yerine gelip yanıma oturdu. Başımı cama çevirdiğimde gülümsedim. Ufak bir şeydi ama hoşuma gitmişti.

"Nasılsın, Zeynep?"

Bakışlarım dikiz aynasından Oğuz'un gözlerini buldu. "İyiyim ama evime gidersem daha iyi olacağım." Oğuz gülümsediğinde, "Süveyda nasıl?" diye sordum.

"Endişeli. Seninle konuşana kadar da düzelmeyecek."

"Eve geçince onu ararım. Keşke o da gelse."

Oğuz'un gözleri yoldaydı. "Bir dahakine."

Yol sessiz geçmişti ama nedense Vural gergin duruyordu. Cebinden sigarasını çıkarıp yaktı. Başını cama çevirmiş yolu izliyordu. Onda bir gariplik vardı, nedenini dün olanlara bağlasam da içimden bir ses daha fazlası olduğunu söylüyordu. O sesi duymazdan geldim.

Oğuz, arabasını evin önüne çektiğinde sırayla indik. Camda oturan teyze yine aynı yerindeydi. Beni görünce, "Zeynep, geçmiş olsun," diye seslendi.

"Çok sağ ol."

"Dünden beri başınıza gelmeyen kalmadı kız, kurşun falan döktür. Bir ara gel bana, sana vereceğim adrese git, dökerler orada."

Ne demek istediğini pek anlamasam da, "Bakarız," diyerek geçiştirdim. Eve doğru yürümeye başladık. İki gün bile olmamıştı ama evimi çok özlemiştim.

Vural kapıyı açtığında Oğuz ile içeri girdik. Burnum bu ara fazla hassas olduğundan özellikle aldığım kokuyla yüzümü buruşturdum. Ev çok garip kokuyordu.

"Ne kokuyor burası?"

Yeni boya yapılmış gibiydi ama yanık kokusu da geliyordu.

Vural boğazını temizlerken içeri geçtik. "Boya olmalı."

Kokuyu içime çektiğimde yüzümü buruşturdum. Midem ağzıma gelmişti. "Başka bir şey daha var." Beraber salona geçtiğimizde bir şaşkınlık daha yaşadım. Oda tamamen değişmişti. Yeni kanepe takımı, yeni halı, yeni perde... Şaşkınca Vural'a döndüm. "Ne oldu buraya?"

Elini ensesine yerleştirip gergince ovdu. "Tahir'in düğün hediyesi."

"Düğün hediyesi mi? İyi de evleneli kaç ay oldu, neden şimdi?"

"Bilmem, ona sor," diyerek geçiştirdi.

Yüzüm asıldı. Ben önceki eşyaları seviyordum ama! Şu anki oda da güzeldi ama garip gelmişti.

"Beğenmediysen değiştiririz."

Omuz silktim. "Gerek yok." Krem rengi kanepe takımı hoş duruyordu.

"Dinlenmek ister misin?"

Şüpheyile ona baktım. "Odamı da mı değiştirdin yoksa?"

"Yok, o aynı ama istersen değiştiririz."

Yeniliği pek seven biri değildim. Bu yüzden, "Yok kalsın," diye araya girdim.

Hafifçe güldüğünde kalbimdeki kelebekler kanat çırpı. Keşke hep böyle gülseydi... Oğuz yanımda olmasa üstüne atlar, yüzünü öpücüklere boğardım. En çok da dudaklarını... İç çektiğimde bana doğru yürüdü. "Ne oldu?"

Boğazımı temizledim. "Hiç, ben duş alayım."

İkisini arkamda bırakıp odadan ayrıldım. Merdivenlerden yukarı çıktığımda evdeki gariplikler gözüme çarpıyordu. Bu konuyu Vural'la daha sonra konuşacaktım.

Duşa girmeden önce aklıma kıyafetlerimin valizde olduğu geldi. Tekrar merdivenlerden indim. Tam odaya gireceğim sırada Oğuz'un sorusunu duydum.

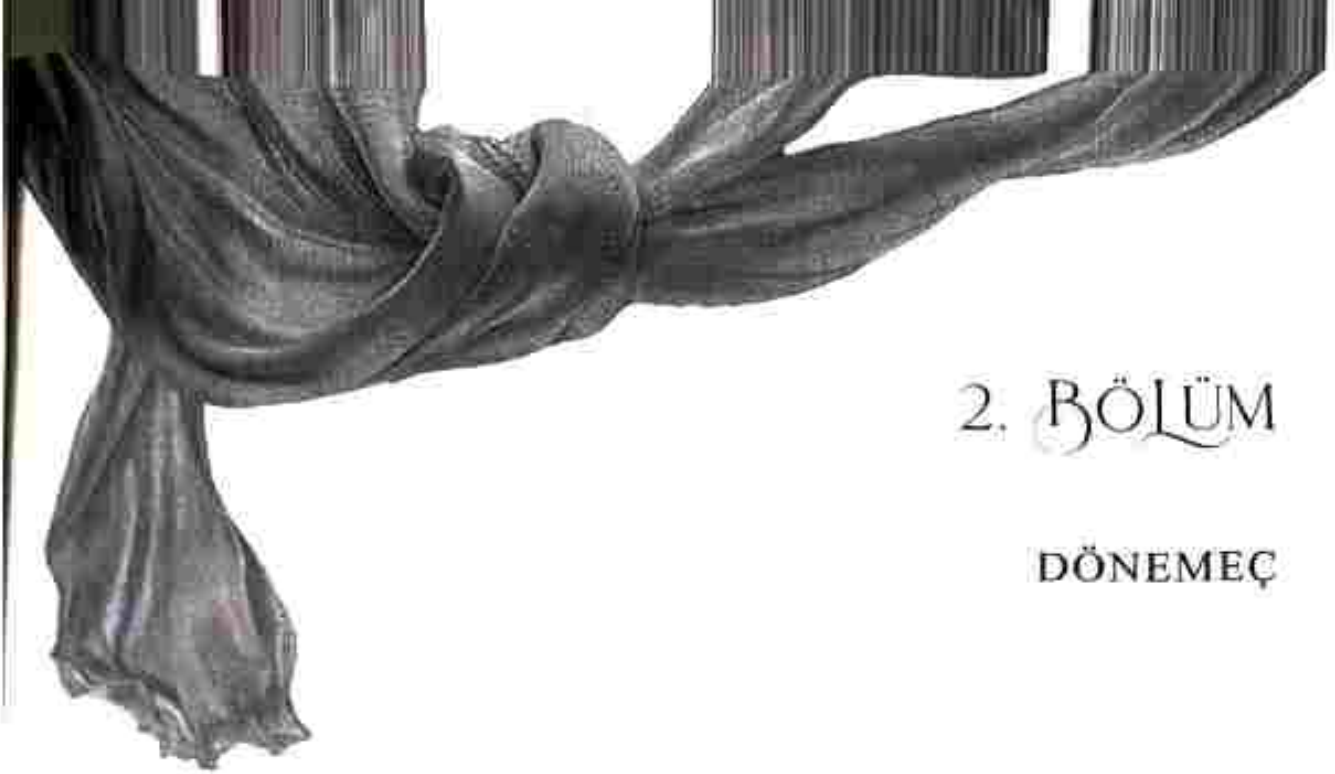
"Zeynep'e olanları anlatacak mısın?"

"Şu an silah çatışmasının orta yerinde kalmayı tercih ederim."

Neler oluyordu? Vural'ın bana anlatmaktan çekindiği şey neydi?

"Sana çok kızgıyım, Vural. Yaptığın şeyi ben bile affedemiyorum." Vural sessiz kaldığında Oğuz, öfkeyle konuşmaya devam etti. "Evi kendinle beraber nasıl yakarsın? Ya geç kalsaydım? O zaman senin küllerini, Zeynep'in de donmuş bedenini mi bulacaktım?"

2. BÖLÜM

DÖNEMEÇ

Bir cümle beni yerle bir etmişti. Sadece tek bir cümle beni öyle bir yıkmıştı ki...

Evi kendinle beraber nasıl yakarsın?

Ben Vural'ın beni kurtardığını sanıyordum. Meğer Oğuz olmasa ikimiz de ölecekmışiz. Bu gerçek beni derinden sarstı. Bedenim buzun içinde yavaş yavaş donarken o, ateşe verdiği evimizin içinde alev alev yanıyordu. Bacaklarımdaki güç çekildiği için sendeledim. Düşmemek için uzanıp kapının pervazına tutundum. O kadar sıkı tuttum ki parmak boğumlarım bembeyaz kesildi.

"Bunu şimdi konuşmayalım."

"Öyle basit bir mesele değil." Vural sessiz kaldığında Oğuz, "Detaylara ihtiyacım var, ertelenemez," diye üsteledi.

Vural, "Biliyorum!" diye patladıktan sonra daha kısık bir sesle devam etti. "Ama o şu an iyi değil ve bu durumdayken bunu öğrenmesini istemiyorum."

Beni öğrenmemi istemeyecek kadar önemsiyordu ama kendini öldürecek kadar ileri gitmişti. Gerçekten de ikisi aynı adam mıydı?

Ya... ya ölseydi? O zaman ne olacaktı? Boynuma yüklediği o acıyla nasıl yaşayacaktım? Ben onun kadar güçlü olup tekrar ayağa kalkamazdım ki. Ben onsuzluğa dayanamazdım. Onunla beraber o mezara girerdim. Bu acıyı bile bile bunu bana nasıl yapardı?

Kendi yandığı ateşe beni nasıl atardı?

Hıçkırığımı bastırmak için elimle ağzımı kapattığımda kapıya sırtımı döndüm. Merdivenlerden çıkarken dizlerim şiddetle titriyordu. Birkaç kez

sendeledim ama düşmedim. Düşersen kalkamazdım. Ayakta kalmak için tüm gücümü harcıyordum. Bütün bedenim buz kesmişti. Yine üşüyordum. Duyduğum şey öyle ağır gelmişti ki sanki biri üstüme bir dağı devirmişti. Yaslandığım dağın bir kez daha altında kalmıştım. Buna Vural'ın sebep olması beni öldürüyordu.

Banyoya girdiğimde hıçkırıklarımı daha fazla tutamadım. Aklım almıyordu! Bunu nasıl yapardı? Hiç mi beni düşünmemişti? Nasıl geride bırakacaklarını düşünmezdi? Nasıl bu kadar bencil olabilirdi?

Tekrar hıçkırdığımda üstümdeki kıyafetleri zorla çıkarıp attım. Elim ayağım buz kesmişti. Suyun altına girip sıcak kısmı ayarladım. Suyun sesi, ağlama sesimi bastırır diye umuyordum. Bacaklarımın gücü çekildiği için zemine çöktüm. Daha fazla dik duracak gücüm kalmamıştı. Ölümün yapmadığını Vural başarmıştı. Beni yıkmıştı. Tek bir hamlede beni yerle yeksan etmişti. Bacaklarımı kendime doğru bastırdığımda dudaklarımı koluma yapıştırıp ağlamaya başladım. O kadar şiddetli ağlıyordum ki omuzlarım sarsılıyordu.

Az daha ölecekti. Geriye sadece külleri kalacaktı.

Kendi ölümüm yetmezmiş gibi bir de sevdiğim adamın ölümüyle sıranmıştım. Ben ona o kadar kıyamamıştım ki acı çekmesin diye bebeği bile söyleyememiştim ama o... kendine hiç acıamamıştı. Bu zayıflığı kaldıramıyordum. Bunda benim de payımın olmasını kaldıramıyordum. Hiç mi sevmiyordu beni, ikimizi... Gözünde hiç mi değeri yoktu onu bu kadar sevmemin?

Zihnim sanki yanıyordu. Duygularım iç içe girmişti. Bir yanım onu şu an kaybetmiş olabileceğimin korkusuyla doluydu, diğer yanım ise öfkeliydi. Öyle öfkeliydim ki içime kızgın bir ateş dolmuş gibiydi.

Sıcak su buz kesen bedenimi ısıtsa da kalbimdeki soğukluk devam ediyordu. İçimdeki öfkeyle ayağa kalktığımda bomboş hissediyordum. Dün teninde soluduğum acı is kokusu burnumda tütüyordu. O koku, Vural'ı kaybetmeye ne kadar yakın olduğumun iziydi. Zihnimin en gerisine kazınmıştı. Bir daha unutacağımı sanmıyordum. Uyuşuk hareketlerle duştan çıktığımda ağlamalarım bile kesilmişti. Bomboş hissediyordum. O kadar boş hissediyordum ki bu uyuşukluk beni bile şaşırtıyordu. Banyodan çıktığımda yerdeki kıyafetleri elime almıştım. Aşağıdan sesler gelmeye devam ediyordu. Duymazdan geldim. Şu an en ufak bir şeyi daha kaldıramazdım.

Odama girdiğimde gözlerim aynaya takıldı. Esmer tenim kül gibi olmuştu. Gözlerimin akları ise ağlamaktan kıpkırmızı kesilmiş, yüzüm şişmişti. Aynada gördüğüm kadını hiç sevmedim. Aklımdaki ideal anne o değildi. Gözlerim tekrar dolduğunda yorgunca yatağa çöktüm. Gözlerimin önüne annem gelmişti.

Annem o kadar tatlı bir kadındı ki... Ayrıca hep çok güçlü olmuştu. Beni her şeyden koruyacağını hissederdim. Üzgün olduğunda bile benden gizlerdi. O yönünü görmemi hiç istemezdi. Hep annem gibi bir anne olmak istemiştım ama şimdi... aynadaki kadın, onun kızı olamazdı. Elim karnıma kaydı. Daha güçlü olmam gerekiyordu. Vural, bu görevi de bana bırakmıştı. Tekrar üşümeye başladım ama yerimden kalkıp üstümü giyecek halim yoktu. Bakışlarım aynaya kilitlenmiş bir şekilde oturmaya devam ettim. Haziranın ortasında üşüyordum. Asıl üşüyen kalbimdi. Sanki damarlarıma kan yerine buz pompalıyordu. Orada ne kadar oturdum bilmiyordum. Odanın kapısı açıldığında yansıma bakmaya devam ediyordum. Gözlerimi, hayat enerjisini kaybetmiş kadından çekemiyordum.

"Üstünü giymemişsin."

Daha doğrusu üstümü bile giyememiştım. Gözlerimi ağır ağır ona çevirdim. Vural'ın boyu uzun olduğundan yüzünü görmek için oturduğum yerden başımı geriye doğru atmak zorunda kaldım. Karşımda bir dağ gibi dikiliyordu. Uzaktan bakan biri, ne kadar yaralı olduğunu görmezdi çünkü etrafına güç yayıyordu. Ama gözlerinin içine dikkatle bakan biri, orada yatan acının izlerini görebilirdi. Yeşil gözlerinin içi matem doluydu. Ben o acıları sadece görmemiştım, dokunmuştım da. Her dokunuşumda da yanımdım.

Kaşları hafifçe çatıldı. "Neden öyle bakıyorsun?" Bana doğru iki büyük adım attı. Yüz hatları keskindi. Çenesi hafif sivri, elmacık kemikleri ise belirgindi. Erkeksi bir güzelliği vardı, onu izlemeye hiç doyamıyordum.

"Ağladın mı sen?"

Ölecek miydin sen?

Ben daha ona bakmaya doyamamışken ateşe mi karışacaktı? Ailesini yakan ateşin mi olacaktı?

Önümde diz çöktüğünde uzanıp elimi tuttu. "Ellerin buz gibi, üşüyor musun?"

Ben onsuz ne yapardım? Ben onun ölümüyle nasıl yaşırdım? Avuçları sıcaktı ama bir işe yaramıyordu. Bu defa Vural'ın dokunuşu bile buz

kesen ellerimi ısıtıyordu. Sorduğu hiçbir soruya cevap veremedim. Sadece başımı yana doğru eğip gözümü kırpmadan yüzüne baktım. Saçlarına, kaşlarına, burnuna, dudaklarına... Uzun uzun izledim onu. Onu kaybetmek üzere olduğum gerçeğiyle beraber sadece izledim ve yüzünün ayrıntılarını aklıma kazıdım.

“Neden konuşmuyorsun?” diye sorduğunda sesi temkinliydi.

Né diyeceğimi bilmediğim için konuşamıyordum. Kalbim bu kadar üşürken ellerimi ısıtmak isteyen ellerini istemiyordum. Bu yüzden ellerimi geri çektim. Vural sorgulamadan ayağa kalkıp çekmecedan burada bıraktığımı iç çamaşırlarımı aldı. Ardından bileğimi tutup beni yavaşça ayağa kaldırdı. Tek kelime etmeden üstümdeki bornozun kuşağını çözdüğünde ona engel olmadım. Önce sutyenimin askılarını kollarımdan geçirdi. Kollarını belime sararak kopçayı taktığında yakınlığı yüzünden gözlerimi yumdum. Kolları arasında ufacık kalmıştım, beni her şeyden koruyabilir gibiydi. *Kendisi hariç her şeyden...*

Sıcacıktı. Ufak bir nefes aldığımda kokusu içime doldu. Acaba göğsündeki is kokusu hâlâ var mıydı? Nefes almayı bıraktım. O kokudan nefret etmişim, bir daha solumak istemiyordum.

Yüzünü saçlarıma yaslayıp derin bir nefes aldığında birkaç saniye hareketsiz durduk. İkimizden de herhangi bir tepki gelmedi. Geri çekildiğinde önümde eğildi. Bacaklarımı sırayla kaldırıp iç çamaşırlarımı giydirmesine izin verdim. Gözleri yüzümdeyken nefesi karnıma çarpıyordu. Karnım içe doğru göçtü. Eğilip dudaklarını karnıma yaslayınca çenem titredi.

Sadece beni değil, bebeğimizi de bırakacaktı. O zaman bilmese de gerçek buydu. Onu neden bıraktığımı öğrenmek bile istememişti.

“Kendini nasıl hissediyorsun?”

Hamileliği kastediyor olmalıydı ama susmaya devam ettim. Bu yaptığımı bir anlam veremiyordu. Yataktaki pantolonu alıp onu da giymemi sağladı. Ayağa kalktığında bluzu giydirdi. Başka dolaptan havlu aldıktan sonra arkama geçip ıslak saçlarıma sardı. Bir süre saçlarımı havluyla kuruttuktan sonra ellerini omuzlarıma koydu. Eğilip dudaklarını köprücük kemiğime yaslayınca dişlerimi birbirine bastırdım. Nasıl bir ikilemin içindeydi? Benimle bu kadar ilgilenen ve kendini öldürmek isteyen adam aynı kişi olamazdı. Bir kez daha öptü. Niye dudakları bu kadar sıcaktı ki?

Geri çekilip, “Otur,” dedi.

Zaten daha fazla ayakta kalamazdım. Yatağa çöktüğümde havlu uzun saçlarımdan düştü, Vural ise tekrar önümde diz çöktü. Üşüyen ayaklarıma sırayla çoraplarımı giydirdi. Bir bebekmişim gibi benimle ilgilendi. Dünden beri o kadar ağlıyordum ki gözyaşımın bittiğini sanıyordum. Ama böyle yaptığında gözlerim yine sulanmıştı. Tek fark ise artık akıyor oluşuydu. Ellerini dizimin üstüne koydu. Daha fazla susamayacaktım. Daha fazla hiçbir şey olmamış gibi yapamayacaktım. Kalbimi yerinden sökmüştü, bunu daha fazla göz ardı edemezdim.

"Oğuz nerede?" Ağladığım için sesim boğuk ve tarazlı çıkmıştı.

Bu soruyu beklemediği için afalladı. "Arabasından valizini almaya gitti."

Buz gibi bir ifadeyle, "Getirmesin," dedim.

Kaşlarının arasında derin bir yarık oluştu. "Nasil getirmesin?" Onun sesi ise şaşkın ve karmaşık çıkmıştı.

Bir an nasıl dile getireceğimi bilmediğim kelimeler boğazımda birikti. Yutkundum ama bir işe yaramadı, orada durmaya devam ettiler. Bir çırpıda, "Onunla gideceğim," dedim.

Yüzüme ne dediğimi anlamamış gibi bakıyordu. Olanları bilmediğimi düşündüğü içindi muhtemelen. Ama biliyordum ve bu ruhumu amansız bir ateşin kollarına itiyor, cayır cayır yakıyordu.

"Ne diyorsun Zeynep, ne gitmesi?" Sesi bu defa sertti.

Sorusuna cevap vermek yerine başımı yana eğdim. Benim bile şaşırdığım bir sakinlikle, "Sana verdiğim mektubu okudun mu?" dedim. Mektup odamda olmadığına göre okumuştı ama ondan duymak istiyordum. Hislerimi en açık haliyle yazmıştım ona. Bunu bile bile o ateşi yakıp yakmadığını ondan öğrenmek istedim.

"Okudum."

Yanağımın iç kısmını o kadar sert ısırardım ki dişlerim etimin içine geçti. Ağzıma yayılan kanın metalik tadını aldım. "Orada ne yazıyordu? Hatırlıyor musun?"

Başıyla onayladığında tırnaklarımı avuç içime geçirdim. Göğsümü yarıp geçmek isteyen bir acı vardı. Sanki oradan çıkmak için içimi söküyor, göğsümü eşeliyordu.

Titrek bir sesle, "Bana geliyorsun ama beni vicdanından korkmadan, geçmişinden çekinmeden sevmiyorsun," diye fısıldadım. Parmağımı uzatıp göğsüne basturdum. "Şuran..." deyip gözlerine baktım. Parmağımı daha

derine iteledim. "Şuran onlarla o kadar dolu ki! Peşimden gelmek yerine, kendini onlara teslim ettin."

Sözlerimi duyunca irkildi. Gözleri şimdi şüpheli bakıyordu. Elim yana doğru düştü. "Şimdi ben bunu nasıl affedeyim?" diye inledim. "Sen kendine kıydın, ben bunu nasıl affedeyim, Vural?" diye hıçkırdım.

Başımı ellerimin arasına aldığımda geri çekildim. Ona yakın olmak ciğerlerimdeki nefesi boşaltıyordu. Ruhumdaki ateş yüreğime sıçradı. "Allah aşkına yardım et, yardım et de anlayayım. Çünkü benim aklım almıyor." Sözlerimin ardından yere doğru çöktüm. Çünkü dizlerim çok güçsüzdü, bedenim ağır geliyordu. Başım öne doğru düştüğünde nefes almaya çalıştım. Elimle boynumu sertçe ovaladım. "Bana gelmek yerine benden gidişini benim aklım almıyor, Kalbim kabullenmiyor."

Öyle yıkılmıştım ki bu defa nasıl ayağa kalkacaktım? Beni kaldıran hep o olmuştu ama şimdi o da yıkılmıştı. Tutunduğum dal elimde kalmıştı. Elleriyle yaktığı içimdeki bu yangın nasıl sönecekti?

O da benim gibi dizlerinin üstüne çöktü. Elini bana uzatıp, "Zeynep..." diye fısıldadı. Elini uzattı ama dokunamadı, bu defa engel kendisiydi. "Ben," dediğinde araya girdim.

"Sen bana gelmedin," deyip başımı iki yana doğru salladım. "Ben gittiğimde, her şeyi geride bıraktım diyerek kendimi kandırdım çünkü gelirsin sandım. Beni bırakmaz dedim. Beni seçersin sandım. Ama sen..." deyip sustum. Başımı kaldırdığımda kızaran gözlerini gördüm, gözlerine baktım. Esmer teni solmuştu. "Sen nasıl kendine kıymak istersin?" Uzanıp titreyen ellerimle yakasını tuttum. "Sen nasıl beni bırakmak istersin?" Bekledim, cevap vermesini bekledim ama tek kelime etmedi. "Sen beni hep sev istedim, Vural. Ama sen..." Yutkundum ve titrek sesimle devam ettim. "Beni nasıl bu kadar kıya kıya seviyorsun?"

Gözlerini yumduğunda yüzünde yenilmiş bir ifade vardı. "Farkında değildim."

"Açıklaman bu mu? Bana bak, gözlerime bak." Gözlerini açtığında acılarını ve pişmanlıklarını görmezden geldim. "Beni sevmemeni bile affederdim ama bunu affetmiyorum. Senin kendine kıymanı affetmiyorum." Geri çekilip ayağa kalktığımda tek kelime etmedi. "Hiç benim olmadın," diyerek hıçkırdım. "Beni her seferinde kendinle sınıdın ama bu..." deyip başımı iki yana doğru salladım. "Bunun affı olmaz."

Ayağa kalktığında omuzları çökmüştü. Kaçınıcı yenilgiydi bu?

"Bu yüzden gidiyorum. Bu defa mektuba da yazmıyorum. Gözlerinin içine baka baka söylüyorum. *Gidiyorum.*"

Bana bunu yaptırdığın için bile seni affedemem.

Arkamı döndüğümde kolumu tuttu. "Bırakmam," derken sesi güçlü çıkmıştı.

Dudaklarımda acı dolu bir gülümseme oluştu. "Bıraktın," diye fısıldadım. Başımı ona doğru çevirdim. "O gün bir seçim yaptın ve seçtiğin biz değildik."

Kalbim o kadar acıyordu ki kan kusacağımı sandım. Söylediğim her kelime dilimi parçalıyordu.

"Kendimde bile değildim."

"Korkaksın... Mutlu olmaktan o kadar korktun ki," deyip kolumu çektim. "Bana geledin. Seçimini yaptın," dedim burnumu çekip. "Ve ben artık korkak bir adamı sevmeye devam etmek istemiyorum. Hoşça kal."

En çok korktuğum şeyi bir kez daha yaşıyordum, gözlerinin içine bakıp ondan ayrılıyordum. En acımasız şeyleri söyleyip bu defa ondan ben gidiyordum. Asıl şimdi kalbimin bağları kopmuştu. Çünkü Vural'ı nasıl affedeceğimi bilmiyordum. İlk defa onu affetmek istemiyordum.

Merdivenlerden indiğimde arkamdaydı. Oğuz evin kapısından elinde valizle girdiğinde karşı karşıya geldik. Üç hayat borçlu olduğum adamın gözlerine baktım. O olmasa şimdi üçümüz de ölmüştük.

"Teşekkür ederim."

Kaşları çatıldı. "Alt tarafı valizi getirdim."

Hafifçe gülümsedim. "Üçümüzün de hayatını kurtardığın için."

Sözlerimi duyunca gözleri arkamda duran Vural'a kaydı. "Sen nasıl öğrendin?"

"Önemi var mı, Oğuz?"

Bana dönüp, "Zeynep-" dediğinde araya girdim.

"Boşuna getirmişsin valizi de. Gidiyoruz."

"Gitmek falan yok." Vural'ın itirazını duymazdan geldim. "Zeynep, ciddiyim. Gitmeyeceksin." Nasıl hâlâ bana ne yapmam gerektiğini söyleyebiliyordu?

Ona dönüp ters ters yüzüne baktım. "Seninle bir dakika daha aynı evde kalmayacağım."

"Gidersen sizi koruyamam."

"Tıpkı ölürsen koruyamayacağın gibi mi?" diye tısladım.

Bu acımasızlığımın suçlusu oydu. Beni bu hale o getirmişti. Şimdi öğrettiklerini ona karşı kullanıyordum.

"Sana dün bir söz verdim ben."

"Oğuz, gidelim mi lütfen?"

"Hayır dedim." Onu dinlemeyeceğimi neden anlamıyordu? Kapıya doğru ilerlediğimde tekrar kolumu tuttu. "Hamilesin sen. Karnında ikimize ait bir can varken kafana estiği gibi davranamazsın."

Kolumu sertçe elinden çekip, "Davranırım!" diye patladım. Ona doğru döndüğümde içimdeki öfke yine beni esir almıştı. "Senin gözlerine her baktığımda bizi seçmediğini, basit yolu seçtiğini görmektense kafama göre davranırım."

Kapının kapanma sesi geldiğinde Oğuz'un dışarı çıktığını anlamıştım.

Ona doğru bir adım atıp dibinde durdum. "En azından kötülüğün kimden geleceğini bilirim. Çünkü sevdiğim adamdan gelen darbeleri artık kaldıramıyorum. Bu yüzden hiçbir şey olmamış gibi..." deyip derin bir nefes aldım. "Sen kendini öldürmek istememişsin gibi yapmayacağım."

Dişlerini birbirine bastırdığını gerilen çenesinden anlamıştım. Gözlerindeki ışık sönmüştü, aynı aynadaki yansımam gibi bakıyordu. Yüzü yaşadığı acıyla çarpılırken dişlerinin arasından, "Ne kadar..." diye fısıldadı. "Pişman olduğumu görmüyor musun?"

Başımı sağa sola salladım. "Görmüyorum."

Bu defa iki kolumu da tutup başını bana doğru eğdi. "Dünden sonra senin gitmene ölsem izin vermem."

Ölüm kelimesini duyduğumda irkildim. Sanki yüzüme sert bir tokat yemiştim. "Bir daha o kelimeyi kullanırsan, yemin ederim yüzüne bakmam."

Gözlerindeki ifade parçalandığında, "Zeynep," diye fısıldadı. "Beni bir kez daha karanlıkta bırakma. Sensiz nasıl ayakta kalınır bilmiyorum. Koskoca adamım ama senin gidişine nasıl yenildim görmüyor musun?"

Gözlerim tekrar dolduğunda yanağımın iç kısmını sertçe ısırdım. Yüzümde oluşan buruk gülümsemeyle konuşmaya başladım. "Işığımı söndürdün sen. Bu evde o ateşi yakıp kendini bıraktığında, beni de karanlıkta bıraktın." Gözlerimi tavana dikip devam etmek için kendimi zorladım. "O kadar karanlıkta bıraktın ki sana geliş yolunu kaybettim." Başımı hafifçe iki yana doğru salladım. "Bulmak da istemiyorum. Bu defa yalnızsın. Ben artık yokum, çekil yolumdan çünkü bağlasan bile durmayacağım."

Gözlerine her baktığımda kendini öldürmek istediğini görecektim. Elleri iki yana düştü. "Tamam, sen kal. Ben giderim."

"O ne demek?"

"Sen burada kal, eşyalarımı toplayıp gideceğim."

"Senden böyle bir şey istemiyorum," diye araya girdim. "Sadece çekil yolumdan."

Net bir sesle, "Hayır," dedi. "Gölge bile üstüne düşmeyecek, yeter ki gitme."

Gözlerimi yumup yorgun bir nefes aldım. "Vural, gitmek istiyorum."

"İstemiyorsun, buraya ne kadar alıştığını biliyorum. Hem burası güvenilir."

Cevap vermemi beklemeden dönüp odasına gitti. Arkasından boş gözlerle baktım. Eğer burada kalırsam onu yine görürdüm ama haklıydı, buraya çok alışmıştım. Sürekli göçmen kuşlar gibi yaşamak çok zordu ve yorulmuştum. Bildiğim insanlarla kalıp çocuğumu böyle sıcak bir ortamda büyütmek daha cazip geliyordu. Sadece dedikodularla uğraşmam gerekecekti. İnsanların dediklerini pek ciddiye almayan biriydim ama Vural'ın evde kalmaması büyük bir dedikoduya neden olacaktı.

Düşünmeyi bırakıp odasına doğru gittiğimde kapı açıktı. Yatağın üstüne valizini koymuş eşyalarını hızlıca topluyordu. Tek kelime etmeden onu izledim. Sadece bir kere başını çevirip bana bakmak dışında herhangi bir tepki vermedi. Seri hareketle eşyalarının bir kısmını valize koyup fermuarı çekti. Valizi eline aldığı anda kapının kenarında durmaya devam ediyordum. Bu defa kalan taraf ben olacaktım.

"Gitmemi istediğinden emin misin?"

Doğru düzgün düşünemiyordum bile. Günlerdir o kadar çok şey yaşamıştı ki... Sağlıklı düşünmem için biraz alana ihtiyacım vardı. Buna rağmen kendimden emin bir şekilde, "Evet," dedim.

Yüzündeki hayal kırıklığını gizlemedi. Bana doğru geldiğinde bakışlarım az önce durduğu noktadaydı. Tam önümde durdu ama ona bakmamaya devam ediyordum. Çenemi tutup başımı kendine doğru çevirdi. Yüzünü bana doğru yaklaştırdı ona bakmak zorunda kaldım. "Sana yaşattığım her şey için özür dilerim." Sesindeki samimiyet kalbime dokunsa da sessiz kaldım.

Dudaklarını alnıma bastırduğunda put gibi durmaya devam ettim. Nefes bile almıyordum. Ufak bir öpücük kondurup derin bir nefes aldı. Ben ise

almadım. Kokusunu solumak istemedim. Ona olan zaafımı kapının dışın-
da tutmak için tüm gücümü harcadım. Bunu yapmam gerekiyordu. *Buna
mecburdum.*

Geri çekilip sessizce uzaklaştı. Kapının kapanma sesini duyduğumda
tuttuğum nefesi gürültülü bir şekilde serbest bıraktım. Ardından yere çö-
küp dizlerimi kendime doğru çektim. Sonunu görmediğim bir dönemeç-
teydik. Artık mücadele etmeye benim de gücüm yoktu. Ne kadar zaman
geçtiğini bilmeden öylece oturmaya devam ettim. Hayatım bir hız trenine
dönüşmüştü. Daha dün gece her şeyin düzeleceğini düşünmüştüm ama
bu sabah... Vural, beni affının olmadığı bir şeyle daha sınıamıştı. Ya Oğuz
erken gelseydi ve ben kaçırılmadan gitseydik, o zaman ne olacaktı? Basit bir
telefonla ölüm haberini mi alacaktım? Ne onun ölümünü kaldırabilirdim
ne de suçluluğu...

Eğer o adam beni kaçırmasaydı olacak olanlar zihnimi ele geçirmişti.
Şu an o adama minnettardım. O olmasa Vural da olmayacaktı. Midem
öyle şiddetli bulandı ki ayağa fırladım ve banyoya koştum. Elimle ağzı-
mı kapatırken merdivenleri hızla tırmandım. Klozetin önüne çöktüğümde
midemin içindeki her şeyi boşalttım. Normalde sağlam bir midem olduğu
için daha önce ne zaman kustuğumu bile hatırlamıyordum. İç organlarım
acıyla kasılırken boğazım yanıyordu. Zorlamadan gözlerim yaşardı. Kus-
mak iğrenç bir şeydi.

Kuru kuru öğürdükten sonra nihayet bitti. Yüzüm ter içinde kalmıştı.
Sifonu çekip doğruldum. Dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadım. Rengim
iyice solmuştu. Bir şeyler yemem gerekiyordu ama kendimi çok kötü hisse-
diyordum. Titreyen dizlerimle odama geçip kendimi yatağa attım. Sadece
saniyeler içinde uyuyakalmıştım.

Kapıdan gelen şiddetli sesle gözlerimi zor da olsa araladım. Ne zaman-
dan beri uyuduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yataktan kalkmaya ça-
lıştığımda kapı hâlâ çalıyordu.

"Geldim," diye seslendim. Merdivenlerden indiğimde hızlıca kapıyı
açtım.

Afra, endişeli gözlerle yüzüme bakıyordu. "Neredesin kızım sen? Kaç
dakikadır kapıyı çalıyorum biliyor musun?"

Uykulu bir sesle, "Uyuyordum," deyip kenara çekildim.

İçeri girdiğinde, "Biraz daha açmasaydın Vural abiyi arayacaktım," dedi.

Adını duyunca içim sızladı. Kâğıt kesliğini andıran ince sızıyı görmezden geldim. Afra ile içeri girdiğimizde etrafa şaşkın gözlerle baktı. "Bunları ne zaman aldınız?"

Eşyaların ani değişiminin nedenini artık biliyordum. Tahir'in hediyesi değildi. Vural'ın ateşe verdiği eşyalarımızın yerine gelmişti.

"Dün."

Gözleri beni buldu. "Çok güzelmiş, hayırlı olsun."

"Teşekkür ederim," diye geveleyip kanepelerden birine oturdum.

Demek bu odayı ateşe vermişti. Burada canına kastetmişti. Bu oda hayallerimin mezarıydı. Boğazımdaki düğüm büyüdü. Olanları hatırlayınca içimde bir şeylerin kavrulduğunu hissettim, midem yine bulanıyordu. Yüzümü buruşturduğumda, "İyi misin?" diye sordu. Başımı iki yana doğru sallayıp gözlerimi kapattım. Tekrar kusmak istemiyordum. Hem midemde hiçbir şey kalmamıştı. "Çok solgun görünüyorsun, Zeynep."

Afra, hamile olduğumu bilmiyordu. "Bugün pek bir şey yemedim, ondandır."

Ayağa kalktı. "Baştan desene, ben sana şimdi bir şeyler hazırlarım," diyerek mutfığa doğru gitti. Midem biraz sakinleşince ben de ayaklanıp onu takip ettim. Aslında canım hiçbir şey istemiyordu ama yemek zorunda olduğumu biliyordum. Sandalyeye oturup buzdolabının içini inceleyen Afra'ya baktım.

"Bana çorba yapar mısın?"

"Yaparım, ne çorbası istiyorsun?" diye sorduğunda omuz silktim.

"Fark etmez, sadece canım sıcak bir şeyler istiyor."

Dolaptan domatesleri çıkardı. "Domates çorbası yapayım."

"Teşekkür ederim."

Afra çorbayı hazırlamaya başladığında telefonumun sesini duydum. Ayağa kalkıp sesi takip ettiğimde çantamdan geldiğini fark ettim. Oğuz, çantamı valizimle beraber getirmişti. Ekranı baktığımda Fatma ablanın aradığını gördüm. Cevap veremeden telefon tamamen kapandı. Şarjım bitmişti. Odama gidip şarja takıp tekrar aradım. Hemen açmıştı.

"Nasılsın güzel kızım?"

Sesini duyunca gözlerim doldu. "Fatma abla," diyerek aniden hıçkırdım.

"Zeynep'im, n'oldu kızım? Neden ağlıyorsun?"

"Ben..." deyip burnumu çektim. "Hamileyim."

Şaşkınlıkla iç çekti. "Ne güzel bir haber bu, niye ağlıyorsun?"

Oturup Fatma ablaya her şeyi anlattım. Çünkü kafayı yememe az kalmıştı. Bana doğru yolu gösterecek tek kişi oydu. Hayatımdaki anne figürüydü. Sesini çıkarmadan yaşanan her şeyi anlatmamı bekledi. Nihayet sustuğumda, "Neler yaşamışsınız siz öyle," diye fısıldadı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum, sadece affedemiyorum. Ona bakınca bile..." deyip sustum. "Nasıl yapar bunu? Nasıl kendi canına..." deyip tekrar sustum. "İçim öfkeyle yanıyor, o kadar kızgınım ki ona!"

"Eşek oğlan," diye soludu. "Hepimiz onu anladık, hepimiz ona hak verdik ama bu defa değil. Çok ileri gitmiş," dediğinde sesi öfkeliydi. "En iyisini yapmışsın sen. Biraz düşünsün taşınsın, nerede hata yaptığını kendi bulsun."

"Umarım bulur," diye homurdandım. Vural öyle kolay kolay suçlu olduğunu kabul etmezdi.

"Oğuz buldurur, sen merak etme. Senin hamileliğin nasıl gidiyor?"

"Biraz bulantım var."

İç çekti. "Hamile halinle yaşadıklarına bak. Kıyamam ben sana, keşke yanında olsaydım."

Buna o kadar çok ihtiyacım vardı ki... "Keşke," diye fısıldadım.

"Ben yanına geleceğim, öyle hamile halinle tek bırakmam."

Sabahtan beri ilk defa umutlandım. "Gerçekten mi?"

"Yalnız bırakamam seni, aklım sende kalır. Birkaç güne gelirim. Merak etme sen."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Ona gerçekten ihtiyacım vardı. Biraz daha konuştuktan sonra telefonu kapattık. Fatma ablayla konuşmak iyi gelmişti.

"Zeynep, çorba hazır."

Afra'nın sesini duyunca odadan çıktım. Mutfığa girdiğimde midem hâlâ hassastı ama acıkmıştım. Masaya oturduğumda büyük bir kâseye doldurduğu çorbayı önüme koydu. Ona bakarken aniden, "Hamileyim," dedim. Tabagi tak diye masaya bıraktı. Kâsedden taşan çorba, az da olsa döküldü.

Şaşkınca, "Nesin?" diye soludu.

"Hamile."

Sandalyeye oturduğunda şaşkınlığı devam ediyordu. Aniden uzanıp kollarını boynuma sardı. "Ay çok sevindim, tebrik ederim!" Gülümsediğimde geri çekildi. "Kaç haftalık?"

"Henüz doktora gitmedim, bilmiyorum."

"O şeyleri yaşarken hamile miydin?"

Şimdi ağlayacak gibi bakıyordu. Bugün öğrendiklerimden sonra dün yaşananlara farklı bir bakış açısıyla bakıyordum.

"Neyse ki ikimiz de iyiyiz."

"Hadi çorbanı iç." Dediğini yaptığımda çenesini avucuna yasladı. "Hamile olmak nasıl bir duygu?"

Sorusu üzerine biraz düşündüm. "Değişik. İçimde bir can var ve onu korumak zorunda hissediyorum."

Afra, iç çekti. "Bir yerde okumuştum, kadınlar bebeği hissedince annelik içgüdüleri devreye giriyormuş. Erkeklerde öyle değilmiş ama onlar daha sonra babalık duygusunun farkına varıyormuş."

Gerçekten de öyleydi. Değişik bir psikolojydi.

"Vural abi biliyor mu?"

Çorbadan bir kaşık daha aldım. Mideme iyi gelmişti. "Dün öğrendi o da."

Kaşları çatıldığında düşünceli bir ifadeyle bakıyordu. "Eee, bebeği biliyorsa neden yanında değil? Neden beni arayıp yanında kalmamı istedi?"

Gözlerim kısıldı. "Buraya gelmeni Vural mı istedi?"

Başıyla onayladı. "Bizimkiler seni görmeye gelecekti aslında. Ama Vural abi iyi olmadığını, bu yüzden başka gün gelmelerini söyledi."

"Ee?"

Çorbayı neredeyse bitirmek üzereydim.

"Sonra da bana şey dedi; *Zeynep'in yanına git, mümkünse birkaç gün de bizde kal.* Ben de geldim." Başımınla onayladım. "Peki, neden aranız bozuldu, hem de dünden sonra?" Afra'ya nasıl anlatacağımı bilmediğim için bir an sessiz kaldım. "Yoksa bebeği istemedi mi?"

"Daha farklı bir mesele, nasıl aşacağımızı bilmiyoruz."

"Of, evlenince de mi böyle ya? Bu erkekler neden hep sorun çıkarıyor?"

Boşalan kâsemi iteledim. "Keşke bilsem ben de."

Afra masayı topladığında üstüme bir ağırlık çökmüştü. "Canım kahve istiyor."

"Yok yok, içme, zararlı o."

Dudaklarımı sarkıttım. "Haklısın."

Birlikte içeri geçtiğimizde, "Annene ne söyledin?" diye sordum.

"Vural abinin işi olduğu için sizde kalmam gerektiğini söyledim."

Kanepeye oturup telefonunu çıkardı. "Baban nerede?"

"Babam arada bir doğu tarafına gider. Bugün yarın gelmesi lazım."

Başımınla onayladığımda yanına oturup televizyonu açtım. Öylesine bir programda durduğumda Afra telefonunu bana çevirdi. Tahir'in kardeşi Şeyma ve kocası sosyal medya hesaplarında paylaşım yapmıştı.

"Bak, görüyor musun? Evlendi unuttu beni, ne arıyor ne soruyor."

"İşi vardır belki."

"Sanmam, çoğu arkadaşım böyle. Kocayı görünce bizi unuttular."

Bu hallerine güldüm. "Bak ben hâlâ yanındayım."

"Kocanla barış sen de gidersin," Telefonu çalınca gözleri irileşti.

"Ne oldu?"

Ekranı tekrar bana çevirdi. "Tahir arıyor."

"Açsana."

Başını şiddetle iki yana doğru salladı. "Olmaz, açamam."

"Neden ya?"

Bana dik dik baktı. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Sorduğu sorulara cevap verirsin. Hadi aç, merak ettim."

Derin bir nefes aldı. "Belki önemli bir şey soracaktır değil mi? Açayım." Cevabımı beklemeden telefonu açtı. "Efendim?" Yanakları al al olmuştu. Tahir'den çok etkileniyordu. "İyiyim, Zeynep'in yanındayım işte." Durup karşı tarafı dinledi. "Ben... bilmiyorum," dediğinde gözleri beni buldu. Telefonu hızlıca sessize alıp, "Onunla buluşmamı istiyor," diye soludu.

Sakin bir şekilde, "E kabul etsene," dedim.

"Delirdin herhalde, hayatta olmaz." Tekrar telefonu kulağına götürdü. "Neden ki?" Sessizliğe gömüldü bir süre. "Konuşacak neyimiz var ki?" İç çekti. "Düşünmek istiyorum, sana sonra haber veririm," deyip telefonu kapattı. Bana döndü. "Hayır demeliydim, değil mi?"

"Bence kabul etmeliydin."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye söylendi. Ben *sevince söyle* diyen taraf-
taydım. Bu yüzden sevgimi bir gün bile ondan gizlememiştim. Afra, tüm
gece boyunca karar vermeye çalıştı. Sürekli kendini ikna edip vazgeçiyordu.
En sonunda beni de çıldırtmıştı. *Odama gidiyorum* diyerek gecenin on iki-
sinde onu tek bırakmışım. Afra benim odamda kalacağı için ben de Vural
ile beraber kullandığımız, yani onun olan odaya geçtim. Fakat bu odaya
adım attığım an anılar üstüme üstüme gelmişti. Her şey çok gerçek gibiydi.
Kullandığı parfümün kokusu bile odanın her köşesine sızmıştı. Gözlerime
dolan yaşları iteleyip yatağa girdim. Yatağın ona ait olan kısmına sokulup
yüzümü yastığına gömdüm. Kokusunu içime çektim. Her şeyin farklı ol-
masını sayısını unuttuğum kez dilerken yorgun gözlerimi yumdum. Sanki
gündüz hiç uyumamış gibiydim. Kısa sürede uyuyakalmışım.

Aniden gözlerimi açtığımda nefes alamıyordum. Her yer çok karanlıktı.
Sanki yine o buzluğun içinde kilitli kalmış gibiydim. Korkudan felç geçi-
rirken nefes almaya çalıştım. Bedenim ter içinde kalmıştı. Uzanıp telefo-
numun fenerini açtım. Oda ışığa kavuşunca az da olsa rahatlamışım ama
kalbim hâlâ deli gibi atıyordu. Rüyamda yine o buzluğun içindeydim. Sa-
kin olmak için derin nefesler alırken ayağa kalkıp ışığı açtım. Bedenimdeki
titreme durmuyordu. Başucumda duran komodinin üstündeki bardağı alıp
birkaç yudum su içtim. Saat daha birdi. Sadece bir saat uyumuştum. Yatağa
tekrar girdiğimde ışığı bu defa açık bıraktım. Işıktaydım uyuyamıyordum ama
sanırım artık karanlıkta da uyuyamayacaktım. Yatağın diğer tarafına dön-
düğümde gözlerimi kapattım ama uyuyamıyordum. Yatakta dönüp dur-
maya başladım. Vural ile uyumaya alıştığım için onsuz uyuyamıyordum.
Sıkıntıyla neredeyse bir saat boyunca yatakta oflayıp pufladım.

Telefonumdan mesaj sesi gelince şaşkınca uzanıp baktım. Bu saatte kim
mesaj atıyordu? Ekrana baktığımda Vural olduğunu gördüm.

Vural: Neden ışıklar açık?

O nereden biliyordu? Kaşlarım çatıldığında cevap vermedim.

Vural: Zeynep?

Vural: Işıklar açıkken uyuyamazsın sen.

Vural: Bir şey mi oldu?

Bildirim ekranına düşen mesajlara bakmaya devam ediyordum. Cevap yazmamak için kendimi zor tutuyordum ki bir mesaj daha geldi.

Vural: Cevap vermezsen eve gelirim.

Zeynep: Gelme.

Vural: Neden bu saatte uyanıksın?

Zeynep: Çünkü çok karanlıktı.

Vural: Sen karanlıkta uyumayı seversin.

Zeynep: Artık uyuyamıyorum.

Vural: Yanına gelmemi ister misin?

Cevap yazmadan önce ayağa kalktım. Cama doğru ilerleyip ufak bir nefes aldıktan sonra perdeyi açtım. Vural, evin karşısındaki kaldırımın üstüne oturmuştu. Sokak ışığının altında durmuş elindeki telefona bakıyordu. Göğsümdeki yangın büyüdüğünde başını kaldırıp bana baktı. İçimde oluşan depremin şiddeti arttı. Birkaç dakika tüm yaşananları unutup sadece gözlerine baktım. Ayağa kalktığı anda telefonun ekranını açtım ve cevap yazdım.

Zeynep: Gelme.

3. BÖLÜM

KAYIP

Kalbimdeki ağırlığı hiçe sayan zaman, ağır ağır ilerlerken uykudan sızlayan gözlerimi bir an bile kırpmadım. Ruhumun kara boşluğunda kaybolmuş gibiydim. Perdeyi çekip yatağıma geçtikten sonra garip bir ruh haline girmiştım. Aslında kalbimin yarısını pencerenin ardında, o boş sokakta bıraktığım için yarım kalmış gibiydim. Öyle kırgındım ki kırıklarımı toplayacak gücüm bile yoktu. Vural'a uzak olmayı hiçbir zaman sevmemiştim. Kaba ve dengesiz davranışlarına rağmen onu affedecek yolu hep bulmuştum ama şimdi olmuyordu. Yapamıyordum. Onu affedecek gücü ne kendimde ne de kalbimde bulabiliyordum. Neden her şey bu hale gelmişti onu da anlamıyordum. Bize dair olan şeyler sürekli yarım kalmak zorunda mıydı? En güvendiğimden, en büyük ihaneti görmüştüm. Sırtımdaki ihanetin daha büyüğünü göğsümde hissediyordum. Sanki kaburgamın içine mezar taşı dikmişti. Buz gibi ağır bir taş... beni dibe çeken bir ağırlıktı.

Seher vaktinde kalkıp ışığı kapattım. Bir yanım dışarı bakmak istiyordu, çünkü orada olup olmadığını deli gibi merak ediyordu ama bakmadım. Yatağa girip tekrar onun yastığına sokuldum ve bana sarıldığını hayal ettim, tüm kızgınlıklarına rağmen bana huzur veren hayaline sığınıp güneşin doğmasına yakın uyuyakaldım.

Sabah duyduğum sesler üzerine uykulu gözlerimi zor da olsa açmayı başardığımda saat on biri geçmişti. Yataktan kalktığım sırada dış kapının kapanma sesini duydum. Acaba Afra mı gitmişti?

Odadan çıktığımda, "Afra?" diye seslendim.

"Mutfaktayım."

Mutfığa gittiğimde masanın üstünde duran içi dolu market poşetlerine baktım.

"Vural mı geldi?"

"Nasıl bildin?" diye sorduğunda yüzünde hınzır bir gülümseme vardı.

Ona *ciddi misin* der gibi baktım. "Sabah sabah kim marketi eve taşıyacaktı başka?"

Afra kahkaha attı. "Gerçekten de marketi eve taşımış. Çoğu şeyden ikişer tane almış. Kim yiyecekse bu kadar şeyi?"

Başımı iki yana doğru sallayıp poşetlere baktım. Afra'nın dediği kadar vardı. "Dengesiz işte," desem de sesimdeki sevgi dolu tınıyı gizleyememiştim.

"Ay nasıl âşık, her an ağlayacak gibisin."

Ters ters yüzüne baktım. "Ne alakası var?"

"Yeme beni," deyip elindeki kutuyu uzattı. "Vural abi senin için almış." Küçük bir kutuydu, açıp baktığımda peri led ışıkları olduğunu gördüm. "Odan içinmiş."

Ufak bir şeydi ama boğazım düğüm düğüm oldu. "Karanlıkta uyuyamadım gece, ondan aldı," dediğimde sesim buruktu. Sürekli beni şaşırtan şeyler yapıyordu. Artık onun nasıl bir adam olduğunu tarif edecek kelimelerim yoktu.

"O nereden biliyor?"

Bakışlarımı kablolardan çektim. "Dün gece karşı kaldırımında bekledi."

"Tüm gece boyunca mı?" diye soludu.

"Sanırım." Görmesem de öyle olduğunu biliyordum.

"Kahvaltı hazırlayalım, sucuklu yumurta ister misin?"

Sucuğun adını duyunca midem ağzıma geldi. "Hayır hayır," dediğimde mutfaktan çıkıp merdivenleri tırmandım. Resmen kokusu burnuma geliyordu. Banyoya gidip içimdeki her şeyi bir kez daha boşalttığımda daha iyi hissettim.

"İyi misin?" Kapıda dikilmiş endişeyle bana bakıyordu. Başımla onayladıktan sonra dişlerimi fırçaladım.

Ağzımı çalkalayıp ardından, "Daha hafif şeyler," dedim.

Tekrar mutfığa girdik. Buraya gelince bile içim havalanıyordu. Çekmecedan kraker çıkarıp birkaç tane yedim. Mideme az da olsa iyi gelmişti.

Afra masada bir şeyler hazırlarken ben de ona yardım etmeye çalıştım ama izin vermedi. Bu yüzden sandalyeye oturup onu izledim.

"Portakal suyu mu? Süt mü?"

"Açık çayı tercih ederim."

Peynir zeytin ağırlıklı kahvaltımı yaptığımda daha iyi hissediyordum. "Bu bulantılar ne kadar sürecektir acaba?" diye homurdandım.

"Şanslıysan ilk aylar." Üzgünce iç çektim.

"Umarım. Ee, karar verdin mi?" Tahir konusunu kastediyordum.

Ellerini kucağına yerleştirdiğinde gözleri sıkıntılı bakıyordu. "Verdim ama yardımın lazım. Annem sorarsa burada olduğumu söyleyeceğiz."

Böyle konularda yalan söylemeyi hiç sevmiyordum ama eğer yardım etmezsem Afra, Tahir ile buluşmazdı. Bu yüzden, "Sadece bir kerelik bir yardım olacak," diye şart koştum.

"Zaten tekrarı olmaz ki." Kendinden emin bir şekilde vermeye çalıştığı cevap karşısında gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Kesin olmaz," diye alaya aldığımda yüzü asıldı.

Bana dil çıkarıp, "Senin de eline fırsat geçti," diye söylendi. "Ay bu arada az daha unutuyordum, annemler ziyaretine gelecek."

Gözlerim kocaman açıldı. Annemler dediği grubun içinde kesin Sema teyze de vardı. Telaşla ayağa kalktım. "Şimdi mi söylenir bu? Saat neredeyse on iki, ne temizlik yaptım ne de yiyecek bir şeyler hazırladım."

Dik dik yüzüme baktı. "Deli misin kız sen? Az daha ölüyordun, ne yemeği ne temizliği!"

Sema teyze aklıma gelince irkildim. Geçen sefer de hasta ziyaretine gelmişti ama eliyle yerleri kontrol etmişti. "Yok, içim rahat etmez."

"Saçmalama Zeynep ya, hamilesin sen. Yediklerini midende tut yeter."

O da haklıydı. Her an kusacak gibiydim. Ayrıca vücudumdaki ağrılar hâlâ geçmemişti.

"O zaman çayın yanında pasta yapalım."

Sıkıntıyla ofladı. "Vural abi tanıyor karısını demek."

"Bu nereden çıktı?"

Masadaki bir poşeti açtığında bir pastaneden aldığı el yapımı poğaça ve kurabiyeleri gösterdi.

"Ben de neden aldı diye merak ediyordum."

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Boş gözlerle elindekilere bakakaldım. "Tanıyormuş," diye ağzımın içinde geveledim, başka ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Neyse, ben toz alayım bari, yoksa senin için rahat etmez."

"Ben hallederim."

Afra, beni dinlemeyerek içeri geçtiğinde bulaşıkları makineye attım. Ardından Vural'ın aldıklarını yerleştirdim. Genel olarak sevdiğim şeyleri almıştı. Bu yüzden dudaklarımdaki gülümseme silinmiyordu. İkramlıkları da servis tabaklarına koyduktan sonra çayı demledim. Salona geçtiğimde Afra her yeri toplamış, tozu da almıştı. Evden is kokusu geliyor muydu acaba? Bakışlarım yere kaydı. Normalde salonun yeri ev eski olduğu için fayanstı ama şimdi fark etmiştim ki parke yapılmıştı. Bunların hepsini bir günde nasıl yaptıklarını merak ediyordum. Odama geçip üstümü değiştirdim. Açık renk bir kot ve krem rengi tonlarında bir bluz giydim. Saçlarımı da taradıktan sonra kabardığı için balıksırtı şeklinde bol bir örgü yaptım. Yüzüm çok solgun görünüyordu, bu yüzden biraz maskara, allık ve ruj sürdüm. Daha iyi görünüyordum. Tam aşağı iniyordum ki kapı çaldı. Kapıyı açtığımda geçenlerde Vural'ı ziyarete gelen tayfa içeri girdi. Ama bu defa neyse ki Gül'ün annesi yoktu. Şu an onu çekemezdim.

"Hoş geldiniz." Kenara çekilip içeri gelmeleri için yer açtım.

"Nasılsın, Zeynep? Duyduk olanları, çok üzüldük. Geçmiş olsun." Sevim ablanın gözlerinden ne kadar üzgün olduğunu görebiliyordum. Tanışalı kısa bir süre olmuştu belki ama bana duyduğu sevginin samimiyetini hissetmiştim. Yüreğim burkuldu.

"İyiyim, Sevim abla."

Uzanıp bana sıkıca sarıldı. "İyi ol, güzel kızım."

Sevim abla geri çekildiğinde, Sema teyze bana uzun uzun baktı. Daha içine kapanık bir kadındı. Evin aynı zamanda babası olmaya çalıştığı için sert bir duruşu vardı. Sözlere dökmese de gözlerinden endişesini okuyabildim. Benim için korkmuştu. Ondan böyle bir şey beklemediğim için şaşırsam da belli etmedim.

"İyisin değil mi?"

Başımla onayladığımda hafifçe gülümsedi. Sema teyze, resmen bana gülümsemişti. Gerçekten de ölümün köşesinden dönmüştüm anlaşılan. Hep beraber içeri geçtiğimizde yaşadığım şaşkınlık sürüyordu.

"Zeynep, ben de yeni duydum, çok üzüldüm. Geçmiş olsun."

Tahir'in kardeşi Şeyma'ya gülümsedim. "Sağ ol, Şeyma."

Sevim abla salonu görünce etrafı inceledi. "Ne güzel olmuş burası."

"Yangında mı yandı diğerleri?"

Afra hızlıca, "Sema teyze," diye araya girdiğinde ona susması için kaş göz yaptı.

Sema teyze şaşkınca bana döndü. "Bilmiyor muydun?"

Afra ağzının içinden, "Sayende öğrenmiş oldu," diye geveledi. Ah, anlaşılan benden önce tüm mahalle öğrenmişti.

Sema teyze ona bakıp ters bir şekilde cevap verdi. "Ne bileyim ben bilmediğini, müneccim miyim sanki!"

Araya girme ihtiyacı duydum. "Haberim vardı." Sesim tatsız çıkmıştı.

"Öyle mi?"

Afra'ya bakıp sakın bir nefes aldım. "Dün öğrendim."

Sema teyze kanepeye oturduğunda gözleri beni bulmuştu. "Nasıl olmuş peki bu yangın?"

Sorusu gerilmeme neden olmuştu. Sanki göğsümdeki yaraya parmak basmış gibiydi. Gergince saçımı kulağımın arkasına iteledim. Ne diyeceğimi bilemediğim için, "Detayları bilmiyorum," diye geçiştirdim.

"Ne yangını, benim haberim yok?"

"Kız Şeyma, sen buralara gelir miydin?"

Afra'nın iğneleyici cevabını duyunca gözlerini kırıştırdı. "Niye öyle dedin ki? Geliyorum ya her zaman."

Afra tavrını bozmadan devam etti. "Bilmem, hiç görmüyorum, yüzünü gören cennetlik. *Instagram* da olmasa hiç haberim olmayacak senden."

Şeyma suspus olurken Sema teyze araya girdi. "Evli o, yeri kocasının yanı."

Gözlerim Şeyma'ya kaydığında solgun olduğunu gördüm. Piknikteki Şeyma'dan eser yoktu. Nedenini merak etsem de sessiz kaldım.

"Haklısın, buraları biraz ihmal ettim."

Afra, Şeyma'nın sözlerini duysa da cevap vermedi. Tahmin ettiğimden daha kızgındı.

Ortamdaki gergin havayı dağıtmak için, "Çay getireyim ben," diyerek ayaklandım.

"Yok kızım ne çayı, otur sen. Gideceğiz zaten biz hemen. Nasılsın diye bakmaya geldik."

Afra'nın annesi Sevim teyze, gerçekten çok tatlı bir kadındı. Ona ufak bir gülümseme gönderdim. "İyiym ben, hem hazırladık her şeyi."

"O zaman otur sen, kızlar halleder."

Şeyma ve Afra mutfağa gittiğinde ayağa kalktım. "Su içip geleyim."

İkisi sessizce çay bardaklarını hazırlıyordu. Şeyma ise iyice durgunlaşmıştı.

"Şeyma?" diye seslenince irkildi. "İyi misin?"

Sorum üzerine Afra da ona döndü. Bardağa su doldurduğumda Şeyma sahte bir gülümsemeyle, "İyiym," dedi.

"Yalan söylüyorsun."

Afra'nın sözlerini duyunca, "Yok öyle-" dedi ama Afra araya girdi.

"Yalan söylediğinde hep ya tırnağının köşesiyle oynarsın ya da ojeni soyarsın."

Bakışlarım yüzükparmağındaki ojesi soyulmuş tırnağına kaydı. Anında bunu yapmayı kesip elini yüzünden uzaklaştırdı ve duruşunu dikleştirdi. "Yok, gerçekten iyiym, ben tabakları götüreyim," diyerek içeri geçti. Tabak almamıştı.

Afra ile birbirimize baktık. "Bir şey saklıyor."

"Bence de," diye hak verdiğimde Şeyma tekrar mutfağa geldi, bize bakmadan iki tabak alıp içeri geçti.

"Dur sen bakalım, öğreniriz. Onu ondan iyi tanıyorum, benden kaçamaz."

Afra ile içeri geçtiğimizde benim oturmam için ısrar ettiler. Bu yüzden servis kızlara kaldı.

"O meymenetsiz herifler ne istedi sizden anlamadım ki ben? Her şeyi geçtim, nasıl bir kadına zarar verirler? Bu nasıl bir acizlik?"

Bu defa Sema teyzenin sivri sözlerine katılıyordum.

"Neyse ki daha kötüsü olmadı."

"Vural oğluma söyleyeyim de kurban falan kessin. Bir günde iki büyük felaket... Allah korumuş."

"Bence de Sema, tez zamanda kurban kessinler. Zeynep'e de bir kurşun mu döktürsek?"

"Kurşun mu?" diye araya girdim. Daha önce sadece dizilerde duyduğum bir batıl inançtı.

"Doğru dedin Sevim, Gülsüm'e haber verelim de yakın zamanda gelsin döksün."

Öyle şeylerin gerçekliğine pek inanmazdım. "Gerek yok aslında."

"Var var, karışma sen büyüklerin işine."

Gözlerimi devirmeden duramadım. Benimle ilgili konuşuyorlardı ama sen karışma diyordu. Sema teyze, gerçekten garip bir kadındı.

"İyi," diye homurdandım.

"Afra, evi de sirkeli suyla bir güzel sil, belli nazar var bunların üstünde." Nazardan daha büyük şeyler vardı üstümüzde ama ses etmedim.

"Silerim Sema teyze, zaten bu gece de buradayım."

"Kız ne işin var bu gece, eve gel."

Sevim ablaya döndüm. "Bu gece de kalsın Sevim abla, lütfen."

"Kalsın Sevim, karışma."

Sema teyzenin karşı çıkmasını beklerken hak verdiğini görmek şaşırtıyordu. Acaba Vural ile aramızın bozuk olduğunu mu biliyordu? Buna rağmen ses etmemişti. İnanması güç bir şeydi.

"Peki, bu gece de kal bakalım."

"Kız Sevim, sirkeyi içirsek mi bunlara?"

Söylediğini duyunca zaten hassas olan midem ağzıma geldi. "Yok Sema, işe yaramaz o."

"Yarar yarar, elma sirkesi içsinler bir güzel."

Midem resmen ağzıma geldi. Ayağa fırlayıp, "İçmem ben sirke," diyerek odadan çıktım. Merdivenleri koşar adımlarla çıktığımda kahvaltım da midemde kalmamıştı. Aklıma sirke geldikçe öğürtülerim artıyordu. Düşüncesi bile iğrençti. Düşünmemeye çalışarak doğrulduğumda zorlanmaktan içim dışıma çıkmıştı sanki. Dişlerimi fırçalayıp enseme soğuk suyla ıslattım. Günün büyük bir kısmını banyoda geçirmeye başlamıştım resmen. Esnememi zar zor bastırırken aşağı indim. Su içmek için mutfığa girdiğimde Afra'nın pencere kenarında telefonla konuştuğunu gördüm. Tam çıkacağım sırada, "İyi Vural abi, merak etme sen," dedi. Adını duyduğum an bacaklarım taş kesilirken durup konuşmasını dinledim. "Sadece bulantıları biraz fazla, sürekli kusuyor."

Aslında arkamı dönüp gitmem gerekiyordu ama elimde değildi. İşin ucunda Vural olduğu zaman kendime engel olamıyordum.

"Bilmem ki. Aslında ilk aylarda normal ama yine de doktora gitmekte fayda var." Resmen casus olarak Afra'yı yanıma yollamıştı. "Tamam abi, bir şey olursa haber veririm," deyip telefonu kapattığında kollarımı göğsümde

bağladım. Afra her şeyden habersiz arkasını döndüğünde göz göze geldiğimiz için korkuyla sıçradı.

"Ödümü kopardın!" diye bağırdı.

Onu duymazdan geldim. "Senden bilgi mi alıyor?"

Anında gözlerini kaçırdı. "Yok, bilgi demeyelim de nasıl olduğunu merak ediyor diyelim."

Ağzımın içinden, "Daha çok eder," diye geveledim.

Afra gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Yorum yapmasına izin vermeden arkamı döndüm. Birlikte içeri geçtiğimizde Sevim abla ayağa kalktı.

"Neyse, biz artık kalkalım."

"Otursaydınız biraz daha."

"Hasta ziyareti kısa olur."

Onları yolcu ederken bana tekrar sarıldı. "Kendine çok dikkat et olur mu güzel kızım? Gerekirse bir süre Vural olmadan dışarı çıkma. Ne olur ne olmaz."

Bu hamilelik, hormonlarımı şimdiden altüst etmiş olmalıydı çünkü o konuştuğça gözlerim doluyordu. Birilerinin beni sevmesi, düşünmesi o kadar tuhaf geliyordu ki... Boğazım düğümlendiği için başımla onayladım.

"Ben sana kurşun dökeceğimiz zaman haber veririm," diye araya giren Sema teyzeye döndüm. "Dikkat et kendine."

Afra hariç herkes gittiğinde ayakta duracak halim kalmamıştı. Yorgun bir şekilde içeri geçip kanepeye uzandım. Hiçbir şey yapmamıştım ama kolumu kaldırılacak halim yoktu.

"Uykun mu var?"

"Yok, sadece yorgun hissediyorum, biraz dinlenciyim." Afra tabakları alınca, "Sonra toplarım ben," dedim.

"Hallettim ben, iki tane tabak zaten."

Gözkapaklarım gittikçe ağırlaşıyordu. Kanepeye biraz daha sokuldum. Biraz uzanıp kalkacaktım. Ama gece boyu uyumadığımdan ötürü sadece birkaç saniyede uyuyakalmıştım.

Uyandığımda midem bulandığı için yüzümü buruşturdum. Gerçekten sürekli böyle midem mi bulanacaktı? Burnumdan nefes alıp ağzımdan

verirken gözlerimi yavaşça açtım. Bir an önce doktora gitmekte fayda vardı. Belki ilaç falan verirdi.

"Uyuyan güzel."

Hafifçe doğrulup uykulu gözlerimi Afra'ya çevirdim. "Uyuyup kaldım değil mi?"

Başıyla onayladı. "Hem de bebekler gibi."

"Zaten ya uyuyorum ya kusuyorum." Sitemlerim üzerine sesli bir şekilde güldü. "Ne zaman çıkıyorsun?"

Gülmeyi anında bıraktı. "Birazdan."

"Sen makyaj mı yaptın?" deyip sırttım. Yaşadığı heyecan gözlerine yansımıştı.

"Öyle, biraz renk gelsin diye."

"İyi yapmışsın."

Telefonu çaldığında ayağa kalktı. "Geldi, çıkayım ben."

"Çık hadi sen."

Gergince evden çıktığında oturup gözlerimi yumdum. Yemek yemem lazımdı ama canım hiçbir şey istemiyordu. Fatma ablayı arayıp ne zaman geleceğini sormaya karar verdim ama aradığımda açmadı. İş vardı muhtemelen. Kapı çaldığında kimin geldiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Telefonu kapattıktan sonra gidip kapıyı açtım. Vural'ı aniden karşımda görünce gözlerim irileşti. Sanki biri nefesimi ciğerlerimden söküp almıştı. Tepki veremeden durup yüzüne bakakaldım. Gözlerim, özlediğim yüzünde asılı kaldı. Zaman benim için sadece bir an donduğunda gözlerine baktım. Göğüs kafesine hapsettiği kuş, deli gibi kanat çırpıyordu. *Gözlerini her gördüğümde olduğu gibi...* Sakalları düne göre uzamış, yüzünde uykusuz geçirdiği gecenin izleri vardı. Yine de nefesimi kesecek kadar yakışıklı duruyordu. Üstünde siyah bir tişört vardı. Ellerini siyah kotunun ceplerine sokmuş öylece duruyordu. Kendime gelmek için boğazımı temizledim.

"Neden buradasın?" Sesim içime kaçmış gibiydi.

"Yalnız kalmanı istemedim."

Beni tamamen bırakıp gittiğinde ne yapacaktım acaba? Aklıma gelen bu düşünceyle yüzüm sertleşti. "İyiym ben," deyip kapıyı kapatacağım sırada eliyle engel oldu.

"Zeynep, inat etme işte. Afra gelene kadar duracağım."

"İstemiyorum. Sen de ısrar etme."

"Hasbinallah ya," diye homurdandığında bir adım daha attı. "Hem yemek yedin mi sen? Kuş kadar kalmışsın."

Kapıyı tekrar kapatmaya çalıştım ama izin vermedi. Sıkıntıyla oflayarak ona arkamı dönüp mutfığa gittim. Acıkmıştım zaten. Fakat Afra'nın yaptığı yemeğin kokusunu alınca midem ağzıma geldi. Elimle burnumu kapattım. Patlıcan oturtması yapmıştı. Normalde olsa çok seveceğim bir şeydi ama şimdi düşünmek bile kusmam için yeterliydi. Banyoya nasıl gittiğimi bile hatırlamıyordum. Bedenim susuzluktan solup gidecekti. Vural peşimden gelmesin diye kapıyı kapattım. Neyse ki bu defaki kusma seansı kısa sürmüştü. Arkamdan banyoya girdiğinde sifonu çekiyordum.

"İyi misin?" Değildim. Bu yüzden sessiz kalıp dişimi fırçaladım. Ardından yüzümü yıkayıp bozulan saçlarımı geriye doğru attım. Elindeki su şişesini bana uzattığında sessizce alıp başıma diktim. "Yarın doktora gidelim."

"Ben tek giderim," deyip yanından geçtim.

Arkamdan gelirken, "Saçmalıyorsun," diye homurdandı.

Cevap vermeyip salondaki kanepeye oturdum. Açtım, sürekli kusuyordum ve başım dönüyordu. Şu an onunla inatlaşacak halim yoktu. Gözlerimi yumduğumda yanıma geldiğini ayak seslerinden anladım.

"Şimdi mi gitsek? İyi görünmüyorsun."

Benim için endişelenmesi hoşuma gitse de bozuntuya vermedim. "Bir şeyler yersem geçer."

"Afra hazırlamış."

Onu durdurarak, "Devamını getirme lütfen," deyip yüzümü buruşturdum. Tekrar kusmak istemiyordum. Gözlerimi zor da olsa açıp yüzüne baktım. Benim için endişeleniyordu. Bunu fark edince buz kesen içim ısındı. Belli etmemeye çalışarak, "Çekmecede kraker vardı, getirebilir misin?" diye sordum.

Kaşları çatıldı. "Kraker mi? Onunla doymazsın ki."

Tekrar gözlerimi yumdum. "Şu an iyi gelen tek şey o."

"Lahmacun sipariş edeyim mi?"

Karnım guruldadığında gözlerim kocaman açıldı. Hiç ikiletmeden, "Olur," dedim. Kaç gündür canım ilk defa bir şey istemişti. Vural yüzüme gülümseyerek baktığında anında gözlerimi kaçırdım. Gülümseyişi, en büyük zaafımdı. Hiçbir şeye olmasa bile ona yenilirdim, bir de yeşil yeşil bakan gözlerine... Uğruna tüm yenilgilerimi tekrar tekrar vermişliğim vardı.

Telefonunu çıkarıp sipariş verdiği esnada, "Acılı olsun," dedim.

Kolumu kaldıracak halim kalmamıştı. Aç olmasaydım muhtemelen tekrar uyurdum. Sanki gözkapaklarımın üstünde fil vardı. Vural yanıma oturduğunda gözleri üstümdeydi.

"Başka bir şey istiyor musun?" Konuşamadığım için başımı iki yana doğru salladım. İkimiz de sessiz kaldık. Yanımda olduğu için bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Bu da içime bir huzur yayıyordu. Ona sokulmak, göğsünde soluklanmak istiyordum. O kadar çok istiyordum ki yapamamak canımı acıtıyordu. Tırnaklarımı avuç içime geçirdim. Biraz daha yakınımaya geldi. Elinin sırt kısmını yanağıma yerleştirdiğinde boğazım düğüm düğüm oldu. Dokunuşunu özleyen tenim kavruluyordu. Yanağımın iç kısmını ısırdığımda tepkisiz durmak için tüm gücümü harcadım.

"Çok solgun görünüyorsun," diye fısıldadı. Parmakları boynuma doğru kaydırdığında tenim diken diken oldu. "Normal mi bu?"

Yüzü yüzüme yaklaştığı için sıcak nefesi yanağıma çarpıyordu. Kanım ağır ağır ısındı. Burnu saçlarıma değdiğinde derin bir nefes aldı. Yutkunmaya çalıştım ama yapamadım. Onu benden uzak tutan her şeyden bir kez daha nefret ettim. Gözlerimi açıp ona bakmak istiyordum ama yapamıyordum. Yüzüne baktığımda gördüklerim canımı acıtıyordu. Oğuz'un cümlesi kulaklarımda yankılanırken sanki ruhum boğuluyordu.

"Vural..."

Geri çekilmesini söylemek istedim ama yapamadım. Burnunun ucunu şakağıma sürttü. Kalbim sanki yerinden çıkacak gibiydi. Bunu görmezden gelerek geri çekilmeye çalıştım.

"Yapma." Sesim titrek ve kısık.

"Özledim," dediğinde dişlerimi birbirine bastırdım. "Öyle çok özledim ki seni, tenini, sıcaklığını..."

Kalbim, göğsümün içinde can çekişiyordu. Derin bir nefes daha aldı. Sustum çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Kapı çaldığında içinde bulunduğumuz balon patlamış gibiydi. Geri çekilip gözlerimi araladım. Vural sıkıntılı bir nefes verip ayağa kalktı. O, kapıyı açmaya gittiğinde gözlerimi yere dikmişim. Elimi, dokunduğu için ısınan yanağıma yerleştirdim. Öyle kötü hissediyordum ki saatlerce ağlayabilirdim. Boğazımdaki düğümü gidermek için sertçe yutkundum.

Vural odaya girdiğinde doğruldum. Derin bir nefes alıp gözyaşlarımı geri gönderdim. Lahmacunları tabağa koyup içeri getirdi. Kokusunu alınca ağzım sulandı. Gözlerimi elindekinden ayırmadan, "Teşekkür ederim,"

dedikten sonra getirdiği lahmacunu nefes almadan yemeye başladım. O da sessizce yanıma oturdu. Şu an ona tepki verecek durumda değildim. İki lahmacunu o kadar kısa sürede yedim ki ben bile şaşırdım. Doyduğumda önümdeki tabağı iteledim. "Patlayacağım."

Günler sonra ilk defa yemek yemek ağır gelmişti.

"Diğerini de ye."

"Yok, daha yiyemem." O kadar doymuştum ki nefes alamıyordum.

"Üflesem uçacak gibisin," diye homurdanırken tabağı alıp ortadaki masanın üstüne koydu. "En azından daha iyi görünüyorsun."

Hafifçe gülümsedim. "Daha iyi hissediyorum."

Parmak uçlarını ördüğüm saçımdan çıkan tutamlarda hissedince gülümsemem yok oldu. Ufacık bir dokunuştı ama içimin tir tir titremesine neden olmuştu.

"Saçların böyle güzel olmuş."

Boğazımda oluşan kuru düğüm konuşmama engel oldu. Bu yüzden birkaç dakika sessizce durdum. Daha sonra saatlerdir zihnimi kurcalayan zehirli düşüncelerim, dudaklarımdan dökülmeye başladı. "Kaçırılmamış olsaydım," dediğimde sesim çok kısıktı ama beni duyduğunu biliyordum. Beni zehirleyen kelimeler pahasına konuşmaya devam ettim. "O zaman sen ölmüş olacaktın."

Sözlerim aramızda bulunan havanın buz kesmesine neden olduğunda eli yana doğru düştü. Başımı ona doğru çevirip boş gözlerle yüzüne baktım. Gözleri çökmüş ve ışıltısını kaybetmişti ama hâlâ kalbimi yerinden oynatacak etkiye sahipti.

"Dün tüm gün bunu düşündüm ve biliyor musun," dedikten sonra devam etmeden önce yutkundum. "O adama artık kızmıyorum, hatta beni kaçırdığı için minnettarım." İfadesi, çözemeyeceğim kadar karmaşıktı. İçimde kaynayan hislere rağmen devam ettim. "Yaşadıklarım, beni gece boyu bırakmıyor. İçim korku dolu ve az daha ölecektim ama artık hiçbir gözüme görünmüyor. Çünkü o beni kaçırmazaydı..." deyip sustum. Titrek bir nefes alırken gözlerimi tavana diktim. Bana yaşattığı şeyin ne kadar büyük olduğunu anlaması için ona zaman verdim. Dün hissettiğim öfke, yerini kırgınlığa bırakmıştı. Beni ona güvendiğim yerden parçalamıştı.

"Konuşmayacak mısın?"

"Sana yemin ederim," deyip birkaç saniye sustu. Nasıl devam edeceğini bilmiyordu. Onu nasıl anlayacağımı bilmediğim gibi. İkimiz de

çıkamazlarımızın içinde kaybolmuştuk. "O an olanların farkında değildim," dediğinde sesi boğuk çıktı.

"Bu bir açıklama değil," deyip gözümdeki yaşları iteledim. Dudaklarını araladığında konuşmasına müsaade etmeden devam ettim. "Olmasın da, bunun açıklaması olmasın. Çünkü..." Gözlerimi gittikçe solan gözlerine çevirdim. "Çünkü bu defa seni anlamak istemiyorum. Bu defa değil, Vural." Ayağa kalkıp ona sırtımı döndüm. "Çünkü konu sen olunca o kadar aptallaşıyorum ki anlattığın şeye kanarım. Hatta haklı olduğunu gösteren bir neden bile bulurum."

Ellerimi belime yerleştirip bir iki adım attım.

"Yine sana hak veririm. Hep öyle yapmadım mı sanki? Yine yaparım, ezerim kendimi, beni bıraktığını görmezden gelir, sana hak veririm." Ona doğru döndüğümde ayağa kalktığını gördüm. Yüzüne çaresiz gözlerle baktım. "Bu yüzden anlatma, açıklama. Hep yaptığın gibi sus, içimdeki öfkeyi beslememe izin ver. Bu defa..." deyip yutkundum. Tek kelime etmedi. "Bu defa sana yenilmeyeyim. Biraz da olsa kızgın kalayım," diye yakardım.

Bu defa ufacık bir umuda, hem kendi hayatımı hem de bebeğimizin hayatını adamayayım.

"Böyle konuşma."

Gerçekler ona da ağır gelmişti.

"Böyle hissediyorum," diye fısıldadım.

Gözlerinin akları kızarıken uzanıp kolumu tuttu ve beni kendine doğru çekti. Kollarını etrafıma dolayıp bana sıkıca sarıldı. O kadar sıkı sarıldı ki içine sokmak ister gibiydi. Ben ise hareket etmeden durup gözyaşlarımı içime içime akıttım. Beni hiç bırakmasın istedim. Yaşadıklarımız silinsin, sadece biz kalalım istedim. Yüzümü göğsüne gömüp ateşe karışacak olan kokusunu solumak istedim. O kadar özlemiştim ki burnumun direği sızıyordu. Ona dokunmak isteyen parmak uçlarım karıncalanıyordu. Ama hiçbirini yapmadım. Tepkisiz bir şekilde durmaya devam ettim.

Burnunu saçlarıma gömüp derin derin nefes aldı. Kollarında durup sarılmamak o kadar ağrıma gitti ki... Çünkü ona karşılık vermek istemedim. Aramızda biriken hayal kırıklıkları, öfke, kırgınlıklar... Hepsi bir dağ gibiydi. O kadar çoklardı ki istesem de karşılık veremezdim.

"Bir kez sarılısana bana." Sesindeki çaresizliği duyunca gözlerimi yumdum. Göğsüme bıçak saplasa, canım bu kadar acıdı. Çünkü sözleri, kör bir bıçak gibi kalbime saplanmıştı. "Sadece bir kez."

Aldudacağımı sertçe ısırp başımı iki yana doğru salladım.

"Zeynep, sensiz aldığım nefes bile zehir gibi. Yapamıyorum. Sadece bir kez yine eskisi gibi sarıl bana, eskisi gibi hissetmeme izin ver."

Ağlamamak için bedenimi o kadar çok sıkımdım ki canım acıyordu.

"Sarılmam," dediğimde sesim sandığım gibi titrek çıkmamıştı. "Şu an mezar taşına sarılıyor olabilirdim, bunu bile bile sana sarılmam." Buz gibi bir gerçektir bu. İliklerime kadar üşütmüştü beni. "Aramıza bir mezar taşı daha diktin, ben bu defa bunu aşamam."

Sözlerim üzerine daha sıkı sarıldı. "Özür dilemekten başka bir şey gelmiyor elimden."

Keşke özürleri bu defa işe yarasaydı.

"Özür dilemen bir işe yaramıyor."

Kolları arasından sıyrıldığımda bana izin verdi. Geriye doğru iki adım attım. Başını ellerinin arasına aldı. "Bana böyle bakmana dayanamıyorum."

İtirafını duyunca susma sırası bana geçmişti.

"Seni bu hale getirmiş olmama katlanamıyorum." Avuç içlerini kafasına bastırdı. "Bu siktiğimin kafasına engel olamadım, seni gerektiği gibi koruyamadım bile." Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Kalbime açtığı boşluk gittikçe büyüyordu. "Haklısın... Kızmakta, susmakta, sövmekte... hepsinde haklısın."

Haklı olmaktan nefret etmişim. O an beni ondan ayıran her şeyden nefret etmişim. Geçmişinden, vicdanından, ondan, kendimden...

Yenilmiş bir şekilde, "Hem seni tükettim hem de kendimi," dedi. Çenemdeki titremeyi durdurmak için dişlerimi birbirine sertçe bastırdım. O kadar sert bastırmıştım ki diş etlerim sızladı. "Seni işimden de koruyamadım, kendimden de... Ne olanları anlatacak ne de af dileyecek yüzüm var."

Bana doğru yürüdüğünde gözlerindeki azapta ruhum boğuldu. Kalbim avuçları arasında can çekişiyordu. Acısını tüm hücrelerimde hissediyordum, pişmanlığını da öyle... ama bu defa elimden bir şey gelmiyordu. Onu affedemiyordum. Canım çok yanıyordu ama yapamıyordum. Mantıklı bile düşünemiyordum ki! Yaşananlar tüm dengemi bozmuştu. Ne yaptığımın farkında bile değildim. Vural yüzünü bana doğru eğdiğinde sıcak nefesi dudaklarıma çarptı. Birkaç saniye o şekilde durdu. Yakınlığı çektiğim acıları bir anlığına da olsa dindirmişti.

"Hak etmiyorum, seni de bebeği de affını da hak etmiyorum."

Dudaklarını alnıma yaslayıp sabit durduğunda gözümünden art arda iki damla yaş aktı. Boğazım dikenli tellerle çevrelenmiş gibiydi. Konuşmadığım her an o teller daha derine iniyordu. Gittiğinden beri ilk defa vücudum ısındı. Bir kez daha öptü alnımı. Gözlerimi kapatıp öylece durdum. Önce derin bir nefes aldı, ardından dudakları çekildi. Gözlerimi açmadım. Gidişini izlemeye gücüm yoktu. Geriye doğru gittiğinde tekrar üşüdüm. Benden uzaklaştığını gösteren adım seslerini dinledim. Attığı her adım kalbime denk geliyordu.

Kapının kapanırken çıkardığı ufak sesi duyunca irkildim. O küçük ses kafamın içinde yankılanırken olduğum yere çöktüm. Ancak o zaman gözlerimi açabildim. Ne kadar süre orada oturduğumu bilmeden gözlerimi kapıya dikmiştim. Akşam çökmüş, odanın içi karanlık olmuştu. Korkularım saklandığı köşeden çıksa da öylece durmaya devam ettim. Tırnak uçlarıma kadar canımın acıdığını hissediyordum. Her şey o kadar ağır gelmişti ki nasıl taşıyacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Kapı çaldığında zorla ayağa kalktım ve kapıyı açmaya gittim. Göğsümdeki ağırlığı gidermek için derin nefes aldım ama bir işe yaramadı. Kapıyı açtığımda Afra karşımda duruyordu.

Kenara çekilirken boğazımı temizledim. "Nasıl geçti?"

Sessizce içeri girip omuz silkri. "Garip."

Beraber salona geçtiğimizde ışığı açtı. "Nasıl garipti?"

Gözleri beni bulduğunda kaşları çatıldı. "Ağladın mı sen?"

"Yok, uyudum ya ondandır, anlat hadi."

"Ben konuşmak için çağırdığınızı sandım ama öyle değildi. Hiç o konuya girmedim, bu yüzden sanırım yanında çok rahattım." Gözleri ıslı ıslı parlıyordu. "Ama öyle bir bakıyordu ki, Zeynep," deyip iç çekti. "O öyle baktıkça kalbim yerinden fırlayacak sandım." Heyecanı o kadar güzeldi ki gülümsedim. "Kalbimde böyle bir sürü kelebek varmış gibiydi." Elini kalbine yerleştirdi. "Çok garip..."

Uzanıp yanağını sıktım. "Geçmiş olsun tatlım, âşık olmuşsun."

Gözleri irileşti. "Abartma ya, alt tarafı heyecanlandım." Sırtını kanepeye yasladı. "Tekrar görüşür müyüz diye sordu."

"Ne dedin?"

İç çekti. "Olabilir, dedim."

"Olacak mı?" diye sıkıştırdım onu.

Elleriyle yüzünü kapattı. "Olacak ama sonumuz ne olacak hiç bilmiyorum." Telefonu çaldığında heyecanla baktı. "Ayy, arıyor."

Ayağa fırlayıp merdivenlerden çıktı. Bir de hâlâ inkâr ediyordu. Bal gibi âşık olmuştu.

Ayağa kalkıp odama geçtim. Gözlerim pencereye kaydı. Onu görmesem de hissediyordum. Işığı yakmadan önce cama doğru ilerledim. Pencerenin kenarında durunca yanılmadığımı anladım. Yine aynı kaldırımın kenarında bekliyordu. Bu defa ayaktaydı, elindeki sigarasını içiyordu. Güçlü omuzları aşağı doğru çökmüş, başı öne doğru eğilmişti. Onu izlemeye devam ettim. Her şeyin farklı olmasını istemekten de o anda vazgeçtim. Şimdi tek istediğim, her şeye göğüs gerebileceğim güce sahip olmaktı. Ancak o şekilde affederdim, onu da kendimi de. Başını kaldırıncı göz göze geldik. Oda karanlık olsa da beni gördüğünü biliyordum. Bu defa kaçmadan uzun uzun yüzüne baktım. Bana gelmedi, ona gitmedim; tüm kırgınlıklarımızı ortaya serip sadece durduk.

4. BÖLÜM

PUSULA

Su günlerde zaman, yitirdiğim bir kavramdı. Zor sayılacak günler yaşıyordum. Sebebi karnımda günbegün büyüyen çok tatlı bir şey olsa da geçirdiğim süreç hiç kolay değildi. Çünkü hamileliğim zordu ve ben bunu deneyimleyerek öğreniyordum. Sürekli kustuğum için banyo ve odam arasında mekik dokuyordum resmen. Kusmak tüm enerjimi aldığı için ne duş alabilmişim ne de odamdan çıkabilmişim. Afra olmasa yemek bile yiyemezdim. Zar zor birkaç saat ders çalışıyordum. Onu bile sürekli ara vererek yapıyordum.

“Duş almak ister misin?”

Gözlerimi açmadan, “Hayır,” diye inledim. Başım döndüğü için duş almak gibi basit bir eylemi bile yere düşmeden yapabileceğim konusunda emin değildim. Günlerdir duş almamış olmak çok rahatsız edici olsa da nasıl yapacağımı bilmiyordum.

“Peki yemek?”

Konuşacak halim bile yoktu. Bir şeyler mırıldanıp yatağa sokuldum. Üç gündür bu halde olduğum için doktora da gidememişim. İnadım yüzünden Vural'ın da gelmesine izin vermiyordum. Fatma ablanın işleri uzadığı için henüz Kocaeli'ye gelememişti. Bu yüzden gündüzleri Afra yanıma geliyordu. Geceleri ise tek oluyordum. Vural'ın dışarıda olduğunu bildiğim için eskisi kadar korkmuyordum ama hâlâ karanlıkta uyuyamıyordum. Bu durumun uzun bir süre daha devam edeceğini biliyordum. Odama aldığı ışıkları takmışım, daha yumuşak bir aydınlatma sağladığı için onlar açık olduğunda uyuyabiliyordum. Az da olsa iyi geliyordu. Kötü rüya

görmenin hamileliği kötü etkilediğine dair bir şeyler söylemişti Fatma abla. Bu yüzden daha çok dikkat ediyordum ve elimden geldiğince karanlıktan kaçınıyordum.

Düşüncelerimin arasında tekrar uyuyakaldım. Zaten şu sıra en iyi yaptığım şey uyumaktı. Ne kadar zaman geçtiğini bilmediğim bir süre sonrasında yanağımın kenarında tatlı bir sıcaklık hissettim. Günlerdir hasret kaldığım sıcaklık, içimin ısınmasını sağlamıştı. Kuruyan dudaklarımda varla yok arası bir gülümseme oluştu. Yumuşak dudaklar yanağımda gezinirken sıcak nefesi boynuma çarpıyordu.

“Yavrum?”

Vural’ın sesi uzaktan geliyordu. Rüya mı yoksa gerçek mi olduğunu bilmediğim bir andaydım.

“Hımm?” diye mırıldanıp sıcaklığına sokulmaya çalıştım. Keşke daha yakınımda olsaydı. Dudakları yüzümde tatlı tatlı gezinirken işin aslını pek de umursamadım. Şu an onu hissetmek bana iyi gelmişti, tek bildiğim ve emin olduğum gerçek buydu.

“Hadi uyan, bir şeyler yemen lazım.” Beni kollarının arasına aldığı anda başımı göğsüne yerleştirdim. “Duş almak ister misin?”

Gözlerimi açmaya korkuyordum. Açtığımda ya onu karşımda göremezsem? Korkumun esas nedeni buydu. Ona ne kadar kızgın ya da kırgın olsam da varlığını, inadına rağmen yanımda, yakınımda istiyordum. Çok mu şey istiyordum acaba? Cevabını bilmediğim sorulardan biriydi işte.

Beni göğsüne iyice yaslayıp doğruldu. Banyoya girdiğimizde gözlerimi istemeyerek de olsa araladım. Beni kapalı klozetin kapağına oturtup karşımda durdu. Başımı kaldırıp ona bakmak istiyordum ama halim yoktu. Alnımı sert karnına yaslayıp ufak bir nefes aldım. Kokusunu soluduğumda gerçek olduğunu daha iyi anladım. Başım hâlâ dönüyordu. Hamilelikten mi yoksa yakınlığından mıydı, bu defa nedenini bilmiyordum. Vural sessizce üstümdeki tişörtü çıkardı. Son zamanlarda göğüslerim çok hassas olduğu için sutyen takmıyordum. Bu yüzden karşısında üst tarafım çıplak bir şekilde kaldım. Önümde eğilip şortumun bel kısmını kavradı. Elimi omzuna yerleştirip hafifçe doğruldu. Kalçamdan aşağı sıyırdığı şortu kenara bıraktıktan sonra doğruldu. Kolumla göğüslerimi sardım. Nedensizce çekinmiştim. Yüzümün ısındığını hissederken gözlerimi yere çevirdim. Normalde ondan utanmazdım ama şu an yüzüne bile bakamıyordum.

Dudaklarını çıplak omzuma bastırduğunda beklemediğim teması karşısında irkildim. Birkaç saniye boyunca hareket etmeden öylece durdu. Dudakları tenimde, kalbi kalbimdeydi. Keşke hep böyle kalsaydı... Yüzümü yana çevirip ona baktım. Gözlerini kapatmış sabit dururken boğazıma sıra sıra dizilen düğümler büyüdü.

"Şu güzelliğin, sesin, tenin... Çıkamaz sokaklarım gibisin."

Benim ise tüm sokaklarım ona çıkıyordu çünkü pusulam, kalbiydi.

Ağırlaşan gözkapaklarım titrerken kısık sesiyle söyledikleri göğüs kafesimin en ücra köşelerine kadar kazındı. Dudakları bu defa köprücük kemiğime kaydı. Yumuşak saçları çeneme sürtündü. Ellerim saçlarının arasında gezinmeyi o kadar çok istedi ki bir an nasıl engel olacağımı bile bilemedim. Özlem güçlü bir duyguydu. Ona karşı koymak öyle zordu ki...

"Senden çıkış da yok gidiş de. Sadece sen..." diye fısıldayıp yüzünü yanağıma doğru yanaştırdı. "Sonum," dedikten sonra bir öpücük daha bıraktı. Eli karnımın üstüne kayınca nefes bile alamadım. Karnım içe doğru çöktüğünde kısık sesiyle, "Başlangıcım," dedi. Donup kalmıştım. "Sen sonumsun. İçinde büyüyen parçamız ise başlangıcım."

Ağlamak istemiyordum ama gözlerim dolmuştu. Elimde değildi, fazla hassastım. O böyle konuştuğunda ise tek istediğim kollarına sığınıp saatlerce ağlamaktı. Altdudağıma ısırp gözyaşlarımı tutmak için tüm gücümü harcadım. Vural elini sırtına atıp, tişörtünü başından çekerek çıkardı. Geri çekilmesine rağmen tüm vücudum titriyordu. Yakınlığı her defasında beni alaşağı etmeyi başarıyordu. Ama bunu bile seviyordum. Onun bana yaşattığı her hissi sonuna kadar seviyordum.

Acaba aşk böyle bir şey miydi? Yoksa benim zavallı kalbim, söz konusu Vural olduğunda fazla mı arsızdı? Çünkü ondan geldiği sürece her şeye vardı, vardım.

Sakin bir nefes alıp sözlerini hazmetmeye çalışırken saniyeler içinde soyunmuştu. Beni tekrar kollarına aldı. Sıcacıktı. Keşke hiç bırakmasaydı. Sürekli orada kalabilirdim. Başımı göğsüne yasladığımda duşakabinin içine girdi. Sıcak suyun altında saniyeler içinde ıslanmıştık. Vural yavaşça yere çöküp sırtını duvara yasladı. Kucağında küçülürken günler sonra suyu hissetmenin yanında tenini tenimde hissetmenin ezici murluluğunu da yaşıyordum. Onu özleyen bedenim saniyeler içinde gevşemişti. Bir süre sonra saçlarımı yavaş hareketlerle yıkamaya başladığında şampuanımın vanilya özünü etrafımızı sarmıştı.

"Yarın doktora gidelim."

"Hıhım," diye mırıldandım. Elleri saçlarımda gezinirken istediği her şeyi kabul edebilirdim. Uzun parmakları kafa derime masaj yapıyordu. Saçlarımı bir kez daha yıkadıktan sonra ayağa kalktı. Benden etkilenen yanının sertliğini kalçamda hissedebiliyordum. Yanaklarımı iyice kızartırken göğüslerimde oluşan ağırlığı görmezden gelmeye çalıştım. Bu yakınlık çok fazlaydı ama son vermek yerine öylece durmaya devam ettim. En son birbirimize karışmamızın üstünden asırlar geçmiş gibiydi. İkimiz de özlemle doluyduk ama herhangi bir hamle yapmadık. Yaşananlar en büyük engeldi.

Köpükten arınınca Vural suyu kapattı ve beraber duşakabinden çıktık. Dolaptan çıkardığı yumuşak havluyla beni sarıp sarmaladı.

"Buna alışabilirim."

İç çekerek söylediklerimden sonra dudaklarında oluşan gülümsemeyi yakaladım. "Bana uyar," deyip göz kırptı. Bu küçük hareketine bile içim gitti.

Beni paramparça eden şey oydu, onun yaralı ruhuydu ama ben yine onda teselli buluyordum.

Zihnimin gerilerinde duyduğum bir sestti. Elimde değildi, beni parçalayan oydu ama parçalarımı tamamlayan da oydu. Bu gerçek ne yaşanırsa yaşansın değişmiyordu işte. Zihnimden geçenleri duymamak için o seslere kulaklarımı kapattım. Şimdi değil, gerçekler ve yaşananlar şimdi üstümüze çullanamazdı. Gücümü bu kadar yitirmişken taşıyamazdım da hem.

Birlikte yatak odasına geçince dolabımı açıp kıyafetlerimi çıkardım. Duş almak daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Gözlerim ayakta dikilen Vural'a kaydı. Beline doladığı havlusuyla elini ensesine atmış öylece duruyordu. Çıplak göğsü içimde uyuyan yoğun hisleri tutuşturmaya yetiyordu. Özellikle göğsünden karın kaslarına doğru süzülen su damlacıklarını izlemek... Boğazım kurudu.

"Temiz kıyafetlerim odamda."

Gergince boğazımı temizledim. "Üstümü giydikten sonra getiririm."

Afra evde olabilirdi çünkü. Vural üstelemeden yatağa geçip oturdu. Üstümdeki havluyu bıraktığımda az önceki kadar olmasa da utanmıştım. Bunu belli etmemeye çalışarak iç çamaşırlarıma uzandım. Bakışlarını benden bir an olsun çekmeden izlediğini aynadaki yansımasından görebiliyordum. Yeşil gözlerindeki hayranlık dolu parlaklık nefesimi kesiyordu. Bu ara

birkaç kilo verdiğim için fiziğim tam istediğim gibiydi. Göğüslerim yerinde bir dolgunluktaydı, belim iyice incelmışti. Kalçalarım hâlâ biraz genişti ama eskisi kadar gözüme batmıyordu.

Vural'ın yüzündeki hayranlık, öz güvenimi artırırken hareketlerimi bilerek ağırdan aldım. Bana dayanamıyordu, bedenimin her köşesine ve kusuruna karşı çaresizdi, onunla ilgili emin olduğum şeylerden biri de işte buydu. Ben de ona karşı aynı hisler içinde olduğumu hiç gizlememiştim. Sutyenimi takarken kaçamak bakışlarım sık sık geniş göğsüne kayıyordu. İnce ama kalıplıydı. Her zerresinde gezinmek isteyen dudaklarım karıncalandı.

Yüzündeki ifade kararırken sert bir soluk aldı. Kalınlaşan sesiyle, "Sikeyim ya! Yemin ederim öldürüyorsun beni," diye söylenirken kendini yatağa bırakıp koluyla gözlerini kapattı.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırsam da benim de ondan bir farkım yoktu. Bana dokunmamıştı bile ama tenim yangın yeri ydi. Bacaklarımın arasında oluşan keskin sızıyı görmezden geldim. Etkilendiğimi belli etmemeye çalışarak dolabımdan geceliğimi aldım. Akşam çoktugü için kıyafet giymek istememiştim. İp askılı, pamuklu geceliğimi hızlı hareketlerle giydim. Tozpembe renginde, üstünde beyaz kalpler olan kısacık bir şeydi. Havalar ısındığı için çok kalın giyinemiyordum zaten. Islak saçlarımı geceliğin içinden çıkarıp ona kıyafet getirmek için odadan çıktım. Merdivenlerden aşağı indiğimde, "Afra?" diye seslensem de beni sessizlik karşıladı. Anlaşılan gitmişti. Vural'ın odasına girip temiz çamaşır ve kıyafet aldıktan sonra tekrar üst kata çıktım. Banyoya yakın olduğu için tekrar bu odada kalmaya başlamıştım. Hem çarşafına sinen kokusu da gitmişti. Artık o odada kalmanın pek bir manası yoktu. Tekrar odaya girdiğimde camın kenarına çekilmiş, uzaklara diktiği gözleriyle sigara içtiğini gördüm. Bana sunduğu güzel manzaraya kapılmamak elde değildi. Üstünden düşecek gibi duran havlusu, karın kasları, esmer teni... Büyüleyiciydi. Ağzımın içinde oluşan kuruluğu gidermek için yutkundum ama işe yaramadı. Kıyafetleri yatağa bırakıp onu izlemeyi kestim. Yoksa coşan hormonlarıma uyup aramızdaki mesafeleri ve problemleri hiçe sayarak üstüne atlayacaktım. Ona sırtımı dönüp yatağa geçtiğimde kıyafetlerini giymeye başlamıştı. En iyisi burada olduğunu unutup uyumaktı. Ever, uyumak iyiydi.

Yatağa gireceğim sırada, "N'apıyorsun?" diye sordu.

Ona bakmamaya özen göstererek, "Yatağa giriyorum," diye cevapladım. "Yemek yemeden mi?"

Yatağa oturduğumda ona döndüm. Üstünü giymiş, saçlarını düzeltiyordu. Yani tehlike bitmişti. "Canım istemiyor ki."

"Yemen gerekiyor." Yanıma gelip itirazlarımı duymazdan gelerek elimi tuttu. Beni yataktan kaldırırken başını bana doğru çevirdi. "Kucağıma da alabilirim?"

Beni sürüklemesine gıcık olduğum için, "Gerek yok," diye tersledim. Hem uyumak istiyordum ben. Son zamanlarda yaptığım başka da bir şey yoktu.

Beraber aşağı indiğimizde, "Afra gitmiş mi?" dedi.

"Evet."

Mutfığa geçtiğimizde beni sandalyeye yönlendirdi. Oturup sırtımı yasarken mutfakta gezinmesini izlemeye başladım. Görmeye alışık olduğum bir manzara değildi. "Ne o? Yoksa bana yemek mi hazırlayacaksın?"

Yan gözlerle yüzüme baktı. "Hazırlamamı ister misin?"

İsterdim. Ama bunu kabul etmek yerine, "Yoo," dedim.

Sessiz kalırken ocağın altını açıp tencereyi üstüne koydu. Vural'ı böyle göreceğimi söyleseler asla inanmazdım. Ama karşımdaydı ve gerçektir. Benim için bir şeyler yapması içimi ısıtıyordu. Elim çeneme yaslayıp uzun uzun onu izledim. Pencere açık olduğu için hafif esen rüzgârı tenimde hissediyordum. Dışarıda oynayan çocukların sesi mutfığı kaplamıştı. Güzel bir yaz akşamıydı. İkimiz de sessizdik. Huzurlu bir sessizlikti. Genelde yan yana olduğumuzda bize uğramayan bir huzur tarafından sarmalanmıştık. Yüzümde silik bir gülümseme oluştu. İkimiz, şarkıdaki o acı sözler gibiydik. Biz, sevmeyi de terk etmeyi de becerememiştik.* Can acıtıcı bir gerçektir, kalbimi derinden sızlatıyordu.

Elinde tuttuğu tepsiyi önüme bıraktığında düşünmeyi bıraktım. Çünkü düşüncelerim, sonu olmayan bir kuyu gibiydi ve sadece kafamın içindeki endişeleri büyütüyordu. Bir adım ileri gidemiyordum. Onlarla uğraşacak gücü bu defa kendimde bulamadım. Sessizliğimi korurken Afra'nın yaptığı tavuk çorbasının kokusunu içime çektim. Aynı anda karnım guruladı. Gerçekten acıkmıştım. Kaşığı alıp çorbayı içmeye başladım. Vural yanına ekmek de koymuştu. Küçük ısırtıklar alıp acele etmemeye çalışıyordum. Tekrar kusmaktan korkuyordum.

* Yazat, Model - Değmesin Ellerimiz şarkısına bir gönderme yapmıştır.

"Çok güzel olmuş."

Sessizce beni izliyordu.

"Bundan sonra yemeklerini ben mi yedirsem?"

Kirpiklerimin altından yüzüne baktım. "Sürekli buraya gelmek gibi bir fikrin var sanırım."

Yüzündeki ifadesizliği korurken başını aşağı doğru eğdi. "Güzel fikir, neden olmasın?"

Gözlerimi devirip, "Çok beklersin," diye homurdandım.

"Niye ya?"

Çocuk gibi somurtuyor muydu o?

Omuz silktim. "Bunun nedenini yeterince konuştuk."

Şimdi de dudaklarını sarkıtıyordu. Keşke uzanıp içimi kıpır kıpır eden o güzel dudaklarını öpebilseydim. Özlemle iç çekerken gözlerimi kaçırdım. Bunlara engel olan şeyler yaptığı için bile çok kızgındım ona. Kollarımı önümde bağladığımda yüzümdeki soğuk ifadeyi korumaya çalışıyordum. Karşımda durduğunda bunu yapmak dünyanın en zor işi gibiydi. İşte bu yüzden ondan uzak durmak istiyordum. Uzaklık, göğsümde oluşturduğu katılığı besleyen tek şeydi.

"Ne olacak senin bu inadin?"

Sakin bir şekilde sorduğu soruyu yanıtsız bıraktım. Artık eskisi kadar bir şeyleri anlatmaya ya da ispatlamaya çalışacak gücü kendimde bulamıyordum. Bu inat değildi, bunu görmesi gerekiyordu. Yaptığı şeyin büyüklüğüyle tek başına yüzleşmeliydi.

"Bir şey demeyecek misin?"

Yavaşça nefes aldım. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

İtirafım karşısında kaşları hafif de olsa çatıldı. Yüzüne dikkatle baktığım için bunu yakalamıştım.

"Her zaman diyecek bir şeyin olurdu." Bilinen geçmiş zamanda tutsak kalan bir eylemdi bu. Yüzünde acıyla harmanlanmış küçük bir gülümseme oluştu. Donuk bakan gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeydi. "Tükettim ya seni, en çok da bu yüzden affedemiyorum kendimi."

İtirafı bir çığı üzerime devirmişti. Çığın altında kaldığımda bir başımaydım. Gözlerimden yaşlar birer birer akmaya başladı. Başım öne eğilirken sessiz sessiz ağladım. Sıcak gözyaşlarım, buz kesen avuçlarımdan içine

damlıyordu. Yaşananlar bir kez daha beni yakalamıştı ve ben yine ağırlığının altında kalmıştım. Omuzlarım sessiz hıçkırıklarımdan ötürü sarsılırken bana uzanmaya çalıştı ama geri çekildim.

Burada olmayabilirdi. Ölmüş olabilirdi. Bu gerçek öyle ağırdı ki nereye koysam taşıyamıyor, büyük bir gürültüyle her defasında üstüme yıkılıyordu. Vural, geri çekilmemi umursamadan elini uzatıp omzumu tuttu. Beni kendine doğru çektiğinde bu defa sesli ağlıyordum. Sanki içim dışıma çıkacak gibiydi. Beni bacaklarının arasına çekip sıkıca sarıldığında yüzümü omzuna gömdüm ve sadece ağladım.

Olanlara, olmayanlara, hatalarımıza...

Ama en ağır gelen, onu kaybetme düşüncesi idi. Gidişim onun ölümü olacaktı. Bu ihtimal bile beni yerle bir ediyorken o durumda nasıl ayakta kalacaktım? O üzülmesin diye bebeği saklayıp, kendi duygularımı hiçe sayıp gitmiştim. Ben gittim diye geçmişini önüne koyup tarihi tekerrür ettirmişti. Kendi ateşine beni atmasını affedemiyordum. Bu zalimceydi. Bana *seni tüketirim*, dediğinde bunu kendisiyle yapacağını hiç düşünmemiştim ama öyle yapmıştı. Bunu affedemiyordum. Elleri sırtımda gezinirken kollarında onun için ağladım. Sessiz kalıp sadece sırtımı okşadı. Parmakları ara sıra saçlarımin arasında da geziniyordu. Ağzını açıp tek kelime etmedi, bana *ağlama* bile demedi. Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir süre sonunda ağlamalarım iç çekişlerine dönüştü. Ancak o zaman beni tekrar kucığına alıp mutfaktan çıktı. Hiçbir şey sormadım, o da söylemedi. Alt kattaki odamıza girip benimle beraber yatağa girdi. Bir bebekmişim gibi beni sarıp sarmalamıştı.

"Burada kalma," dediğimde sesim ağladığım için boğuk ve kesik kesikti. "Yanımda da u-uyuma."

Küskün bir çocuk gibiydim ama elimde değildi. Yaşadığım kırgınlıklar, dilimden bu şekilde dökülüyordu.

Cevap vermek yerine sarılmaya devam etti. Ağlamaktan şişen gözlerim kapanırken, "Gideceksin, tamam mı?" dedim. "Beni kollarında uyuttuktan sonra gideceksin."

O zaman daha az acıttırdı yokluğu.

Özlediğim kollarının arasında soluduğum kokusuyla beraber gözlerimi kapattım. İçimi kaplayan tamamlanmışlık hissini söküp atmak istiyordum. Bu kadar iyi olmamalıydı. Ama oluyordu. Yanımda olunca eksik olan

parçam tamamlanıyordu. Hiç değişmeyen bir gerçek varsa o da buydu işte. Ve bu gerçek, bizden bile büyüktü.

Gitmemiştii.

Sabah uyandığımda ilk fark ettiğim şey buydu. Gözlerim ağır ağır açıldığında bir kolunu belime atmış, yüzüstü bir şekilde uyuyordu. Ne hissedeceğimi bilemeden öylece durup uykuda gevşeyen yüzüne baktım. Saçları alnına dökülmüştü, uçuk pembe renginde olan dudakları hafif aralıktı. Daha genç ve tatlı görünüyordu. Orada durup onu izlemeye devam etmek istiyordum ama sabah bulantıları benimle aynı fikirde değildi. Kolunu kaldırıp temasından kurtulduktan sonra hızlı hareketlerle yataktan kalktım. Güne bu şekilde başlamaya alışmışım artık. Sıkıca birbirine bastırduğım dudaklarımla beraber odadan fırtına gibi çıkıp banyoya girdim. Sonraki an ise dizlerimin üstüne çökmüş, zehir gibi olan sarı su kusmuştum. Vural'ın yanıma gelip saçlarımı tuttuğunun hayal meyal farkındaydım. Kusmaktan gerçekten nefret ediyordum. Zorlandığım için iç organlarımdan hepsi ağrıyordu.

Nihayet bittiğinde ben de yorgun düşmüştüm. Ne zaman bitecekti bu çile? Titreyen dizlerimle doğrulduğumda alnımda boncuk boncuk terler birikmişti. Vural hemen arkamda durmuş, ayakta kalmam için bana destek oluyordu. Saçlarımı düzeltirken musluğa uzanıp suyu açtı. Ağzımı çalkaladım, kötü tattan kurtulmak istiyordum. Dişlerimi fırçalayıp yüzümü soğuk suyla birkaç defa yıkadım.

"Her gün böyle mi uyanıyorsun?" Başımla onayladığımda elim mide-min üstündeydi. Elini belime sarıp beni kendine doğru çekti. Ağırlığımı ona verirken beraber banyodan çıktık. "Hadi gel, bir şeyler ye."

Onu duymazdan gelerek başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Neden gitmedin ki sen?"

Son derece rahat bir tavrıyla, "Gideceğimi söylemedim," diye cevap verdi.

"Ama ben gitmeni istemiştim." Niye bu kadar uzattığımı da bilmiyordum ama nedense birden kızgın hissetmeye başlamıştım. "Neyse, şimdi git artık."

Doğrulduğumda dik dik yüzüme baktı. "Sen bir şeyler yemeden gitmiyorum."

"Bir şeyler yemem veya yememem seni ilgilendirmiyor."

Gözleri kısıldı. "Ben de pençelerin nerede diye merak ediyordum."

Sözlerini duymazdan gelerek odadan çıktım. Zayıf anlarımda yanımda olduğu için sesimi çıkarmamıştım sadece. İçten içe yalan söylediğimin farkında olsam da kabul etmek gibi bir seçeneğim yoktu.

Kapı çaldığında gidip açtım ve Afra ile karşılaştım. Yüzündeki kocaman gülümsemeyle, "Günaydın," diye şakıdı.

Kız resmen sabah insanıydı. "Günaydın, hoş geldin," deyip kenara çekildim. Gülümseyen ifadesi içeri girip de merdivenlerden inen Vural'ı görene kadar sürmüştü. Gözleri irileşirken donup kaldı.

"Aslında bana ihtiyaç yokmuş bu sabah," diye soluduğunda hınzır bakan gözleri beni buldu. Aklından binlerce şey kurduğunu gözlerine bakınca bile anlıyordum.

Ters bir şekilde, "Vural da gidiyordu," dedim.

Afra, beni duymazdan gelerek sırıttı. "Yokluğumda birtakım barışmalar yaşanmış demek. Günaydın bu arada, Vural abiciğim."

Onu duymazdan gelip mutfığa girdiğimde Vural da, "Günaydın abiciğim," dedi.

Afra da hemen arkamdaydı. Vural'ın gelmediğini görünce aklından geçenleri söylemeye başladı. "Ama insan haber verir. Ben de diyorum Zeynep'im bir başına evlerde aç, susuz beni bekliyor."

"Ay abart," diye söylendim.

Çaydanlığı ocağa koyduğumda, "Yoo, abartmıyorum," dedi. Yanıma gelip kalçasını tezgâha yasladı. "Hem aşk olsun, insan söylemez mi barıştığını? Nasıl kankasın sen?"

"Öyle bir şey olmadı."

Yüzüme doğru eğilip kısık sesle, "İkiniz aynı odada kalmadınız mı şimdi?" diye sordu. Cevap vermek için ağzımı araladığımda elini havaya kaldırdı. "Sakın inkâr etme, merdivenlerden iniyordu."

Geri çekilip sırtımı döndüm. "Ne alakası var ya? Hem aynı odada kalmak ayrı, barışmak ayrı şey."

Ufak bir kahkaha attı. "Nasıl da çarpıtıyorsun ama olayı."

"Sen de abartıyorsun."

Beni duymazdan geldi. "Hem aynı yatakta yatıp barışmadım demek de ne bileyim yani..."

Dolabı açıp kahvaltı tabaklarını çıkarmaya başladım. "Aman Afra sen de."

"Ben sadece gördüğümü söylüyorum aşkım. Hem adam odandan çıkıyor hem de üstünde şu tatlı gecelik var."

Yan gözlerle ona baktım. "Gördüğünün ötesi yok. Ya sen," deyip ona döndüm. "Bizi boş ver de sen akşam nereye kayboldun onu söyle."

Onu ele veren yüzü anında kızarıırken gözlerini kaçırdı. "Hiç."

"Geç bunları canım, yemiyorum." Bu defa ben onun üstüne yürüdüm. "Tahir ile buluştun değil mi?"

Kocaman açılan gözleri kapıya kaydı. "Ay Vural abi duyacak, sussana kızım."

Bu defa sırtıma sırası bana geçmişti. "Tatlı gecelik falan derken sorun yoktu ama. Neyse, dökül bakalım, neler oluyor?"

Altdudağını ısıtırken gözlerini kapıdan çekti. "Vural abi gidince anlatacağım."

"Gelmez buraya, anlat sen."

Gergin ifadesi hâlâ sürüyordu. "Valla bir şey yapmadık, sadece biraz gezip konuştuk."

"Ne konuştunuz?"

Yüzünde ufak bir gülümseme oluştu. "Belirli bir şey konuşmadık aslında. Sadece bilmiyorum, yan yana gelince hiç susmuyoruz. Bir de şey," deyip ufak bir nefes aldığı anda saçını kulağının arkasına iteledi.

"Ney?"

"Çok güzel bakıyor."

Gözleri ıslıl ıslıl bakıyordu. Elimi omzuna yerleştirdim. "Geçmiş olsun, sen olmuşsun."

Cevap veremedi Vural içeri girdi. "Kahvaltı hazır mı?"

Afra hemen, "Az kaldı," diye atıldı. Dolaptan diğer malzemeleri çıkarırken Vural'ı görmezden geldim.

Masaya yaklaştığımda, "Sabah sabah karımın yüzünde güller açıyor," diye laf attı.

Ağzımın içinde, "Kocası burada ya ondandır," diye geveledim.

Dudaklarında yamuk bir gülümseme oluştu. "Bu kadar rahatsızsın yani."

Yüzüne bakmadan, "Evet," dedim. İçten içe mutlu olsam da görünürde burnumdan kıl aldırımıyordum.

Yanıma gelen Afra dirseğiyle beni dürttü. "Yok abi, öyle dediğine bakma, sen olmadığında gözü ya kapıda ya telefonda."

Gözlerim kocaman açılırken, "Afra!" diye soludum.

"Ne, yalan mı?" deyip omuz silkti. Vural'ın yüzündeki gülümseme büyürken elini belime atıp beni kendine doğru çekti. Ani bir hareket olduğu için dengemi sağlayamadım ve ona doğru sendeledim.

Beni dizine oturtup, "Öyle mi?" diye sordu. Sesi o kadar tatlı çıkmıştı ki içim eridi.

Kalkmaya çalıştım. "Hiç alakası yok, Afra ve abartılı şakaları işte."

Vural kolunu sıkıca belime sardığı için kalkamadım. Ters bir ifadeyle Afra'ya baktığımda alttan alttan gülüyordu. "Vural abi, ne olacak bu Zeynep'in itirazları? Hiçbir şeyi kabul etmiyor."

Çenesini omzuma yaslayıp iç çekti. "Bir bilsem..."

Yüzümü yana çevirip aksi bir sesle, "Şikâyetin mi var?" diye yükseldim.

Ani tepkim karşısında gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Yok yavrum, niye olsun?"

Omuz silkip geri çekilmeye çalışsam da izin vermiyordu. "Ya Vural, bıraksana."

Beni duymazdan gelip yüzünü bana doğru çevirdi. "Böyle tatlı tatlı adı mı söylerken mi?" Bizim en son aramız bozuktuk, ne ara bu hale gelmiştik acaba? Bu defa kısık bir sesle, "Dur iki dakika," diye mırıldandı. "Özlem gidereyim."

Afra, dolaptan bir şeyler çıkarıyordu. Yüzümü Vural'a doğru çevirdim. "Yok sana özlem gidermek falan."

Gözlerindeki ifade savunma mekanizmalarımı birer birer yıkıyordu. Bunu bu kadar kolay başarması, içimin öfkeyle dolmasına neden olsa da bir şey yapamıyordum. O bana dokunduğunda beynim jöle kıvamını alıyordu. Sıcak nefesi dudaklarıma çarpıyor, sıcaklığı tenime bulaşıyordu. Bunları nasıl görmezden gelebilirdim ki?

"Ta-tamam, neyse, acıktım ben. Bırak beni, yemek yiyeceğim."

Bir an Afra'ya baktı. Hâlâ arkası dönük olduğunu görünce eğilip dudığıma ufak bir öpücük bıraktı. Gözlerim kocaman açılırken geri çekilmişti bile. Kollarını geri çektiğinde kıpkırmızı olmuşum. Öfkeden mi yoksa heyecandan mı olduğu peşine düşmediğim bir soruydu.

Dişlerimin arasından, "İnanılmazsın," diye konuşup ayağa kalktım. "Mesafeni koru." Elimle yüzümü yellemeye başladım. Vücudumu ateş basmıştı. "Niye hava bu kadar sıcak?" diye söylenip yerime geçtim.

Afra çaylarımızı doldururken, "Çok da sıcak değil," dedi.

Vural bıyık altından gülerken uzanıp bir zeytini ağzına attı. "Ne o, sıcak mı bastı?"

İmalî sözlerini duymazdan gelip, "Gitsene sen artık!" diye cırladım.

"Yemeğini ye sen, hastaneye gideceğiz daha."

İnatçı herif. Çatalımı peynire sapladım.

"Sakin kız, sabah sabah ne bu öfke?"

Yanımda oturan Afra'ya ters ters baktım. "Sen hiç konuşma, Afra."

Beni duymazdan gelip kulağıma eğildi. "Ama çok tatlısınız."

Ona doğru döndüm. "Hormonlarımın gazabına mı uğramak istiyorsun sen?"

Anında geri çekildi. "Yok, o iş Vural abide."

"Olur anasını satayım, ona da tamam."

Onlara kulak asmayıp kahvaltımı yaptım. Canım pek bir şey istemese de yemek için zorluyordum. Kahvaltım bitince ikisiyle de konuşmadan mutfaktan çıktım. Çok kızdırmışlardı bugün beni. Odama gittiğimde dolabın kapağını açıp uzun uzun baktım. Günlerdir evden çıkmamıştım. Güzel olmak istiyordum. Bu yüzden çağla yeşili crop bluzumu aldım. Uzun, balon kollu, önden büzgülüydü. Altına da yüksek bel, taşlanmış kotumu giydim. Saçlarımı tarayıp maşa yaptım. Tabii ki Vural böyle sevdiği için yapmamıştım. Dudaklarımı büzerken hafif, soft bir makyaj yaptım. Aynadaki aksimi beğenmiştim. Daha iyi hissederek aşağı indim. Afra, kanepede telefonuyla ilgileniyordu.

"Vural nerede?"

"Dışarı çıktı senden sonra, hazır olunca beni arasın dedi."

Hazır olduğuma dair mesaj attığım sırada Afra, "Oha," dedi. Başımı kaldırıp *ne oldu* der gibi baktığımda beni inceliyordu. Islık çalıp ayağa kalktı. "Hayvan gibi olmuşsun be. Doktor kontrolüne gittiğine emin miyiz?"

Sessizce güldüm. "İçimden geldi."

Sinsi bir sırıtmayla yanıma geldi. "Sen işini biliyorsun, Zeyno. Vural abinin dibi düşecek kesin. Hadi çıkalım."

Beraber evden çıktığımızda Vural'ın arabası da kapıda durdu. Dışarı çıktığında elinde yanan sigaranın yarısını içmiş olduğunu gördüm. Beni gördüğünde sigarası dudağında öylece donup kaldı. Gözünü bile kırpmadan beni inceliyordu. Saçımı geriye doğru savurup yürümeye başladım. Dudaklarındaki sigarayı çıkarıp gözlerini kırıştırdı. Sanırım Afra haklı çıkmıştı.

Yüzümdeki ifadeyi korurken Afra sessizce güldü. "Ben demiştim."

Vural sigarasından bir nefes daha çekti içine. Ardından başını geriye atıp gökyüzüne doğru baktı. "Neden yüce Rabbim? Neden hep bu Vural kulu nu sınıyorsun?" Ses tonu karşısında gülmek için kendimi zor tuttum. Ters bir ifadeyle bana baktı. "Hayır, niye bu kadar güzelsin onu anlamıyorum ki ben, bir de yeşil yeşil giymiş."

Kıskanınca bu kadar tatlı olamazdı. Olmamalıydı. Ama oluyordu işte.

"Selamlar."

Tahir'in sesini duyunca Afra'nın duruşu anında dikleşti. Başımı çevirince Tahir'in yüzündeki gülümsemeyle bize doğru geldiğini gördüm. Bakışları da Afra'nın üstündeydi.

"Selam," dediğimde bana döndü.

"Nasılsın yenge? Uzun zamandır görüşemedik." Tahir, Afra'nın yanına geçtiğinde gülmek için dudaklarını birbirine bastırdım.

"İyiyim. Sen nasılsın?" Yüzünden nasıl olduğu anlaşılıyordu aslında. Afra'ya yanaştığında Vural kısıp gözlerle onu izliyordu.

"Koru lan mesafeni."

Afra hemen yana doğru çekildiğinde yanakları kızarmıştı. Tahir'in yüzü asıldığında dirseğimle Vural'ı dürttüm. "Rahat bıraksana onları."

Beni duymazdan geldi. "Afra, eve git sen de."

Tahir anında araya girdi. "Niye hemen gidiyor ya?" Uzanıp kolunu tuttu. "Bakma ona sen, dur iki dakika yüzünü göreyim."

Afra daha da kızarıırken kolunu çekip uyarın gözlerle Tahir'e baktı. Tahir ise hayran hayran ona bakıyordu.

Vural dişlerinin arasından, "Tahir, sabah sabah siktirtme belanı. Bırak lan kızı," diye homurdandığında gözleri etrafta gezindi. "Mahallenin orta yerinde tutmuş bir de."

"Ben gideyim, annem bekler."

"Ben bırakırım seni."

"Ge-gerek yok." Afra arkasını dönüp koşar adımlarla uzaklaştığında Tahir arkasından özlemle baktı.

"Al işte, utandırdın kızı. Kaçtı senin yüzünden!" dediğinde Vural omuz silkti.

"Sus lan. Mahallede dikkat et hareketlerine. Biri görse bittiniz."

Tahir'in bu kadar dikkatli düşünmediği belli oluyordu. Başıyla onayladığında, "İyi, hadi kaçtım ben," dedi.

Vural arkasından, "Gevşek," diye söylendiğinde, "Gidiyor muyuz?" diye araya girdim.

"Gidiyoruz başımın belası, gidiyoruz."

Ona sırtımı dönüp arabaya geçtim. Vural da sürücü koltuğuna geçtiğinde gözleri benim üstümdeydi. Onu görmezden gelip kemerimi bağladım.

"Vazgeçtim ben, gitmeyelim."

Ona doğru döndüm. "O neden?"

"Öyle, hadi eve gidelim."

Ciddi olduğunu fark edince kemeri açtım. "İyi, taksi çağırıp giderim ben de."

Uzanıp kolumu tuttu. "Hayır!" diye kükredi. Sonra dişlerini sıkıp, "Yani tamam, gidelim," dedi.

Arabayı çalıştırdığında tekrar kemerimi bağladım. Ağzının içinde bir şeyler homurdanarak yola koyuldu. Hastaneye yaklaştıkça içim kıpır kıpır oluyordu. Elimi karnıma yerleştirmiş, yüzümdeki gülümsemeyle dışarıyı seyrediyordum. Güneşli, güzel bir gündü ve sabahki öfkem bedenimi terk etmişti. Daha sakin ve mutlu hissediyordum. Camı açıp temiz havadan derin nefesler aldım.

Arabayı park ettiğinde onu beklemeden indim. Bir an önce doktorun söyleyeceklerini duymak istiyordum. Vural yanıma gelince uzanıp elimi tuttu. İyice sessizleşmişti. Hastanenin girişine yürürken elimi ne kadar sıkı

tuttuğunun farkında değil gibiydi. Bakışlarım yüzüne kayınca gerginliğini görebildim. Kalbimde ince bir sızı yeşerdi. İyi değildi ama bana belli etmemeye çalışıyordu. Elimdeki elini sıkıp ona destek olmaya çalıştım. Şu an nasıl hislerin içinde olduğunu tahmin bile edemezdim. Karnıma düştüğü andan itibaren bebeğime bağlanmıştım. O ise bir yaşındaki oğlunu kaybetmişti. Evladının acısı yüreğine kara bir leke gibi çalınmıştı. Burada olmak onun için kolay değildi. Ama yine de buradaydı ve bizimleydi.

"Teşekkür ederim." Gözleri beni bulduğunda hafifçe gülümsedim. "Bizi yalnız bırakmadığın için..."

Her şeye rağmen bizimle olduğun için...

Dudağının sağ tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Bu oyunda beraberiz."

Konuşursam ağlardım, bu yüzden sessiz kaldım. Randevu saatimiz geldiği için direkt doktorun odasına girmiştik. Kırklı yaşlarında olan doktorum Deniz Bey, bizi görünce ayağa kalktı. Yüzünde oluşan profesyonel gülümsemeyle, "Hoş geldiniz," dedi.

Doktoru Vural ayarlamıştı. Dediğine göre Kocaeli'deki en iyi doktorlardan biriydi. Prosedür gereği birkaç soru sorduktan sonra detaylı bilgilendirme için ultrason gerektiğini söyledi. Beni yönlendirdiği sedyeye oturduğumda dizlerim heyecandan titriyordu. Pantolonumun önünü açmaya çalıştım ama ellerim de dizlerim gibi titrediğinden beceremedim. Vural uzanıp benim yerime hızlıca açtı. Ardından yanıma geçip resmen koruma gibi başımda dikildi. Doktor soğuk jeli karnıma sürdüğünde irkildim. Ne göreceğimizi deli gibi merak ediyordum. Vural heyecanım karşısında gülümsese de sessizdi. Kabuğuna çekildiğini biliyordum. İkinci kez düşünmeden uzanıp elini tuttum.

"Evet, bebeğiniz neredeyse altı haftalık ve her şey yolunda görünüyor."

Başımı ekrana çevirip ufacık şeye baktığımda rahat bir nefes aldım. Kötü bir şey duyacağız diye ödüm kopuyordu. Bebeği bulmaya çalışarak ekrana dikkatlice baktım. Vural elini ekrana uzatıp parmağıyla küçük taneciği gösterdi. Sıcak bir sesle, "Burada," dediğinde gözlerim dolu dolu olmuştu.

"Şu an beş milimetre boyutunda bir bezelye kadar."

Doktorun sözlerini duyunca ıslak gözlerimle beraber güldüm. "Bezelye mi?"

"Evet. Kol ve bacakları henüz tomurcuk halinde. Yüzü de kaba hatları ile şekillenmeye başlamış."

Gözümden akan yaşları elimin tersiyle sildim. "Öyle mi?"

"Burun, kulaklar ve ağız oluşmaya başlamış. Gözlerin oluşacağı bölgelerde henüz yalnızca koyu renkli karartılar var."

Elimle ağzımı kapattım. Göğsümden fışkıran hislere engel olamıyordum. "Mucize gibi," diye soludum. İçimde bir mucize vardı ve bize aitti.

"Mucize zaten Zeynep Hanım ve o karnınızda büyüyor."

Gözyaşlarım tekrar aktığında Vural da yüzümde olduğundan emin olduğum hayranlık dolu ifadeyle ekrana bakıyordu.

"Kalp atışlarını duyabilir miyiz?" dediğinde sesi boğuk çıkmıştı. Yaşadığı hislerin ağırlığını taşıyordu.

"Henüz değil, bir ya da iki hafta içinde tekrar gelmeniz lazım."

Gözümü ekrandan ayıramıyordum. Karnımda bize ait bir parça vardı ve günden güne büyüyordu. Yaşadığım tüm zorlukları anında unuttum. Bulantılar bile artık güzel geliyordu. Burnumu çektim. "Fotoğrafını alabilir miyiz?"

"Tabii ki."

Doktor bey karnımdaki jeli silmem için peçete uzatıp bizi yalnız bıraktığında ikimiz de sersem gibiydik. Vural peçeteyi benden önce alıp önümde eğildi. Yüzünü kaldırmadan, gözlerini görmeme izin vermeden yavaşça jeli temizledi. Hareketleri ağır ve sabitti. Yaşadığı duygu karmaşasını hissetsem de ne yapacağımı ya da ne diyeceğimi bilmiyordum. Peçeteyi bıraktıktan sonra elini karnımın üstüne yerleştirdi. Hafifçe okşadığında nefes almaya bile çekiniyordum. Önümde eğilmiş dururken omuzları da aşağı çökmüştü. Taşıyamadığı ağırlığı tarafından eziliyor gibiydi. Dişlerimi birbirine bastırıp çenemdeki titremeyi durdurmaya çalıştığımda sesini duydum.

"Buradayım babacığım." İki kelimedden oluşan kısa bir cümle beni yerle bir etmeye yetmişti. Sanki göğsümden bir şeyler devrilmişti. Tırnaklarımı avuç içime batırdığımda konuşmaya devam etti. "Ne olursa olsun buradayım ve seni koruyacağım."

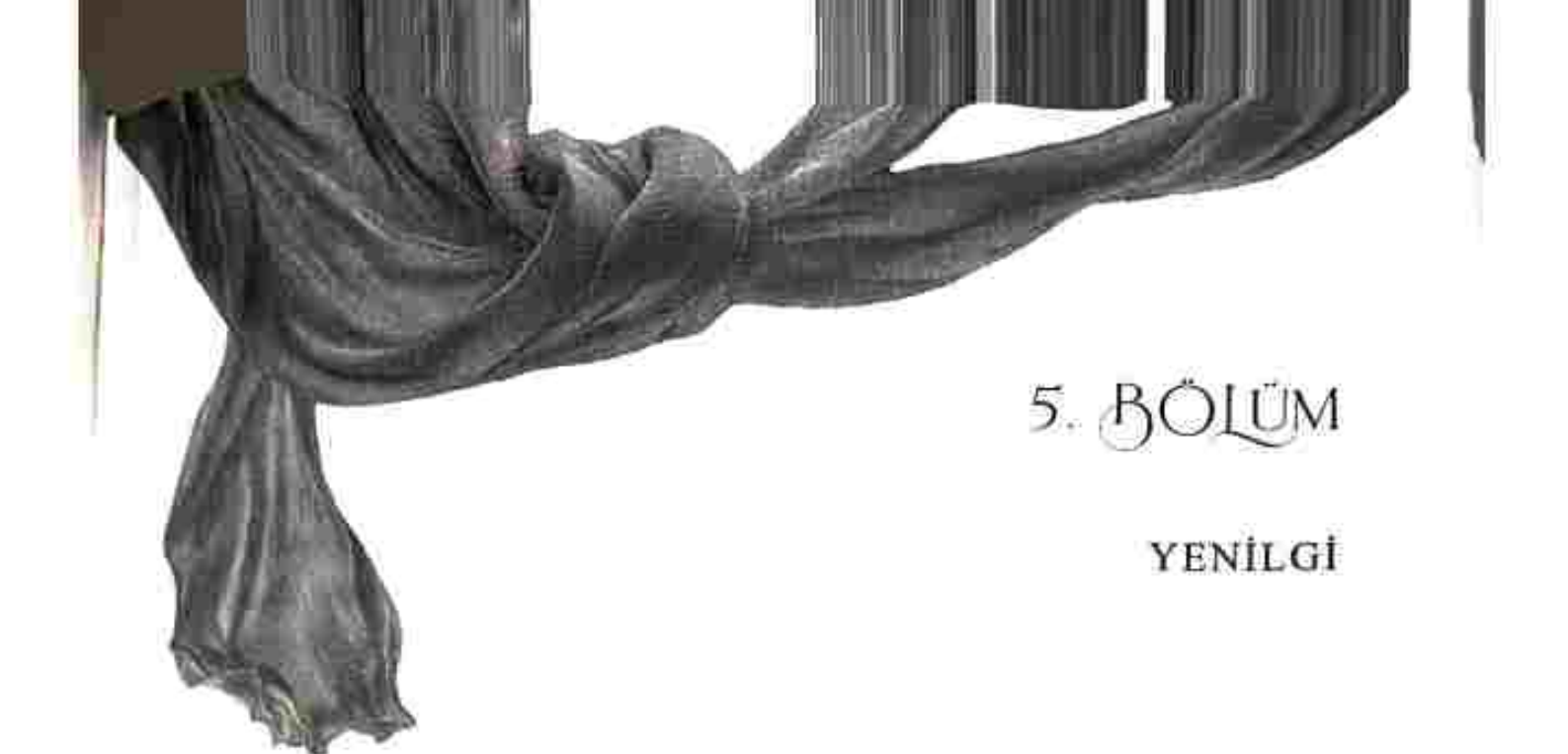
İçim yerinden sökülüne kadar ağlamak istiyordum. İçimde yanan ateş, Vural'ın acısıydı. Evladının kaybını hiç bu kadar derinden hissetmemiştim. Bu his tarafından ağır yaralandım. Gözlerini kaldırıp bana baktığında ise yaralarımın üstüne bir darbe daha aldım. Yeşil gözleri daha parlak, kirpikleri ıslaktı. Zamanın ferî sönmüş ışığı ruhuma düştüğünde, o kirpikler bir

bir nabzıma saplanıyordu. Karanlığında kalmak hiç bu kadar acı olmamıştı. Elimini uzatıp yüzüne yerleştirdim. Ona dokunmaya ihtiyacım vardı.

"Yemin ederim," deyip diğer elini yanağıma yerleştirdi. "Sizi bırakmayacağım."

Bunu yapacağını biliyordum. Eğilip dudaklarımı gözlerine bastırdım ve ıslak kirpiklerini öptüm.

"Zeynep..." diye fısıldadı. Dudaklarımı çekmeden durmaya devam ettim. "Çok acıtıyor," dediğinde vücudu bir demir kadar sertti. "Geçmişim... kanıyor." Sertçe yutkundu. "Geçmişim çok acıtıyor."

5. BÖLÜM

YENİLGİ

Sözlerinin ağırlığı altında kalbim kambur kalmıştı. Bu yüzden sadece susmuştum. Bazı anlarda elimden hiçbir şey gelmiyordu. Bu da o anlardan biriydi. Sessizlik ikimizi de kollarının arasına aldığı anda bizi bekleyen doktorun yanına geçtik. İlk aylarda bulantının normal olduğuna dair şeyler söylemiş ve birkaç tane de vitamin ağırlıklı ilaç yazmıştı. Dikkatim dağıldığı için doktorla iletişimi Vural sürdürmüştü.

Hastaneden çıktığımızda ikimiz de kendi dünyalarımıza çekilmiş gibiydik. Ama Vural elimi o kadar sıkı tutuyordu ki onun dünyasına karanlık çöktüğünü biliyordum. O karanlığa yenilmemek için elimi sıkı sıkı tutuyordu. Belki de yalnız olmadığını hissetmek için yapıyordu bunu.

Arabaya binince elimi bıraktı, yoksunluk karşısında parmaklarım sızladı. Yanına oturup kemerimi bağladım. Araba evin olduğu yolu es geçerek başka yoldan ilerledi. Bunu fark etsem de sessiz kaldım. Araba durduğunda, ne kadar zamandır yolda olduğumuzu bilmiyordum. Vural'ı beklemeden arabanın kapısını açtım. Tabiat parkı gibi bir yere gelmiştik. Midem bulanmaya başlamıştı, temiz havadan derin derin nefesler aldım. Arabanın kaputuna yaslanıp etrafı izledim. Her yer yemyeşildi ve sanırım hafta içi olduğundan etrafta pek kimse yoktu. Hafif bir rüzgâr saçımı geriye doğru savurduğunda Vural da yanıma geldi. Sigara içeceğini düşünüyordum ama o beni şaşırtarak elinde tuttuğu elmasından bir ısırık aldı.

"O nereden çıktı?"

Gözlerini karşıya dikmişti. "Sema teyze verdi."

Elindeki yeşil elmaya dik dik baktım. Resmen kokusu burnuma dolmuştu. Ağzım sulandığında, "Bana yok mu?" diye sordum.

"Sen sevmezsin ki."

Haklıydı, pek elma sevmezdim ama şu an canım istiyordu. Koca bir ısırık daha alıp yüzüme baktı ve ciddi olduğumu gördü. Onu izlerken ağzım sulanmıştı. İki ısırık aldığı elmayı bana uzattı. "İster misin?"

Onu ikiletmeden uzanıp elmayı alırken kısaca, "Teşekkür ederim," diyip büyük bir ısırık kopardım. Damağımda bıraktığı ekşi tat çok hoşuma gitmişti. Daha önce neden sevmiyordum acaba? Artık favori meyvelerimden biriydi. Son zamanlarda hiç olmadığım kadar büyük bir iştahla elmayı yiyip bitirdim. Hem de kısacık bir sürede. Mide bulantımı bile unutmuştum. Vural ise bana bakakalmıştı. Muhtemelen doğru düzgün sevmediğim bir meyveye karşı olan bu iştahım onu da şaşırtmıştı.

"Benim de canım çekiyordu."

Boğuk sesini duyunca kafamı ona doğru çevirdim.

"Hı?"

Saf bir şekilde sorduğum sorunun ardından aniden bana doğru eğildi. Bu tepkisi karşısında gözlerim irileşirken önümde durup ellerini iki yanına yerleştirerek kaputa bastırdı, kollarının arasında kalmıştım. Yüzünü yüzüme doğru eğdi. Elma kokan sıcak nefesi dudaklarımın üstündeydi ve bu nefesimin kesilmesi için yeterli bir nedendi. Canımın tekrar elma istemesi normal miydi? Gözlerim dudaklarına kaydı. Yoksa istediği başka bir şey miydi? Tenimdeki ısı saniyeler içinde arttı. Gözlerim baygınlaşırken, "Ne yapıyorsun?" diyebildim.

"Benim de canım..." diye fısıldayıp burnunu burnuma sürttü. "Elma çekiyor."

"Ama bitti." Sesim o kadar titrek ve boğuk çıkmıştı ki bana bile yabancı geldi. Başını ağır ağır iki yana doğru salladı. Konuşmak için ağzım aralandığında buna vaktim olmadı. Çünkü dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve konuşmamı engelledi. Ağırlaşan gözkapaklarım tamamen kapanırken bir an hareketsizce durdum. Özlemiştim; dudaklarını, nefesini, kokusunu, sıcaklığını... Onu öpmeyi çok özlemiştim.

Ona dair her şeyi özlemiştim. Böyle durmak bile yeterdi bana. Fakat Vural, üstdudağımyı kavrayıp beni öpmeye başladı. Düşünmek için kendime fırsat vermedim. Günler sonra ilk defa anı yaşamaya başladım. Aralık ağzımdan içeri kayan dilini hissedince bedenim titredi. Dilini emerek öpüşüne karşılık vermem karşısında inledi. Hareketleri hoyratlaşırken elleri

kalçalarım kaydı. Dengemi sağlamak için omuzlarına tutunduğumda beni kaldırıp kalçamı kaputla buluşturdu. Bu şekilde yüksekte olduğum için daha rahat karşılık veriyordum. Ellerindeki sıcaklık üstümdeki kotu hiçe sayıyordu. Dokunuşu karşısında tenim karıncalandı.

Dudaklarından aldığım elma tadı aklıma kazınmıştı. Kalçamdaki eli belime doğru kaydı. Çıplak tenimde dokunuşunu hissedince irkildim. Fazla hassas olan tenim, bu küçük temas karşısında diken diken oldu. Sırtımdan süzülen bir ter damlası aşağı kaydı. Çok sıcaktı ve dokunuşları sıcaklığı artırıyordu. Eli biraz daha yukarı kaydığında dilimi sertçe emdi. Bedeni bacaklarımın arasına yerleşmişti. Onun tarafından işgal altındaymış gibi hissediyordum. Her yanımdı. Bu yüzden düşünmemi engelliyordu ve onu durduramıyordum. Göğüslerimde başlayan sızı, kasıklarımın doğru ince bir yol çizdiğinde bacaklarımı kapatmak istedim. Bedeni engel olduğu için yapamadım.

O öptükçe, dokundukça beynim jöle kıvamını alıyordu. Bacaklarımı beline saracak gibi olsam da mantıklı yanımda cılız sesi, bunu yapmamam gerektiğini söylüyordu. O zaman işler durdurulamayacak noktaya gidebilirdi. Omuzlarını sıkı sıkı tuttuğum ellerim, göğsüne kaydı. Aslında onu itecektim ama yapamıyordum. Parmaklarım ezbere bildiği tenine dokunmak için sabırsızlanıyordu. Nefes alacak alan tanımak için hafifçe geri çekildiğinde göğsüm hızla gibi inip kalkıyordu. Ağırlaşan göğüslerim, aldığım her nefeste sert göğsüne temas etti. Kadınlığım kasıldı. Dişlerimi yanağımın iç kısmına geçirdim. Bedenimdeki her nokta zonkluyordu, kalbim ise patlayacak gibiydi. Bu kadar çok hissi bir arada barındırmak ona iyi gelmemişti. Kabaran dudaklarımın çarpan nefesi, içimdeki ateşi harlıyordu.

“Çok özledim seni, tenini hissetmeyi...” Dudaklarını yavaşça altdudagımın çizgisine bastırdı. “Doyamıyorum, yetinemiyorum...” Boğuklaşan sesiyle söyledikleri içimde şiddetini ölçemeyeceğim büyüklükte depresyonlar yaratıyordu. Dudakları bu defa kulağıma doğru kaydı. Sırtımdaki eli aşağı yukarı doğru yavaşça hareket ediyordu. “Sana açım, bağımlıyım...” diye fısıldayıp kulağımın alt kısmını öptü. “Aşığım.” Yavaşça geri çekildiğinde gözlerimi açıp parlak gözlerine baktım. Nefes almayı bıraktım, kalbimi kontrol etmeyi bıraktım. Sadece gözlerine baktım ve söylediği şeyde kayboldum.

Kısıp çıkan titrek sesimle, “Vural...” diyebildim.

"Çok âşığım," dedi bir kez daha.

Kalbime kastı mı vardı? Öldürmek mi istiyordu beni? Bu sözleri ondan duymayı o kadar çok beklemiş ve istemiştım ki... Sanki bir rüyanın içindeydim ama gözleri rüya olamayacak kadar yeşil ve güzeldi.

Gözlerime biriken yaşları görmemesi için başımı eğdim. Dudaklarını bu defa alnıma yerleştirdi, ufak bir öpücük bırakıp beni kollarının arasına aldı. Dünya üzerinde en sevdiğim yerdeydim şimdi. Beni sıkıca sarıp sarmaladı. Gözlerimi kapatıp hareket etmeden öylece durdum. Sadece onda bulabildiğim bir huzur içime yayıldı. Kemiklerime kadar işledi.

Yüzünü saçlarıma gömüp derin bir nefes çekti içine. "Vurgunum, yorgunum. Senin yoluna ölürüm ben." Şarkının sözlerini bir fısıltı şeklinde söylüyordu. "Hem yoluna hem uğruna..." diye fısıldadı.

Gözyaşlarımı bu defa tutamadım. Yanaklarımdan yol yol akarak göğsüne damladı. Kolları arasında sessiz sessiz ağlamaya başladım. Çok âşıktım, çok seviyordum ama çok kırgındım. Nasıl geçecekti kalbime diken gibi batan bu kırgınlıklar?

Vural ise bir kez daha kalbime işleyen sözlerini söyledi. "Vurgunum, yorgunum. Senin yoluna, senin uğruna ölürüm."

Orada o şekilde ne kadar durduk bilmiyordum. Ama eve döndüğümüzde kalbimdeki soğukluk günler sonra ilk defa kırılmıştı. Onu affetme yolunu bulamam diyordum ama şimdi küçük de olsa bir umut çiçek açmıştı kalbimde.

Belki yaşananları unutamazdık ama geride bırakabilirdik. Nasıl yapacağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama öğrenecektim. Onu affetmeyi öğrenecektim.

Vural beni eve bıraktığında tek kelime etmeden içeri girdim. Çünkü gözlerine bakarsam onu da çağırırdım. Kendimi hiçe sayar, geçmeyen kırgınlıkların üstüne yeniden başlardım. Zemini sağlam olmayan ilişkimiz, bir kez daha üstümüze devrilirdi. Bu defa kaldıramazdım. Kendime engel olmak için yüzüne bakmadan eve girip kapıyı kapattım. Kalbimin yarısını değil, tamamını onun göğüs kafesinde bırakmışım. Bu kaçınıcı yenilişimdi ona? Artık saymıyordum bile. Elimi karnımın üstüne yerleştirdim. Gözlerimi kapatarak bebeğimi hissetmeye çalıştım. Küçük bezelye tanem daha beş santim kadardı. Hafifçe gülümsedim. Küçük bir şeyin bu kadar büyük bir umuda gebe olması çok garipti.

Bu küçük umut, hem yaramız hem de şifamızdı.

Telefonumun sesini duyunca derin uykumdan uyandım. Kafam karışmış bir şekilde etrafa bakındım. Salondaki kanepenin üstünde uyumuştum. Doğrulup başımı kaşıdım. En son test çözüyordum aslında ben. Yere baktığımda kitabın kalemle beraber yeri boyladığını gördüm. Eğilip kitabı aldım. En azından yirmi soru çözmüştüm. Telefon bir kez daha çaldığında neden uyandığımı hatırlayıp ayağa kalktım. Masadan telefonu alarak ekrana baktım. Vural arıyordu. Boğazımı temizleyip derin bir nefes aldıktan sonra aramayı cevapladım.

"Efendim?"

"Uyuyor muydun?"

Hamile olan panda Zeynep, bu aralar sadece ya uyuyor ya da kusuyordu. Geri kalan kısıtlı zamanlarında ara sıra ders çalışmak haricinde başka bir şey yapamıyordu.

"Evet, uyuyakalmışım."

Hafifçe güldü. Bunu fark edince kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Uyandırdım desene."

"S-sorun yok." *Of, adam bir güldü diye konuşmayı da unutmazsın be Zeynep!* "Neden aramıştın?" diye sorarak konuyu değiştirdim.

"Karımı özlemiş olamaz mıyım?"

Bu böyle tatlı tatlı konuşursa ben kalpten giderdim yalnız...

Etkilendiğimi gizleyerek, "Olamazsın," diye homurdandım.

"O niye?"

Sabahın aksine keyifliydi. Bu ses tonundan ve konuşma şeklinden anlaşıyordu. Yüzümdeki gülümsemeyi bastırıp telefonumun saatine baktım. "Çünkü sadece iki saat önce gördün beni."

Tekrar güldü. "Özlemek için yeterli bir süre." *Kalbimi çalmak için yeterli kelimeler...* Boğazını temizledi. "Kendini nasıl hissediyorsun? Bulantın var mı?"

Aslında günler sonra ilk defa iyi hissediyordum. "Şaşırtıcı ama yok. İyiyim."

"Peki kısa bir süreliğine Ceren'e bakabilir misin? Evde uyuyakalmış, Kadir abinin de acil işi çıkmış."

"Olur tabii, bakarım."

"Gelip seni alayım."

Kadir abinin evi Afraların hemen karşısındaydı. Yakın olduğu için, "Gerek yok, ben kendim giderim. Hem yürümüş olurum," dedim.

Tabii ki Vural beni dinlemedi. "İki dakikaya kapıdayım," diyerek telefonu kapattı.

Gözlerimi devirirken ayağa kalkıp saçlarımı düzelttim. Eve gelir gelmez üstümü değiştirmiş, atlet ve şort giymiştim. Tekrar odama çıkıp üstümü değiştirmem gerekiyordu. Odama gidip sabah giydiklerimin aksine daha rahat şeyler bakındım. Siyah bir tayt, üstüne de bol bir tişört giydim. Dudaklarıma renk gelmesi için toprak tonlarında bir ruj sürdükten sonra kapıya çıktım.

Vural arabasına yaslanmış bekliyordu. Beni görünce başını kaldırdı. Kapıyı kapatıp yürümeye başladım. Arabaya binmeyecektim. Vural doğrulduğunda yanından geçip gittim. Kalbimdeki tekleme haricinde yüzümü ifadesiz tutuyordum.

"Arabaya gel."

"İki adımlık yol için mi?" Adım seslerinden anlaşıldığı üzere hemen arkamdaydı.

"Yorgunsun."

"Değilim," deyip temiz havayı içime çektim. "Biraz hava almak istiyorum."

Şimdi yan yana yürüyorduk. Yan gözlerle ona bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

"Kısa sürecek, çabuk geliriz."

"Sorun yok."

Mahalle bugün sakindi. Sadece evlerin bahçelerinden kadınların sesleri geliyordu. Gözlerim etrafta gezindi. Burayı seviyordum. İki aydır buradaydık ve ben şimdiden alışmıştım.

"Yemek yedin mi?"

"Aç değilim."

Kaşlarını çatırdığını yüzünü görmesem de biliyordum. "Sonra yemeğe gideriz."

Başımı ona doğru çevirdim. Birkaç saat önce olsa hayır derdim ama şimdi diyemiyordum. "Olur," dediğimde gözleri kısıldı.

"İtiraz etmek yok mu?"

Altdudağımı büktüm. "Canım istemedi."

Dudağının kenarı havalandığında hızlanan kalbim yüzünden gözlerimi kaçırdım. *Alt tarafı küçük bir gülümseme...* Derin bir nefes aldım ve önüme döndüm. Bu hamilelik, hormonlarımı iyi etkilemiyordu. Her şeyi olması gerekenden daha fazla hissediyordum.

Neyse ki yol kısaydı. Kadir abi tek katlı, bahçeli bir evde yaşıyordu. Küçük bahçedeki meyve ağaçlarına ve çiçeklere baktım. "Bahçesi güzelmiş."

"Sever böyle şeylerle uğraşmayı."

Evin önüne vardığımızda biz zile basamadan Kadir abi kapıyı açtı. "Hoş geldiniz."

Neredeyse Vural kadardı boyu. Yüzüne bakmak için başımı geriye atmıştım. Allah var yakışıklı adamdı, yüz hatları biraz sertti sadece. Koyu mavi gözleri ise keskin ve mesafeli bakıyordu.

"Nasılsın, Zeynep?"

Gülümsedim. "İyiyim. Sen nasılsın? Ceren uyandı mı?"

"İçeri geçin," diyerek yana çekildi. "İyiyim. Ceren uyuyor, kıyamadım ben de uyandırmaya. Seni de buraya kadar yordum."

"Lafı bile olmaz, ben dururum yanında. Siz işinizi halledin."

"Vural, biz hemen çıkalım kardeşim."

Ben içeri geçtiğimde Kadir abi dış kapıdan çıktı. Onlara döndüğümde Vural beni izliyordu.

"İyisin değil mi?"

"İyiyim, Vural," dediğimde doğru söyleyip söylemediğimi anlamak ister gibi dikkatle bakıyordu.

"Bir şey olursa ararsın."

Başımla onayladım. "Gidin hadi siz."

Onlar çıktığında kapıyı kapatıp içeri geçtim. Yanımda test kitabı da getirmiştim. Hava güzel olduğu için bahçeye çıkmak istesem de Ceren'i tek bırakamazdım. O uyanınca beraber çıkardık. Gözlerim odanın içinde gezindi. Büyük bir salondur, eşyaların birbiriyle uyumundan anladığım kadarıyla bir kadın eli değmişti. Kanepeler açık krem rengiydi, koltuğa oturup kitabımı açtım. Yabancı evlerde pek rahat edemezdim. Bu yüzden diken üstünde gibiydim. Soru çözerek kafamı dağıtmaya çalıştım.

Aradan yarım saat geçmişti ki Ceren'in minik adımlarla salona girdiğini gördüm. Bir eliyle gözünü kaşırken, "Baba?" diye seslendi. Sarı saçları uyuduğu için iyice kabarmıştı. Üstünde pembe, çiçekli bir elbise vardı. O kadar tatlı görünüyordu ki...

Ayağa kalkıp yanına gittim. "Günaydın, küçük prenses."

Uykulu mavi gözleri beni buldu. "Babam nerede?"

Her an ağlayacak gibi duruyordu. Önünde diz çöküp güzel yüzüne baktım. "Vural abinle ufak bir işleri çıktı, birazdan gelecekler."

Gözlerini kırptırdığında başını aşağı yukarı doğru salladı. "Tamam." Tombul yanağını hafifçe okşadım. Çok tatlı bir kızdı. "Sen ne zaman geldin?"

"Sen uyurken geldim."

Gözleri kitabıma kaydı. "N'apıyorsun?"

Merakı karşısında gülümsedim. "Ders çalışıyorum." Ayağa kalkıp elini tuttum. "Bahçeye çıkalım mı?"

Başıyla onaylayınca kıvrık saçları uçtu. "Ama oyuncaklarımı da alalım."

Beni odasına doğru götürdü. Pespembe bir odaydı. Yatak örtüsü, halı, perde her şey pembeydi.

"Odan çok güzelmiş."

Oyuncaklarını alırken, "Biliyorum," dedi.

İki tane bebeği bana uzattı. Birkaç tane daha oyuncak aldıktan sonra birlikte çıktık. Bahçede beyaz demir bir masa ve sandalyeleri vardı. Ceren'in isteği üzerine oyuncaklarını masanın üstüne dizdik. Anlaşılan ders çalışma planlarım suya düşmüştü çünkü onun evcilik oynamak gibi fikirleri vardı.

"Evcilik oynamayı çok mu seviyorsun?"

"Evet." Uzanıp saçlarını okşadım. "Ama babam sevmiyor, babaannem de öyle. Hep tek oynuyorum."

"Ben oynarım seninle."

Gözleri mutlulukla parladı. "Gerçekten mi?"

"Evet."

Küçük ellerini birbirine vurdu. "Yaşasın, bir arkadaşım daha oldu."

Neşesi karşısında güldüm. "Diğeri kim?"

"Afra tabii ki." Konuşurken elleriyle saçlarını geriye doğru atmıştı. Bu bilmiş tavırlarıyla o kadar tatlıydı ki dayanamayıp yanağını öptüm.

"Ya sen çok tatlısın."

"Evet biliyorum, çok tatlıyım." Yanağını sıktım. "Zeynep, saçımı toplasana." Bozulan saçındaki tokayı yavaşça çıkardım. Parmaklarımla saçlarını düzelttim. "Biliyor musun, benim annem yok. O yüzden saçımı babam yapıyor. Bazen de babaannem."

Sözleri boğazıma bir yumru gibi oturdu. Ellerim bir an hareketsiz kaldığında gözyaşım burnumdaydı. Konuşamadım çünkü ağlamaktan korktum.

"Babaannem çok seviyor beni, cebinde hep şeker taşıyor."

"Öyle mi?" diye fısıldayıp saçını bağladım. Ardından kollarımı küçük bedenine sardım. "Ben de çok seviyorum seni."

Kucağımda sessizce durduğunda gözlerimi kırptırdım. Annemi küçük yaşta kaybetmenin acısını yaşamıştım. Ama şimdi Ceren'i görünce kendi durumuma şükrediyordum. En azından annemi tanımıştım. Onun sevgisiyle büyümüştüm. Ceren, annesini tanımıyordu bile...

"Bu kadın kim?" Parmağıyla gösterdiği yere baktım. "Dün de gelmişti."

En fazla yirmi altı ya da yirmi yedi yaşlarında duran genç, güzel bir kadın bize bakıyordu. Saçları sarıydı ve çenesinde bitiyordu. Güzel birine benziyordu.

"Tanımıyorum."

Kadınla konuşmak için ayağa kalktığımda kaşları çatıldı. Bakışlarını kaçırırken bahçenin kapısına doğru yürüdüm. Cebinden telefonunu çıkarıp etrafına bakındı.

"Bakar mısınız?" diye seslendim.

Başını kaldırıncı su yeşili gözlerini gördüm. "Bana mı seslendiniz?"

Başımınla onayladığımda, "Bir sorun mu var? İki gündür buraya geliyor-muşsunuz?" diye sordum.

Açıkçası kadının kaçmasını beklemiştim ama öyle olmamıştı. Ağlamaktan kızaran gözleriyle öylece duruyordu. Ne yapacağını bilmiyor gibiydi.

"Ben sadece..." deyip sustu. Gergince saçını kulağının arkasına iteledi. Beyaz tenli, zarif yüz hatları olan kadın, yakından daha güzeldi. Boyu 1.60 civarındaydı. Ufak tefek ve zayıftı.

"Siz burada mı yaşıyorsunuz?"

Sorusuna bir anlam veremedim. "Neden sordunuz?"

"Adres soracaktım."

Nedense pek inanasım gelmemişti. "Dinliyorum."

"Kimmiş?" Ceren'in sesini duyunca ona döndüm. İri gözleriyle kadına bakıyordu.

Kadının gözleri Ceren'in üstünde asılı kalmıştı. "Sizin kızınız mı?" diye sorduğunda sesi titriyordu. "Çok güzel."

Bu işte bir tuhaflık vardı. Eğer telefonum yanımda olsaydı kadının fotoğrafını çekerdim. Ceren'in elini tuttum. "Neden burada olduğunuzu hâlâ anlamadım." Sesim bu defa sert çıkmıştı. Araba sesi duyduğumda caddeye baktım. Vural'ın arabasıydı. Kadın da benimle aynı yere baktığında gözleri irileşti. Tek kelime etmeden arkasını dönüp ilerlemeye başladı. O kadar hızlı adımlarla gidiyordu ki arkasından seslensem de durmadı. Vural ve Kadir abi arabadan inip yanıma geldiklerinde ortadan kaybolan kadının arkasından bakmaya devam ediyordum.

"Zeynep?"

Bahçe kapısından içeri giren Vural'a döndüğümde Ceren elimi bırakıp babasına doğru koştu. "Babam gelmiş."

Kadir abi eğilip onu kucağına aldığı anda Vural da yanıma gelmişti. "İyi misin? Solgun görünüyorsun."

"Yok, sadece-"

"O konuştuğun kadın kimdi?"

Tabii ki Vural'ın dikkatinden kaçmamıştı. Tuttuğum nefesi bıraktım. "Ben de onu söyleyecektim." Kadir abinin bakışları bendeydi. "Şey, ufak tefek, sarışın bir kadındı. Ceren'in kızım olup olmadığını falan sordu. Garip bir tavrı vardı."

Kadir abinin duruşu dikleşti. "Sarışın mı?"

Başım la onayladım. "Güzel bir kadındı. Her an ağlayacak gibi duruyordu. Ceren'e bakışla..." deyip iç çektim. "Bilmiyorum, çok garipti."

Kadir abi, Ceren'i yavaşça yere indirdi. Ardından hızlı adımlarla evin içine girdi. Vural, ağzının içinde bir şeyler homurdanırken elini saçlarının arasına geçirmişti.

"Kadın tanıdık mı?"

Sorunun cevabını içten içe bilsem de bu soruyu sormuştum. Sıkıntılı bir ifadeyle, "Sanırım," diye cevapladı. Kadir abi, elinde tuttuğu bir çerçeveyle yanımıza geldiğinde Ceren bebekleriyle oynuyordu.

"Kadın bu mu?"

Çerçeveyi bana uzattığında sesi buz gibiydi. Uzanıp fotoğrafı aldım. Fotoğraftaki kadın daha kilolu ve ısl ıslıdı. Saçları beline kadar uzanıyordu. Arada farklılıklar bariz olsa da cevap çok açıktı.

"Bu, sadece saçları çok daha kısa."

Kadir abinin ifadesi mümkünmüş gibi daha da sertleşmişti.

"O mu?" Vural'ın sorusu üzerine başını bir kere aşağı eğdi.

"Yıllar sonra bize geri döndü." Duymaktan kaçındığım cevaptı bu. Kadir abinin gözleri kızına kaydı. Öyle büyük bir acı vardı ki gözlerinde...

Ardından arkasını dönüp kızına doğru yürüdü. Onu kucağına alıp dizine oturttu. Ceren'in saçlarını okşamaya kıyamayan bir adamdı.

"Şimdi ne olacak?"

Vural da benim gibi onları izliyordu. "Bilmiyorum."

İkimiz de öylece durmuştuk. Kadının yüzündeki acı dolu ifade gözlerimin önünden gitmiyordu. Bir şeyler yaşadığı çok belliydi. Ya da sadece pişmanlık mıydı?

"Dikilmeyin orada da mangalı yakalım."

Kadir abinin sözleri üzerine, "Mangal mı?" diye tekrarladım. Adını duyduğum an karnım guruldamıştı. Şu an ne güzel olurdu...

"Kadir abi, tavuk ve köfte gibi karışık şeyler aldı. Sana da uygunsa burada yiyelim."

Başımı hevesle salladım. "Uygun uygun. Hadi yapıp yiyelim."

Tepkim karşısında Vural hafifçe gülerek elini uzatıp şefkatle saçımı okşadı.

"Vural, Tahir'i de çağır, içecek bir şeyler alıp gelsin."

Vural telefonunu çıkarıp Tahir'i ararken bana bakıp, "Sen de Afra'yı çağır," dedi.

İsteksizce söylemiş olsa da gülümsedim. "Hemen."

Vural en nihayetinde ikisinin arasında oluşan ilişkiyi kabullenmeye başlamıştı. İçeri geçip telefonumu aldım. Afra, üçüncü çalışta açtı.

"Hadi yine iyisin," diyerek konuya daldım.

"N'oldu birden, nereden geldi bu aydınlanma?"

"Kadir abilere yemeğe davetlisin."

Sıkıntıyla ofladı. "Ben de bir şey diyeceksin sandım."

Hafifçe sırttım. "Tahir de davetli."

"Yaa," diyerek duraksadı. "Aslında işim vardı ama geleyim bari, o kadar çağırılmışlar."

"Ha yoksa gelmeyecektin?"

Derin bir nefes aldı. "Kadir abiyi kıramam, Zeyno."

Küçük bir kahkaha attım. "Ufak at da civcivler yesin, Afra."

Telefonu kapattığımda pencereden dışarı baktım. Vural ile Kadir abi mangalı ayarlıyordu.

"Salata falan yapayım mı?" diye seslendim.

Kadir abi, "Zahmet etme," dese de mutfağa girdim ve malzemeleri çıkardım. Gözümlün önünden mangalda tavuklar ve köfteler geçiyordu. Keşke hemen hazır olsaydı. Karnım bir kez daha guruldadı. Elimini karnıma yerleştirdim. "Az kaldı anneciğim, doyuracağım seni."

Salata malzemelerini alıp bahçeye çıktım. Kadir abi ilgilenmek istediği için Vural kenara çekilmiş, sigarasını içiyordu. Ona baktığımı hissedince bana döndü. Burnumu kırıştırarak elindeki sigaraya baktım.

"Ne oldu?"

"Bu aralar çok içiyorsun."

Sigarayı dudaklarına götürüp derin bir nefes çekti. "Son sigaralarım, olsun o kadar."

Merakla, "Neden son?" diye sordum.

Gözleriyle karnımı işaret etti. "E baba oluyoruz."

Ne kadar tatlı *baba oluyoruz* demişti... Kesin gözümden kalpler çıkıyordu şu an. Sigarasını söndürüp yanıma geldi. Boğazımı temizledim ve toparlanmaya çalıştım. Salatalığı elime alıp soyarken sandalye çekip yanıma oturdu. Ceren de babasının yanından uzaklaşıp Vural'a doğru koştu. Vural eğilip küçük bedenini kucağına aldı. Ardından başını öpüp, "Küçük civcivim," diyerek karnını gıdıkladı.

Ceren tatlı tatlı gülüyordu. Böyle durup onları tüm gün boyunca izleyebilirdim.

"Vural," dedi bilmiş sesiyle. "Şimdi senin de mi çocuğun olacak?"

Vural, başıyla onayladı. "İnşallah olacak."

Elini yanağına yerleştirdi. "Peki kız mı erkek mi?"

Vural'ın kaşları çatıldı. "Henüz belli değil."

Ceren bunu anlamadığı için yüzü asıldı. "Neden?"

Araya girerek, "Çok küçük daha, o yüzden," dedim.

Ceren kaşlarını çatarak düşünmeye başladı. Şu an kafasından geçenleri çok merak ediyordum. "Eğer erkek olursa onunla evlenebilir miyim?"

Kadir abi, "Ceren!" diye atıldı. "Ne evlenmesi kızım? Daha şimdiden, tövbe estagfurullah."

"Ne var baba ya? Vural çok yakışıklı, gözleri de en sevdiğim renk."

Babası ellerini beline yasladı. "Hani en sevdiğin renk pembeydi?"

Ceren gülümseyerek, "Pembeden sonra yeşil!" diye bağırdı. Ardından Vural'a döndü. "Oğlunun gözleri de yeşil olur mu?"

Vural'ın yüzünde hüznü bir gülümseme yeşerdi. "Olur sanırım."

Mutlulukla el çırpı. "Yaşasın, Vural'ımın oğluyla evleneceğim."

"Vermiyorum belki ben seni?"

"Verme, Vural'ım alır beni oğluna."

Vural, eğilip yanağını öptü. "Artık civciv değil, cadı diyeceğim ben buna."

"Desene gelinin bir cadı olacak," deyip güldüm.

"Heveslenmeyin hemen, vermiyorum kız falan. O kadar besle büyüt, el âlem gelsin alsın, kolay mı?"

Vural, omuz silkti. "Kızınla konuş sen bence."

Kadir abi, mangalı yellemeye döndü. "Onunla sonra hesaplaşacağız."

Ceren omuz silkip bebeğiyle oynamaya geri döndü.

"Selamlar."

Tahir, elinde tuttuğu büyük bir paketle bahçeden içeri girdi. Dikkatli baktığımda bira şişeleri olduğunu gördüm. Onaylamayan bir ifadeyle baktığımda, "Ceren uyuyunca," diye açıklama yaptı. "N'aber, Ceren?"

"Tahir, biliyor musun büyüyünce Vural'ımın oğluyla evleneceğim."

Tahir, büyük bir kahkaha attı. "Laflara bak ya, cimcime."

"Dinleme onu sen Tahir, hayal aleminde."

Kadir abinin öfkeli sesi Ceren'in hiç umurunda değildi. Tahir, Ceren'in önünde eğildi. "Ee, vermiyor bu adam seni. Nasıl evleneceksin?"

Elini havada salladı. "Verir verir."

Tahir eğilip yanağını öptükten sonra doğruldu. "Kadir abi, bu niyeti bozmuş, haberin olsun."

Onlar kendi aralarında konuşurken salatayı yapıp bitirdim. Mis gibi kokular gelmeye başlamıştı. Resmen ağzım sulanıyordu.

"Sana getireyim mi?"

Vural'a döndüm. "Yok, hep beraber yiyelim," desem de sesim mutsuzdu. Ne zaman hepsi hazır olurdu acaba?

Salatayı alıp ayağa kalktığımda Afra geldi. Ceren onu görünce, "Afra'm gelmiş!" diye bağırdı ve Vural'ın kucağından aşağı indi.

Afra, eğilip ona doğru koşan Ceren'i kucakladı. "Aşkım," deyip yanaklarını öptü. "Çok özledim seni." Ceren dudaklarını büktü. "Dışarıdaydım, yeni geldim eve," deyip tekrar öptü.

"Hoş geldin."

Yanıma geldi. "Hoş buldum," dediğinde gözleri Tahir'e kaydı. Tahir'in onu izlediğini görünce hemen gözlerini kaçırdı. Herkesle selamlaştıktan sonra birlikte mutfığa geçtik.

"Nasıl olmuşum?"

Sarı çiçekleri olan, beyaz uçuş uçuş bir elbise giymişti. Çok tatlı ve güzel görünüyordu.

"Çok güzelsin."

Cevap veremedi. Tahir içeri girdi. Gözleri Afra'nın bacaklarındaydı. "Niye bu kadar kısa bu elbise?"

Etek boyu, sadece diz kapaklarının birkaç santim üstündeydi.

"Sana da merhaba, ayrıca elbisem kısa falan değil," diyerek dolaptan tabakları çıkardı. Ben de bardakları çıkarıp tepsinin üstüne dizdim.

"Nasıl ya? Yarısı yok resmen bunun."

Afra, ters ters ona baktı. "Sana ne? Annem misin babam mısın?"

Tahir'in gözleri kısıldı. "Sahi, baban ne zaman geliyor? Malum, o varken elbiselerin ortadan kayboluyor." Ben tepsiyi alıp yanlarından geçtim. Şu an hiç böyle bir tartışmada yer alamazdım. "Kardeşin Yusuf da bitki sanki. İki laf edemiyor mu?"

Tahir, durumu iyice batırıyordu. En son Afra'nın, "O değil ama sen bu gidişle hayatımda bitki olacaksın," diye çıkıştığını duydum.

Bahçeye gidince kokuyu içime çektim. "Ya ne zaman pişer bunlar?"

Kadir abinin yanında duran Vural bana döndü. "Ye diyorum sana, bekleme."

Omuz silktim. Öyle bir tadı kalmazdı. Afra tabaklarla yanıma geldiğinde öfke saçıyordu. "Öküz ya, ben o kadar giyineyim, süsleneyim ama onun yaptığına bak." Tabakları masaya bırakıp bana döndü. "Ben boşuna demedim bizden olmaz diye."

"Sakin ol."

Tahir bahçeye geldiğinde öfkeyle ona baktı. "Babam bitti, bu çıktı başıma."

"Ne bakıyorsun ters ters?"

Tahir'in sözleri üzerine yüzünü buruşturdu. "Ne bakacağım sana be?"

Ardından tekrar mutfağa gitti. Tahir ağzının içinde bir şeyler homurdanarak Vural'ın yanına gitti.

"Ceren'in uyku saati ne zamandı?"

"Daha yeni uyandı kız."

İkisi kendi aralarında konuşurken Kadir abinin gözleri uzaklara dalmıştı. Yüzüne anlık da olsa yakaladığım bir acının gölgesi düşmüştü. Adamın onu nedensizce terk eden karısı daha bir saat önce buradaydı. Buna rağmen hiçbir şey olmamış gibi davranmaya, kızı ve arkadaşlarıyla gülmeye devam ediyordu. Çocuk sahibi olmak mı bu gücü veriyordu acaba? Aynı durumu ben yaşasam, bu şekilde ayakta kalabilir miydim? Çocuğumdan güç alıp Vural'ın yokluğuna dayanabilir miydim? İçli bir nefes aldım. Hayatın bize ne getireceği belli olmuyordu. İleride bir gün tamamen ayrılırsak, çocuğum için güçlü kalmak zorunda olduğumu daha net anlamıştım.

Vural, elini Kadir abinin omzuna yerleştirdi. "Ne kadar kaldı? Benim hanım çok aç, gözlerini alamıyor mangaldan."

Kadir abiyi izlediğimi görmüştü. Gözlerimi kaçırıp Afra'nın getirdiği salata tabaklarını masaya yerleştirdim. Ceren bahçedeki salıncağa koştu.

"Zeynep, beni sallasana."

Tam olur diyeceğim sırada Vural araya girdi. "Ben sallarım seni, Ceren."

"Hayır, Zeynep sallasın."

"Ben sallardım," desem de Vural duymazdan gelerek Ceren'in yanına gitti. Ceren huysuzluk yaptığı için ben de yanlarına gittim. "Sallarım işte, inat etme."

Ceren'i kucağına alıp salıncağa yerleştirdi. "Hamilesin sen Zeynep, otur işte yerinde."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu hassasiyetine pek de alışkın değildim. Vural, Ceren'i sallamaya başladığında ben de masaya geçtim. Afra, Tahir'den uzak bir köşeye geçti. Tahir ise ciğerci kedisi gibi ona bakıyordu. Başımı iki yana doğru salladım. Gereksiz tepkileri yüzünden aralarının bozulmasına neden olmuştu. Yaklaşık yarım saatin sonunda nihayet yemek hazırды.

Nefes bile almadan yemeye başladığımda, "Yavaş ye yenge, boğulacaksın," dedi Tahir.

Benden önce Vural, Tahir'e döndü. "Sana ne lan? Karışma karıma."

"Yok abi, iyiliği için dedim."

Ağzımdaki lokmayı yuttum. "İki canlıyı ben be!" diye çemkirdikten sonra Vural'a döndüm. "Vural?"

"Efendim?"

Tavuktan bir ısırık daha aldım. Her an ağlayacak gibiydim. "Çok mu yiyorum ben?"

Gözleri irileşti. "Yok yavrum, ne alakası var? Tahir'in saçmalaması işte."

Omuz silktilim. "Ama şişko dedi bana."

"Demedim! Demedim ya! Sadece hızlı yiyorsun dedim."

Tekrar omuz silktilim ve bir ısırık daha almadan önce, "Aynı şey," dedim.

"Ya ne alaka?"

Bu defa Afra araya girdi. "Çok alakası var. Hamile kadına öyle denir mi?"

Afra beni savunurken tekrar Vural'a döndüm. Ona doğru yaklaşıp kısık sesle, "Kilo alacağım ya hani, yine sever misin beni?" diye sordum.

Kaşları çatıldı. "İçki içmedin değil mi sen?"

Geri çekilip, "O nereden çıktı?" diye çıktım.

Yüzünde temkinli bir ifade oluşmuştu. "Ne bileyim? Genelde sarhoş olduğunda kilona takılırsın."

Gözlerim kısıldı. "Cevap vermemek için konuyu değiştiriyorsun."

"Ne alakası var kızım ya?"

"Ben aldım cevabımı," deyip önüme döndüm. "Yazıklar olsun," diye söylenirken yemeğime devam ettim.

Sanki keyfimden kilo alacaktım ben. Çocuğuna hamileydim, kilo almam kadar normal olan neydi acaba? Yan gözlerle bedenine baktım. O da iyice fit oluyordu. Daha mı kaslanmıştı sanki? Bu defa göbeğime baktım. Bu ara yemek yemediğim için gitmişti ama yakın zamanda fazlasıyla geri gelecekti. Gözlerim tabağımdaki köftelere kaydı. Çok güzel görünüyorlardı, nasıl yemezdim?

Vural, çatalını uzatıp köfteme batırdı ve bana uzattı. "Küsüm sana," desem de bir ısırık aldım.

Yüzünü kulağıma doğru yaklaştırdı. "Severim," diye fısıldadı. "Nasıl olursan ol, istersen yüz kilo ol, yine severim." Geri çekilip çapkın bir şekilde göz kırptı. "Hem dokunacağım yerler çoğalır."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Edepsiz misin sen?"

"Çok konuşma da yemeğini ye hadi."

Nihayet karnım doyduğunda bu defa patlayacak gibiydim. Sırtımı sandalyeye yaslayıp önümdeki boşalan tabağı ittim. "Patlayacağım."

Vural, bıyık altından gülse de sessiz kaldı.

"Yarasın yengeme, bir tanecik yeğenime."

Burun kıvırdım. "Hâlâ kızgınım sana, Tahir. Boşuna şirinlikler yapma." Ardından Kadir abiye döndüm. "Ellerine sağlık, çok güzeldi."

Küçük bir gülümsemeyle, "Afiyet olsun," dedi. Ceren kucığında uyuduğu için ayağa kalktı. "Ben yatağına yatırıp geleyim."

Ceren'e bakarken ben de esnedim. Yemekten sonra uykum geliyordu. Ama güzel bir akşamdı, henüz eve gitmek ya da uyumak istemiyordum.

"Eve gitmek ister misin?"

Vural'a döndüm. "Yok, biraz daha oturalım."

Tahir ayağa kalkıp, "Oturalım tabii, hem bir şeyler içeriz," dedikten sonra bira şişelerini getirdi. Kokusu çok rahatsız edici olduğu için ayağa kalktım.

"Biz de buraları mı toptasak?"

Kadir abi bahçeye girdiğinde, "Hiç zahmet etmeyin, ben hallederim sonra," dese de kabul etmedik. Nasılsa yemekleri onlar hazırlamıştı. İş bölümü yapabiliydik.

Afra yemek boyu sessiz olsa da bana hak vererek tabakları toplamaya başladı. Erkekler masaya kurulmuştu bile. Mutfığa geçip bulaşık makinesinin kapağını açtım.

"Hâlâ kızgın mısın?"

Başıyla onayladığında düşünceli görünüyordu. "Tahir'i kabul etmeme nedenlerimden birini hatırladım." Ufak bir nefes alıp tabağı makineye yerleştirdi. "Ne bileyim, babam zaten karıştırdı kıyafetlerime. Şimdi onun böyle yapması..." deyip iç geçirdi. "Boğuluyormuşum gibi hissettiriyor."

Vural da kıyafet konusunda kıskançtı fakat ben o konuda pek taviz vermiyordum. O da bunun farkında olduğu için kendini tutuyordu.

"Seni böyle sevdi, böyle kabul etmesi gerekiyor."

"Peki, ben onu böyle kabul edecek miyim?"

O konu da tamamen Afra'ya kalmıştı. "Fevri olmadan sorunlarınızı halledin derim."

Başıyla onayladı. "Umarım."

Kısa sürede mutfığı halledip tekrar bahçeye çıktık. Dünkü maçla ilgili bir şeyler konuşuyorlardı. Yüzümü buruşturup yerime geçtiğimde Afra da yanıma oturdu. Kadir abi, Vural ve Tahir'e göre daha sessiz ve düşünceliydi. Muhtemelen Ceren'in annesini düşünüyordu. Çok karışık bir durumdu. Kadın tekrar gelecek miydi? Bu durumu Ceren ile nasıl konuşacaklardı?

"Nereye daldın?"

Afra'ya bakıp, "Hiç, öyle," dedim.

Kafam bu aralar çok doluydu. Vişne suyundan küçük bir yudum aldım. Zaman geçtikçe uykum geliyordu. Fakat muhabbetleri koyu olduğu için bölmek de istemiyordum.

"Biz artık kalkalım."

Vural ayağa kalktığı anda, esnerken elimle ağzımı kapatıyordum.

"Otursaydınız biraz daha."

Ben de ayağa kalktığı anda elini belime yerleştirdi. "Yok, Zeynep'in uykusu var, başka zaman." Vural, Tahir'e döndü. "Sen de Afra'yı eve bırak."

"Yok abi ben giderim, zaten hemen şurası."

Tahir, Afra'yı duymazdan gelerek, "Bırakırım," dedi.

Önce biz çıktığımızda arkamızda kalan Afra hâlâ diretiyordu. Boş sokakta yürürken Vural hafifçe sendeledi. "Sarhoş mu oldun?"

Başını iki yana doğru salladı. "Yok." Sarhoş olmasa da bedeni gevşemişti. Elimi tutup yol boyu sessizce yürüdü. Tekrar sendelediğinde başını bana doğru çevirdi. "Uykunun geldiğini önceden söylemeliydin."

Cevap vermek yerine başımı omzuna yerleştirdim. Uykusuzluktan gözlerim kapanıyordu ama kendimi iyi hissediyordum. Bu akşam iyi gelmişti. Vural, adımlarını yavaşlattı ve bana ayak uydurdu. Daha yavaş bir şekilde, başım omzundayken karanlık sokakta yürüdük.

Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Yıldızlar bu gece çok parlaktı. Hafifçe gülümsedim, güzel bir yaz akşamıydı. Olduğumuzdan daha sakin ve rahattık. Keşke hiç bitmeseydi. Ama eve gelmiştik. İstemeyerek de olsa doğruldum. Vural kapıyı açtığında birlikte içeri girdik. Yatak odasına geçtiğimizde dik dik ona baktım.

Bana dönüp bakışlarımı görünce başını *ne var* anlamında salladı. "Git-sene sen."

Sözlerimi duyunca yüzü asıldı. "Niye ya?"

"Nasıl niye, barışmadık biz."

"Hayda..." diye söylenirken eliyle yüzünü sıvazladı.

"Git hadi."

Biraz daha durursa kalmasını isterdim çünkü. Ellerini yüzünden indirip bana doğru yürümeye başladığında çenemi havaya kaldırdım. Gözlerimi kaçırmadan gözlerine bakıyordum. Elini uzatıp yanağıma yerleştirdi. Dokunduğu tenim karıncalanıyordu. Yanağıma yavaşça okşayıp yüzünü bana doğru eğdi. "Gitmek istemiyorum."

Fısıltıyı andıran sesini duyunca bile kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu. Nefes almaya çalıştığımda tek soluduğum şey kokusuydu. Yüzümü boynuna gömüp parfümünün ardıc kokusunu solumak isterdim.

"Gitmelisin." Cevap vermek yerine elini belime yerleştirdi. Eli kalçama kaydıığında uzanıp elini tuttum. "N'apıyorsun?"

Nefesim neden hızlanmıştı benim?

"Karıma dokunuyorum."

Kendinden emin bir şekilde verdiği cevap üzerine ağzım açık kaldı. Diğer eli omzumda duruyordu. Geri çekilip, "Ayrıldığın karın," diye araya girdim.

Diğer elini çekmeye çalıştığımda boşta kalan eli tişörtün altına girdi. Çıplak belime dokunduğunda irkildim. Ufacık bir dokunuştur ama etkisi fenaydı. Eli yavaş yavaş yukarı kaydığında kalbim hızlandı. Parmakları sütyenimin kenarına temas edince boğazım kupkuru olmuştu. Dudaklarını yanağıma yerleştirip hafifçe öptü.

"Vural ya," deyip tutmaya çalıştım.

Bir yandan da içim gidiyordu. Göğsümü hafifçe kavradığında hızla uzanıp iki elini de tuttum. Hafif çakırkeyif olduğumu biliyordum. Bu yüzden gevşemişti. Altdudağını sarkıttı. "Lütfen ellerime özgürlük."

Biraz daha yaklaştığında sertliği karnıma sürtündü. Gözlerim kocaman açıldı. Yüzüne bakarken, "Ne ara böyle oldun?" diye soludum.

Dudaklarında çapkın bir gülümseme belirdi. "Zeynep'in kaldırma kuvveti bu."

Ufak bir kahkaha attım. Fırsattan istifade ederek ellerini benden kurtarıp kollarını etrafıma sardı ve yüzünü saçlarıma gömdü. "Hadi sarılıp uyuyalım," deyip derin bir nefes aldı. "Söz, bu defa sabah olunca gideceğim."

Ve yine yenildim ona. Sadece tek bir cümlesine.

6. BÖLÜM

BELİRSİZLİK

Ailemi kaybettikten sonra yalnızlık hissi kemiklerime kadar işlemiş, şifası olmayan bir hastalık gibiydi. Sadece bir günde kimsesiz kalmış ve hayatın en kötü, en acı yüzüyle tanışmıştım. Ailem her şeyimdi. Her şeyim gitmişti. Ta ki Vural'a kadar... Vural, o yalnızlığı kemiklerimden sıyrıp atmıştı. Yavaş yavaş, bazen de acıtarak yapmıştı ama yapmıştı işte. Fakat sonra acılarına yenik düşmüş ve her şeyi ateşe vermişti.

O kadar yalnızlıktan sonra tam onu bulmuşken terk ettiğim için tamamen kaybetmekle yüz yüze gelmiştim. Bu yüzden kızgındım, hem ona hem kendime. Vural'ı anlıyordum, o kadar iyi anlıyordum ki affedemiyordum. Bu hayatta sahip olduğum tek insandı, bu yüzden beni yüzleştirdiği ölümü, nedeni ne olursa olsun aşamıyordum. Ya onu kendim yüzünden kaybetseydim? Bunun nasıl bir acı, nasıl bir yıkım olduğunu hiçbir zaman anlamayacaktım. Bu yüzden öfkem, bencilliğimi besliyordu. Bu defa Vural'ı değil, daha çok kendimi düşünüyordum. Bu yaptığım, iki ucu olan keskin bir bıçağı aramızda tutmak demekti, sonucunda ikimizin de kalbi deliniyordu. Onu kırdıkça kendimi kırıyordum, onu acıttıkça benim canım daha çok acıyordu. Ama elimde değildi, bu defa öyle kolay geçmiyordu. Yine de sabah uyandığımda sözünü tutup gittiğini görmek canımı yakmıştı. Bunu ondan ben istemiştim ama yatakta yalnız olduğumu görünce pişmanlığın yanık tadı damağıma yayılmıştı.

Keşke sözünü tutmasaydı...

Çünkü tüm olanlardan daha ağır basan bir sevgim vardı. Vural'a duyduğum sevgi, terazinin ağır koluydu. Ne olursa olsun o tarafın kazanacağını kabul etmeyi öğreniyordum. Çünkü günün sonunda geriye sadece ona olan

hislerim kalıyordu. Aşk biraz da çaresizlikti işte. Vural, benim en güzel çaresizliğimdi. Yatakta doğrulup saçlarımı geriye doğru attım. Mide bulantım gittikçe artıyordu. İstemeyerek de olsa yataktan kalkıp banyoya gittiğimde uzun bir kusma seansı beni karşıladı. Sabah bulantılarının biteceği günü sabırsızlıkla bekliyordum. Sabahları güne böyle başlamak çok tatsızdı.

Titreyen bacaklarımla doğrulup dişlerimi fırçaladığımda aklımdan geçen şeyleri durduramıyordum. Neyi bahane edip de çağırabilirdim acaba? Kısa bir duş aldığımda hâlâ aklıma bir şey gelmemişti. Yatak odasına geçtiğimde telefonu elime alıp *Instagram*'da öylesine gezinmeye başladım. Keşfette bir sepet dolusu yeşil elma görünce ağzım sulandı. Canım o kadar çok çekmişti ki o an... keşke dünkü elmadan olsaydı. Aniden aklıma gelen fikirle dudaklarım iki yana doğru kıvrıldı. Anlaşılan aradığımı fırsat ayağıma gelmişti.

Yatağa oturup hemen Vural'ı aradım. İkinci çalışta açtığında konuşmasına bile izin vermedim. "Babası, bebeğimizin canı dünkü elmalardan çekiyormuş."

Vural şaşkınlıkla, "Hı?" diye kaldığında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Elma mı aşeriyorsun yani?" diye sordu.

Görmese de başımla onaylayıp saçımı kulağımın arkasına attım. "Sanırım."

"Sen kahvaltını yap, ben geliyorum birazdan."

Telefonu kapattığımda gülümsememe engel olamadım. Adama dün *git* diyen ben değilmişim gibi mutluluktan yerimde duramıyordum. "Hormonlar," diye kendi kendime söylendim. Onlar dengemi bozmuştu. Bu yüzden ne istediğimi ben de bilmiyordum. Hem hamile bir kadındım, benden çok net kararlar almam beklenemezdi değil mi?

Kendini kandırmaya devam et...

Kafamın içindeki sesleri susturdum. Ayağa kalkıp giysi dolabını açtım. Hava iyice ısındığı için askılı bir bluz ve penye şort giydim. Göğüslerim bu aralar çok ağrıdığı için sutyen takmayı es geçtim. Bluzum koyu renkli olsa da sutyen takmadığım belli oluyordu. Acaba taksa mıydım? Dudaklarımı büzdüm. Aman, gelen kişi kocamdı, sanki görmediği şey miydi? Hem göğüslerimle benden daha samimiydi.

Saçlarımın ıslaklığını havluyla aldıktan sonra tarayıp odadan çıktım. Kahvaltıyı hazırlarken gözüm sürekli saate kayıyordu. Resmen dakikaları sayıyordum. Beklediğim elma mıydı yoksa Vural mıydı? Cevabı görmezden

geldim ve masaya oturup iştahsızca hazırladıklarımı yedim. Canım elma istiyordu. Şey, bir de sanırım Vural'ı...

Kendi kendime, "Yanmışım ben," diye söylendim.

Nihayet kapının kilit sesini duyduğumda mutlulukla ayaklandım. Vural elinde tuttuğu bir poşet dolusu yeşil elmayla mutfığa girmişti. Hangisini gördüğüme daha çok sevindiğini kestiremiyordum. Vural gözlerimdeki heyecanı görünce kaşlarını çatı. Sabırsızca poşete uzanıp, "Versene," dedim.

"Elmayı bile kıskandım anasını satayım," diye söylenince başımı kaldırıp ona baktım. Ciddi olduğunu görünce gözlerim irileşti. Çocuk gibi somurtuyordu resmen! Kendime engel olamadan gülmeye başladım.

"Saçmalama," desem de ağzının içinde bir şeyler homurdandı. Onu bu kadar hevesle beklemediğime dair bir şeylerdi. Görmezden gelip poşetten büyük bir elma aldım. Çok güzel görünüyordu.

Tam ısıracağım sırada uzanıp elimden aldı. "Önce yıkayalım," diyerek itirazımı ağzıma tıktı. Hoşnutsuz gözlerimle elmayı yıkamasını izledim. Sert görünümünün altından bu kadar pinpirikli biri çıkacağını kim tahmin edebilirdi ki? Nihayet yıkamayı bitirip bana uzattı. "Al bakalım kıymetli elmanı."

Elinden çekip büyük bir ısırık aldığım da gözleri üstümdeydi. Başımı *ne var* anlamında salladığımda omuz silkti. "İlk aşermen kolay oldu."

Bir ısırık daha aldıktan sonra karnıma baktım. "Bir dahakine zor bir şey isteriz, olur mu anneciğim?"

Vural, bıyık altından güldü. "Bana uyar."

Cevap vermek yerine elmanı kısa sürede yiyip bitirdim. "Çok güzeldi," dediğim de bana doğru bir adım attı.

"Şimdi benim sıram."

Neyden bahsettiğini anlamadığım için, "Hı?" dedim.

Elini belime yerleştirip beni kendine doğru çekti. "Sen elma yiyince benim de canım istiyor."

Gözleri dudaklarımın üstündeydi. Artık ne demek istediğini anlıyordum. Belimdeki eli sırtıma doğru kaydığında biraz baskı uyguladı. Şimdi göğüslerim sert göğsüne yapışmıştı. Ağırlaşan gözkapaklarıyla bedenimi kucaklayınca kollarına tutundum. Ne yaptığını sorma fırsatı bulamadan beni masanın üstüne oturttu.

"Sıram geldi."

Dudaklarıma eğildiğinde hafifçe geri çekildim. "İyi alıştın sormadan öpmeye."

Yanağındaki gamzeyi göstere göstere gülümseyince bacaklarım titredi. Haksız bir dövüştü bu çünkü zaafarımdan vuruyordu beni. Gülüşüne kanmam sadece birkaç saniyemi aldı. Hain herif... *Gamzeli, tatlı, yeşil gözlü, hain herif.*

"Teşekkürü hak etmedim mi?"

İçten içe ona düştüğümü gizleyerek, "Babalık görevini yaptığın için mi?" diye homurdandım.

Elleri kalçalarıma kayarken yüzüme doğru yanaştı. Ortamdaki hava iyice ısınmıştı. Avuçlarının sıcaklığı şortun kumaşını hiçe sayıp direkt tenime işliyordu. Yakıcıydı. Sertleşen göğüs uçlarım tişörte baskı uygulayınca yutkunmaya çalıştım. Bacaklarımın arasına yerleşip başparmağını altdudağıma bastırdı. Bedenimdeki yangın dudaklarıma sıçradı.

"Kendimi tuttuğum için," diye mırıldandı. Hafifçe gülümsedim. İşaretparmağı dudağımın kenarını okşadı. "Gülüşünde bir şey var." Benden ziyade kendi kendine konuşur gibiydi. Parmağının hareketini izleyen gözlerini gözlerime çevirdi. "Öyle güzel ki..." diye iç çekip burnunu şakağıma sürttü. "İçime işliyor."

Bakışı, dokunuşu, sözleri... Kalbimin deli gibi atmasına neden oluyordu. Derin bir nefes çekip boğuklaşan sesiyle, "Seninle ilgilenmeme izin ver," diye fısıldadı. Bedenime dolan beklentiye engel olamıyordum.

"Vural..." diye sızlandım.

Dudaklarımdaki elini ters çevirip boynuma doğru kaydırды. Kışkırtıcı dokunuşu karşısında tenim hemen ürperdi. Ona hiçbir zaman hayır diyemiyorken şimdi hormonlarım yüzünden bu duygularım uç noktadaydı. Nasıl durduracaktım? Parmaklarının sırt kısmı göğsümün şişkinliğine kaydığında nefes alamadım. Bunu fark etti ve biraz daha aşağı kaydırды. Sertleşen göğüs ucum, dokunuşu karşısında sızladı. Parmaklarım şimdi sıkıca masaya kenetlenmişti.

"Ben..." deyip sustum. Ne istiyordum? Durmasını mı? Devam etmesini mi?

Dişlerimi sıkıduğumda Vural eğilip dudaklarını çeneme bastırdı. Biraz daha yandım. Ağırlaşan gözlerim kapandığında, "Sadece biraz daha," dedi. Konuşma yetimi dokunuşları yüzünden kaybetmişim. Sessizliğim cevabı olurken bu defa dudaklarımı öptü. Ağzım kendiliğinden aralandığında

beni öpmeye başladı. Dili dudaklarımın arasından kayınca ona karşılık verdim. Çok güzel öpüyordu beni, nasıl dayanabilirdim ki? Tüm gün öpüşsek bile şikâyetim olmazdı.

Dilimi kavrayıp emdiğinde göğsüm ona doğru yükseldi. Dudaklarımı yiyip bitiriyordu. Parmağını kanca gibi bluzumun göğüs kısmına geçirdiğinde altdudağıma dişlerini geçirip hafifçe çekti. Dişlerini geçirdiği yeri dudaklarıyla kavrayıp şekermiş gibi emdiğinde hafifçe inledim. O ise durmak yerine boynuma doğru kaydı. Arzu, bir koza gibi sarmalamıştı ikimizi. Ne yana dönsek onun tarafından sobeleniyorduk.

Bir eli belimden göğsüme doğru kaydı. "Göğüslerin büyümüş." Göğsümü kavrayıp hafifçe sıktı. "Daha güzel olmuşlar," diye mırıldandı. Sesindeki hayranlık dolu tını, kalbimi sıkıştıran bir ayrıntıydı. Yanaklarıma yayılan kızarıklıkla altdudağıma ısındım. Göğsümü bir kez daha sıktağında parmaklarım içe doğru kıvrıldı. Ardından sıcak, ıslak dudakları aşağı çekilen bluzumun açıkta bıraktığı göğüs ucuma kapandı ve dünya bir anda tersine döndü. Vücudumun her zerresine sıçrayan zevk, nabız gibi atıyordu.

Dili yavaşça hareket ettiğinde kıvrandım. Daha önce böyle hassas olmadığım için hiç bu kadar şiddetli hissetmemiştim. Sakalları göğsüme tatlı tatlı batıyordu. Bir elim ensesine gitti ve parmaklarım saçlarının arasına süzüldü. Kalçamda duran eli, şortumun içine kaydı. Çıplak kalçamı kavrayıp sıktağında saçlarındaki elimi kafasına bastırdım. Bu sefer diğer göğsüme geçip tatlı acı işkencesine orada devam etti. Patlamaya hazır volkan gibiydim ve çok kısa bir süre sonra ellerinin altında milyonlarca parçaya bölünecektim.

Kalçamdaki eli uyluklarıma doğru süzüldüğünde bacaklarımı birbirine bastırmak istedim. Bacaklarımın arasında duran bedeni engel olunca sızlandım. Vural hafifçe sırtıp parmaklarını zonklayan kadınlığıma doğru kaydırıldı. Keskin bir nefes dudaklarımdan fırar ederken başım geriye doğru düştü. Saçlarım masaya doğru dökülüyordu. Uzun süre dayanacağımı sanmıyordum. Dişleriyle göğüs ucumu çektiğinde nefesim dişlerimin arasından tıslar gibi döküldü. Bu sefer diliyle bastırıp o acıyı almak istedi. Ensemde aşağı kayan ter damlasının sırtıma doğru süzüldüğünü hissettim. O kadar sıcaklaştım ki tenim kıpkırmızı olmuştu. Nefes almaya çalışırken saçlarını çekti. Bu kadar yoğun hislerle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Parmakları ıslaklığımdan içeri kaydığında nefes almayı bıraktım. Bu defa dünya da dönmeyi bıraktı. Sanki bizden başka her şey donmuş gibiydi. Bulanık bakan gözlerimi tavana çevirdim. Vural ise en özel

bölgeme sızmış bana dokunuyordu. Hareketleri o kadar yavaş ve kışkırtıcıydı ki... ellerinin altında çaresizce kıvranıyordum.

Bacaklarımdaki titreme arttığında tenime doğru, "Of, siktir bebeğim," diye inledi. Göğsümü bu defa daha sert emdi. Başını geri çekince ona baktım. Yeşil gözleri kararmıştı. Beni içine çeken bir bataklık gibiydi. Gözlerime bakarak sıcak nefesini ıslak göğüs ucuma üfleyip bana sataşmaya devam etti. Her an ağlayacak gibiydim. Dudakları yukarı doğru varla yok arası bir belirsizlikle kıvrıldı. "Benim bebeğim çok güzel, bebeğimin her şeyi çok güzel. Kusursuz."

Boğazım kupkuru kesildiği için çatlak çıkan bir sesle, "Kusursuz değilim," dedim. Kusursuz olmakla yakından uzaktan alakam yoktu. Bedenimde çatlaklar vardı, karnım bu ara yine çıkmıştı. Bacaklarım çok da ince değildi ve kalçalarım genişti.

"Benim gözümde nasıl kusursuz olduğunu görebilsen keşke..."

Yanağımın iç kısmını ısırđım. Bunu ona yapan aşktı. Aşk, bir insanın kusurlarını örten en güçlü şeydi. Birini sevdiğiniz zaman gözünüzde tüm hataları, kusurları siliniyordu. Benim gözümde de Vural öyleydi. Eşsizdi ve benimdi.

Avucunu o hassas noktaya bastırđığında ciğerlerimdeki hava boşaldı. Düşüncelerim buharlaşarak yok olmuştu. Parmaklarının baskısı ve göğüslerime olan saldırısı beni o uçuşuma doğru sürüklüyordu. Dudaklarını tekrar boynuma doğru çıkarttı. Kulağıma doğru, "Seni hissetmeme izin ver," dedi. Vücudum sanki bu komutu bekliyor gibiydi. Bedenimdeki kaslar kasıldı ve sarsılmaya başladım. O kadar uzun sürdü ki bir an hiç bitmeyeceğini sandım. Nefes nefese kalmış halde kollarının arasına yığıldığımda bana sıkıca sarıldı. Bedenim kollarının arasında jöle gibiydi. Dudaklarını önce saçlarıma sonra alnıma bastırıp defalarca öptü. Gözlerim öyle ağırlaşmıştı ki açamıyordum.

"Uyuyacak mısın?"

Cevap vermeye çalıştım ama kelimeler ağızımdan belli belirsiz çıkıyordu. Vural sessizce gülünce göğsü titredi. Göğsüne iyice sokulup kokusunu soludum. Kalbinin ritmi kalbimle eşit hızda atıyordu. Dinlediğim en güzel şeydi.

"Sana hâlâ küsüm," diye bir şeyler geveledim. Cevap vermedi. Elleri tekrar kalçalarımı buldu. Beni kucağına aldığıının hayal meyal farkındaydım. Bir ara gözlerimi araladığımda salonda olduğumuzu gördüm. Kanepeye

yerleşip beni göğsüne bastırdı. Üstünde oturuyordum şimdi. Eli sırtımda aşağı yukarı doğru hareket etmeye başladı. Böyle yapınca uykum daha çok geliyordu. Ben bu kadar uykucu biri değildim. Hamilelik tüm dengemi altüst etmişti. Sanki saatler boyunca iş yapmış gibi yorgundum. Gözlerimi açmaya çalıştım ama yapamadım. Ben de direnmek yerine yanağımı göğsüne bastırıp kollarının arasında uyukladım.

Aradan yarım saat geçmişti ki kapı sesini duydum. Gözlerimi araladığımda kaşlarım çatılmıştı. Kim gelmişti acaba? Dudaklarımı sarkıtırken Vural'ın göğsüne bakıp iç çektim. Yerim o kadar güzeldi ki hiç kalkasım yoktu. Kapı tekrar çalınca oflayarak doğruldum. Fakat Vural kollarını sıkılaştırarak engel oldu.

Kapalı gözleriyle, "Gitme," dedi.

"Kapı çalıyor."

"Olsun gitme," deyip tekrar sarıldı. Altdudağımı ısıtırken elimi yanağına yerleştirdim. Sakalları normalde olduğundan biraz daha uzundu.

"Belki geri gelirim."

Dudaklarını sarkıtıp kollarını gevşetti. Aynı isteksizlikle ayağa kalktım. Saçımı ve üstümü düzelterek odadan çıkacağım sırada Vural'ın da arkamdan geldiğini gördüm.

"Ben bakarım," deyip önüme geçti.

"Niye?"

Başını çevirip dik dik yüzüme baktı. Ardından gözleri göğüslerime kaydı. Kaşlarıyla üstümü gösterip, "Bu halde bakmaman benim için daha hayırlı, gelen erkekse sabah sabah katil olmayayım," dedi. Cevap vermemi beklemeden kapıya doğru ilerledi. Gülsem mi kızsam mı şaşırmıştım. Kıskaçlık damarı her an her yerde tutabiliyordu.

Kapıyı açtığında gelen kişinin Afra olduğunu gördüm. Bu yüzden üstüme bir şey almaktan vazgeçtim. Kafasını içeri uzatıp, "Günaydın," diye şakıdı. Vural içeri gelmesi için kenara çekildi. "Zeynep, niye telefonuna bakmıyorsun Allah aşkına?"

Telefonumun nerede olduğu hakkında en ufak bir fikrimin olmaması dışında sorun yoktu. En son Vural'ı aramıştım sonrası yoktu. Vural araya girip, "Sabah sabah bunun için mi dayandın kapıya, Afra?" diye söylendi.

Afra kahkaha attı. "Sabah mı?" Telefonunu havaya kaldırıp ekrandan saati gösterdi. "Saat on iki abi, ne sabahı?"

"Bize sabah belki?"

Atışmaları uzamasın diye aralarına girdim. "Bir şey mi oldu, Afra?"

"Bize gelmen için aramıştım, Şeyma da geliyor."

Şüpheli bir ifadeyle, "Ya Gül?" diye sorduğumda başını iki yana doğru salladı.

"Yok, çağırmadım onu."

"Tamam, ben de hazırlanır gelirim."

Afra gülümsedi. "Kaçtım o zaman, görüşürüz."

Geldiği gibi gitmişti. Tez canlı hallerine gülerken Vural'a döndüm, kapının kenarında duruyordu.

"Ben de gideyim, biraz işlerim var." Başımınla onayladığımda elini belime yerleştirdi. Bana doğru yaklaşıp dudaklarını alnıma yasladı. "Görüşürüz," diye fısıldadığında boştaki elini karnımın üstüne yerleştirdi. Ciğerlerim nefes almayı bıraktı. "Kendinize iyi bakın," deyip geri çekildi.

Arkasından iç çekerek baktım. Bu adama kızgın kalmak dünyadaki en zor şeydi.

"Ya Zeynep, yine mi uyuyacaksın?"

Kapanmak üzere olan gözlerimi açtım. "Yok, ne alakası var, Afra?"

Gözüm zar zor açılıyordu ama direnmeye devam ettim. Afra kıkırdadı. "Şuracıkta uyuyup kalacak, hâlâ ne alakası var diyor. Bayılacağım."

Sevim teyze bıyık altından güldü. "Zeynep'i böyle görünce hamileliği mi hatırladım. Gözüm açılmazdı uykudan." Sözlerini duyunca dikleştim. Hamile olduğumu o bilmiyordu. Niye böyle bir şey demişti ki? Bana bakıp göz kırptı. "Var mı sende bir şeyler?"

Gözlerim irileşti. "Ne gibi?"

Bilmiş bir ifade vardı yüzünde. "Anladın sen anladın."

Nedensizce o kadar utandım ki kıpkırmızı kesildim. Neyse ki kapı çalarak beni cevap vermekten kurtardı.

Afra, anında ayağa fırladı. "Şeyma geldi. Sen de git artık anne."

Sevim teyze, "Neyse, sonra konuşuruz," diyerek odadan çıktığında rahat bir nefes aldım. Kadın cin gibiydi. Gözünden bir şey kaçmıyordu resmen.

Şeyma, Afra ile beraber içeri girdiğinde ayağa kalktım. "Hoş geldin, Şeyma," dediğimde gülümsese de rengi solmuştu.

"Hoş buldum da olanları duydunuz mu?"

"Hangi olanları?"

Kanepeye çöker gibi oturdu. "Gülfem gelmiş. Kadir abinin karısı yıllar sonra geri gelmiş."

Keşke ben de sadece duymuş olmakla kalsaydım.

"Oho, dünün konusuydu bu canım."

Şeyma, Afra'ya döndü. "Bana neden söylemedin?"

Afra dudaklarını büzerken omuz silkti. "Evli barklı kadınsın, meşgul etmeyeyim dedim."

Şeyma gözlerini devirdi. "Saçmalama Afra, ne alakası var? Gülfem bir zamanlar en yakın arkadaşlarımızdan biriydi."

"Ben bilmem canım, evlendiğinden beri yüzünü gören cennetlik. Annem boşuna demiyor şeyi gören her şeyi unutuyor diye."

Ne dediğini anlayamadığım için, "Neyi gören?" diye araya girdim.

Şeyma ise onu anladığı için uzanıp kolunu çimdikledi. "Terbiyesiz utanmaz," diye azarladı.

Afra kolunu çekerken, "Neyi olacak, Zeynep? Söyletme be beni," deyip kahkaha attığında jetonum yeni düşmüştü.

"Evli olan sizsiniz, detayı da ben vermeyeyim."

Ağzım resmen açık kalmıştı. "Yok artık, Afra."

"Ay resmen melek kesildiler başıma. Hayır biri hamile bir de."

"Zeynep hamile mi?" Şeyma da böylelikle öğrenmiş oldu. Başımla onayladığımda yüzünde özlem dolu bir ifade belirdi. "Çok sevindim, Zeynep. Tebrik ederim."

"Teşekkür ederim."

Afra koluyla Şeyma'yı dürttüğünde yüzünde yaramaz bir gülümseme vardı. "Ee, sende var mı bir şeyler?"

"Konu niye bana geldi ya?"

"En büyük hayalin anne olmaktı. Evlendin de artık, gerçekleşti mi hayaller?" Şeyma'nın gözlerine çöken bulutlar tanındı. Geçen bize geldiğinde de aynı ifadeyle bakıyordu. Başını iki yana doğru salladığında tüm neşesi kaçmıştı. "Ne oldu ya? Niye moralin bozuldu? Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Yok, senden değil."

Afra, "Ne peki?" diye üstelediğinde kapı çaldı. Ayağa kalktığı anda gözleri Şeyma'nın üstündeydi. "Konu kapanmadı, gelince devam ediyoruz."

Şeyma cevap vermek yerine gözlerini yere dikti. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Aramız onunla Afra ile olduğu kadar iyi değildi. Bu yüzden bir şey de soramıyordum. Ama bir sıkıntısının olduğu belliydi.

Gelen seslerle beraber başımı kapıya doğru çevirince içeri giren Gül'ü gördüm. Düşüncelerim beni terk ederken Gül büyük bir gülümsemeyle, "Selam," dedi. Hani çağırmamıştı Afra bunu? Bakışlarım arkasında duran Afra'ya kaydı. Ellerini havaya kaldırıp sadece dudaklarını oynatarak, "Ben çağırmadım," dedi.

"Hepiniz toplanmışsınız ama beni çağıran yok." Afra'ya bakıp göz kırptı. "Hayırdır? Ayran içtik ayrı mı düştük?"

Sanki kocamda gözü yokmuş gibi bu tavırlara girmesi sinir etmişti beni.

"Ne alakası var, Gül? Unuttum işte çağırmayı."

Gül, Afra'ya inanmayan gözlerle bakıyordu. "İnansam mı acaba?"

"Keyfin bilir canım."

"Neyse," deyip bana döndü. "Nasılsın, Zeynep?"

Şu kızın burnundan kıl aldırmayan tavrı beni benden alıyordu. Sahte bir gülümsemeyle, "İyiym, sen nasılsın?" diye sordum.

Saçını geriye doğru savurdu. "Çok iyiym."

Afra, dirseğiyle kolunu dürttü. "Nereden geliyor bu kadar çok iyilik?"

Gül şuh bir kahkaha attığında hepimiz ona dik dik bakıyorduk. Sanki bizi gıcık etmek için bilerek böyle davranıyordu. "Aşk canım," diye cevap verdiğinde duruşumu dikleştirdim. Umanım Vural'a duyduğu aşktan bahsedecek kadar gözü dönmemiştir. Yoksa benim de gözüm dönecekti. "Ya bakmayın öyle, çocukça duyduğum hislerden bahsetmiyorum. Gerçek aşkı buldum bu defa."

Sözlerine rağmen şüpheyle yüzüne bakıyordum.

"Ay Gül, ne boş yaptın kızım ya, anlat işte doğru düzgün."

Afra içsesim olmuştu.

"Ya ne anlatayım, âşık oldum işte. Hem de bu defa karşılıksız değil."

Bu defa Şeyma araya girdi. "Geçen de aynısını söylemiştin." Bizim evimize gelmek için *sevgilim var* yalanını uydurmuştu. Bu yüzüne vurulunca yanakları kızardı. En azından utanma duygusu hâlâ vardı.

"O zaman başkaydı," diye gevelediğinde gözlerini benden kaçırıyordu. "Çocukça saçma sapan hislerimin peşinden gideceğim diye gözlerim kör olmuştu. Ama şimdi öyle değil."

Nedense ona inanıyordum. Sesindeki heyecan ve yüzündeki ifadeden âşık olduğu belli oluyordu. Ne yalan söyleyeyim rahat bir nefes aldım. Kıskaç bir kadındım ben, aşkı karşılıksız olsa da kıskanıyordum. Vural'ı benden başka kimse sevmemeliydi çünkü. Başka bir kadının gözlerinde ona duyulan aşkı görmemeliydim.

Afra merakla, "Ee, kim peki, tanıyor muyuz? Mahalleden biri mi?" diye sorduğunda Gül yüzünü buruşturdu.

"Daha neler? Bir daha bu mahalleden başkasına bakar mıyım ben?"

Şeyma gözlerini devirdi. "Ay laflara bak, dersin bana kimin kızı?"

"Ağzım yandı bir kere. Neyse, *Instagram*'dan tanıştık işte."

Gül, çocuğu övmeye başladığında sıkıntıyla ofladım. Yok çok iyiymiş, çok ilgiliymiş. Niyeti ciddiymiş. Durumu da yerindeymiş. Anlata anlata bitiremedi resmen. Bir ara lavaboya gitmek için kalktığımda kızlara fotoğrafını gösteriyordu.

"Zeynep, gel sen de bak," dediğinde başımı iki yana doğru salladım.

"Sonra bakarım," dedikten sonra odadan çıktım. Yok, bu kıza ısınamıyordum ben. Olay Vural da değildi. Elektriğimiz tutmuyordu. Neyse ki lavabodan çıktığımda konu değişmişti. Afra'nın hazırladığı şeyleri yemek için masaya geçtiğimizde Gül'ün telefonu çaldı.

"Benimki arıyor, siz başlayın kızlar. Ben konuştuktan sonra gelirim," deyip ayağa kalktı.

"Ay hareketlere bak, görmemişin sevgilisi olmuş."

Afra'nın sözlerine güldüğümüzde Gül dil çıkarıp odadan çıktı.

"Zeynep, yemin ederim ben çağırmadım."

Şeyma araya girip, "Beni gördü size gelirken, ondan gelmiştir," dedi.

Artık Vural'ı sevmediği için onu umursamıyordum.

"Sorun yok." Afra'nın sardığı sarmalardan birkaç tane tabağıma aldım. Sabah doğru düzgün bir şey yemediğim için acıkmıştım.

"Gelelim sana, Şeyma Hanım. Ne gizliyorsun sen benden?"

Afra'nın direkt sorduğu soru üzerine Şeyma'nın içtiği su boğazına kaçtı. Şiddetle öksürürken, "Ne saklayacağım ya?" diye tepki gösterdi. "İkide bir aynı soruyu soruyorsun."

Afra, onu hiç umursamadan parmağını kaldırdı. "Var sende bir haller. Doğru söyle, o kocan olacak herif mi üzüyor seni?"

Şeyma bir an ne diyeceğini bilmez bir halde kalmıştı.

"Ya Şeyma, sen benden bir şey saklamazdın, ne bu gizem? Bak küserim."

"Sen neden abimle aranızda olanları benden gizliyorsun?"

Gözlerim kocaman açıldı. Şeyma'nın bunu bilmediğini bilmiyordum işte. Afra'nın yüzü kızarıırken, "Sen nereden duydun?" diye sordu. "Yoksa annen mi öğrendi?" Şeyma, cevap vermeden önce pastasından bir çatal alıp ağır ağır yedi. Afra da ecel terleri döküyordu. "Cevap versene kızım!"

"Saçmalama Afra, ne annemi? Annem öğrense şimdiye seni istemeye gelmiştik bile."

Gülmeden edemedim. Haklıydı. "Ya Zeynep aşk olsun, gülmesene. Hayatım söz konusu şurada." Bu tepkileri daha çok gülmeme neden olsa da kendimi durdurdum.

"Abim söyledi."

Afra gözlerini kıstı. "Vay hain. Aramızdakiler netleşmeden kimseye söylemeyecekti güya."

"Ben kimse miyim? Aşk olsun gerçekten."

Şeyma'nın sitemi üzerine Afra, "Hayır hayır," diye itiraz etti. "Yani genel olarak gizleyecektik. Ondan söylemedik sana da aşkım benim. Yoksa senden gizler miyim? Bugün söyleyecektim hatta."

Şeyma inanmadığını belirtircesine onu geçiştirdi. "Neyse, siz yeter ki birbirinizi yemeyin, biz bilmesek de olur."

Şeyma, Afra'ya göre çok daha olgun ve sessiz bir kızdı. Bu yüzden böyle büyük bir olgunlukla karşılaşmasına şaşırmamıştım. Muhtemelen aynı durumu Afra yaşasaydı büyük bir yaygara koparırdı. Ortamda sessizlik olurken Şeyma derin bir nefes aldı ve aniden, "Vedat çocuk istemiyor," dedi.

Çatalını bırakıp sırtını sandalyeye yasladı. Çekingen bir ifadeyle, "Neden?" diye sorduğumda omuz silkti.

"O kadar çok nedeni var ki..." dediğinde yaşadığı yorgunluk sesinden belli oluyordu. "Hangisini söyleyeceğimi şaşırdım."

"O ne demek ya?" Afra daha yüksek bir tepki vermişti. "Senin ne kadar çocuk düşkünü olduğumu hepimiz biliyoruz. Ne demek istememek?"

"Ekonomi kötüymüş, düğün borçları bitmeden çocuk yapmak mantıklı değilmiş. Zaten devir de çok kötüymüş." Sıkıntıyla ofladı. "Çalışmama da izin vermiyor ki borçları elbirliğiyle bitirelim."

"Ya kıyamam ben sana." Afra, uzanıp Şeyma'ya sarıldı.

"Tüm gün evde bomboş oturmaktan sıkıldım. En azından bir bebeğimiz olsa onunla ilgilenirdim."

Uzanıp elini tuttum. Onu kısmen de olsa anlıyordum. Sonuçta benim kocam olacak adam da çocuk istemiyordu. Tepki göstermesini kaldıramayacağım için onu terk bile etmiştim.

"Onun gerçekten doğru insan olduğuna emin misin?"

Sorumu duyunca gözleri beni buldu. "Çok seviyorum Zeynep onu. Mesele o değil. Sadece düşüncelerime daha fazla önem göstermesini istiyorum. Annemin bana yaptığını yapmasın."

"Çalışmana neden izin vermiyor?"

"Özel sektörde yıpranmışım," diyerek somurttu.

Adam bir yerde haklı olsa da bu Şeyma'nın bileceği şeydi.

"KPSS sınavına hazırlan."

Afra'nın önerisi üzerine ofladı. "Vedat da aynısını söylüyor. Puanlardan haberiniz var mı sizin? İki yıl çalışırsam ancak kazanırım."

"Zamanı daha gelmemiştir Şeyma, üzme kendini."

Afra'ya bakıp gülümsemeye çalışsa da bu durumun onu ne kadar üzdüğü belli oluyordu. Gül içeri girince konu kapanmıştı. Anlaşılan kızlar da ona karşı mesafeliydi. Hoş, zaten Gül kendini o kadar çok anlatıyordu ki onlara sıra gelmiyordu. Sevgilisinden tekrar bahsetmeye başlayınca, "Ay şıştim!" diye patladım. Hepsi bana döndüğünde, "Sıcak oldu sanki," diye masadan kalktım.

"Evet, sıcak oldu. Sahile mi insek?"

Şüpheyi Afra'ya baktım. Gül gelecekse hiçbir yere gitmezdim.

"Ya ama eve gitmem lazım, yarın gidelim."

Allah'ım, çok şükür işi vardı.

"Yarın da gideriz, Gül. Hadi burayı toparlayıp çıkalım."

Kızlar mutfağı toplarken ben de Vural'a sahile gideceğimize dair mesaj attım. Gül nihayet eve gittiğinde biz de dışarı çıkmıştık.

"Ya bu Tahir niye bu kadar öküüz?"

Afra'nın yakınması üzerine ona döndük. "Ne oldu?"

Bize bakıp, "Siz sahile ineceğini kocalarınıza haber verdiniz mi?" diye sorduğunda Şeyma'yla aynı anda, "Evet," dedik.

"Ne cevap verdiler?"

Telefonumu açıp Vural'ın az önce attığı mesaja baktım. "*Ben de birazdan yanına uğrarım, kendine dikkat et yavrum, yazmış.*"

"Benimki de *tamam güzelim yazmış.*"

Afra resmen ağlayacak gibiydi. "Bilin bakalım Tahir ne yazmış?" Ekranı bize çevirdi. "*Kız başınıza ne işiniz var sahilde? Bu kadar da olmaz ya!*"

Şeyma gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"O hep öyleydi. Evlenene kadar ne çektim ondan."

Afra dudağını büktü. "Ben bile bile kendimi ateşlere attım."

Cevap vermeden telefonu cebine attı. Tahir kıskançlık konusunu git-tikçe abartıyordu. Afra'nın gün içindeki neşeli halleri de kaybolup gitmişti. Tahir böyle yaptıkça onda bir şeylerin koptuğunu söylemese de görebili-yordum. Sahile indiğimizde iyice sessizleşmişti. Sadece bir kere etrafına bakındı.

"Mis gibi hava işte, etrafta aileler var. Kız başınıza ne demek ya, pavyona mı geldik sanki?"

"Abartıyor ve nerede durması gerektiğini bilmiyor."

"Zeynep haklı, yapan abim de olsa taviz verme."

Başıyla onayladıktan sonra iç çekti. "Dondurma mı alsak? Moralim düzelir."

İçinde barındırdığı çocuksu ruhu seviyordum. Koluna girdim. "Gel sana bir dondurma alayım."

"Aslansın, Zeynep."

Dondurmaları aldıktan sonra denizin kenarına oturduk. Deniz havası çok güzel esiyordu. Çimlerin üstünde olduğumuz için yere uzandım. Daha önce neden gelmemiştik acaba? "Bundan sonra sık sık gelelim buraya."

Afra güldü. "Dondurma alırsan geliriz."

Sözlerine gülsem de gözlerim açılmıyordu. Azıcık uyusam ne olurdu sanki?

Yanağımda hissettiğim dokunuş üzerine kaşlarım çatıldı. "Beş dakika daha," diye geveledim. Uyumayı düşünürken uyuyakalmıştım.

"Çillerin varmış." Vural'ın sesi yakından geliyordu. Gözlerimi açmak istedim ama yapamadım. "Bakalım kaç taneler?"

Dudakları yanağıma dokundu. "Bir, iki," deyip teker teker öpmeye başladı. Yumuşak dudakları burnumun üstüne geçti. "Üç, dört," diye sayarak öpücükleri diğer yanağımda devam etti. "Beş." Hafifçe güldüğünde burnunun ucunu yanağımda gezdirdi. "Beş tane çilin var." Ve hepsini öpmüştü.

Güneş yüzünden ortaya çıkmışlardı muhtemelen. Yakınlığının tadını çıkarırken kokusunu içime çektim. Anlaşılan rüya değildi. Gözlerimi aradığımda yüzü yüzümün yakınındaydı. Yanağıma bir kez daha öptüğünde, "Uyuyan Güzel'e dönüştün iyice," dedi.

Hava kararmıştı, acaba ne kadar süre uyumuştum?

"Diğerleri nerede?"

"Tahir onları eve bıraktı."

Yerde uyumaktan her yanım tutulmuştu. Hafifçe gerindiğimde Vural doğruldu. "Hadi eve gidelim çilli."

Yüzümü astım. "Çilli değilim ben."

Bıyık altından güldü. "Öylesin ama esmer olduğun için görünmüyor," deyip burnumun ucuna dokundu.

Gözlerimi devirerek doğruldum. Sahil gittikçe kalabalık olmuştu. Vural, çevik bir hareketle ayağa kalkıp elimi tuttu. Ağlamaklı bir sesle, "Hâlâ uykum var," diye somurttum.

Uyumaktan bıkmıştım resmen. Gün içinde en az iki kere uyuyakalıyordum. Vural beni göğsüne çekerek yürüdüğünde gözlerim yarı kapalıydı. Başımı göğsüne yasladığımda saçlarımı öptü. Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Böyle küçük sevgi hareketleri yaptığında içim gidiyordu. Vural ne yaparsa yapsın içim ona hep gidiyordu. Nasıl bir aşktı bu? Dermansız bir hastalık gibiydi.

"Ne düşünüyorsun kara kara?"

İç çektim. "Hiç."

Bana inanmadığını bilsem de üstelemedi. Onun yerine arabanın kapısını benim için açtı. Koltuğa yerleştikten sonra eğilip kemerimi bile bağladı. Yanağını öpmemek için kendimi zor tutuyordum. Sessizce onu izlerken doğrulup kapıyı kapattı. Başımı cama yasladım. Ne yapacağımı bilmediğim bir yerde kilitli kalmıştım. Kalbim ve beynim iki farklı cephede savaşıyordu.

Yorgun düşsem de bu savaşı durduramıyordum. Sanki hangi tarafı seçersem seçeyim yenilmiş olacaktım.

Yol boyu ikimiz de sessizdik. Mesafe kısa olduğu için birkaç dakika içinde eve gelmiştik. Sessizce arabadan indiğimde beni takip etti.

"Gelebilir miyim? Bir şey konuşmamız gerekiyor."

Zaten geleceğini varsaydığım için sorusu beni şaşırtmıştı. Belli etmeyecek, "Tabii," dediğimde beraber eve girdik. Salona geçtiğimizde ışıkları açtım. Nedense gerilmiştim. İçimden bir ses bu konuşmadan pek memnun kalmayacağımı söylüyordu.

"Fatma ablayla konuştum, yarın akşam burada olacak."

Birkaç aksilik olduğu için geliş sürekliliği ertelenmişti. "Evet, haberim var."

Vural derin bir nefes aldığı anda bir elini saçlarının arasına geçirdi. Yüzündeki sıkıntılı ifade içimdeki korkuyu büyütüyordu. Kanepenin kenarına iliştim. Bir şey söyleyecekti.

"Zeynep, göreve gideceğim."

Bir çırpıda sarf ettiği sözler üzerine donup kaldım. "Ne zaman?"

Gözleri tedbirli bir şekilde yüzümde geziniyordu. "Yarın."

Çok erken.

Güçlü durmaya çalışırken, "Ne kadar süreliğine?" diye sordum.

Cevap vermeden önce yanıma oturdu. Dirseklerini bacaklarına yaslayıp öne doğru eğildi. Başını yan çevirince göz göze geldik. Gözlerindeki ifade bu durumdan memnun olmadığını gösteriyordu.

"Tahminen bir ay."

Çok uzun.

Evlendiğimizden beri hiç o kadar uzun süre ayrı kalmamıştık. Onsuz ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Özellikle kendimi sadece onun yanında rahat ve güvende hissederken...

"Anladım," diye fısıldadım.

Başka ne diyecektim? *Gitme* diyemezdim. İşini bile bile bunu söyleyemezdim. *Beni götür* de diyemezdim. Söyleyemeyeceğim o kadar çok şey vardı ki... kelimeler boğazımda sıra sıra dizilmişti.

"Ben odamdayım."

Ayağa kalkıp yürüdüğümde adımları seslense de durmadım. Sadece merdivenlerden çıkmaya çalıştım. Odama girip kapıyı kapattığım an gözyaşlarım akmaya başladı.

Nasıl bir göreve gidecekti? Hangi şehir ya da ülke olacaktı? Bunların hiçbirini söyleyemezdi. Her gidişi ölüm gibiydi. Ona bir şey olsa mezarının yerini dahi bilmeyecektim. Bunları bile bile gidişine seyirci kalmak canımdan can götürüyordu. Öyle çok korkuyordum ki bedenim buz kesmişti. Elimle ağzımı kapatıp hıçkırıklarımı bastırdım. Bana geri geleceği bile belli değildi. Elimde kalan son anılarımızı düşündüm. Gerçekler üstüme çullandı. Bir daha gelmeyebilirdi. Her gittiği görevde bu tehlike vardı. Her defasında daha ağır oluyordu. Özellikle aramız böyleyken...

Düşünmeden kapıyı açıp merdivenlere yöneldim. Vural, merdivenin ilk basamağında durmuş yukarı bakıyordu. Beni görünce duruşu dikleşti. Ona kavuşmak isteyen adımlarım aceleliydi. Son basamaklara yaklaşıncı kollarımı boynuna sardım. Anında karşılık veren kolları belimi sardı. Gözyaşlarım akmaya devam ederken yüzümü boynuna gömdüm ve sıkı sıkı sarıldım. Ayrı kaldığımız günlere inat...

"Keşke gitmesen," diye hıçkırdım. Tek söyleyebileceğim şey buydu. Yüzünü saçlarıma gömdüğünde kollarını sıkılaştırdı. Bedenlerimiz bir bütün halini almıştı.

"Ben de sizi bırakmak istemiyorum."

İtirafı ağır bir taş gibi göğsümün orta yerine oturdu. Altdudağımı ısır-dım. Vural merdivene çöküp beni de göğsüne yasladı. Kucağında iyice küçüldüm. Keşke bu anın içinde saklanıp kaybolsaydık. Kimse bulamasaydı bizi. Ama hayat öyle işlemiyordu.

"Ağlamasana," diye fısıldadı. "Gözyaşların yüreğime batıyor sanki, Zeynep. Ağlama... lütfen."

Daha çok ağladım. *Gitme* dememek için dilimi ısır-dım.

"Vural?"

"Söyle değerlim."

Geri çekilip, kederli gözlerine bakıp burnumu çektim. "Seni sadece bir şartla affederim." Başını şüpheyle yana doğru eğdiğinde elleri saçlarımdan arasında geziniyordu. Bu yaptığı ister istemez sakinleşmemi sağlıyordu.

"Bana sağ salım geri döneceksin. Ben de seni affedeceğim."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Kollarını belimden ayırıp ellerini yanaklarımın iki yanına koydu. Yüzünü yüzüme doğru yanaştırdı. Dudaklarıma büyük bir öpücük bıraktıktan sonra geri çekildi. Sıcak nefesi dudaklarıma çarparken kısık sesle cevapladı. "Anlaştık."

7 HAFTA SONRA

"Ya daha şimdiden giyecek bir şeyim yok." Dudaklarımı sarkıtarak Fatma ablaya baktım. "Kilo aldım değil mi ben? Manda gibi oldum." Ardından içli içli ağlamaya başladım. Zaten bu aralar her şeye ağlıyordum. "Bir şeyi kırk kere dersin olurmuş. Bak, oldu işte," deyip yatağa çöktüm. O kadar çok manda demiştim ki sonunda ona dönüşmüştüm. "Kocam gelecek ama giyecek hiçbir şeyim yok."

Vural gittiğinden beri bu ağlama krizlerim sık sık yaşandığı için Fatma abla alıştı. Zaten bir ay demişti ama bir aydan fazla olsa da hâlâ dönmemişti. Fatma abla sakince yanıma oturup sırtımı okşadı. "Toplasan iki kilo zor almışsındır, Zeynep."

Burnumu çektim. "Ne giysem karnım belli oluyor, ne iki kilosu?"

Hafifçe güldü. "Hadi gidelim sana kıyafet alalım."

Ağlamam anında kesildi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten tabii, yeter ki ağlama."

"Hadi gidelim."

Hazırlanıp evden çıktığımızda biraz daha iyiydim. Vural birkaç güne kadar gelecekti. Arayabildiği her fırsatta arayıp beni haberdar ediyordu. Yine de o sağ salım gelene kadar içim rahat etmeyecekti. Bu huysuzluklarım da ancak o gelince bitecekti. Neyse ki Fatma abla anlayışlı bir kadındı. Tüm nazımı gülen yüzüyle çekiyordu. Dün sırf bu kadar anlayışlı olduğu için kendimi çok kötü hissedip, iki saat boyunca ona haksızlık ettiğim için ağlamıştım. Yine beni teselli eden oydu. İç geçirdim. Hamilelik değil ama bu hormonlar çok zordu. Bu süreçte iyi olan tek şey sabah kusmalarımın azalmasıydı. Ağlamalarım çoğalmıştı ama olsun, kusmaktan iyiydi.

Çarşıya çıkınca kendime birkaç tane elbise aldım. Ayrıca bir iki tane güzel iç çamaşırı da almıştım. Vural geldiğinde güzel olmak istiyordum.

Zaman ilerledikçe içim içime sığmıyordu resmen. Onsuz geçirdiğim bu günler bir yandan da iyi gelmişti. Onu affetmeyi öğrenmişim. Çünkü

onsuz bir hayatın her şeyden daha kötü olduğunu anlamıştım. Konuşacak daha çok şeyimiz vardı. Birbirimizi anlamamız gereken çok konu ve yaşadığımız kırgınlıklarımız vardı ama halledeceğimize dair inancımı tekrar kazanmıştım. Bu zor ve sancılı bir süreçti. Yaralanmış ve yaralamıştım. Beni dinlemeyip bizden vazgeçmediği için de mutluydum. Düşe kalka ilerlemeyi beraber öğrenecektik.

"Saçların da çok güzel oldu."

Uçlarını kestirdiğim saçlarıma baktım. Daha sağlıklı görünüyordu. "Çok kısalmadı değil mi?"

Başını iki yana doğru salladı. "Yok kuzum kısalmadı, merak etme."

Eve doğru ilerlerken Afra'nın kardeşi Yusuf'u bir adamla top oynarken gördüm. Nedense durup onlara bakmıştım. Adam kimdi acaba? Arkası dönük olduğu için göremiyordum. İlerlemeye devam ederken adam bize doğru dönüp topu ona attı. O kısacık süre zarfında yüzünü görmüştüm.

Yüzünü görmüştüm ve ciğerlerimdeki hava boşalmıştı. Yer ayaklarımın altından çekilirken gözlerimi kırıştırdım. Rüya değildi, hayal de değildi. *Bu, oydu.* Hayatımı cehenneme çeviren kişiydi. Beni geneleve satması için babasını ikna eden kuzenim Diyar'dı. Öz amcamın oğluydu ve tam karşımdaydı.

7. BÖLÜM

AFFETTİM

Korku, buzdan duvarları olan bir zindandı. Yerin yedi kat dibinde, yedi kilitle korunan zehir gibi soğuk bir zindan... Tam şu anda oranın orta yerine hapsedilmiştim. Bunun nedeni saniyeler önce gördüğüm adamdı. Öz kuzenim Diyar Kızıl. Celladım da diyebilirdiniz aslında. Zamanında beni öldürmeye teşebbüsü olmuştu ama kimse tarafından yakalanmamış ya da yargılanmamıştı. Adalet neredeydi? Benim adaletim sağlanmadığı için o dışarıda, ben korku zindanıdaydım. Tarih tekerrürden ibaretse eğer, bu noktaya gelmem kaçınılmaz bir sondu. Başladığım yere geri dönmüştüm. Poşeti tutan parmaklarım gevşediğinde büyük bir hevesle aldığım giysilerimin poşetini tutuyordum. Hepsi yeri boylarken bedenimi saran titreme tanıdıktı. Geneleve satıldığım gün tanışmıştım.

“Zeynep, iyi misin?”

Fatma ablanın sesi uzaktan geliyordu. Başımı ona doğru çevirdiğimde girdiğim transtan ötürü her şey ağır çekimde gibiydi. Ama hayat, hissettiğim aksine akıp gidiyordu. Tekrar, “Zeynep,” dediğinde gözlerimi kırptırdım. “Bembeyaz kesildin birden.”

Otomatik bir sesle, “İyiyim,” dedim. İyi değildim.

Elimi karnıma yerleştirdim. Yalnız değildim artık ve en büyük korkularım karşı karşıya duruyordum. Hayat bazen çok acımasızdı. Kader şu an çok acımasızdı.

“Kramp girdi,” diye gevelediğimde başımı kaldırdım ama orada yoktu. “Az önceki adamı gördün mü?”

Benim baktığım yere doğru baktı. “Görmedim, telefona bakıyordum. Birini mi gördün?”

Aklım karışırken arkamı döndüm. O şerefsiz herif eğer buradaysa beni görmesini istemiyordum.

"Birine benzettim sanırım."

"Hadi eve gidelim, iyi görünmüyorsun sen."

Fatma ablanın sözlerini başımla onayladım. Eve gidip kapıları kilitlesem yine de bulabilir miydi beni? Uyuşuk bacaklarımla eve doğru yürümeye çalıştım. Zihnim allak bullak bir hale gelmişti. Diyar burada olabilirdi, yaşadığım şehri, hatta mahalleyi bulmuş olabilirdi! Nasıl, neden? Benim için mi gelmişti?

Bunca ay sonra her şey tam düzeldi derken... Fatma abla, yere düşürdüğüm poşetleri aldıktan sonra koluma girdi. Eve nasıl gittiğimi ya da yolda geçirdiğim süreyi hatırlamıyordum. Korkularımın karanlık sokağında kaybolmuştum. Fatma abla, evin kapısını kapattığında irkildim. Beni koruyan tek şey bu çelik kapıydı. Sadece bir kapı... Çantamdaki anahtarı çıkarıp iki kere kilitledim. Kalbim boğazımda atıyordu. Ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Burada olması tesadüf değildi, bunu biliyordum. Benim için geleceklerini bildiğim gibi... Sadece bu kadar erken ve hazırlıksız bir zamanda yakalanmayı beklemiyordum. Vural yanımda olmalıydı. Başıma kötü bir şey geldiğinde hep bir adım arkamda olurdu. Ama şimdi bilmediğim bir yerde, benden uzakta nefes alıyordu. Ve Diyar elini kolunu sallayarak yaşadığım yerde geziyordu. Gözlerimi kapattım, o olmalıydı. Bu kadar benzetmiş olamazdım. Ama sadece bir an kafamı çevirdiğimde kaybolmuştu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Yoksa her şey zihnimin bir oyunu muydu?

Odama geçtiğimde korkudan felç olmuş bedenimle yatağa uzandım. Kalbimin yüksek sesi kulaklarımda acı bir ninni gibi çalınıyordu. Yatakta yan dönerek, bacaklarımı karnıma doğru çekip iyice ufaldım. Hangi evde yaşadığımı da biliyor muydu? Belki de şu an dışarıdaydı. Kapının önünde eve girmenin bir yolunu arıyordu. İhtimaller karabasan gibi üstüme çökmüş, sağlıklı düşünmemi engelliyordu. Bedenimdeki titreme arttığında yanımda duran telefonu aldım. Vural'a ulaşamayacağımı bildiğim için Tahir'i aradım. İkinci çalışta açtı.

"Tahir?"

"Efendim yenge?"

Konuşmadan önce boğazımdaki kuruluğu gidermek için yutkundum. "İşin ne zaman biter?"

Kısa bir duraksama oldu. "Bu ara geç bitiyor ama erken çıkabilirim, bir şey mi oldu?"

Gözlerimi kapatıp ufak bir nefes aldım. "Yok ama biraz huzursuzum. İşini bitirince bize gelsene."

Tahir hafifçe güldü. "Yenge, harbinden hamilelik seni dengesiz biri yaptı. Daha geçen gün evimde kalmana gerek yok diye olay çıkardın."

Haklıydı. Vural onu sıkı sıkı tembihlediği için geceleri buraya geliyordu. Fatma abla olduğu için gelmesinin gereksiz olduğunu söylemiştim. Tahir de gece geç saatlere kadar kapıda durduktan sonra evine gidiyordu ama şimdi işler değişmişti.

"Şimdi de gelmeni istiyorum. Ama istemiyorsan-"

"Yok yok, gelirim, zaten dışarıda bekliyordum. Ev daha rahat."

İç çekerken, "Tamam," dedim. Umarım erken gelirdi.

"Şey, Zeynep," diye ağzında gevelediğinde konuyu Afra'ya getireceğini biliyordum.

Bu yüzden cümlesini tamamlamasına izin vermeden araya girdim. "Tamam, onu da çağırırım." Bu aralar araları limoniydi.

"Aslan yengem ya."

Telefonu kapattığında başımı iki yana doğru salladım. Kızı hem bu kadar sevip hem de sürekli üzme... fazlasıyla garip bir durumdu. Hoş benim kocamın da ondan bir farkı yoktu. Acaba Kocaeli'nin erkeklerine has bir durum muydu? Odamın kapısı açıldığında telefonu yatağa koydum. Fatma abla gelip yanıma oturdu. "İyi misin, krampların devam ediyor mu?"

Cevap vermek yerine ona doğru sokuldum. Başımı dizlerine yaslayıp gözlerimi sıkıca kapattım. Kendimi küçük bir çocuk gibi hissediyordum. Sanki yorganın altına girip başıma kadar çekersem hiçbir kötülük beni bulamayacaktı. Ama ne kadar saklanırsam saklanayım onlardan kaçamayacaktım. Fatma abla saçlarımı okşarken içli bir nefes aldım. İçim yağmur taşıyan bulutlar gibi dolsa da ağlamadım. Göğsümde şişen korkudan nefret ediyordum. Onun beni bu denli aciz hissettirmesini kabullenemiyordum. Belki karnımda bir can olmasa daha güçlü olabilirdim. Fakat onun zarar görme ihtimali elimi kolumu bağlıyordu. Ellerimle karnımı sardım. Bebeğimi her şeyden koruyup kollamak zorundaydım. *Ya bunu başaramazsam?* Gözlerim dolu dolu oldu.

Fatma abla yavaşça saçlarımı okşamaya başladı. "Olur böyle kramplar, korkma kara kuzum benim."

"Elimde değil," dediğimde sesim kısık ve titrekti.

Eğilip saçımı öptü. Fatma ablanın ellerinde hasret kaldığım annemin izleri vardı. Bir onda rastlamıştım bu izlere. Aramızda sadece bir yıl gibi kısacık süre içerisinde oluşan derin bir bağ kurulmuştu. Yengem olacak o kadın bir kez böyle yaklaşmamıştı bana. Ne saçımı okşamış ne de güzel bir laf etmişti. Her zaman, çektiği kahrının ödülü olarak bir piçe bakmak zorunda kaldığına dair sözlerle şikâyet etmişti.

"Hastaneye gideriz olmazsa."

Sesi, üzerimdeki geçmişin karanlık sisini dağıtmıştı. Gözlerimi açmadan, "Yok, iyiyim," diye geveledim.

Sessizce saçlarımı okşamaya devam etti. Küçük bir an, her şeyin geçtiğine dair yalanlar söyleyerek kalbimi kandırdım. Kendi yalanıma kendimi inandırdım. Ben de bebeğim de iyiydik. Vural, birkaç güne kadar gelmiş olacak ve bizi koruyacaktı. Yüreğim özlemle sızladı. Onu öyle çok özlemiştim ki... Vural bana geri gelene kadar gerekirse evden çıkmayacaktım. O herifle tek başıma karşılaşmak istemiyordum. Neler yapacağını kestiremiyordum. Her şey düzelecekti. Bir kez kurtulmuştum onlardan, bunu bir kez daha başaracaktım. Zaman ağır ağır geçerken Fatma ablanın dizinde uyuyakaldım. Fakat o herifin içimde yarattığı hisler, beni uykularımda bile takip etti. Gördüğüm kâbus, hatırlamak istemediğim anılara gebeydi. Yine o genelevdeydim. Hissettiğim çaresizlik öyle güçlü ve gerçekçiydi ki... Karanlık bir odada kilit altındaydım ve Diyar tarafından hakarete uğruyordum. Beni Furkan denen o iğrenç herife vermekle tehdit ediyordu. Bu tehdit, iliklerime kadar dondurmuştu beni. O adamı hatırlıyordum. En ince detayına kadar hatırlıyordum. Ve beni oraya, o adamın yanına götürmektense öldürmesini tercih ederdim. Bu istek, rüyamda bile hissedebileceğim bir canlılıktaydı.

Kaçmaya çalıştım ama yapamadım. Onların elinden kaçamıyordum, her yer kilitli ve karanlıktı. O kadar çok boğuştum ki aniden uyandıgımda nefes nefese ve ter içinde kalmıştım. Göğsüm inip kalkıyordu. Oturur pozisyona geldiğimde terlediğim için yüzüme yapışan saçlarımı geriye doğru attım. Elimi güm güm atan kalbime yerleştirip sakinleşmesi için bastırdım. Akşam çoktugü için oda kararmaya başlamıştı. Uzanıp komodinin yanındaki ışığı açtım. Ayağa kalktıktan sonra Afra'ya mesaj atıp yanıma çağırdım. Odada tek durmak istemiyordum. Bu yüzden saçlarımı toplayıp aceleci adımlarla odadan çıktım.

Fatma abla, mutfakta bir şeyler hazırlıyordu. Masaya oturduğum sırada, "İyi uyudun mu?" diye sordu.

"Sayende uyudum fistiğim."

Ardından öğlen yaptığı taze dolmayı tabağa doldurup önüme koydu. Normalde olsa yiyip bitireceğim yemektir ama pek iştahım yoktu. Yanına da bir kâse yoğurt koyarken, "Hadi bakalım, doyur torunumu," dedi. Hafifçe gülümseyip çatalı elime aldım. Midem düğüm düğümdü ama yemek zorundaydım. İsteksiz birkaç çatal aldım. "Tadını mı beğenmedin?"

Başımı iki yana doğru salladım. "Çok güzel olmuş, ellerine sağlık. Sadece yeni uyandığım için iştahım yok." Bu kaçınıcı yalanımdı acaba? Fatma ablaya yalan söylemekten nefret ediyordum ama olanları anlatmak istemiyordum. Önce Vural ile konuşmam gerekiyordu. Bir ihtimal doğrultusunda onun da huzurunu bozmak istemiyordum. Kendimi zorlayarak iki tane yeşil biber dolmasını ve kâsedeki yoğurdu yedim.

Zil çaldığında irkildim. Fatma abla o sırada ayakta olduğu için fark etmedi. "Ben bakarım," deyip mutfaktan çıktığında korkuyla ayağa kalktım. Diyar gelmiş olabilir miydi? Düşüncesi bile nefesimi kesen bir ayrıntıydı.

"Hoş geldin, Afra."

Afra'ydı! Rahat bir nefes aldım. Her kapı çaldığında kalbim böyle boğazımda mı atacaktı? O herif daha şimdiden bana hayatı zehretmişti. Sıkıntıyla dolarken Afra'yı karşılamak için mutfaktan çıktım. Üstündeki hırkayı çıkarınca gri bir şort ve siyah askılı bir bluzla kaldı.

"Bu nasıl bir hava ya? Çok sıcak," diyerek yanıma geldi.

"Hoş geldin."

"Hoş buldum aşkım, sarılırdım ama sıcak yordu beni." Beraber salona geçtiğimizde kendini kanepeye attı. Ben de diğer kanepeye geçtim. Üstümdeki elbiseye bakarken, "Sen de rahat bir şeyler giysene," dedi.

Tahir geleceği için uyuyana kadar değiştirmeyecektim. "İyiym böyle," diyerek ayrıntı vermedim. Afra'nın, onun geleceğini duyunca nasıl bir tepki vereceğini pek kestiremiyordum. Aralarındaki ilişkinin dinamiği sürekli değiştiği için onlara yetişemiyordum da.

"Vural abiden haber var mı, ne zaman geliyor?"

Vural, dün gece bir iki gün boyunca konuşmama ihtimalimize karşı beni bilgilendirmişti. İç çektim. "Belli değil ama birkaç güne kadar gelir."

Afra sırtıtmaya başladı. "Babam da birkaç güne geliyor."

Afra'nın babası asker olduğu için uzun süreli doğu görevine gitmişti. Bu görevleri birkaç yılda bir olan bir süreçti. "Çok sevindim."

"Ben de çok özledim onu. Uzun zamandır bu kadar ayrı kalmamıştık."

Sesinden ve dolan gözlerinden babasına duyduğu sevgi belli oluyordu. Hafifçe gülümsedim. "Sence Tahir konusunda ne diyecek?"

Yüzü hüznle doldu. "Bilmiyorum, hatta belki de hiçbir zaman bilemeyeceğim."

Kaşlarını çatıldı. "Bu ne demek?"

Afra'nın gözleri uzaklara daldığında birkaç saniye sessiz kaldı. "Yapamıyoruz," diye itiraf ettiğinde sesi kısıktı. Gözlerini gözlerime çevirdiğinde gözlerindeki hüznü net bir şekilde gördüm. "İkimiz de çok zıt karakterleriz, orta yolu bulamıyoruz ve sürekli kavga ediyoruz." Omuzları aşağı doğru çöktüğünde gözleri dolu dolu bakıyordu. "Bilmiyorum, Zeynep. Ondan da bizim ilişkimizden de emin değilim, bu yüzden babam ya da başkaları öğrenmese daha iyi."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Ama Afra'yı anlıyordum. Vural ile sürekli geçtiğimiz için ezbere bildiğim yollardan şimdi onlar da geçiyordu. Ben inatla bütün engbeleri atlarmaya çalışmıştım. Çoğu zaman düşmüş, ağır yaralar almıştım. Bazen yola devam etmekten vazgeçmek istemişim ama Vural'a duyduğum aşk, beni her defasında ayağa kaldırmıştı. Çünkü aşkım, her defasında benden büyük gelmişti. Bu uğurda bazen kendimi, bazense gururumu bile çiğnemiştım ama sonunda kazanmıştım. Sevdığım kadar sevildiğimi biliyordum artık. Çok zor yollardan geçmiştık. Yara bere içinde kalarak kazandığım bir savaştı. Şimdi dönüp baktığımda yaşadıklarımaya değip değmediğini hâlâ bilmiyordum. Sadece seviyordum, her şeyden çok.

"Bunları Tahir ile konuştun mu?"

Başını yavaşça iki yana doğru salladı. "Onunla pek iletişim kuramıyoruz. Son bir haftadır hiç konuşmadık."

"Size dondurma getirdim." Fatma ablanın sesini duyunca ona doğru döndük. İki kutu Maraş dondurmasını bize uzattı.

"Ay Fatma abla, münecim gibi kadınsın, vallahi tam aklımdan geçen şeydi."

Afra'nın sözleri üzerine Fatma abla güldü. "Tahir varken dondurma düşündüğüne inanmam, Afracığım."

Afra, kaşığını dondurmaya batırmak üzereyken eli havada kaldı. Uzun uzun dondurmaya bakarken dudaklarını büktü. Ağzının içinde, "Bizden olmaz," dese de Tahir'e duyduğu hisler, yüzünden okunuyordu.

Bence vazgeçmek için biraz geç kalmıştı. Yine de bu konu hakkında yorum yapmak yerine sustum. Sessizce dondurmalarımızı yemeye başladık. Aklım sürekli Vural'a kayıyordu. Dayanamayıp dün söylediklerine rağmen onu aradım ama açan olmadı. İçimdeki korkuyu bastırmak için sürekli kafamı meşgul etmeye çalışsam da bir işe yaramıyordu. O Diyar şerefsizi, içimdeki huzurun üstüne basıp gitmişti.

"Birini mi bekliyordunuz?"

Dalgın bakışlarım Afra'yı buldu. "Anlamadım."

"Kapı çaldı ya, birini mi bekliyordunuz?"

Dalgınlıktan kapının sesini bile duyamamıştım. "Hıhı," diye mırıldandığımda Fatma abla kapıyı açmaya gitmişti bile.

Merakla, "Kim?" diye sordu.

Ben cevap veremedim Tahir, "Selam hanımlar," diyerek içeri girdi. Afra'nın gözleri kocaman olmuştu.

Gözlerimi kaçırıp ayağa kalktım. "Hoş geldin, Tahir."

"Hoş buldum yenge," dediğinde gözleri Afra'nın üstündeydi. Kaşları çatılı bir halde dik dik Afra'ya bakıyordu.

"Gel otur."

Afra kısaca ona bakıp, "Hoş geldin," dediğinde Tahir cevap vermedi.

"Bu kıyafetle mi geldin?"

Yüzümü buruşturdum. Tahir, nasıl oluyorsa her defasında her şeyi mahvetmeyi başarıyordu. Afra gözlerini kırptırırken, "Anlamadım?" diye yükseldi. Aslında bu durumu düzeltmesi için Tahir'e verilen ufak bir şanstı ama tabii ki bunu kullanamadı.

"Bal gibi de anladın sen. Ne bu üstündeki, Afra? Çıldırtmak mı istiyorsun kızım sen beni?"

Afra, öfkeyle ayağa kalktı. "Pardon da nereden kızın oluyorum ben senin?" Sesi buz gibi çıkmıştı.

"Konuyu çarpıtma. Böyle bir mahallede bu kadar kısa bir şort giymek ne demek? Katil mi olayım ben?" Afra cevap vermeden önce uzun uzun Tahir'in yüzüne baktı. "Cevap versene kızım?"

Yorgun bir nefes aldı. "Diyecek söz bulamıyorum ki... Ne diyeyim ben sana, Tahir?"

Tahir'in gözleri şüpheyle kısıldı. "Bu ne demek?"

Afra, az önce kalktığı kanepeye tekrar oturdu. Yaşadığı hislerin ağırlığı sanki üstüne çökmüştü. Daha çok tükenmiş gibiydi. Yanına gitmek istesem de kendimi tuttum. İkisinin de eteğindeki taşları dökmeleri gerekiyordu. Başını kaldırıp buğulu bakan gözleriyle Tahir'e baktı. "Biz seninle bir haftadır konuşmuyoruz, bunun farkında mısın?" Tahir'in aksine o kadar soğukkanlı ve sakin bir şekilde konuşuyordu ki bağırsa bu kadar etkili olmazdı.

Tahir, başıyla onaylayıp, "Fazlasıyla farkındayım. Çünkü bir haftadır doğru düzgün nefes alamıyorum ben," dedi.

Afra, onun sözleri üzerine hafif bir şekilde gülümsedi. "Bu yüzden mi beni görünce kullandığın ilk cümle *bu kıyafetle mi geldin, oldu?*"

Tahir ellerini saçlarının arasına geçirirken odada gergince yürümeye başladı. Fatma abla müdahale edecek gibi oldu ama kaş göz yaparak susmasını söyledim. İkisinin meselesiydi, önce onlar konuşacaktı.

"Kaldıramıyorum çünkü. Ben bakmaya kıyamazken kimsenin sana bakmasını istemiyorum."

"Kimsenin baktığı yok."

"Nasıl yok?" diye parladı. "Ulan sen güzelliğinin farkında mısın?"

Afra ayağa kalkıp karşısında dikildi. "Ya baksınlar, bana ne? Elin üç beş iti kopuğu yüzünden ben niye istediğim gibi giyinemiyorum? Niye benim sevgilim yanımda olmak yerine saçma sapan triplere giriyor? Niye benim sevgilim babam gibi davranıyor? Ki babam bile bu kadar çok karışmaz."

Tahir, gözlerini kapattı. "Afra, bak..."

"Sen bak asıl," dediğinde parmağını Tahir'in göğsüne yerleştirdi. "Aç gözlerini ve beni ne kadar üzdüğüne bak. Beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını gör." Tahir gözlerini açıp karşısında dikilen kadına baktı. "Sevdiğin kadını ne kadar incittiğini görüyor musun?" Tahir'in yanak kasları dalgalandı. Boynunda belirginleşen damarlar, kendini ne kadar kastığını gösteriyordu. "Ben kaç gündür ne haldeyim, sen gelmiş şu bez parçasına takılıyorsun. Beni üz diye mi inandım ben sana?"

Tahir'in yüzündeki ifade parçalara ayrıldı. Afra ona tokat atsa bu kadar sarsılmazdı. "Bu yüzden mi sev-" deyip sustu. "Neyse ya," dediğinde sesindeki hayal kırıklığını artık gizlemiyordu.

"Afra... Afra'm."

Afra elini kaldırdığında gözlerinden, tutamadığı yaşlar süzülüyordu. "Yok Tahir, bana Afra'm deme. Bu akşamdan sonra daha net anladım ben, bizden olmaz."

Uzanıp Afra'nın kolunu tuttu ve çaresiz bir şekilde, "Saçmalama. Seviyorum ben seni," dedi.

Afra, kolunu elinden çekti. "Sevme," dediğinde artık hıçkırıklarını tutamıyordu. Onu böyle görmeye dayanamıyordum. "Beni böyle sevme." Başını iki yana doğru salladı. "Çünkü ben böyle bir adamla hayatıma devam edemem."

Ardından arkasını döndü ve odadan çıktı. Tahir ise arkasından sadece bakakaldı. Çünkü Afra'nın sarf ettiği sözler, iki ucu keskin bıçaktı ve ikisine de saplanmıştı. Tahir'in gözlerindeki ıslaklık, aramızdaki mesafeye rağmen belli oluyordu. Yavaşça kanepeye çöktü. Afra'nın taşıyamadığı yükler, şimdi onun sırtındaydı.

Fatma abla ona bakıp iç çekti. "Yazık ettin be oğlum. Yazık ettin."

Fatma abla o kadar haklıydı ki ne ben ne de Tahir üstüne tek kelime edebildik. Tahir, kıskançlığı uğruna ikisine de çok yazık etmişti.

"Zeynep, hazır mısın?"

Elimdeki telefonu avuç içime gergince vurdum. Bugün Afra'nın babası Servet amca geldiği için bahçelerinde yemek düzenlenecekti. Yemeğe biz de davetliydik. Fakat dört gündür Vural ile konuşmadığım için iyice parano-yak olmuşum. Tekrar aradığım sırada, "Hazırım," diye seslendim. Telefonuna ulaşamıyordu ve bu içimde ağlama isteği uyandırıyor. Hayır, ha-mile bir kadındım ben, bu kadar uzun süre beni nasıl habersiz bırakabilirdi? Düşüncesiz herif! Burnumu çekerken, "Alırım ben bunun intikamını," diye söylenerek maşayla kıvırdığım saçlarımı düzelttim.

Odadan çıktığımda Fatma abla beni bekliyordu. "Tahir geldi mi?" diye sordum. O yanımda olmadan bu evden bir adım dışarı atamazdım.

Fatma abla dış kapıyı açtığında ben de yanına gitmişim. "Şimdi geldi." Gözleri beni buldu. "Ne güzel olmuş benim kara kuzum."

Üstümde geçen gün aldığımız elbiselerden biri vardı. Krem renginde örme bir kumaşı vardı ve bedenimi sarıyordu. İp askılıydı, boyu dizlerimin

üstünde bitiyordu. Vural Bey ile görüntülü konuşma umuduyla giymiştim ama beyefendiye ulaşamıyordum bile. Gözlerim karnıma kaydı, karnım bu elbisenin içinde kendini az da olsa belli ediyordu.

"Açmadı mı telefonu?"

Tekrar bu duruma içerlediğimde, "Açmadı," diyerek somurttum.

"Demek hâlâ işi var."

Omuz silktim. Ben de burada meraktan ölüyordum. Ayrıca endişe bir kurt gibi içimi kemiriyordu. Ona ihtiyacım vardı. Sesini duymak bile sakinleşmeme yetecekti.

"Çok özledim abla ya," dediğimde sesim titremişti. Her an gözyaşlarına boğulabiliirdim.

Fatma abla, kolumu okşadı. "Bugün yarın haber gelir, sıkma canını. Bak bebeğin de hisseder."

Burnumu çekip, "Tamam," diye mırıldandım. Kapıya çıktığımızda etrafa korkuyla baktım. Dört gündür dışarı adım atmamıştım. Şimdi de çok gitmek istemiyordum ama gideceğimiz yer güvenilir, hem kalabalık olacaktı. Saçlarımla yüzümü kapatırken Tahir'in arabasına doğru yürüdüm. Aslında Afraların evi yakındı ama mahallede yürümek istemediğim için Tahir'den arabasını getirmesini istemiştim. Diyar'ı tekrar görmeyi kaldıramazdım.

Arabaya bindiğimizde Tahir eskiye oranla durgun bir sesle, "Merhaba," dedi.

Gözlerim yüzüne kaydığında birkaç gün içinde yüzünde oluşan değişimleri görmüştüm. Yüzü daha zayıftı ve gözlerinde uykusuzluğun belirgin izleri vardı. Muhtemelen günlerdir uyuyamıyordu.

"İyi misin?" Sorumu duyunca başını iki yana doğru sallayıp arabayı çalıştırdı. "Tahir, böyle olmaz, harap bir haldesin. Eminim Afra'nın da senden pek bir farkı yoktur."

Boş bakan gözleri yoldaydı. "Ne yapmamı önerirsin?"

Sesindeki umutsuzluk üzerine iç çektim. "Şu kafa yapını biraz değiştir, Afra'ya güvenmeyi öğren. Sonra devamı gelir."

Ağzının içinde, "O kadar kolay sanki amına koyayım," diye homurdandığında uzanıp ensesine vurdum.

"Küfretme."

Eliyle ensesini ovdu. "Acıdı be."

Kollarımı önümde bağladım. "Acısın. Sen bu kafayla devam et, canın daha çok acır."

Fatma abla da araya girip, "Haklısın, Zeynep," diyerek bana destek çıktı.

"Sağ ol ablam, biliyorum."

Tahir'in yüzü iyice asıldı. "Herkes mi bana karşı ya? Ben sanki ister miydim böyle olsun? Onu bu kadar severken..."

Araba evin önünde durduğunda ona doğru döndüm. Bakışlarımı hissedince başını bana doğru çevirdi. Gözlerine ciddiyetle bakarken, "Kuru kuru sevmek bir şeye yaramaz," deyip arabanın kapısını açtım. "Fedakârlığın ve güvenin olmadığı yerde, sevgi ölür."

Arabadan inince birlikte eve doğru yürüdük. Tahir hemen arkamdaydı, omuzları iyice çökmüştü. Uzanıp zili çaldığımda Afra'nın kardeşi Yusuf kapıyı açtı. Hep birlikte arka bahçeye geçtiğimizde neredeyse herkesin gelmiş olduğunu gördüm. Meraklı bakışlarım, adını sürekli duyduğum ama tanışma fırsatı bulamadığım Servet amcağı aradı. Masanın başında oturan kırklı yaşlarının ortasındaki adamı gördüğümde aradığım kişiyi bulmuş oldum. Sakalsız, esmer yüzünde sert bir ifade vardı, fazla ciddi duruyordu. Siyah saçlarının yanları kırılaşmaya başlamıştı. Afra'ya bakarken koyu kahverengi gözleri yumuşaktı.

Afra, başını babasının omzundan kaldırıp bize doğru çevirdi. Yüzündeki gülümseme, Tahir'i görünce silindi. Ayağa kalkıp, "Ben anneme yardım edeyim," dedi. Babasının gözleri de bize kaymıştı. Uzun boylu, kalıplı bir adamdı. Göbekli olsa da boyu uzun olduğu için çok dikkat çekmiyordu.

Afra, eliyle beni gösterdi. "Vural abinin eşi Zeynep."

Yanlarına gittiğimizde elimi uzattım. Gözleri şahin edasıyla üstümde geziniyordu. Bu kadar ciddi bakması karşısında bedenim gerildi. Biraz korkutucu bir adamdı.

"Memnun oldum, Zeynep."

"Ben de memnun oldum efendim."

O sırada Sevim abla bahçeye girdi. "Hoş geldiniz," dediğinde geri çekilip ona döndüm. Sevim abla sayesinde ortamdaki gerginlik dağılmıştı. "Hadî geçin oturun."

Masaya geçmeden önce gelenlerle selamlaştık. Sema teyze, Şeyma ve Vedat, yan yana oturuyordu. Şeyma, geçen güne oranla daha iyi bir ruh halindeydi. Tahir de onların yanına geçti. Gül'ün annesi Fulya abla da gelmişti, en köşede oturuyordu. Ona başımla selam verip yerime geçtim. O kadından pek hoşlanmıyordum.

Fatma abla yanıma oturduğunda bana doğru eğildi. "Bu kadınlar çok yamana benziyor."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Sorma abla, az çektirmediler bana."

"Eee nasılsın, Zeynep?"

Sema teyzeye dönüp gülümsedim. "İyiyim. Sen nasılsın, Sema teyzeciğim?"

"İyiyim iyiyim. Torunum nasıl? Malum, yüzünü gören cennetlik."

Gözlerim irileştiğinde bir an ne diyeceğimi bilemedim. Ulu orta yerde sormasını beklemiyordum. Yanaklarım kızarıırken, "İyi o da. Fatma abla buradaydı, o yüzden evden çıkamadım," diye cevap verdim.

"Aa, hamile misin tatlım? Tebrik ederim."

Gül'ün annesine zoraki bir gülümseme gönderdim. "Teşekkür ederim."

"Ayy, biz de yakında Gül'ün nişanını yapacağız," diyerek konuyu değiştirdi.

"Bu ne acele kız?"

Sema teyzeye sanırım ilk defa hak veriyordum.

"Kader işi bekletmeye gelmez, Sema. Hayırlısıyla olsun bitsin işte. Yaşı da geldi zaten."

Yaşı dediği de yirmiydi. Yorum yapmak yerine su içerken Kadir abi ve kızı Ceren de gelmişti. Kadir abi yanıma oturunca Ceren'i kucığıma aldım.

"Sarı şekerim, nasılsın?"

Ceren, kıvrıkcık saçlarını geriye attı. "İyiyim ama koştüğüm için saçlarım bozuldu."

Bazen koca bir kız gibi konuşuyordu. Eğilip yanağını öptüm. "Olsun, yine de çok güzel olmuşsun."

Üstünde mor, fırfırlı bir tulum vardı. "Teşekkür ederim, sen de çok güzelsin," deyip yüzüme baktı. "Gözlerine ne sürdün? Makyaj mı yaptın yoksa?"

Kapatıcı ve maskara sürmüştüm sadece. Dikkati karşısında şaşırısam da bozuntuya vermedim. "Evet, nasıl olmuş?"

"Çok güzel, ben de istiyorum, bana da yap."

Benden önce babası araya girdi. "Olmaz kızım, daha küçüksün sen."

Babasına dönüp dudaklarını büktü. "Hep bunu diyorsun. Ne zaman büyüyeceğim ben?"

Babası saçlarını karıştırdı. "Var daha zamanın."

Kucağımdan yere atladı. "Ben Afra'mın yanına gidiyorum. Küsüm sizle."

Arkasından bakakaldım. "Çok fena bu kız," dediğimde Kadir abi gülümsedi.

Benden ziyade kendiyle konuşur gibi, "Annesine çekmiş," dedi.

Kaşlarım çatıldığında, "Annesinden haber var mı?" diye sordum.

Başını iki yana doğru salladığında yüzündeki ifade ciddileşmişti. "Senden sonra ortadan kayboldu."

Muhtemelen durumu yanlış yorumlamış olmalıydı. "Sen bir şey yapmayı düşünüyor musun?"

"Hayır," dediğinde sesi sert ve katıydı. "Ben zamanında yapmam gerekeni fazlasıyla yaptım."

"Tebrik ederim, Zeynep. Bizim kerata baba oluyor ha?"

Servet amcanın sözleri üzerine ona döndüm. "Teşekkür ederim," dediğimde adamın yüzündeki ifade, bu duruma sevindiğini gösteriyordu. Vural'ın belki ailesi hayatta değildi ama onu tıpkı kendi çocuğuymuş gibi görüp seven çok kişi vardı. Bu ayrıntı içimi ısıtıyordu. Ailesinden sonra yarım kalsa da sevilmişti.

"Hadi, başlayalım artık."

Sevim abla da gelince yemeğe başladık. Bugün pek bir şey yemediğim için acıkmıştım. Bu yüzden tabağımı olması gerekenden biraz hızlı bir zamanda bitirmiş olabilirdim. Ama iki canlıydım ben. Böyle olmam çok normaldi. Kendimi teselli ederken masanın üstünde duran telefonum çaldı. Gözlerim anında ekrana kaydı. Günlerdir beklediğim ismi gördüğümde oturduğum yerden fırladım. Gelen arama yüzünden şu an gözüm kimseyi görmüyordu. İçimde taşan heyecanla beraber telefonu açtım.

"Vural," dediğimde sesim nefes nefese çıkmıştı. "Sonunda aradın."

"Ancak vakit buldum, iyi misin yavrum?"

Nasıl da güzel yavrum diyordu... Ona olan kızgınlığımı bile bir an unuttum.

"İyiyim ama seni merak ettim."

İç çekti. "İyiyim, sadece işler yüzünden biliyorsun."

Aslında bilmiyordum, şu an nasıl bir işin içinde olduğunu ya da nerede olduğunu bilmiyordum ama bozuntuya vermedim. "Ne zaman geliyorsun?"

Sesini daha iyi duymak için arka bahçedeki kapıya doğru yürüdüm. Çok kalabalık olduğu için onu net duyamıyordum.

"Belli değil hâlâ."

Yüzüm anında asıldı. "Yaa," dediğimde sesim üzgün çıkmıştı.

"Tahminen bir hafta sonra."

Gözlerim karanlık sokakta gezindiğinde gözyaşım burnumdaydı. Bu yüzden birkaç saniye cevap veremedim. Ondan ayrı kalmaktan nefret ediyordum ve yedi gün uzun bir süreydi.

"Anladım," diye fısıldadım.

Üzüldüğümü anladığı için daha hafif bir sesle, "Ne o, özledin mi beni?" diye sordu.

Dudaklarımı sarkıttım. "Yoo, ne alakası var?"

"Bilmem, sesin özlemiş gibi."

Omuz silktim. "Ben değil, bebeğimiz özlemiş, babam gelsin diye tek-meler atıyor."

Sözlerim tamamen yalandı. Bunun farkında olan Vural, kısık bir sesle güldü. "Yani sen özlemedin?"

"Özlemedim."

Özlemedim çünkü hasretiyle yandım. Özlemek hafif kalırdı.

"Hiç mi?"

"Hiç," diye atıldım.

"Yalancı."

"Sen özledin sanırım sürekli sorduğuna göre..."

Sokakta dalgın adımlarla ilerlemeye devam ediyordum. Kendimi konuşmaya fazla kaptırmıştım. Telefonda olunca bile bana verdiği güven hissi öyle büyüktü ki her şeyi unutmama neden oluyordu.

"Ben mi?"

"Hıhım."

Derin bir iç çekti. Aniden, "Çok..." dediğinde nefes alamadım. "Ben çok özledim be kara kız."

Benimle hisleri konusunda açık olduğu zamanlarda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu. Gözlerim bu defa mutluluktan doldu. Aylarca buz gibi bir adamı sevmiştim ben. Ama şimdi, sadece sözleri bile beni cayır cayır yakıyordu. Vural'ın aşkı yüreğimdiki karanlığı aydınlatan bir fener gibiydi.

"Vural..."

"Güzelim."

Gözlerimi yumdum. "Çabuk gelsene."

"Az kaldı, biraz daha özle beni."

Yüzümde hüznümlü bir gülümseme oluştu. "Bu kadarı yetmez diyorsun."

"Özlediğini kabul ediyorsun yani?"

"Etmiyorum," diye inat ettim. "Sadece çabuk gel."

Telefonu kapattığımda sesli bir şekilde nefes aldım. Yürümeyi durdurup etrafıma bakındım. Akşam çöktüğü için etraf karanlıktı. Arkamı dönüp geldiğim yoldan geri dönmeye başladım. Yürüdükçe ne kadar uzaklaştığımı fark ettim. Elimdeki telefonu sıkarken adımlarım hızlandı. Korkacak bir şey yoktu. Ufak bir çılgılık atsam bile herkes başıma toplanırdı hem. Kendimi telkin etmeye çalışsam da kalbim göğüs kafesimde davul gibi çalınıyordu. Varlığından emin olmadığım bir adamın beni bu denli korkutması haksızlıktı.

Ufak bir ses duyduğumda irkildim. Hızla başımı geriye doğru çevirip boş sokağa baktım. Kimse görünürde yoktu. Yine de Tahir'in numarasını çevirdim. Resmen koşar gibi yürüyordum. Fakat korku bacaklarımı bir kurşun gibi ağırlaştırmıştı. Gerçekten burada mıydı? Belki de peşimdeydi. Tahir telefonu açmadığında tekrar aradım. Telefonu kulağıma götürdüğümde başımı geriye doğru çevirdim. Sokak hâlâ bomboştu.

Aniden bir bedene çarpıp geriye doğru sendelediğimde ufak bir çılgılık attım. Yere düşeceğim sırada bedenime dolanan kollar beni tuttu.

"Benim."

Sesini duyana kadar çığlık atmaya devam ediyordum. Gözlerimi açtığımda Vural ile karşı karşıya geldim. Sesim aniden kesildiğinde alık alık yüzüne bakıyordum. Gerçek miydi? Rüya mı görüyordum?

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Selam."

"Geldin!"

Resmen çığlık atarak söylemiştim. Kollarımın boynuna dolanması ışık hızında olmuştu. Bacaklarımı ne ara beline sardığımı da hiçbir zaman hatırlamayacaktım. Tek bildiğim, kollarının arasındaydım. Az önce korkuyla atan kalbim, şimdi onun varlığıyla sarhoş olmuştu. Evimdeydim. Benim köklerimin toprağı, sevdiğim adamın yaralı kalbiydi. Dallarımın uçları, kalbindeki kırık köşelere sızmış ve orada kök salmıştı. Sadece onunlayken evimi bulmuş gibiydim. Başını ellerimin arasına alıp yüzünün her yerine öpücükler kondurdum. Alına, uzayan sakallarına, elmacikkemiklerine, gözlerine... Özlediğim yüzüne sayamadığım kadar çok öpücük kondurdum.

"Burnun uzadı mı diye kontrol etmeye geldim." Keyifli ses tonu üzerine yüzümü boynuna gömüp tenine sinen ardıç kokusunu içime çektim. O kadar güzel kokuyordu ki koklamaya doyamıyordum.

"O nedenmiş?"

Elleri sırtımda gezinirken yüzünü saçlarıma yaklaştırdı. "Yalancılının burnu uzar."

Geri çekilip içimi yerinden söken yeşil gözlerine baktım. Parmaklarım ensesindeki saçlarında geziniyordu. "Ne yalanı?"

Bir eli kalçama kaydığında yüzüme doğru yaklaştı. Nefesi dudaklarıma çarpıyordu. "Özlemediğine dair sıraladığın yalanlar."

Dudaklarımdaki kuruluğu gidermek için dilimle ıslattım. "Özlemedim ki," diye fısıldadığımda elleri sırtıma baskı yaptı. Bedenimi iyice sert bedene yaslayıp aradaki mesafeleri sıfırladı.

"Hâlâ mı yalan söylüyorsun?"

Dudaklarımızın arasındaki mesafe iyice azalmıştı. Gözkapaklarım ağırlaşıırken soluklarım hızlandı. Şu an tek istediğim onu öpmekti, bu yüzden tüm algılarım kapanmıştı.

"Seni öpmek istiyorum," diye mırıldandım. Burnunu yavaşça burnuma sürttü. Aramızda özlemin tetiklediği kıvılcımlar uçuyordu.

"Önce itiraf et."

"Özlemedim çünkü," deyip dudaklarına doğru yaklaştım. Vural, mümkünmüş gibi daha sıkı tuttu beni. "Gittiğinden beri ölü gibiyim. Benden uzaklaştığın an nefes alamıyorum ben. Özlemek bu kadar ağır olmamalı."

Sözlerimin ardından tek hissettiğim dudakları oldu. Önce hangimiz hareket etti bilmiyordum ama nihayet dudakları dudaklarımdaydı. Akşam çoktugü için sokak karanlıktı. Yine de birileri bizi görebilirdi. Bu yüzden Vural, küçük ve bana asla yetmeyen bir öpücükten sonra geri çekildi. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde yüzüne bakakaldım. Tekrar öpmeye çalıştım ama geri çekildi.

"Millete görsel şölen sunmayalım şimdi."

Dudaklarımı sarkıttım. "Ama..."

Dudaklarıma küçük, ufacık bir öpücük kondurdu. "Ama falan yok, gidiyoruz." Ayaklarımı yere vurarak ağlamak istiyordum. O kadar beklemek istemiyordum ki ben. Kucağından inmek için hareket ettim ama izin vermedi. "Nereye?"

Yüzüne ters ters baktım. Ama aralık duran pembe dudaklarını es geçtim. Bakarsam dayanamayıp öperdim. "Millet görmesin," diye tersledim. "Hem küsüm ben sana, indir beni."

Kaşları şaşkınca havalandı. "Daha geleli beş dakika olmadı yavrum, küsmeni gerektirecek n'apmış olabilirim?"

Hafifçe göğsüne vurduğumda yürümeye başladı. "Ne demek n'aptım?" diye parladım. "Dört gündür ben sana ulaşamıyorum, koskoca dört gündür bir kez bile sesini duyamadım. Şimdi de..." deyip sustum.

Yürümeye devam ederken, "Şimdi de?" diye üsteledi.

"Hiç," diyerek kestirip attım. "Kocamızı bile rahatça öpemiyoruz," diye ağzımın içinde homurdandığımda araya girdi.

"Bir daha söyle duyamadım."

"Bir şey yok, hem nereye gidiyoruz?"

Yüzünde serseri bir gülümseme oluştu. Kulağıma doğru eğildiğinde sıcacık nefesi çıplak tenime çarpıyordu. Tüylerim diken diken olurken ürperdim.

"Kocanı istediğin gibi rahat rahat öpebileceğin bir yere."

Tabii ki duymuştu beni. Vural durduğunda başımı kaldırdım ve eve geldiğimizi gördüm. Şaşkınca, "Nasıl bu kadar çabuk gelebildik?" diye sordum.

"Yürüdüğün yol kestirmeydi ama تنها olduğu için bir daha kullanma."

Gözlerimi şaşkınca kırıştırdım. Vural, tek eliyle cebindeki anahtarı çıkardı. "Ama bizi merak ederler, haber vermeden çıktım."

Kapıyı açarken, "Ben haber verdim," dedi.

Gözlerim kısıldı. "Her şeyi ayarladın mı?"

İçeri girdiğinde kapıyı kapatıp sırtımı duvara yasladı. Alnını alnıma yasladığında başını aşağı yukarı doğru salladı. "Özlediğimi söylemiştim. Şimdi," deyip dudaklarına doğru yanaştı. Aramızdaki ısı saniyeler içinde artarken, "Ben de karımı öpmek istiyorum," dedi.

Elim saçlarının arasına kaydığında başını kendime doğru çektim ve bende akıl bırakmayan dudaklarını öptüm. Vural, anında öpüşmenin hâkimiyetini eline almıştı. Dili aralık duran dudaklarımın arasından içeri sızdı. Aramızda saf bir tutku vardı, artık durdurmak istemiyordum. Bu yüzden öpüşümde teslimiyet vardı. Başım yana doğru eğildiğinde dilini emdim. Genzinden gelen derin inleme, bedenimi saran arzuyu alevlendirmekten başka bir şey yapmıyordu. Dudaklarımı uzun dakikalar boyunca öptü ve ısırdı. Bedenim ellerinin arasında jöle kıvamını almıştı.

Bir ara dudakları boynuma doğru indiğinde, "Odaya gidelim," diye bildim.

"Çok uzak," dediğinde büyük elleri kalçalarımı avuçladı. Burnunun ucunu boynumun kıvrımına sürttü. "En azından ben yanında olmadığım da bu kadar güzel olmasan?"

Boğuk sesi tenimde kayboluyordu. Dudaklarını göğsüme doğru indirip elbisenin açıkta bıraktığı gerdanıma dişlerini sürttü. Boşta kalan eliyle elbisenin ip askısını aşağı doğru indirdiğinde askısız sutyenimle kaldım. Dişlerini sutyenin ince kumaşına geçirdi. Yavaşça aşağı doğru çektiğinde nefesim soluk borumda tıkanıp kaldı.

"Vural," diye sızlandım.

Hamilelikten ötürü zaten hassas olan bedenim, dokunuşları karşısında sızıyordu. En ufak teması bile fazlasıyla hissediyordum. Her şey çok yoğun. Bana doğru düzgün dokunmamıştı ama şimdiden fazlasıyla gergin ve hazırdım. Sutyen belime doğru indiği için ağırlaşan göğüslerim serbestti. Nefesi sertleşen göğüs ucuma çarpınca belim geriye doğru büküldü. Dudakları göğsüme yaklaştığında koyulaşan gözleri gözlerimi buldu.

"Çok güzelsin ve bu güzelliğin sadece bana ait."

Birine ait olmak hiç bu kadar güzel olmamıştı.

Dudakları göğsüme kapandığında dişlerimi birbirine bastırdım. Vücudumda sanki havai fişekler patlıyordu. Başımı duvara yaslayıp gözlerimi sıkıca kapattım. Ensemde aşağı süzülen ter damlalarını hissedebiliyordum. Bir elim Vural'ın omzuna kilitlenmişti, bir elim de saçlarının arasındaydı. Kalçamı sıkıp diğer göğsüme geçti.

"Şunlara doyamıyorum." Yüzünü iki göğsümün arasına gömdüğünde hafifçe gülümsedim. "Ve paylaşmak istemiyorum," diye homurdandığında bebeği kastettiğini anlayınca bu defa sesli güldüm. Bazen küçük bir çocuk gibi olabiliyordu. "Gülme." Göğsümün ucunu ısırdığında gülmeyi bıraktım. Eliyle göğsümü avuçlayıp, "Birkaç ay sonra paylaşmak zorundayım ve bunu hiç istemiyorum. Konu sen olunca çok bencil oluyorum," dedi.

Ondan bir farkım yoktu. Ellerimi beline yerleştirip tişörtünü yukarı doğru sıyırmaya başladım. Tenini özlemiştim. Görmek ve dokunmak istiyordum. Siyah tişörtü iyice yukarı doğru çektiğimde kalçasıyla beni duvara sabitleyip kollarını havaya kaldırdı. Tişörtü çekip yere attım, terlediği için parlayan esmer teniyle karşımdaydı. Vücudu benim gözümde kusursuz bir heykel gibiydi. Elimi sert göğsüne yerleştirdim, sıcacıktı. Başımı eğip göğsünü öperken tırnaklarımı karın kaslarına doğru kaydurdım. Nefesi dişlerinin arasından tıslar gibi dökülmüştü. İki eli kalçamı bulurken beni hafifçe aşağı çekip sertliğini kadınlığıma bastırdı.

"Beni ne hale getirdiğini görüyor musun?"

Altdudağıma ısırıldım. Bu gücü seviyordum. Onun üstünde bu denli etkili olmak en sevdiğim şeylerden biriydi. Dişlerimi göğsüne sürttüğümde yüksek sesle inledi. Tırnaklarımı çelik gibi sert olan karın kaslarına bastırdım. Karnı içe doğru göçtüğünde erkekliğini sertçe kasılan kadınlığıma bastırdı.

"Sana ihtiyacım var," dediğinde sesi boğuk ve hırıltılıydı. Elbisemi yukarı doğru sıyırıp karnımda topladı. Elbisenin kumaşı dar olduğu için tanga giymiştim. Vural'ın elleri ince ipe kaydı. Aniden çekip kopardığında ip tenime batmıştı. Canım acısa da sesimi çıkarmadım. "Yenisini alırsız," diye homurdanarak konuştu, avucunu ıslak kadınlığıma bastırdı. Dişlerini omuz başıma sürttü. Bedeni kendini tuttuğu için kaskatı kesilmişti. Ellerimi sırtına yerleştirip pürüzsüz tenini okşadım. "Kendimi daha fazla tutamam," dediğinde parmakları içime doğru süzüldü.

Onun için fazlasıyla hazırdım. Bu yüzden, "Tutma," diye fısıldadım. Ellerimi ikimizin arasından pantolonuna doğru kaydırđım. Düğmesini açtıktan sonra titrek hareketlerle fermuarını indirdim. Ses, ortamdaki havayı iyice germiştı. Kalbim o kadar yüksek sesle atıyordu ki muhtemelen o da duyuyordu. Onu *boxer*ından kurtardığımda dudakları tekrar dudaklarıma yapıştı. Sıcak, sert ve pürüzsüzdü. Ellerimin içinde büyüdüğünü hissedince dudaklarına doğru gülümsedim. Altdudağıma dişlerini geçirdi. Hafifçe bastırıp onu yönlendirmem için yardım etti. Parmaklarının yerini erkekliği aldı, yavaşça girişime yerleştirdi. Nefes almayı bırakmışım. Tekrar onunla tamamlanmanın verdiği hazzı yaşıyordum. Dudaklarımı tekrar tekrar öptü. Aklım başımdan gitmişti. Kendimi onda yitirmiştim adeta.

İçime girdikten sonra durdu ve bana sıkıca sarıldı. Birkaç saniye hareket etmeden sadece durduk. "Günlerdir hasretim sana."

Doğru düzgün soyunmamıştık bile. Birbirimize duyduğumuz açlık ve istek öyle büyüktü ki bizi alt etmişti.

"Seni özledim," diye itiraf ettim. "Çok özledim." Bir daha gitmesini istemeyecek kadar çok...

Önce yavaşça hareket etmeye başladı. İçimde büyüyen baskıyı fitilleyen bir ateşti bu. Her hareket ettiğinde çıplak teni tenime değiyordu. Vural başını eğip dilini göğüs çatalımda gezdirdi. "Küçük bebeğim," diye fısıldadığında hareketleri şimdi daha hızlıydı.

Ellerimi kollarına yerleştirip ona sıkıca tutundum. "Sakin durma," dediğimde sağ göğsümün üst kısmını ısırdı. İçime sertçe vurduğunda tırnaklarımı tenine geçirdim.

Başım tekrar geriye doğru düştüğünde boynum gerilmişti. Vural, dudaklarını boynuma yaslayıp dilini nemli tenime bastırdı, yukarı doğru kaydırđığında kasıldım. Kulağımın altındaki hassas bölgeyi yaladı. Kulak mememe dişlerini bastırıp çekti. Bacaklarımı daha sıkı sardım. Saçları terlediği için ıslanmıştı. Dudaklarımı alına yasladım. Gözlerimi sıkıca kapatmış, içimde büyüyen hissin taşmasını bekliyordum.

"Vücudundaki her zerrene âşığıım."

Sözleri o suları taşırdı. Yüzümü boynuna doğru düşürüp vücudumu saran kasılmalara kendimi bıraktım. Tarıfsız bir his bulutunun içinde kaybolmuştum. Uzun dakikalar sonunda kendime geldiğimde Vural yere doğru çöküp sırtını duvara yaslamıştı. Benim aksime bedeni henüz rahatlığa kavuşmamıştı. Elleri kalçalarımı hareket ettirirken eğilip onu öptüm.

“Of!”

Kollarımda titremeye başlayan bedeninin ardından birbirimize karıştık. İkimiz de nefes nefese ve tükenmiş bir haldeydik. Kalbinin atışlarını göğsümde hissedebiliyordum. O kadar hızlı çarpıyordu ki yerinden çıkıp benim göğüs kafesine yerleşecek gibiydi.

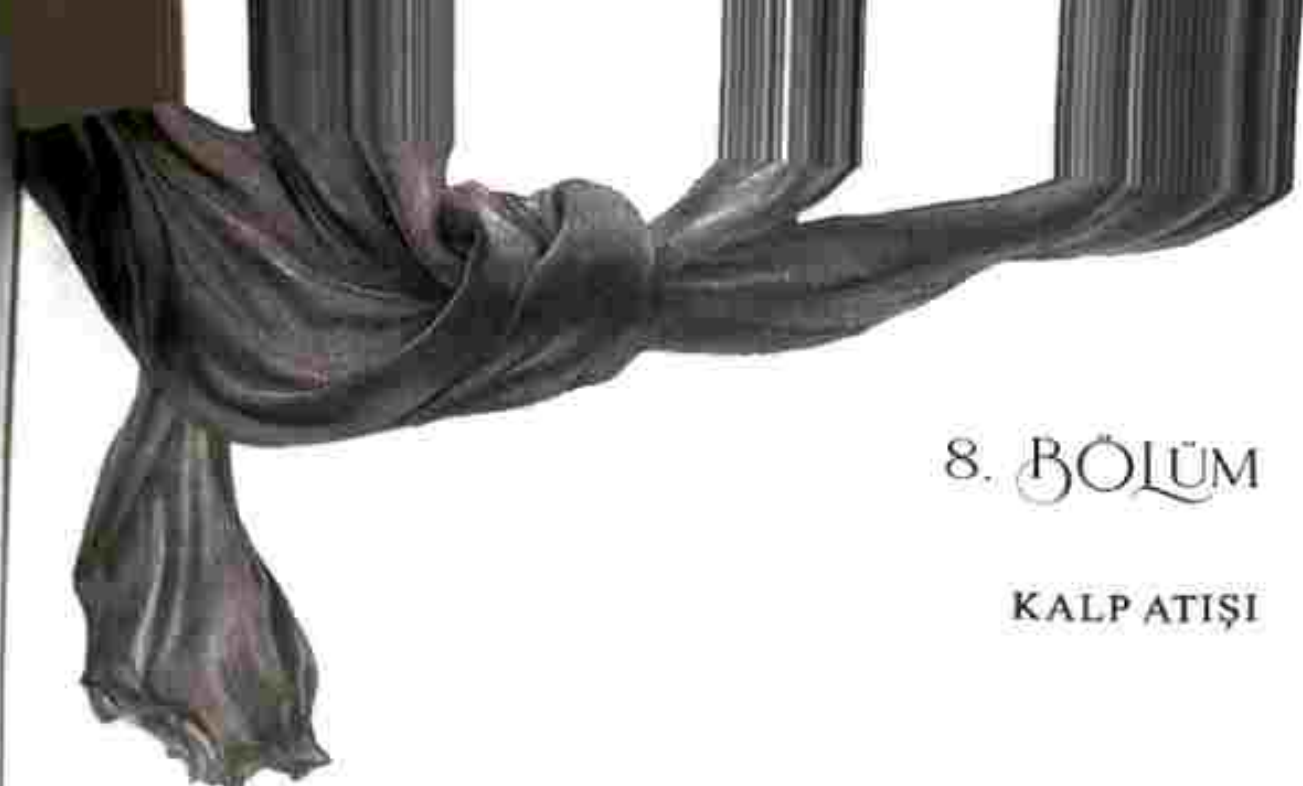
Dudaklarımı dudaklarına sürttüğümde, “Sözünü tuttun,” dedim. “Ve bana sağ salım geldin.”

“Söz sözdür.”

Hafifçe gülümsediğimde ellerim sakallarının arasında geziniyordu.

“Affettim,” diye fısıldadım. “Seni kendime rağmen affettim. Sana rağmen affettim.”

Çünkü ben onu, ona rağmen sevmiştim. Kendime rağmen vazgeçememişim.

8. BÖLÜM

KALP ATIŞI

Affetmek, kabuk bağlayan bir yarayı sürekli soymayı bırakmak demekti. Her defasında kazıyarak kanattığım, en çok kendi canımı acıttığım bir yarayı... artık kabullenme vaktim gelmişti çünkü onsuz yapamıyordum. Vural kalbimde öyle derinlere kök salmıştı ki onu oradan koparmam için kalbimi de yerinden söküp atmam gerekiyordu. Kökleri besleyen zehirdi, panzehri ise yine oydu. Her yanıma sızmış, beni kendine mahkûm etmişti. Bunu bir kez daha kabullenmiştim çünkü insan, kalbi olmadan yaşayamazdı.

Sakin bir nefes alıp hafif esen rüzgârın tenimde yarattığı hissin tadını çıkardım. Bugün nedense ondan erken uyanmıştım. Yatakta sıcak bastığı için de uyanmış olabilirdim gerçi. Bu yüzden balkona geçip üstüme aldığım hırkayla sabah serinliğinde oturuyordum. Üst kattaki yatak odasında bulunan balkonda küçük, demirden beyaz bir masa ve iki sandalye vardı. Bacaklarımı boş olan sandalyeye uzatmış onu izliyordum. Üst kısmı çıplak bir halde yüzüstü uyuyordu. Esmer teni, beyaz çarşafın içinde göz alıcıydı. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatırken gözlerim geniş ve pürüzsüz olan sırtında gezindi. Vicdansız herif, çok yakışıklıydı. Elimi çenemin altına yerleştirdim. Acaba çocuğumuz hangimize benzeyecekti? Başımı hafifçe yana eğip, uyuduğu için gevşeyen yüzüne baktım. Ona benzeyen bir çocuğumun olması gerçekten güzel olurdu. Ama bana da benzesin istiyordum. Sonuçta dokuz ay boyunca onu ben karnımda taşıyacaktım.

Gözlerim belirginleşmeye başlayan karnıma kaydı. "Sen kesin babana benzeyeceksin," diye söylendim. Neyse, en azından babası yakışıklıydı da güzel bir şey olacaktı. Düşüncelerimin gittiği yön karşısında hafifçe

güldüm. Bu hamilelik bana pek yaramamıştı. Garip bir şey olup çıkmıştı. Sağlıklı olduğu sürece kime benzediği de önemli değildi zaten. Vural'ı ve yakışıklı suratını izlemeyi bırakıp masanın üstündeki ders kitaplarına döndüm. Ders çalışmam gerekiyordu.

Saat ilerlerken sandalyede oturmaktan her yanım ağrımaya başlamıştı. Erken uyandığım için sızlayan gözlerimi ovaladığımda duyduğum ses üzerine başımı odaya çevirdim. Vural, yatakta oturmuş, telefonu bana doğru çevirmişti. Fotoğrafımı çektiğini fark edince gözlerim kısıldı. Bir bacağıma kendime doğru çektiğimde üstümdeki beyaz ince elbise kalçalarımın doğru sıyrıldı. Ona poz verdiğimde dudaklarında oluşan serseri gülümsemeyle bir fotoğrafımı daha çekti. Bu defa ayağa kalkıp ona doğru yürümeye başladım. Fotoğrafımı çekmeye devam ettiği için gülmeye başladım. Önünde durunca ellerimi omzuna yerleştirip kucığına tırmandım.

"Günaydın." Dudaklarını boynuma yerleştirdi ve sakalları hassas tenime battı. Huylandığım için kıpırdanırken derin bir nefes aldı.

"Güne seninle başlamayı özlemişim, güzel karım benim." Yeni uyandığı için sesi kısık ve boğuktu. Boğazım kururken bir elimi ensesine yerleştirip saçlarının içine kaydırđım. Burnunu boynumun kıvrımına sürterken bir eli sırtımdaydı.

Elindeki telefonu alıp ikimizin fotoğrafını çektim. Yüzünü boynuma gizlediği için sadece yüzünün yan kısmı görünmüştü. Birkaç fotoğraf daha çektikten sonra, "Bakalım nasıl çıkmışız?" deyip fotoğrafları açtım.

Aniden beni içeren onlarca fotoğraf açılınca ağzım açık kaldı. Uzakta olduğu son bir ay da dahil ayrı olduğumuz zamanlara ait fotoğraflarıma şaşkınca bakıyordum. Vural, duraksadığını fark edince gözlerini telefona çevirdi. Neye baktığını gördüğünde telefonu alacak gibi oldu ama hemen geri çekildim. "Vay be," derken sesimde, yaşadığım şaşkınlığı taşıyordum. Fotoğraflara bakmaya devam ettim. Dün dahil olmak üzere uzakta geçirdiği her gün için bir fotoğrafım çekilmişti. Kiminde kanepede uyuyordum, kiminde ders çalışıyordum, kiminde ise yine ağlıyordum. En güzel halimden en paspal halime kadar her anımın fotoğrafı çekilmişti. Hatta bir fotoğrafta günlerce mide bulantısı yüzünden yataktan çıkmamış, banyo yapmadığım için de kirli ve dağınık saçlı bir haldeydim. Kesin Afra'nın işiydi bu. Gösterirdim ona ben.

Gözlerim Vural'ı buldu. "Kocam resmen sapık bir hayranım çıktı. Korkmalı mıyım?" Gözlerini devirdiğinde telefonu elimden almak için uzandı ama yukarı kaldırıp engel oldum. "Obsesif derecesinde bir takıntı hem de."

"Zeynep, ver şu telefonu."

Sırıtmaya başladığımda başımı iki yana doğru salladım. "Hayatta olmaz, takıntılı sapığım benim." Tekrar telefonu almaya çalışsa da vermedim. "Hem içinde silmem gereken kötü fotoğraflarım var."

"Sakin ha," diye uyardığında kucağından kaçmak için hamle yaptım ama o daha hızlıydı. Belimden yakalayıp beni yatağa attığında ufak bir çığlık attım.

Telefonu tutan elimi arkama sakladım. "Ya çok kötü çıkmışım, saçlarım kir içinde ve kusmaktan rengim çok solgun. Ben daha güzel fotoğraflar çekerim senin için aşkım, merak etme."

"İstemiyorum yeni fotoğraf ya, ver telefonumu."

"Olmaz, ileride çocuğum o halimi mi görsün, Vural?" Gözlerinde oluşan parlaklık, cevabı net bir şekilde veriyordu. "Hain," diye söylendiğinde dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

"Bunu sen istedin," deyince ne dediğini anlayamadan ellerini karnıma yerleştirdi.

"Vural, sakın." Beni duymazdan gelerek gıdıklamaya başladığında çığlık atarak gülmeye başladım. Ellerinde kıvrılırken telefonu çoktan unutmuşum. "Ya yapma, dur!" Beni dinlemek yerine gıdıklamaya devam ediyordu. Gülmekten gözlerimden yaşlar gelmişti ve ciğerlerim patlayacak gibiydi. "Ya, Allah aşkına dur!"

Kurtulmaya çalışsam da üstümdeki ağırlığı yüzünden hareket edemiyordum. Biraz daha devam ederse gülmekten altıma kaçırıacaktım. "Ya yemin ederim ağlarım, dur!" diye bağırdığımda nihayet durmuştu. Telefonu eline alarak doğrulduğunda ter içinde kalmıştım. Gülmekten karnım ağrıyordu. Nefes almaya çalışırken uzanıp koluna vurdum.

Telefonu kilitleyip bana döndü. Parmağını bana doğru kaldırıp son derece ciddi bir şekilde konuştu. "Telefonumdan da fotoğraflarımdan da uzak dur."

Yataktan doğrulup saçlarımı düzelttim. "Onlar benim fotoğraflarım."

"Yoo," deyip saçlarımın uçlarına baktı. "Çok kesmişsin." Sesi huysuz bir çocuk gibi çıkmıştı.

"Sadece uçlarını aldırılmıştım, nasıl olmuş?"

Aynı huysuz tonla. "Beğenmedim," deyip yataktan kalktığında ters ters yüzüne baktım.

"O zaman bugün kuaföre gidip biraz daha kısaltayım."

Gözleri anında beni buldu. "Yok yavrum şaka yaptım, çok güzel olmuş." Bileğimdeki tokayla saçlarımı bağladığım sırada inanmayan gözlerle yüzüne bakıyordum. "Yemin ederim kızım ya."

Omuz silktim. "İyi madem, zaten doktor randevumuz vardı."

Kaşları çatıldığında, "Geçen hafta değil miydi o?" diye sordu.

"Öyleydi ama sensiz gitmek istemedim."

Yüzündeki ifade yumuşadığında başını yana eğip derin bir nefes aldı. "Ne yapacağım ben seninle be, Zeyno?"

Ayağa kalkıp yanına gittiğimde dudaklarımı büktüm. Cilveli bir sesle, "Bilmem ki," dediğinde gözlerindeki hisler kalbimi ince ince kıyıyordu. O güzel yeşil gözlerindeki aşk, gözbebeklerindeki sonsuz karanlığı söküp atmıştı. İlk tanıştığımız gün var olan karanlık, göğsümdeki acıları sile sile yok oluyordu.

Eğilip başımın üstünü öptü. "Hadi hazırlan da çıkaralım."

"Aç karnına mı?" diye sorduğumda karnım guruldadı. "Açız biz."

Gülerek yanağımdan makas aldı. "Dışarıda yeriz."

Mutlulukla el çırparken hazırlanmak için dolaba koştum. O kadar acıkmıştım ki hazırlığım on dakika sürmüştü.

"Hadi gidelim."

Vural banyodan çıktığında sabırsızlığım karşısında güldü. Aşağı indik, Fatma abla hâlâ uyuyordu. Bu yüzden ses yapmadan evden çıktık. Kapıya çıktığımda içinde bulunduğumuz huzur dolu balon bir anda patladı. Bedenim gerilirken aklıma dün akşamdan beri unuttuğum adam gelmişti. Korkulu bakışlarım etrafta gezinirken kimseye rastlamasa da diken üstündeydim.

"N'oldu?"

Bakışlarım onu bulduğunda yüzümdeki kanın çekildiğini biliyordum. "Konuşmamız gerekiyor."

Duruşu anında dikleşmişti. Yanıma geldiğinde başını bana doğru eğdi. "Bir şey mi oldu ben yokken?"

Kafasının içinden geçen ihtimalleri, kararan yüzünde görebiliyordum. Başımı aşağı doğru eğdiğimde gözlerim bir kez daha mahallede gezindi.

"Geçen gün..." deyip bir an duraksadım. Diyar'ın gerçekten burada olması bir ihtimaldi ama en büyük korkularımdan sadece biriydi. Çünkü Diyar, korkularımı oluşturan halkanın başıydı. "Amcamın oğlunu gördüm."

Gözleri irileştiğinde, "Diyar iti buraya mı geldi?" diye soludu.

"Bilmiyorum. Bir an karşımda top oynuyordu, sonra aniden kayboldu."

"Ne zaman oldu bu?"

Sertçe yutkundum. "Beş gün önce, sana haber vermek için aradım ama ulaşamadım." Elini gergince saçlarının arasına soktu. "Ama gerçekten orada mıydı şu an emin değilim."

"Arabaya geç sen, bir telefon edip geleceğim."

Bir adım arkamda yürüyerek arabanın kilidini açtı. Ön tarafa oturduğumda kapıyı kapatıp telefonunu çıkardı ve arabanın arkasına geçti. Etrafıma bakmaya devam ediyordum. Gerçekten gördüğüm kişi Diyar ise neden ortaya çıkmamıştı? Neden kimse ondan bahsetmemişti? Benim için gelmiş olsaydı, beş günlük süreçte fırsatı varken herhangi bir hamle yapabilirdi. Diyar öyle ince işler yapacak kadar akıllı ya da sabırlı biri değildi. Babası gibi fevriydi. Bu sessizlik hiç onlara göre değildi. Bu yüzden iyice şüpheye düşüyordum. Başımı ellerimin arasına aldım, zaman geçtikçe olanları zihnimin bir oyunu sanmaya başlamıştım.

Vural, sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırdığında ellerimi indirdim. Uzanıp bir elimi tuttu. "Korkma, en kısa sürede halledeceğim bu mevzu-yu." Ona güveniyordum. Bugüne kadar dediği her şeyi yapmıştı. Gülümsemeye çalıştığımda elimi dudaklarına götürüp öptü. "Önce kahvaltı mı doktor kontrolü mü?"

Anında, "Kahvaltı," diye atıldım. Çok acıkmıştım, doktor kontrolünün bitmesini bekleyemezdim. Bakışlarımı cama çevirdiğimde çocukların simit sattığını gördüm. Ağzım sulanırken Vural'a döndüm. "Canım simit çekiyor."

Başını bana doğru çevirdi. "Simit mi?"

"Simit ve ayran, hem de denize karşı."

Simidin kokusunu alıyordum resmen. "Bu kadarcık mı?"

"Evet ama iki tane al bana, iki canlıyım ya o yüzden."

Vural sözlerime gülerken sahil yoluna girdi. Denize karşı simit yiyeceğim için bu kadar heyecanlı olmam garipti aslında. Ama benim için büyük bir lükstü. O kadar büyük bir baskıyla büyümüştüm ki bundan bir yıl

öncesine kadar gökyüzüne bile özgürce bakamıyordum. Bu yüzden Vural, simit ve ayrıntı alıp yanıma oturduğunda ağlamak üzereydim.

"Hafta sonları ailecek deniz kenarına gittiğimize dair silik anılarım var."

Bana verdiği simitten küçük bir ısırık aldım. Çocukluğum, gözlerimin önünde belirliyordu. Babamın kucığında simit yerken dondurma alması için onu ikna etmeye çalıştığımı hatırlıyordum. Babam da ancak simidi bitirirsem alacağını söylemişti. Bünyem hassas olduğu için annem dondurma yememe pek izin vermezdi. Ama o gün çok ısrar etmiştim. Simidi bitirdiğimde de babam dondurmayı almıştı. Muhtemelen gecesinde hasta olmuşumdur. Hafifçe gülümsedim.

Amcamın evine gittikten sonra hayatım tepetaklak olmuştu. Başlarda sürekli hastalandığımı hatırlıyordum ama kimsenin umurunda değildi. Böylelikle güçlü olmayı öğrenmiştim. Bu yüzden kolay kolay hasta bile olmuyordum. Çünkü o evde hasta olup dinlenmek gibi bir şey söz konusu değildi. Vural kolunu omzuma atınca irkildim. Beni kendine doğru çektiğinde konuşamadığım acılarımı ona yaslardım. Başım göğsünde elimdeki simidi yerken denizin kokusunu içime çektim. Çocukluğuma ait güzel anıları düşünmeye zorladım kendimi.

"Çocukken hep hasta olurdum."

Başını yana doğru eğdi. "Bizimki sana çekerse yandık o zaman."

Çenemi göğsüne bastırıp yüzüne baktım. "Vural?"

Denize bakmaya devam ederken, "Efendim yavrum?" dedi.

"Kadın eğer kocasını çok severse, doğacak çocuk babaya benzer diyorlar, doğru mu sence?"

Şaşkın bakışları beni buldu. "Ne siki-" deyip boğazını temizledi. "Yani saçma bir şey o."

"Bence değil."

"Saçma."

"Kesin senin kopyan olacak," diye somurttum.

"Kim demiş?" Doğrulup kollarımı göğsümde bağladım. "Fena mı işte yavrum? Genlerim güzeldir benim."

Gözlerimi kıstım. "Sana var ya hiçbir şey demiyorum ben."

Resmen benim daha çok sevdiğimi kabul etmişti.

Banktan kalktığımda arkamdan geliyordu. Bir yandan da kahkaha atıyordu. "İyi de sen söyledin."

Savunmasını duyunca başımı çevirip yüzüne öfkeyle baktım. "Sen de dünden razıymışsın kabul etmeye, baksana." Tekrar önüme dönüp daha hızlı yürüdüm. "Hayır yani insan laf olsun diye kabul etmez."

Sözlerim karşısında daha çok güldü. "Bekle beni."

"Beklemiyorum, küsüm sana."

"Çocuk musun da küsüyorsun?"

Arabanın yanına geldiğimizde gözlerimi devirdim. "Belki çocuğum hâlâ?" Arabayı oturup öfkeyle kemerimi bağladım. Kollarımı önümde bağladığımda eğlenen yüz ifadesiyle yerine geçti. "Görüyorsun değil mi babanın yaptıklarını? Nasıl üzüyor beni..." Burnumu çektim. "Ona benzeme anneciğim sen, tamam mı?"

Arabayı çalıştırmak yerine kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti. "Şaka yaptım sadece." Başımın yan tarafını öptü.

"Çocuk musun da şaka yapıyorsun, Vural?"

Yanağımsı öptükten sonra kısık sesle güldü. "Çocuk olmadığımı dün gece yeterince ispatladım diye düşünüyorum."

İması karşısında gözlerim irileşirken dirseğimle karnına vurdum. "Edepsiz."

Dişlerini kulağıma geçirdi. Hafifçe ısırduğunda, "Çok konuşma," dedi ve geri çekildi. Arabayı çalıştırdığında onu görmezden gelip radyoyu açtım. Sevdiğim şarkıcı çıktığında sesini açtım.

"Benimki çıktı."

Vural radyoyu kapattı. "Elin adamı nereden seninki oluyor, Zeynep?"

"Yaa, şarkıları güzel."

"Bu da adamı seninki mi yapıyor?"

Bu hallerine gülerken uzanıp yanağını sıktım. "Kıskandın mı sen?"

Yan gözlerle yüzüme baktı. "Ne alakası var?"

"Çok alakası var," deyip radyoya uzandım ama elimi tuttu.

"Yok, yol boyunca bu işkenceyi çekemem."

Şaşkınca yüzüne baktım. "Sen ne anlarsın müzikten?"

"Aynen güzelim, anlamam ben popüler kültürden falan, sessiz sessiz gidelim işte."

Ağzımın içinde homurdanarak önüme döndüm. Tersinden kalkmıştı bugün. Gözlerim yola kayınca az kaldığını fark ettim. Hastaneye yaklaştıkça içim içime sığmıyordu. Heyecandan mideme kramplar girmeye başladı.

"Acaba cinsiyeti belli midir?"

"Bilmem ki."

Arabayı park ettiğinde hızlı hareketlerle araçtan indim. Vural yanıma gelip elimi tuttu, kalbim çok hızlı atıyordu. Doktorun odasının bulunduğu kata çıktığımızda ellerim terlemişti. Bebeğimin son halini görmek için sabırsızlanıyordum. Acaba hâlâ bezelye tanesi kadar mıydı? Doktorun odası dolu olduğu için boş bekleme alanına geçtik. Hastanın çıkmasını beklerken Vural masanın üstündeki broşürü alıp okumaya başladı. Hamilelikle ilgili bir şeyler yazıyordu. Yazıları okurken yüz ifadesi o kadar ciddiye ki gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Kısa sürede yeni broşüre geçmişti. "Bu iyiymiş," deyip ikinci broşürü çantama attı.

"Ne hakkında ki?"

Bana bakıp rahat bir tavırla, "Hamilelikte cinsellik," dediğinde tükürüğüm boğazıma kaçtı.

"Ciddi misin?" Çantamdan broşürü alıp baktım. Ciddiydi. Bana cevap vermek yerine yeni broşüre geçmişti. "Hepsini okuyor musun gerçekten? Yoksa atlayarak mı bakıyorsun?"

Başını kaldırmadan, "Kocanı hafife alıyorsun," diye konuştu. Cevap vermeden kapı açıldı ve hamile bir kadın tek başına odadan çıktı.

Oturduğumuz yerden doğrulduk. "Cinsiyetini soralım mı?"

"Fark etmez."

"Sormayalım en iyisi," diye atıldım. Şimdi duymaya hazır değildim. Gülümseyerek elimi tutup doktorun odasına ilerledi. Bugün, geçen gün geldiğimiz gibi değildi. Daha sakin ve rahattı. Bunu yüz ifadesinden anlayabiliyordum. Elini daha sıkı tuttum. Bu hali bana güç veriyordu. Bir şeylerin düzeleceğine dair olan umudumun artmasına engel olamıyordum. Sonunda biz de güzel bir aile olabilirdik.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk."

Doktor rutin kontrolleri yaptıktan sonra bebeğin gelişimine bakmak için ultrasona girdim. Jeli karnıma sürdüğünde heyecandan bayılacak gibiydim. Vural'ın gözleri ise benim üstümdeydi. Sessizce beni izlemek dışında herhangi bir tepki vermiyordu. Keşke ben de onun gibi rahat olabilseydim.

"Evet, her şey yolunda görünüyor."

Aniden odayı dolduran ses karşısında elimle ağzımı kapattım. Öyle güçlü bir sestir ki... "Bu onun kalbi mi?"

Ağlamaya başlamam bir iki saniye falan sürmüştü. Karnımda bir canlı vardı.

"Evet, kalp atışlarından anlayacağınız üzere son derece sağlıklı."

Elimle yüzümü kapatıp ağlamaya başladım. Benim bir bebeğim olacaktı. Anne olacaktım. Vural bana doğru eğildiğinde sessizliğini koruyordu. Ağlayarak, "Vural, karnımda bir bebek var," dedim.

Hafifçe güldü. "Evet, ikimize ait bir bebek var ve durumu iyi." Biraz daha ağladım.

"Anne olacağım."

Başıyla onaylayıp sıcak bir sesle, "Çok güzel bir anne olacaksın," dedi.

Sözleri gözyaşlarıma hiç de yardımcı olmuyordu. "Her şeye bu kadar büyük tepki vermem normal mi?"

Doktorun karnımı silmem için uzattığı peçeteyle ıslak yüzümü ve burnumu sildim. Doktor, profesyonel bir şekilde cevapladı. "Normal, şu an hormonlarınız sizi yönetiyor da diyebiliriz."

Yeni yaşlar akarken bebeğimizin ultrason fotoğrafını uzattı. Vural, fotoğrafı alıp bir süre sessizce baktığında çenem titredi. Ondan bir çocuğum olacaktı. Bunu bana aylar önce söyleselerdi alay ettiklerini düşünürdüm. Rüyamda görebileceğim bir şey gerçek olmuştu. Kocam beni seviyordu ve bizim çocuğumuz olacaktı. Doktor toparlanmam için bizi yalnız bırakınca başını kaldırıp bana baktı. Gözlerinde farklı bir parlaklık vardı. Bu parlaklığın adı, umuttu. İçimde yeşeren umudun tomurcukları onda da ekilmişti.

"Bence kız olacak," dediğinde başımı iki yana doğru salladım. Gözlerimden akan yaşların aksine yüzüm gülüyordu.

"Bence senin küçük bir kopyan gibi erkek çocuğu olacak."

"Yine mi aynı konu?"

Karnımı silip üstümü düzelttim. "Doğduğunda görüşürüz."

"Bu akşam yine Servet amcadayız." Telefonu açar açmaz Vural'ın söylediği ilk şey buydu. Direkt konuya girmekte üstüne yoktu.

"Neden?" Daha geçen gün oradaydık.

"Servet amca geldiğimi öğrenince akşam için beni ve Tahir'i çağırdı. Bir de eski tanıdığım biri varmış, gelince görürsün dedi."

"Ben gelmesem mi? Hem yemekte haber vermeden çıktım."

Rahat bir şekilde, "Bir şey olmaz, ben haber vermiştim," dedi. "Hem Eser de gelecek."

Eser'in adını duyunca gözlerim parladı. Onu uzun zamandır görmemiş-tim. "Tamam o zaman gelirim."

"Arkadaşımı kıskanacağım anasını satayım."

Küçük bir kahkaha attım. "Abartma, kardeşim gibi o benim."

"Neyse, birazdan eve gelirim seni almaya."

Vural telefonu kapattığında masadan kalktım. Saatlerdir ders çalışmak-tan gözlerim bulanık görüyordu.

"Fatma abla?" diye seslendim. Salona gittiğimde orada yoktu. Ben de burada kaldığı sürece kullandığı Vural'ın eski yatak odasına gittim. Başını bağlamış uzanıyordu.

"İyi misin?"

Gözlerini açtı. "Başım ağrıyor, migrenim tuttu yine."

Yanına gidip yatağa oturdum. Rengi de solmuştu. "Hastaneye gidelim mi?"

Gözlerini tekrar kapattı. "Yok yok, ilaç aldım, karanlıkta uyursam düzelir."

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Uyusam yeter. Sen niye çağırmıştın beni?"

"Vural, Sevim teyzelere gideceğiz dedi ama sen hastasın, ben en iyisi gitmeyeyim."

Avucunu şakağına bastırdı. "Yok kızım, git sen. Geçer zaten bir iki saate."

Yüzümü buruşturdum. "Aklım sende kalır."

"Böyle yaparsan kötü hissederim, Zeynep. Hadi git sen, konuşmak daha beter yapıyor."

"Ama daha kötü olursan hemen ara bizi."

"Ararım, merak etme."

İstemeyerek odadan çıkıp kapısını kapattım. Odama geçince üstüm-deki şortu ve askılı atleti çıkardım. Dışarı çıkınca sutyen takmak zorunda kaldığım için evden çıkmak istemiyordum. Mutsuz bir şekilde şeffaf askılı

sutyenimi taktım. Askı kısmı bağlanan, koyu yeşil elbisemi giydim. Boyu biraz kısaydı ama çok rahattı.

Saçlarımı düzeltirken kapının sesini duydum. Vural gelmiş olmalıydı. Makyaj aynasının önüne geçip kapatıcıyı göz altlarına sürdüm. Maskarayı sürdüğüm sırada odaya girdi. Ona doğru dönüp gülümsedim.

"Nasıl olmuşum?"

Alnında derin bir çizgi oluştu. "Eh işte."

Sözlerinin aksine gözleri beğeniyle bakıyordu. Dişlerimin arasından, "O zaman senin geldiğin gece giydiğim elbiseyi giyeyim," dedim.

Maskarayı bırakıp dolaba yürüdüğümde, "Vakit yok," diye araya girdi. "Vardır vardır."

Dolabın önüne geçip açmamı engelledi. "Yok dedim, hadi çıkıyoruz."

Ters ters yüzüne baktım. "Eh işte diye burun kıvrıran sendin. Çekil, Vural."

Birbirimize dik dik bakmaya başladık. Kollarımı göğsümde bağlayıp duruşumu dikleştirdim. Yalan söylediğini kabul etmeden geri adım atmayacaktım. Bunu fark edince ofladı. "Tamam amına koyayım, yalan söyledim. Çok güzel olmuşsun, hatta o kadar güzel olmuşsun ki..." deyip üstüme doğru yürüdü. Başımı havaya kaldırıp yüzüne baktım. Elini omzuma uzatıp elbisenin bağladığım kısımlarını tuttu. "Tutup açasım geliyor."

Tam açılacağı sırada uzanıp elini tuttum. "Hani vakit yoktu?" Sesim niye kısılmıştı benim? Boğazımı temizleyip geri adım attım. "Neyse, aldım ben cevabımı."

Ben geri çekilince üstüme doğru geldi. "Hoşuna gidiyor değil mi?"

Sorusu karşısında kaşlarım havalandı. "Ne hoşuma gidiyor?"

Gözleri kısıldığında yüzüme doğru eğildi. "Beni kıskırtmak, sınırlarımı zorlamak."

"Ne alakası var ya?" desem de yalan söylediğimi ikimiz de biliyorduk. En sevdiğim şeylerden biri onu kıskırtmaktı. Bu yüzden dolabımdaki kıyafetlerin çoğu yeşil renkteydi.

"İyi alıştın sen yalan söylemeye."

Arkamı dönüp makyaj masasına doğru yürüdüm. Aynadan ona bakıp sahte bir tatlılıkla, "Ya da sen kafanda kuruyorsun kocacığım," deyip gülümsedim.

Başını bezgince iki yana doğru salladı. "Sen var ya adamı delirtirsin."

Ağzımın içinden, "Seni delirtsem yeter," diye söylendim.

"Duydum seni."

Rujumu sürerken gözlerimi devirdim. Kulağı da her yerdeydi.

Telefonu çalınca eline alıp, "Sonunda," diyerek cevapladı. Odadan çıktığında önemli bir telefon olduğunu biliyordum. Hava akşam serin olduğu için üstüme elbiseyle aynı boy olan hırkamı da giydim. Hazırlığı bitirdikten sonra odadan çıktığımda az daha Vural'a çarpacaktım. Elini belime yerleştirip beni tuttu.

"Kim aradı?"

"Şu Diyar piçi için beklediğim haberdi." Adını duyduğum an buz kesdim. Yüzümdeki korkuyu gören Vural, belimdeki elinin tutuşunu sertleştirdi. "Ben yanımdayken korkmak yok," deyip gözlerime baktı. "Öyle birini kimse görmemiş. Günlerdir araştırıyorum ama yok."

Gözlerimi kırptırdım. "Emin misin?"

Başıyla onaylarken ciddi bir ifadeyle cevap verdi. "Kaç gündür bununla uğraşıyorum, zaten kendisi arananlar listesinde. Öyle elini kolunu sallayarak gezemez."

Haklıydı. Ama yine de korkuyordum işte.

"Eğer gördüğün kişi o it oğluitse, ne yaptıkları ne de buraya gelmesi yanına kalır."

Umarım dediklerine gerek kalmazdı. Çünkü ben adaletimi yargının sağlamasını istiyordum. Öbür türlü aileme zarar verirdi. Bu saatten sonra ne Vural'a ne de bebeğime bir şey olmasını kaldırabilirdim. İçim az da olsa rahatladığı için evden çıkarken diğer günlerin aksine daha iyiydim. Gideceğimiz yer yakın olduğu için yürümeye karar vermiştik. Afraların olduğu eve ilerlediğimizde aklıma gelen ayrıntıyla durdum.

"Yusuf ile top oynuyordu."

Vural, yürümeyi bıraktı. "Bizim Yusuf mu?"

Başım la onayladığımda ayrıntıları hatırlamaya çalıştım. Onu gördüğümde korku beni kilitlemişti. Bu yüzden detayların farkına yeni yeni varıyordum.

"Evet, ikisi top oynarken Fatma ablaya baktım. Tekrar ikisine döndüğümde adam yoktu."

Vural tekrar yürümeye başladığında koluna girdim. "Yusuf'la konuşurum bu akşam."

"Tamam," dediğimde telefonu çaldı. Çıkarıp baktığımda Eser'in aradığını gördüm.

"Efendim?" Bir süre karşı tarafı dinleyip, "Tamam," dedi ve kapattı.

"Ne diyor?"

"Neredeyse burada olurmuş, konum istedi."

Konumu attığında, "Eser'i hangi rüzgâr attı buraya?" diye sordum.

"İstanbul'da işi vardı, dönüşte buraya çağırdım. Birkaç konu hakkında konuşmamız lazım." Bir araba köşeden döndüğünde, "Geldi," dedi. Eser'i o kadar çok özlemiştim ki görmek için sabırsızlanıyordum.

"Beni gördüğüne bu kadar sevinmedin," diye söylendiğinde şaşkınca güldüm.

Ona doğru dönüp parmaklarımın ucunda yükseldim. Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Kıskandın mı sen?"

Sadece omuz silktiği sırada yüzü asıktı. Uzanıp çenesinin altını öptüm. Bu halleri çok tatlıydı. Eser arabadan indiğinde geri çekilip ona doğru döndüm.

Eser'e ellerimi uzartım. "Hoş geldin."

Uzattığım ellerimi tuttuğunda, "Sarılmak yok mu?" diye sordu.

Sahte bir ciddiyetle başımı iki yana doğru salladım. "Kocam kıskanıyor."

Eser kahkahalara boğulduğunda Vural öksürmeye başladı. Uyarıcı bir tonla, "Zeynep," dediğinde gözlerimi kırıştırdım.

"Ne, yalan mı?"

"Ulan Vural Efendi, içinde neler yatıyormuş da hiç çaktırmıyormuşsun." Kolunu omzuma attı. "Görüşmeyeli nasılsın, kara kız?"

Kocaman bir gülümsemeyle karnımı tuttum. "Hamileyim."

Güneş gözlüğünü çıkarıp sırtıttı. "Haberim var. Yalnız," deyip Vural'a döndü. "Sendeki hız da yani maşallah. Hep derdim sessizlerden korkun diye."

Vural uzanıp Eser'in kolunu tutarak omzumdan kaldırdığında uyarıcı bir sesle, "Cıvıma," dedi.

"Zeyno be, bu hep böyle ciddi mi?"

"E huylu huyundan vazgeçmiyor, Eser'im."

Afra kapıyı açtığında üçümüz de ona doğru döndük. "Hoş geldiniz."

Yanına gidip sıkıca sarıldığımda ne kadar zayıfladığını fark ettim. Üzüntüyle geri çekilip solgun yüzüne baktım. "Zayıflamışsın."

Gülümsemeye çalıştı. "İyiym, bu aralar yediklerime dikkat ediyorum." Fazla kilosuna olmayan biri olduğu için dediklerine pek inanmasam da üstelmedim. "Hoş geldiniz Vural abi, babam bahçede sizi bekliyor."

Birlikte arka bahçeye geçtiğimizde balık kokusunu alınca yüzümü buruşturdum. Midem böyle olur olmadık yerlerde bulanıyordu. Burnumdan koku almamaya çalıştığımda Servet amca ve daha önce görmediğim bir adam ayağa kalktı.

Vural şaşkınlıkla, "Sancak," dediğinde Servet amcanın yanında duran genç adam gülümsedi.

Servet amca Vural'a sarılıp, "Beğendin mi sürprizi?" diye sordu.

Vural geri çekilip Sancak'a döndü. Ona sarılırken, "Uzun zaman oldu," dedi.

Sancak da Vural'ın boylarında, esmer, kalıplı bir adamdı. Saçları kısıydı, yüzünde ise birkaç günlük sakalı vardı. Gözleri ise mavi-yeşil karışımı bir renkti. Kocam kadar olmasa da yakışıklı adamdı.

"Nasılsın kardeşim?"

"İyiym, sen nasılsın? Evlenmişsin diye duydum."

Vural geri çekilip bana doğru geldi. Elini belime yerleştirip, "Eşim Zeynep," dedi. "Zeynep, Sancak Erkuran, eski bir arkadaşım."

Elini bana uzatınca uzanıp elini sıktım. "Tanıştığıma memnun oldum."

"Ben de," dedi. Eser de ona sarıldı. Anlaşılan o da tanıyordu.

İşle ilgili bir bağlantılarının olduğunu düşünmeye başlamıştım ki Servet amca cevabı verdi. "Tüm askerlerimi severim ama Sancak'ın yeri ayrıdır."

Sancak başını eğerek, "Sağ olun komutanım," dedi.

Erkekler masaya geçtiklerinde Tahir de gelmişti. Servet amca ona bakıp, "Seni kim çağırdı lan?" dedi.

Tahir'in gözleri irileşirken Vural araya girdi. "Sen dedin ya komutanım, o tamirci bozuntusunu da getir diye."

Memnuniyetsiz bir tavırla, "Öyle mi dedim?" diye sordu.

Tahir ecel terleri dökerken Vural konuyu değiştirmek adına onu da Sancak'la tanıştırdı. Ben de yardım etmek için mutfığa geçtim. Sevim abla beni görünce gülümsedi. "Hoş geldin kızım, nasıl gidiyor hamilelik?"

"İyi gidiyor Sevim teyze, bulantılarım azaldı çok şükür."

"İyi iyi. Bir aya geçer gider inşallah."

Masanın üstündeki mezeleri aldığımda Afra da mutfağa gelmişti. Bardakları hazırladığında iki tabağı alıp bahçeye geçtim. Servet amca elini Sancak'ın omzuna yerleştirdi. "Bu dünyada bir Vural'a güvenirim bir de Sancak'a. Oğlum da size benzer inşallah."

Tahir, iyice bozulmuştu.

"Sancak gelse kızımı bugün istese, düşünmem veririm. Tabii kızımın da gönlü olmalı."

Tahir aniden ayağa kalktı. "Ben lavaboya gideyim." Altdudağını ısıtıp arkasından baktım. Bu kötü bir darbe olmuştu.

"Ama işte bu keratanın da kalbi dolu."

Sancak kıpırdanıp rahatsız bir şekilde, "Yok komutanım öyle bir şey," dedi.

Servet amca güldü. "Kamufajına sakladığın fotoğrafa gizli gizli baktığını görmüyorum sanki."

Sancak, boğazını temizledikten sonra masadaki bardağı alıp bir yudum aldı. "Komutanım..." deyip sustu.

"Her yiğidin bahtına bir güzel düşermiş, utanma bundan koçum."

"Öyle değil," deyip tekrar sustu. Ama gözlerinden belliydi, derin bir hasretin izleri vardı orada. Aşk mı bilmiyordum ama hasret doluydu. "İmkânı olmayan bir şey işte."

Sesinde bunun acısını net bir şekilde hissetmiştim. Anlaşılan bahtına düşen güzel, gönlünü de ele geçirmişti.

"Bir gelişme yok mu o konu hakkında?"

Vural'ın sorusuyla beraber başını iki yana salladı. "Kaç yıl oldu ama karşısına bile çıkamadım."

Cevabı içime oturmuştu. "Böyle olmaz, geç karşısına konuş artık."

Sancak içli bir nefes aldı. "Eğer ikimize dair bir umut olduğunu bilseydim," derken gözlerinde acı bir kabulleniş vardı. "Bir an bile beklemezdim."

Servet amca onaylamayan bir ifadeyle ona bakıyordu. "Yanlış yapıyorsun evlat, konuşmadan kendi kafanda neyin hükmü bu?"

Servet amcaya katılıyordum. İnsan sevdiği için çabalamak zorundaydı. Kabullenmek en kolay yoldu. Ama bazen de tek yol oydu.

Sancak sessiz kaldığında konu kapanmıştı. Mezeleri masaya bıraktıktan sonra bahçeden çıktım. Mutfaka girecektim ki Afra'nın odasından gelen

sesleri duydum. Biraz yaklaşıncı Tahir'in, "Bir şans daha veremez misin?" diye sordüğünü duydum. "Köpek gibi pişmanım be, Afra."

"Değilsin, Tahir. Kendini de beni de kandırma."

Afra'nın annesi mutfaktan çıkınca telaşla, "Afra, buldun mu hırkayı?" diye seslendim.

"Ne hırkası kızım?"

Sevim teyze bahçeye ilerlerken, "Üşüdüm de ondan," diye geçiştirdim. Afra odadan çıktığında neyse ki annesi çıkmıştı. Kolunu çimdikledim. "Az daha annen duyacaktı."

"Tahir yüzünden hep. Çekti aniden odama."

Mutfağa geçtiğimizde eliyle yüzünü yelpazeledi. Kalan tabakları alıp bahçeye geçtiğimizde Servet amca kendi elleriyle yaptığı ızgara balıkları tabaklara yerleştiriyordu. Erkekler yanında rakı içecekti.

"Afra, biz mutfakta yesek olur mu? Bu koku beni mahvetti."

"Çok iyi olur, hem Tahir'le aynı ortamda olmak bana iyi gelmiyor."

İkimiz mutfağa geçtiğimizde ben sadece sarma yedim. Doğuma kadar balık yiyebileceğimi sanmıyordum. O kokuyu kolay kolay unutamazdım. Afra da keyfi olmadığı için pek bir şey yemedi.

"Babam bende bir gariplikler olduğunu anladı sanki. Sürekli *neyin var* diye soruyor."

"Tahir olduğunu öğrenirse bir şey der mi?"

Derin bir nefes aldı. "Hiç bilmiyorum."

"Bir gelişme var mı?"

Başını iki yana doğru salladı. "Yok, olmasını da istemiyorum zaten. Yapamayız biz." Uzanıp elini tuttum. Dili başka, gözleri başka söylüyordu. Gülümsemeye çalışıp, "Geçer ya," derken beni mi yoksa kendini mi kandırıyordu? Bilmiyordum.

"Abla." Afra'nın küçük kardeşi Esra koşarak yanımıza geldi. "Babam çağırıyor."

Afra ayağa kalktığında Esra bana dönüp esnedi. "Uykun mu var?"

Başıyla onaylayınca kalkıp elini tuttum. "Hadi gel, seni yatağına götürürelim."

Esra'yı odasına götürüp yatağına yatırdım. Çok tatlı bir kızdı. Eğilip yanağını öptüğümde, "Senin çocuğun mu olacak?" diye sordu.

Şaşkınca, "Sen nereden biliyorsun?" diye sorduğumda güldü.

"Annem söyledi, Vural abiyle ikinizin bebeği olacakmış." Üstünü örtüp iç geçirdim. Bu mahallede haberler küçük büyük ayırt etmeden herkese yayılıyordu.

"İnşallah olacak."

"Ben tek uyuyabilirim, git sen."

Eğilip tekrar yanağını öptüm. "Tatlı rüyalar."

Odadan çıkıp bahçeye doğru yürüdüm. İçeri geçmeden kapıda durup etrafa baktım. Yemekler bitmişti ama masa toplanmamıştı. Servet amca elindeki sazla Vural'a dönmüştü.

"Hadi evlar, güzel bir türkü söyle de kulaklarımızın pası silinsin, sesini özlettin."

Kollarımı önümde bağlayıp sırtımı kapının pervazına yasladım. Vural'ın sesini ben de çok özlemiştim. Onu dinlemeyi gerçekten seviyordum. Servet amca çalmaya başladığında Vural elindeki kadehi dudaklarına yaslayıp büyük bir yudum aldı. Bu gece biraz hızlı gidiyordu. Bakışları bir an bana kaydıığında gülümsedim. O da gözlerimin için bakarak söylemeye başladı.

"Karadır kaşların, ferman yazdırır,

Bu dert beni diyar diyar gezdirir.

Lokman Hekim gelse, yaram azdırır,

Yaramı sarmaya yar kendi gelsin."

Öyle yanık ve güzel bir sesi vardı ki derinden etkiliyordu beni. Gözlerimin dolmasına engel olamadım. Elindeki kadehi bana doğru kaldırdığında hüznle gülümsedim. Rakısından büyük bir yudum daha aldı ve devam etti.

"Karadır kaşların, benzer kömüre,

Yardan ayrı düşmek, zarar ömre.

Kollarımdan bağlasalar demire,

Kırarım demiri, kaçarım yâre.

Ormanların gümbürtüsü başıma vurur,

Nazlı yârin hayali karşımda durur."

"İçimizi yaktın be, Vural'ım."

Doğrulup gözlerimdeki yaş sildim. Mutlu olduğum zamanlarda bile beni ağlatmayı başarabiliyordu. Onlara doğru ilerlediğimde Eser'in

* Fatih Kısaparmak - Karadır Kaşların.

ifadesinin dağıldığını gördüm. Onu daha önce hiç bu kadar dertli görmemiştim. Dokunsam ağlayacak gibiydi.

"İyi misin?" Sorumu duyunca başıyla onaylayıp kadehi kafasına dikti. İyi değildi. "Ceyda nasıl?" diye sorarken sesim tereddütlü çıkmıştı. Bir tuhafılık vardı.

Gözleri beni bulduğunda gözlerinin alev alev yandığını gördüm. "Bana Ceyda deme. Doldur, Vural."

"O neden?"

Üstüne gittim çünkü Ceyda'yı ne kadar çok sevdiğini biliyordum. Yenilenen kadehinden büyük bir yudum aldıktan sonra cevap verdi. "Çünkü artık öyle biri yok. Adını anmayın onun."

Olay tahmin ettiğimden daha büyüktü. Eser, Ceyda'yı bu kadar çok seerken nasıl böyle konuşabiliyordu anlamıyordum. Bu konuyu eve gidince Fatma ablayla konuşacaktım. Gözlerim bu defa Tahir'e kaydı. En az Eser kadar kötü görünüyordu. Sancak ise onlara oranla daha sessizdi ama gözleri uzaklara dalmıştı.

"Vural abi ya, tek bir türküyle hepimizin içinden geçtin."

Bunları söyleyen, gözlerindeki yaşları silmeye devam eden Afra'ydı. Kimseye bakmadan içeri geçtiğinde, Tahir arkasından gidecek gibi oldu ama Vural kolunu tuttu. Ayakta olduğum için sadece ben görebilmiştim. Tahir ellerini sıkarak geri otururken Servet amca daha neşeli bir şeyler çaldı. Neyse ki ortamdaki hava dağılmıştı. Erkekler kadehlerini yenilerken biz de başka bir masada oturuyorduk.

"Babam olmasa bir kadeh de ben gömerdim."

Afra'nın sözlerine güldüm. "İzin vermiyor mu?"

"Yok ondan değil de içersen saçmalarım falan, gerek yok." Ben de içince dağıtanlardandım. Bu yüzden onu anlıyordum. "Bu arada, haftaya Gül'ün nişanı var."

"Ne bu acele?"

Omuz silkti. "Gül işte, her şeyi tuhaf."

"Umarım pişman olacağı bir şey yapmaz."

"Annesinin ısrarları da etkiliyor bence onu." Afra haklı olduğu için bir şey demedim.

"Fatma niye gelmedi, Zeynep?"

Sevim teyzeye bakıp, "Başı ağrıyordu," dedim.

"Ne hoş bir kadın, çok sevdim onu."

İçten bir şekilde gülümsedim. Fatma ablam bir taneydi. Biz sakın sakın oturup sohbet etsek de erkekler biraz dağıtmıştı. Genelde Vural bu kadar çok içmezdi, bu yüzden şaşırmıştım.

Yanlarına gittiğimde bana bakıp gevşek gevşek gülümsedi. "Karım," deyip belime sarılarak beni kendine doğru çekti. Toplum içinde bu kadar temasta bulunan bir adam olmadığı için şaşırsam da bozuntuya vermedim.

"Ne kadar içtin hayatım?"

Altdudağını büktü. "Birkaç kadeh sadece."

Elimle alnına düşen saçlarını düzelttim. "Hadi kalkalım bence."

Tahir ve Sancak haricinde diğerleri dağıtmıştı.

"Servet amca, Sancak bizde mi kalsa?"

"O niye lan?"

Tahir, boğazını temizledi. "Evde genç kız var, hoş olmaz."

Servet amcanın kaşları çatıldı. "Niye olmasın?"

"Haklı komutanım, ben Tahir'de kalayım bu gece. Küçük yer, laf söz olmasın. Zaten yarın yolcuyum."

"Kendin diyorsun işte oğlum, yolcusun. Otur oturduğun yerde."

"Servet amca, millet laf eder diye dedim ben."

Servet amca, Tahir'e ters ters baktı. "Etmez, merak etme sen."

Tahir'in kıskançlığı devam ediyordu. Afra içeride olduğu için bunları duymamıştı. Vural yerinden kalktığında, Sancak onun koluna girdi. Tahir de Eser'in koluna girdi. Eve kadar ikisini sürüklemek zorunda kalacağımız için Tahir'in arabasına geçtik. Vural beni kolunun altına alıp arka koltuğa geçmişti. Eser de diğer tarafında oturuyordu. Yüzünü saçlarımin arasına gömüp derin bir nefes aldı.

"Güzel karım benim."

Vural'ın sarhoş halini gittikçe sevmeye başlıyordum. "Güzel miyim gerçekten?"

Başını salladı. "Hıhım. Çok güzelsin hem de."

Elimi yüzüne yerleştirip yanağını okşadım. "Hep böyle olsan keşke."

İyice sokulduğunda az daha düşecektim. Sırtım arabanın kapısına yapıştı. Eser'e bakmaya çalıştım ama uyuyor gibi görünüyordu. Ev yakın olduğu için araba kısa sürede durdu. Sancak geldiğinde Vural'ı arabadan çıkardık. Beraber eve geçtiğimizde Eser'i koltuğa yatırdılar.

"Vural'ı yukarı çıkaralım."

"Ben kendim çıkarım," dese de ayakta zor duruyordu.

"Çıkamazsın," dediğinde yüzünü buruşturdu.

"Sarhoş değilim ben."

"Tamam, değilsin," deyip koluna girdim. Beraber basamaklardan çıktığımızda Tahir ve Sancak birlikte evden çıktılar. Olması gerekenden daha uzun sürede merdivenlerden çıkmıştık. Üstümü değiştirmek için geri çekelecektim ki elleriyle belimi tutup hareket etmemi engelledi.

Yüzüme bakıp çenesini karnıma yasladı. "Hem güzel hem de hamile."

"Sarhoşsun resmen."

Beni duymazdan gelip güldü. "Ne güzel hamile kaldın ama sen. Hamile karım." Gevşek gevşek söylediği sözler ağzımı açıkta bırakmıştı.

"Sen iyice edepsiz bir şey oldun."

Ellerini elbisemin kol kısmına uzattı. İpini tutup çektiğinde elbise bol-
laşarak düştü. Vural elbiseyi çıkarıp belirginleşen karnıma baktı. Dudakla-
rını bastırıp öptüğünde nefes almayı bırakmıştım. Böyle yaparsa ağlardım
ama ben.

Alnını karnıma bastırıp, "Babacığım," dediğinde kalbim yerinden çık-
cak gibiydi. "Annene benze, tamam mı?" Sonra odaksız bakan gözleri beni
buldu. "Sana benzeyecek."

Gözlerim irileşirken gülmemek için kendimi zor tutuyordum. "Nere-
den biliyorsun?"

"Konuştum ben onunla, babasını dinler benim yavrum." Küçük bir
kahkaha attım. Bu adama sık sık içki mi içirseydim acaba? Omuzlarından
tutup onu yatağa iteledim. Bileğimi tutarak beni de yanına çekti. Kolunu
bana sarıp, "Burada kal," diye homurdandı. "Zeynep?"

"Hımm?"

"Bir daha bırakma beni." Aniden sarf ettiği sözler üzerine donup kal-
dım. Vural ise acıyla yıkanan sesiyle konuşmaya devam etti. "Onlar o yan-
gın yüzünden öldüklerinde mahvoldum ama..." deyip duraksadı. Öyle
uzun süre sustu ki devam etmeyeceğini düşündüm. "Bunu söylemekten
utansam da yaşamaya devam edebildim... O zaman sarsıldım ama sen gi-
dince yıkıldım." Sözleri ağır bir taş gibi içime oturmuştu. Ailesini yangında
kaybetmişti... Bunu ilk defa söylemişti. Göğsüm o kadar şişti ki nefes ala-
madım. "Ama sen gidince yapamadım. O yüzden..."

Boğazım düğüm düğüm olmuştu. "O yüzden mi evi yaktın?"

Sadece, "Sensiz yapamazdım," dedi. Ve o gecenin eksik kalan taşları, büyük bir gürültüyle yerine oturdu ama çıkan sesi kimse duymadı.

Vural, o gün onları seçtiği için ölmek istememişti. O gün ben gittiğim için o yangını başlatmıştı. Ona aynı acıyı bir kez de ben yaşatmışım. Vural, geçmişinin ateşinde benim yüzümden yanacaktı.

"Ben de sensiz yapamam," diye fısıldadığımda sesim boğuk ve titrekti.

Derin bir nefes aldı. "Canımdan çok sevmişim ben seni."

Acı bir şekilde gülümsedim. Sözleri, zamanında kalbime açtığı yaraları kapatıyordu.

"Biliyorum," diyebildim.

Beni canından çok sevdiğini artık net bir şekilde biliyordum.

9. BÖLÜM

KORKUNUN PENÇESİNDE

Vural ve ben, kimin yakıtığını artık bilmediğim ve gittikçe çoğalan bir ateşin içinde yanıyorduk. Çoğu zaman acıtan bu ateşin sönmemesi için kimi zaman yanmış, kimi zaman ise yakmıştım. Çünkü o ateşin orta yerinde onunlaydım, bu yüzden gerisi önemli değildi. O ateş, onu az daha benden alacak olsa da bu durum böyleydi. Kalbimin en derinlerine kadar sıızan bu hislerin kökleri, kendinden başka her şeyi ezip geçecek kadar güçlüydü.

Yanağımda dokunuşunu hissettiğim sırada düşüncelerim yüzünden uyku ve uyanıklık arasındaydım. Burnunun ucunu yanağımdan boynuma doğru kaydırduğunda mırıldandım. Hafifçe güldüğünde nefesi boynuma çarptı. "Uykucu."

Gözlerimi açmaya çalışırken, "Uyumuyorum ki ben," diyerek somurttum. "Ders çalışıyordum."

En son masada ders çalışıyordum aslında. Sonra gözlerim ağırlaşmaya başlamıştı. Başımı masaya yaslayıp birkaç dakika gözlerimi dinlendirecektim sadece. Ama gözlerim açılmayı reddediyordu.

"O dediğin yarım saat önceydi."

"O kadar oldu mu?" Gözlerim yarım yamalak açılırken beni gülen gözlerle izleyen Vural'a baktım.

Burnumun ucuna ufak bir fiske vurdu. "Kalk hadi, her yanın tutulacak sonra."

Başımı masadan kaldırdığımda ensemin köküne saplanan acıyla yüzümü buruşturdum. Elim boynuma yerleştirip kaskatı kesilen damarları ovdum. "Tutulmuş bile."

Sessizce arkama geçip ellerini boynumun kenarlarına yerleştirdi. Uzun parmaklarını tenime bastırıp tutulan kaslarıma basınç uyguladı. "Kendini bu aralar fazla yoruyorsun."

Parmakları ustaca hareket ettiğinde gözlerimi kapatıp kendimi dokunuşuna bıraktım. "Pazartesi günü derslane açılıyor, konuları önden bitirmeye çalışıyorum."

Başparmağını düğüm düğüm olan bir damara bastırınca inledim. Hafif bir kuvvet uygulayarak o kısmı ovmaya devam etti. Başımı öne doğru eğdim. Çok iyi hissettiriyordu. Eğilip sıcak dudaklarını enseme bastırduğunda kalbimin göğsüme uyguladığı basınç şiddetlendi. Dudaklarım yukarı doğru kıvrılırken bir kez daha aynı bölgeyi öptü. "Bu kadar yorulman hoşuma gitmiyor." Doğrulduğunda başımı ona doğru çevirdim. Somurtkan ifadesiyle kolundaki saate bakarak iç çekti. "Çıkmalıyım."

Başımı elime yaslayıp onu izledim. Üstünde beyaz bir gömlek vardı, kollarını dirseklerine kadar katladığı için esmer teni açıkta kalmıştı. Boştaki elimi kolundaki belirgin damarların üstüne yerleştirip hafifçe gezdirdim. Parmağım damar hattını takip etmeye başladı. "Yine mi?"

Son birkaç gündür sürekli İstanbul'a gidiyordu. İşle ilgili olduğunu tahmin etmek zor değildi. Başıyla onayladığında elimi eline doğru kaydırardım. Elim, büyük elinin üstünde küçücük kalmıştı. Vural, elimi tutup dudaklarına doğru götürdü. Gözleri gözlerimdeydi. Ufak bir öpücük bıraktığında, "Erken gelmeye çalışırım," dedi.

Başımla onaylayıp ayağa kalktım. Aniden hareket ettiğim için başım dönmüştü. Öne doğru sendelediğimde kolunu belime sardı. Etraf bir an için kararmıştı. Başını eğip yüzüme baktı. Yeşil gözlerinin içine endişe oturmuştu.

"İyi misin?"

Ufak bir nefes alırken başımla onayladım. Elimini göğsüne yerleştirip, "Aniden hareket ettiğim için başım döndü," diye açıkladım. Elini biraz aşağı kaydırınca, üstümdeki tişört kısa olduğu için çıplak tenime temas etti.

"Bu aralar sık oluyor bu durum." Başparmağı sırtımı hafifçe okşamaya başladı.

"Hamilelikten dolayı olmalı." Sesim mırıltı gibiydi. Dokunuşları tüylerimi diken diken yapıyordu. Avucunu bel boşluğuma bastırınca bedenimin üst kısmı göğsüyle bütünleşti. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda fazlasıyla yakındık. Kalbimin göğsüme uyguladığı baskı arttı. Bu aralar işleri çok

yoğun olduğu için onu doğru düzgün göremiyordum bile. Yüzüne özlemle bakarken yeşil gözlerinin içinde beliren hisleri, göğsümün içinde büyüttüm.

"Böyle güzel bakma," diye fısıldadı bakışlarından habersiz bir şekilde. Yüzüme doğru eğilince sıcak nefesi, dudaklarıma çarptı. Boştaki eliyle çenemi hafifçe tutup başımı geriye doğru attı. Yüzünü biraz daha eğince dudaklarımızın arasındaki mesafe iyice azaldı. Dudaklarıma doğru, "Öpesim geliyor sonra," dediğinde ağzımın içi kupkuru olmuştu. *Biliyor musun, benim de...*

Başımı yana doğru yatırdım. "Öpsene." Kısık bir sesle verdiğim cevap üzerine sertçe yutkundu ve belirgin olan âdemelması hareketlendi. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattığımda gözlerinin renginin koyulaştığına anbean şahit oldum. Bunu fark etmek içimdeki ateşi alevlendiriyordu. Parmakları çenemdeki tutuşunu sıkılaştırdı. Neredeyse dudaklarımız birbirine değmek üzereydi.

"Beni kışkırtmak hoşuna gidiyor."

Öyle olduğu için cevap vermedim. Sessizliğim, istediği cevabı ona veriyordu. Göğsünde duran parmaklarım kıvrılırken tırnaklarımı yavaşça göğsüne bastırdım. Göğsü öyle sıcaktı ki üstündeki gömleği hiçe sayarak parmaklarıma kadar sızıyordu. Bedenime bastırduğu bedeninin sertliği, içimdeki hisleri harekete geçirmeye yetiyordu. Karnımda için için yanan kor bir ateş vardı. O ateş yavaş yavaş bedenime sıçrarken dudaklarını aralık duran dudaklarıma sertçe bastırdı. Çenemdeki parmakları tutuşunu sertleştirdiği için hafif bir zonklama vardı. Bu hoşuma giden bir şeydi.

Bana daha yavaş ve yumuşak dokunduğu zamanları sevdiğim gibi sert hareketlerini de seviyordum. Kendini tutamayacak kadar kaybetmesi fazlasıyla hoşuma gidiyordu. Tırnaklarımı göğsüne biraz daha bastırdım. Boştaki diğer elimi de ensesine yerleştirdim. Ayak parmaklarımın ucunda yükselirken dili ağzımın içindeydi. Kanıma sinsice sızan arzu, yakıcı bir sıcaklıkla damarlarımın içinde dolaşıyordu. Elim, parmaklarımın arasında dağılan saçlarının arasına kaydıığında bana doğru bir adım daha attı. Kalçam, çalıştığım masanın kenarına değdi. Dilime dokunan dili, beni cayır cayır yakıyordu. Sadece birkaç dakika içinde bedenime akın eden arzu öyle güçlüydü ki dizlerim titriyordu. Bedenini bana yasladığında karnıma değen sertliğini hissettim. Dudaklarımdan dökülen boğuk inleme beklenmedikti.

Dilimi sertçe emdiğinde bedenimdeki zonklama hızlı bir şekilde kasıklarına sıçradı. Bu daha fazlasını istememe neden olan bir şeydi. Nefesim

soluk borumda tıkanıp kalırken saçlarını hafifçe çekiştirdim. Kalçam masayla buluşunca geriye doğru kaydım ve ona yer açtım. Vural ışık hızında bacaklarımın arasına girmişti. Uyguladığımız güç yüzünden masa geriye doğru kaysa da ikimizin de umurunda değildi. Çenemdeki eli boynuma kaydı. Uzun parmakları boynumu yavaşça sardı, şiddetli atan nabzım parmaklarının ucuna çarpıyordu. İçimdeki ürpertiler bir dalga gibi çarpıyordu bana. Vural ise dudaklarımı büyük bir açlıkla öpüyordu. O beni öptükçe bedenimdeki ateş daha şiddetli yandı. Kasıklarım kadar inmişti şimdi. O sırada diğer eli bacağıma kaydı. Şortun açıkta bıraktığı uyluğumdan başlayarak kalçalarım kadar okşadı. Dokunuşları beni çileden çıkarıyordu. Okşadığı bacağımın üst kısmını bu defa sıkıca tuttu. Dudaklarım doğru inledi ve sertliğini bana biraz daha bastırdı. "Sıcaklığını hissedebiliyorum."

Parmakları boynuma batarken, "İslandın değil mi?" deyip dudaklarımı daha sert öptü. Kalbim göğsümü sertçe dövüyordu. Zaman kavramı dudaklarımızın arasında kaybolurken yavaşça geri çekildi. Sık sık aldığımız nefes sesleri gürültülüydü. Dişlerini altdudağıma batırdı. Uyguladığı baskı, tenimi karıncalandırıyordu. "Kontrolümü yitiriyorum ve bu sadece seninleyken oluyor." Sesi boğuk ve kısıktı. Altdudağıma çekiştirdiğinde konuşamayacak kadar uyuşmuş hissediyordum.

Aklımı başımdan alıyordu. Aklımı o kadar başımdan alıyordu ki çoğu zaman sadece hislerden ibaret oluyordum. Bu hep böyleydi, aklım onun yanındayken beni terk ediyordu. Kapattığım gözlerimi açıp baygınca yüzüne baktım. Onun da gözkapakları yarı örtülüydü. Dişleri dudağıma serbest bıraktığında yerini dili aldı. Isırdığı yeri yavaşça yalayınca nefes almayı bıraktım. Kalbim resmen kulaklarımda atıyordu.

Keskin bir şekilde iç çekti. "Gitmek zorundayım."

Sözlerine rağmen beni tekrar öpmeye başladı. Kollarında eriyordum adeta, bu yüzden ondan başka hiçbir şeyin farkında değildim. Aniden geri çekildiğinde itiraz dolu bir sesle mırıldandım. Vural elini saçlarının arasına geçirip nefes almaya çalıştı. "Yok, biraz daha devam edersek dayanamam."

Arkasını döndüğünde bulanık gözlerle sırtına bakıyordum. Öpüşmenin etkisinden çıkamadığım için biraz sersemlemiştim. Başını geriye atıp tavana bakarken derin derin nefesler aldı. "Zeynep, kurban olayım bakma şöyle." Gözlerimi kırptıştırırken bakışlarımı kaçırdım. "Küçük bir kadınsın ama beni ne hale getirdin. Kendimi tanıyamıyorum, direnç falan kalmadı." İç çekip daha kısık bir sesle, "Sikip attın," dediğini duydum. "Vatan

hainleriyle uğraşmak bile daha kolay anasını satayım." Hafifçe güldüğümde, "Gülme. Kendimi zor tutuyorum zaten," diye söylendi.

Boğazımı temizledim. "Tamam."

Gözlerini kapattı ve sızlanır gibi konuştu. "Konuşma da şu an, sesin bile tahrik ediyor." Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Masadan inip üstümü düzeltirken ona bakmamaya çalışıyordum. "Tamam, sakinim."

Yan gözlerle yüzüne baktım. "Kendi kendine mi konuşuyorsun sen?"

"Delirttin ya beni, ondandır." Sessizce güldüğümde gözlerini kaçırıp elini tekrar saçlarının arasına soktu. "Akşam olmaz bugün."

O kendi kendine söylenirken zil çaldı. "Fatma abla pazardan geldi sanırım."

Kapıyı açmak için odadan çıktığımda Vural da arkamdan geliyordu. "Akşam yemeğine kadar gelmeye çalışırım."

Birkaç gündür neredeyse gece yarısı geliyordu. Sabah da erken çıktığı için onu doğru düzgün göremiyordum bile. "Tamam, yemeğe bekleriz seni."

Kapıyı açtığımda Gül'ün annesi Fulya ablayla karşılaştım. Elinde tuttuğu bir tabak sarma ve fazla tatlı bir gülümsemeyle dikiliyordu.

"Kim gelmiş?" diye soran Vural, kapıya yaklaştı.

"Seni de evde yakaladığım iyi oldu, Vural oğlum." Elindeki tabağı Vural'a uzattığında ben araya girip aldım. "Gül sarmıştı akşamdan." Bakışları beni buldu. "Gebe kadınsın, sen de ye."

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

"Sağ ol, Fulya abla."

"Ne demek oğlum, sen de evladımız sayılırsın. Sarmayı ne kadar sevdiğini bilirim. Gül de bilirsin güzel yapar, sana da getireyim dedim."

Tabağı yere atmamak için kendimi zor tutuyordum. Vural nereden biliyordu onun sarmayı güzel yaptığını ya? Gözlerim öfkeyle kısıldı.

"Gül nasıl? Nişan tarihi belli mi?" Ters ters Vural'a baktım. O kızın adını ağzından duymaya bile katlanamıyordum ben. Vural da sanki inadına onunla ilgili sorular soruyordu.

"Ben de onun için geldim. Duymuşsunuzdur, akşam nişan var. Siz de gelin."

"Vural'ın işi var, gelemmez," diye atıldım.

"Öyle mi? O zaman sen gel."

"Ben mi?"

"Evet, çok hazırlık yaptık. Kızımın mutlu gününde yanında olun."

Sanki nispet yapar gibi konuşuyordu. "Yok, ben gelemem."

"Niye kız, bir şey oldu da haberim mi yok?"

Yüzündeki sinsi tavır ne niyetle bu soruyu sorduğunu ele veriyordu. Duruşumu dikleştirdim. "Ne olabilir ki?"

Soğuk bir sesle verdiğim cevap üzerine sahte bir kahkaha attı. "Yok anem, yanlış anladın. Neyse, akşam gelmezsen vallahi darılırım, Afra'yla beraber gel mutlaka, bekliyorum."

Kadından sahtelik akıyordu. Eğer gitmezsem kesin kıskandığımı da düşünürdü bu. "Gelmeye çalışırım."

"Tamam, bekliyoruz. Neyse, gideyim ben."

Fulya abla arkasını dönünce kapıyı kapattım. Vural yüzüme bakarken, "İşim var Zeynep Hanım, öyle mi?" dedi. Elimde tuttuğum tabaktan sarma aldığımda gözlerimden artık ateş çıkmaya başlamıştı.

"Onu yersen seni koltukta uyuturum, hem de on gün boyunca." Elinde tuttuğu sarmayı açık ağzına götürmek üzereyken donup kaldı. Uzanıp sarmayı aldım. "Sarmayı çok severmiş de Gül Hanım çok güzel yaparmış da! Sen de bunu bilirmişsin, öyle mi?"

"Yok kızım, nereden bileceğim ben sanki? Kuru iftira."

Ters ters yüzüne bakarken mutfığa gittim. "Sen elin kızının yaptığı sarmaları mı seviyorsun, Vural?"

"Zeyno'm abartma, yok öyle bir şey."

Alayla güldüm. "Sırf Akif'in yanına oturdum diye adamın üstüne kaynar çay döken sendin, bana abartmaktan bahsetme bence."

Anında, "Aynı şey mi?" diye diklendi. "Hem yanlışlıkla olmuştu."

"Külahıma anlat sen onu." Ona doğru hışımla döndüm. "Doğru, aynı şey değil, ben sonuçta onun yaptığı yemekleri çok severek yemiordum." Tabığı masaya sertçe bıraktım. "Hayır yani sana ne Gül'ün nişanından? Niye soruyorsun anlamıyorum ki!" Kollarımı göğsümde bağladım.

"Merak ettim sadece."

"Etme!" diye parladım. "Mümkünse o kadına ve kızına dair hiçbir şeyi merak etme." Konuşmak için ağzını araladığında, "Bir de sarmayı yiyecektin, inanamıyorum sana," diye kızdım. Bana doğru yürümeye başlayınca elimi kaldırdım. "Hiç gelme yanıma, git o kızın sardığı sarmaları ye sen."

Gözlerini devirdiğinde ona sırtını dönüp mutfaktan çıktım. "Ya ben soran dilimi sikeyim, merak eden aklıma sokayım ya."

Merdivenlere yöneldiğimde, "Erken de gelme sakın!" diye seslendim.

"Ulan geleni si- tövbe estağfurullah ya! Gelmem, merak etme."

"Gelme," diye çemkirirken bir yandan da kendi kendime söyleniyordum. "Anlamıyorum, Vural'ın ne işi var nişanda? Bir tabak sarmasını da almış gelirken, şaka gibi."

Odama geçip telefonu aldım. Afra'yı aradığımda kapı sesi duydum. Vural çıkmış olmalıydı. Balkona geçip aşağı baktığımda Afra telefonu açtı.

"Efendim?"

"Gül'ün nişanı varmış akşam."

Vural, arabasının kapısını açmadan önce kafasını kaldırıp bana baktı. Başıyla selam verirken dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Kafamı çevirip içeri girdim.

"Evet, annesi aradı dün, bizi de çağırdılar."

"Az önce bizi de çağırdı."

"Gidecek misiniz?"

Sıkıntıyla ofladım. "Ben geleceğim."

Ufak bir kahkaha attı. "Eğlence var desene."

"Sorma sorma. İşin yoksa kahveye gelsene bana."

"Olur, gelirim ama soğuk kahve istiyorum."

Telefonu kapatıp odamdan çıktım. Akşam ne giyeceğimi düşünürken mutfığa geçtim. Masadaki sarmalara kısık gözlerle baktım. "Bakalım nasılmış o kadar övülen sarmalar."

Bir tane yediğimde yüzüm iyice asıldı. Kadın abartmayı seviyordu. O kadar da güzel değildi. Hem ben daha güzelini yapardım. Dolaptan soğuk kahve için süt ve buz çıkardım. Granül kahveyi de çıkararak, kısa sürede kahveleri hazırlayıp dolaba attım. Tam o sırada kapı çaldı. Malzemeleri rezgâhın üstüne bırakıp kapıya ilerledim.

Afra, elindeki telefonla kapıda bekliyordu. "Selam aşko," diyerek içeri girdi.

"Hoş geldin."

Elini belirginleşen karnıma yerleştirdi. "Sana da selam, *Junior Alazoğlu*." Meraklı gözleri beni buldu. "Cinsiyeti belli olmadı mı?"

"Olmuştur belki ama bu aralar kontrole gitmedik."

Beraber içeri girdiğimizde, "Kesin kız olacak, hissediyorum ben," dedi.

"Sağlıklı olsun da cinsiyeti önemli değil."

"Büyük bir bardak soğuk su ver bana, içim kavruldu. Hava çok sıcak, şaka gibi." Mutfığa girdiğimizde Afra'ya su doldurdum. "Aa, sarma varmış. Çok severim." Sarmayı ağzına attığında suyu uzattım. "Ne güzel yapmışsın kız, ellerine sağlık."

"Abartma Afra, o kadar da güzel değil." Şaşkınca gözlerini kırptırıp suyunu içti. "Ben yapmadım ayrıca. Hem ben yapsam çok daha güzel olurdu."

"Valla bilemem ama bunu kim yaptıysa güzel olmuş."

Yüzümü astım. "Al ye hepsini o zaman."

Omuz silkti. "Olur, yerim."

Neyse, en azından yiyecek biri çıkmıştı. En kısa sürede daha güzelini yapardım ben.

"Kim yapmış peki?"

"Gül," deyip somurttum.

Cevabımı duyunca kahkaha attı. "Anlaşıldı senin tavrın. Allah var, gıcaktır falan ama güzel sarma sarar."

"Ay daraldım, ben lavaboya gidiyorum." Gül'ün sarmalarını daha fazla çekemeyecektim. Merdivenlerden çıkarken kapı çaldı.

Afra, "Ben bakarım!" diye seslendi. Lavaboya geçip patlamak üzere olan mesanemi boşalttım. Yarım saatte bir bu duruma geliyordum. Hamilelik iyiydi, güzeldi ama çok zordu. En azından midem eskisi kadar kötü değildi.

Ellerimi yıkarken aşağıdan gelen sesleri duydum. Bu defa gelen Fatma ablaydı. Banyodan çıktığımda mutfığa ilerledim. Gelen sadece Fatma abla değildi. Tahir de onunla beraber içeri girmiş, elindeki poşetleri masanın üstüne bırakıyordu. Afra ise suspus bir şekilde kenara çekilmişti. Ortamdaki hava gergindi ve tek konuşan Fatma ablaydı.

"Fiyatlar iyice artmış. Şu kadar şeye dünyanın parası gitti."

"Sağ ol ablam, yoruldun sen de."

Gözleri bana kaydı. "Yok kızım, bilirsin severim pazarları. Hem yolda Tahir'i gördüm, o da yardım etti sağ olsun."

Tahir, hafifçe gülümsemek dışında tepki vermedi.

"Çok terledim, ben bir duş alayım." Fatma abla mutfaktan çıktığında üçümüz kalmıştık.

"Malzemeleri yerleştirmeme yardım eder misiniz?" İkisi de tek kelime etmeden poşettekileri çıkarmaya başladılar. "Ben bir telefonuma bakayım, Vural arayacaktı."

Uydurduğum bahaneden sonra mutfaktan çıktım. İkisinin biraz yalnız kalmaya ihtiyaçları vardı. Daha sakın bir şekilde iletişim kurmaları, ilişkileri açısından sağlıklı olacaktı. Telefonuma baktığımda arama falan yoktu. Başımı iki yana sallarken biraz telefonda gezindim. *Instagram*'daki hikâyelere baktım bir süre. Daha fazla oyalanacak bir şey kalmayınca tekrar mutfığa girecektim ki Tahir'in sesini duyunca durdum.

"O Sancak denen herifi çok mu seviyor baban?"

"Sevmese eve çağırılmazdı." Afra'nın cevabı üzerine ortamda sessizlik oluştu.

Birkaç saniyenin ardından Tahir konuştuğunda sesi daha kısıktı. "Baban şey dedi o gece, Sancak seni isterse gözü kapalı verirmiş."

Cümlelerin altında yatan acısını iliklerime kadar hissetmiştim. Afra da bunu hissetmiş olmalı ki daha yavan bir sesle cevap verdi. "O, öylesine söylemiştir."

"Senin baban öylesine konuşmaz ki, Afra." Afra ne diyeceğini bilememiş olmalı ki sustu. Bu yüzden Tahir devam etti. "Canım öyle yandı ki..." Derin bir nefes aldı. "Silahını çıkarıp kalbime sıksa bu kadar acıttırdı ancak."

"Tahir..."

"Mahvoldum, sözlerinin ihtimali beni mahvetti. Ben seni canımdan çok seviyorum. Seni bu kadar çok seviyorken o sözleri duymak..."

"Ne dememi istiyorsun ki?" Afra'nın sesi titrek ve yorgundu. "Ne diyeyim şimdi ben sana?"

"Bir şey deme. Sadece..." deyip sustu.

"Sadece ne, Tahir?"

"Sadece yalvarırım onunla evlenme. Dayanamam, Afra. Benimle olmana bile katlanırım ama beni severken başkasının olursan ölürüm ben," diye yakardığında kalbim acıyla sıkıştı. Tahir'in, Afra'yı sevdiğini baştan beri biliyordum ama şimdi ondan bu kadar açık bir şekilde duymak başkaydı. "Yemin ederim ölürüm. Gözümünden bile sakınıyorum ben seni. O yüzden bu saçmalamalarım, kıskançlıklarım. O kadar çok seviyorum ki biri seni, benim gördüğüm gibi görecekti diye kendimi kaybediyorum."

Afra kısık bir sesle, "Yapma böyle," dedi.

"Elimde değil. Sana olan bu sevdamın büyüklüğü benim elimde değil."

Afra cevap vermediğinde konuşmanın bittiğini anlamıştım. Hiçbir şey olmamış gibi içeri girip, "Bitirdiniz mi?" diye sordum. Afra tezgâha yaslanmış ve gözlerini de halının üstündeki bir noktaya dikmişti. Tahir ise ondan iki adım uzak durmuş dikkatle yüzüne bakıyordu.

"Bitiremedik," dediğinde bile bakmaya devam etti. "Değil mi, Afra?"

Sesindeki ima üzerine Afra bakışlarını ona doğru çevirip sessizce yüzüne baktı. Gözlerinden taşan aşka rağmen Tahir'in gözlerine baka baka sustu. Kalbi ona koşsa bile mantığı onu büyük bir güçle durduruyordu. Yaşadığı çelişki, gözlerindeki aşka gölge düşürüyordu.

"Yardım edeyim o zaman," deyip masaya yöneldim.

"Neyse, gideyim ben."

Afra'ya doğru ilerleyecek gibi olsa da kısa bir duraksamanın ardından vazgeçip arkasını döndü. Mutfaktan çıktığı an Afra'nın gözünden dökülen yaşları ise göremedi. Arkasından bakarak ağladığında Afra'ya doğru ilerledim. Islak gözlerini bana çevirdiğinde ona sıkıca sarıldım. Sessiz hıçkırıkları eşliğinde ağlamaya başladı. Hep güçlü durmaya çalışan taraftı Afra. Şimdi kollarımda küçük bir çocuk gibi ağlıyordu. Onu ilk defa bu kadar yenilmiş görüyordum.

Elim sırtında gezinirken, "Benim için bunları yaşamak kolay mı sanıyor?" diye hıçkırdı. "Daha geçen gün Sema teyze oğluma kız arıyorum diye etrafta geziniyordu." Sema teyzenin patavatsızlıkları artık bilinen bir şey olduğu için yorum yapmadım. "Benim de canım acıdı ama gıkımı çıkarmadım. Şimdi böyle şeyler söylemesi haksızlık değil mi?" Geri çekildiğinde gözleri ağlamaktan kızarmıştı. "Onunla olamamanın benim de canımı acıttığını görmüyor mu?"

"Görmese karşına dikilmezdi."

Burnunu çekti. "Salak adam ya, evlenen kim sanki?" Elinin tersiyle gözlerini sildi. "Of ya, ağlamayacaktım ki ben. Geldi, ağlattı ve gitti öküz." Hafifçe gülümsedim. Öfkesinin hedefi kendisi miydi yoksa Tahir miydi pek kestiremiyordum. Ama gözlerindeki ifade yumuşamıştı. "Neyse, kahve içelim. Akşam ne giyecektin? Ben Şeyma'nın düğününde giydiğim elbiseyi mi giysem?"

Afra, genel olarak duygularını neşeli görünümünün arkasına sakladığı için ruh halinin bu kadar hızlı değişmesine şaşırmadım. Ona ayak uydurarak dolaptan kahveyi çıkardım ve aklını dağıtmak için yaptığını bildiğim gevezeliklerini dinledim.

"Gül'ün nişanlıyla tanıştın mı?"

Başını iki yana doğru salladı. "Yok, adamı tanıştırmadı bizimle. Zaten fırsat olmadı ki yeni tanıştı adamla. Dün gece isteme olmuş, bugün nişan."

Bu aceleyi ben de anlamamıştım.

"Garip."

"Onların her işi öyledir. Hem Fulya teyzenin en büyük hayali, kızını iyi bir adamla evlendirmekti."

Burnumu kırıstırdım. "Saçma bir hayal."

"Öyle, Gül'ün aklını evlilikle yıkadı. Umarım pişman olmaz kararından." Boşalan bardağını masaya bıraktı. "Kalkayım ben, ancak hazırlanırım."

Afra'yı yolcu ettikten sonra hazırlanmak için odama çıktım.

"Ne giysem sence, Fatma Sultan?"

"Şu siyah, parıltılı elbisen güzel."

"Yok, o abartılı olur."

"Kırık beyaz olan?"

Elbiseyi çıkarıp baktım. Dizlerimin hemen üstünde biten, uzun kollu bir elbiseydi. Kumaşı kaşkorseydi ve göğüs dekoltesi vardı. "Bu olur."

Yüzüme renk gelmesi için makyaj yaptım. Saçlarımı düzleştirdikten sonra elbiseyi giydim, karnım belirginleşmeye başladığı için elbiseden fark ediliyordu. Hafifçe gülümseyip karnımı okşadım. Bu aralar içimdeki ağırlığı daha net hissediyordum. Onu hissederken bile aklıma Vural geliyordu. Vural demişken... Odamdaki boydan aynanın karşısına geçip elbisenin göğüs kısmını hafifçe aşağı çektim. Ardından fotoğraf çektikten sonra profil fotoğrafım yaptım. Göğüs kısmını tekrar düzeltip yüzümdeki sinsi gülümsemeyle odamdan çıkacaktım ki mesaj sesi geldi. Hızla ekrana baktığımda amacıma ulaşmanın mutluluğunu yaşadım.

Vural: Anlık fotoğrafını atsana.

Zeynep: Ne münasebet?

Vural: O ne demek, Zeynep?

Vural: Atsana fotoğrafını, bakayım nasıl olmuşsun.

Zeynep: Yoo.

Zeynep: Sen git sarma ye, seversin :)

Vural: Ben seni yiyeceğim şimdi.

Zeynep: Çok beklersin.

Vural: İddiasına girelim mi?

Vural: Bence geceye kadar dediğimi yapmış olurum.

Zeynep: Ancak rüyanda görürsün kocacığım.

Vural: Kocacığım diyen dilini yediğimde konuşuruz bunu.

Zeynep: Uyanık haldeyken de mi rüya görür oldun sen?

Vural: Eve gelince rüya dediklerini bizzat yaşatacağım ben sana güzel karım. :)

Vural: Yalvarış seslerini duyana kadar da devam edeceğim.

Vural: İddiayı ileriye taşıyorum, geceye kadar yenilmedik noktayı bırakmayacağım.

“Sapıttı iyice bu,” diye söylensem de kalp atışlarım hızlanmıştı bile. Başımı iki yana doğru salladım. Hamilelikten ötürü olmalıydı. Evet, hepsi hormonlarım yüzündendi.

“İyi misin? Kızarmışsın sanki. Sıcak mı bastı?”

Fatma ablaya bakarken elimle yüzümü yelledim. “Evet, fena bir sıcak bastırdı.”

Tekrar mesaj sesi gelince ekrana baktım.

Vural: Hayallere mi daldın yoksa?

Vural: Sesin çıkmadı.

Zeynep: Susar mısın ya?

Zeynep: Sapık var diye bağıracağım az kaldı.

Sırıtan yüz emojiyi yolladığında telefonu kapatıp çantama attım.

“Tütürü maşallah, çok da güzel olmuşsun. Nazar duası okuyayım sana.”

Mutlulukla gülümsedim. "Gerçekten mi?"

Fatma abla cevap vermek yerine duayı okuyup üflledi.

"Hadi abla, hazırlan çıkalım."

Yüzünü buruşturdu. "Ay yok, ne işim var?"

"Nasıl ne işim var? Yalnız mı bırakacaksın beni?" Dudaklarımı büktüğümde gözlerini devirdi.

"Ne yalnızı kız? Afra da var orada."

"Ya ama sen de gel."

"Yok, tanımam etmem, ne işim var? Hem dizim var benim bu akşam, onu izleyeceğim."

"Lütfen abla ya, çok sıkılıyorum orada. Lütfen lütfen."

Onu ikna ettiğimde hazırlanmak için odasına geçti. Hiç o Fulya ve Sema ikilisini tek başıma çekemezdim. Fatma abla olunca daha dikkatli oluyorlardı. Telefonda gezinirken Fatma ablayı beklemeye başladım. Benim aksime kısa sürede hazırlanmıştı ama saat daha erkendi.

"Hemen çıkmasak mı?" demiştim ki kapı çaldı. Kapıda Afra, kardeşi Esra ve Sevim teyze duruyordu.

"Hadi çıkalım."

"Tamam," deyip içeriden ayakkabılarımı almaya gittim. Ama aradığım topuklu ayakkabılarım ortada yoktu. "Abla sen çık, ben odama bakıp geliyorum."

Fatma abla kapıdan çıktığında önce yukarı kattaki odaya baktım ama orada yoktu. Tekrar alt kata indiğimde Vural ile beraber kullandığımız odaya geçtim. Eşyalarımın bir kısmı burada, bir kısmı yukarıdaydı. Daha çok günlük kullandıklarımı burada tutuyordum. Dolabın içindeki kutuyu görünce uzanıp aldım. Bunu buraya niye koymuştum acaba ben? Ayakkabı kutusuyla beraber arkamı dönmüştüm ki kapı sesini duydum. Anahtar Fatma abla ve Vural'da vardı. Vural gelmeyeceğine göre Fatma abla olmalıydı. Odanın kapısına doğru yürüdüğümde gelen kişi benden önce davrandı ve yanıldığımı anladım çünkü gelen Fatma abla değildi. Şaşkınlıktan irileşen gözlerimle Vural'a bakakaldım.

"Neden erken geldin?"

Sorumu duymazdan gelerek bana doğru ağır adımlarla yürümeye başladı. "Karımla bir konu hakkında iddiaya girmiştik, onu kazanmaya geldim."

Mesajda söylediklerini kastettiğini anlayınca nefesim kesildi. Elimi kaldırdım. "Vural bak sakın, nişan için beni kapıda bekliyorlar."

Dişlerini göstererek sırttı. "Ben beklememelerini, seninle önemli bir konu hakkında konuşacağımız için biraz gecikeceğini söyledim."

Geri geri gitmeye başladım. "Ciddi olamazsın. Hem kızgınlım ben sana," diye soludum. Ama yüzündeki ifade son derece ciddi olduğunu gösteriyordu. Üstüme gelmeye devam etti. "Geceye kadar vaktin vardı ama."

Kalçam yatağın kenarına değince durmak zorunda kaldım. Vural ise tam önümde bir dağ gibi dikildi. Üstüme doğru eğilince yatağa oturmak zorunda kaldım. Vural ellerini iki yanıma yerleştirip kişisel alanımı tamamen işgal etmişti.

"Dayanamadım."

Yüzlerimizin arasındaki mesafe o kadar azdı ki nefesi dudaklarımdaydı. "Ama nişan?"

Yüzünü biraz daha eğdi, dolgun dudakları artık dudaklarıma değiyordu. Dudaklarım tıpkı ağzımın içi gibi kupkuru kesilirken kalbim göğsümün içinde davul gibi çalınıyordu.

"Çok güzel olmuşsun." Dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Yanında değilsem bu kadar güzel olma demiştim."

Ellerimi göğsüne yerleştirdim. Onu itmek için yapmıştım bunu ama göğsünün sertliğini ve sıcaklığını hissedince yapamadım. "Ben..." dediğimde dudaklarıma kapanan dudakları konuşmama engel oldu. Saatler önce yaşadığımız öpüşmenin devamını taşıyordu. Dilimi kavrayıp emmeye başladığında bir elini enseme yerleştirdi ve başımı sabit tuttu. Parmakları saçlarımın arasına kayarken ağzımı araladım.

Bedenimi saran sıcaklığın tanıdık yakıcılığı, damarlarıma kadar nüfuz ediyordu. Ellerim geniş göğsünden pazılarına kaydığında parmaklarım içe doğru kıvrıldı. Kasları o kadar sertti ki parmaklarım içine batmıyordu. Dili ağzımın içinde gezinirken karnımın alt kısmında biriken sıcaklığın kasıklarına doğru aktığını hissettim. Tatlı bir sızı bırakarak yol çiziyordu. Bacaklarımı birbirine bastırma ihtiyacı duysam da orada duran Vural buna engeldi. Ellerini bu defa elbisemin etek kısımlarına doğru kaydırды. Ne yaptığını soramadan yukarı doğru sıyırmaya başlamıştı bile.

Geri çekilmeye çalıştım. "Dur," dedim nefes nefese. "Geç kalacağım."

"Siktir et," dediğinde sesi hırıltılıydı. Elbise hızlı hareketlerle kalçalarından yukarı sıyrıldı. "Kazanmam gereken iddia daha önemli."

Elbise yeri boyladığında titreyen yarı çıplak vücudumla kalmıştım. "Sana inanamıyorum." Omuzlarımdan tutarak beni geriye doğru ittiğinde sırtım yatağın yumuşak yüzeyiyle buluştu.

"Geriye doğru kay."

Onu dinlememem gerekiyordu ama bu ses tonuyla söylediği sözler çok sıcaktı. Yutkunmaya çalışırken kendimi dediğini yaparken buldum. Yatakta geriye doğru kaydığım da dizlerini yatağa yerleştirip üstüme doğru geldi. Kolları ve bacakları iki yanımda duruyordu. Kafesin içindeymiş gibiydim.

"Şimdi... sana neler yapsam?"

Elinin tersini boynuma yerleştirdi, sık sık aldığım nefeslerden örürü eli ni yükselen göğsüme doğru kaydır dı. Hassas ve duyarlı olan tenim diken dikendi. Parmağını kanca gibi sutyenime takıp aşağı çekti, ağırlaş an göğüslerimi serbest bıraktı. Nefesim dudaklarımdan ılık gibi dökülmüş tü. Vural, dudaklarını boynuma yasladı. Derin bir nefes alırken boynuma küçük öpücükler bırakıyordu. Aşağı doğru yavaşça kaydı. Çizdiği ateş hattı kanımın ısınması için yetmişti. Başını biraz daha eğip sıcak nefesini sertleş en göğsüme doğru üfllediğinde ürperdim.

Dilini göğsümün ucuna bastırınca nefesim tılandı. "Vural," diye sızlandım.

"Emmemi istiyor gibiler..." Sesi o kadar boğuktu ki titredim. Sesimi kaybettiğim için konuşamadım. "Bunu yapmamı ister misin?" Ellerimi soba gibi yanan tenine yerleştirdiğimde cevap veremedim. Bir kez daha nefesini üflledi. Altan bana bakarken, "Cevap ver," diye buyurdu.

"Evet," diye fısıldadım. "Evet, lütfen."

Daha güçlü çıkan sesim, kulaklarıma yabancıydı. Ben altında neredeyse çıplaktım ama o gömleğinin düğmesini bile açmamıştı. Bu neden bu kadar sıcak hissettiriyordu? Dudakları göğsüme kapandığında kalbim, göğsümün içinde ters takla attı. Diğer eli boşta olan göğsümün üstüne kapanmıştı. Hamilelikten örürü iyice hassaslaş an göğüslerim, aynı zamanda büyümüş tü, ellerinden taşacak gibiydi.

Diliyle eziyetine devam ederken parmakları diğer göğsümün ucunu yuvarladı. Sırtım yataktan yükselirken boynundaki elimi ensesine kaydırıp başını göğsüme doğru bastırdım. Gözlerim bulanık görmeye başlamıştı. Dudakları diğer göğsümle de uzun uzun ilgilendiğinde ince bir ter tabakasıyla kaplanan bedenim jöle kıvamını almıştı. Aynı zamanda karnımın içinde gittikçe büyüyen bir düğüm vardı. Bu düğüm yüzünden bedenimdeki

her nokta zonkluyordu. Bacaklarım aralanırken Vural'ın dudakları karnıma doğru kaydı.

Hafif şiş duran karnımı öptü. "Kapat gözlerini yavrüm, baban annene ayıplı şeyler yapacak."

Sözlerini duyunca güldüm. "Çocuğumu alet etme."

Bir kez daha karnımı öptü. Elleri göğüslerimden bacaklarıma doğru ağır ağır kaydı. Avuçlarının içinde ateş topları vardı ve dokunduğu yeri yakıyordu sanki. Bacaklarımı aralayıp dudaklarını uyluklarımın iç kısmına kaydırды. Ciğerlerimin içindeki nefes şiddetle boşaldığında, bedenim bir misina gibi gergindi şimdi. Dişlerini hafifçe derime batırıp bacaklarımın iç kısmına doğru kaydı. Karnımın içindeki düğüm gittikçe büyüyordu. Ellerim yatağa kaydığında çarşafı sertçe avuçladım. Nefes almaya çalışıyordum ama hislerim boğazımda düğümlenmişti.

"Of," diye sızlandığımda, "Şşş," dedi. "Her yanını öpeceğime dair söz vermiştim."

Bu eziyetten başka bir şey değildi. Bacaklarımdaki dudakları ağır ağır ayak bileğime doğru kaydı. Gerçekten de dediğini yapacak gibiydi. Aynı işlemi diğer bacağıma da yaptı. Bu kadar yavaş hareket etmesi çileden çıkmama neden oluyordu.

Kıvranırlarımı görmezden gelerek tekrar uyluklarıma doğru çıktı. Dudakları iç çamaşırlarıma kaydığında hareket etmeyi bıraktım. Uzun parmakları iç çamaşırlarımı kenara doğru sıyırdığında cehennem ateşini andıran nefesi ıslak kadınlığıma çarptı. Bedenim kaskatı kesildiğinde ürpertiler çoğalmıştı. Kalbim o kadar şiddetli atıyordu ki göğsüm acıyordu.

"Of!" diye hırıltılı bir sesle konuştu. "Çok güzel."

Dudakları o kısma kapandığında gözlerimi sıkıca yumdum. Dişlerimi alt dudağıma sertçe bastırdım. Hissettirdikleri o kadar yoğundu ki nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Ellerinin altında kıvranmaya başladığımda bir eli tekrar göğsüme doğru çıktı. Sertçe kavradığında dilini yukarı kaydırıp hassas noktama bastırdı. Başımı yatağa bastırdığımda kanım beni küle çevirecek gibiydi. Çok sıcaklamış ve bunalmıştım. Hepsi çok fazla geliyordu. Diğer elini kadınlığıma doğru kaydırды. Oradaki boşluğu gidermek isteyen parmakları içime doğru süzülürken baskı gittikçe artmıştı. Her şey o kadar fazlaydı ki dayanamayacaktım. Göğsümdeki elini bacağıma kaydırdı. Bir bacağıma omzuna attığında dudaklarının hareketleri daha hoyrat ve sertti. İnlerken kulaklarım uğulduyordu.

Çarşafı bırakan elim saçlarına kaydı. Saçlarını avuçladığımda kalçam yüzüne doğru hareket ediyordu. Kendimden geçmeye başladığım için başını o kısıma doğru bastırduğımın bile farkında değildim. Sadece her şey çok fazla... çok yoğundu. Dünyam tersine döndüğünde karnımın içinde kaynayan hisler taşmıştı. Bedenim sarsılırken kaç dakika sürdüğünü bile bilmediğim bir fırtınanın içinde kalmış gibiydim. Her şeyi unutmuştum. Her şey silinmişti. Pelte kıvamını alan bedenim ve gevşeyen bacaklarımla uzanırken Vural'ın boynuma sokulduğunu fark ettim. Son birkaç dakikayı pek hatırlamıyordum. Bir kez daha aklımın beni terk etmesine neden olmuştu. Sertliği kadınlığıma baskı uygularken gözlerimi araladım. Bacaklarımı beline sardığımda hâlâ kıyafetleriyle olduğunu gördüm.

Başını kaldırıp koyulaşan, zümrüt taşlarını andıran parlak gözlerini gözlerime çevirdi. Dudaklarındaki gülümseme üzerine altdudağıma ağızma yuvarladım. "İddiayı kazandım gibi görünüyor."

Başımı yana doğru eğip kollarımı boynuna sardım. "Öyle görünüyor," diye mırıldandığımda zafer dolu bir şekilde gülümsemeye devam ediyordu. "Ödülün ne olacak?"

Sorum üzerine yüzüme doğru eğildi. "Gece ödülümü alacağımdan emin olabilirsiniz."

Onu aniden yana doğru ittim. Hazırlıksız yakaladığım için istediğim gibi sırtı yatakla buluşmuştu. Kucağına tırmanıp oturduğumda genzinden boğuk bir inleme döküldü. Elleri kalçalarımın altına kaydığında ona doğru eğildim. Saçlarım göğsüne doğru dökülüyordu. Göğsündeki ellerimi karnına doğru kaldırdığımda karın kasları kasıldı. Kalçalarımı sıkıca kavrayınca hassaslaşan kaslarım gerildi.

"N'apıyorsun?"

Kışkırtıcı bir sesle, "Ödülünü şimdi vermek istiyorum," diye fısıldadığımda parmaklarım pantolonunun gerilen ağında durdu. Düğmesini açacağım sırada bileklerimi tuttu. Saniyeler içinde tekrar yatağa düşmüştüm. Yüzüme bakarken, "Aceleye gelmesini istemiyorum yavrum, bu yüzden hakkımı beklemekten yana kullanacağım," deyip dudaklarına sert bir öpücük bıraktı. "Şimdi kalk bakalım, yetişmen gereken bir nişan var."

Nişana tam bir saat geç kalmıştım. Vural beni arabayla Gül'ün evinin önüne bıraktığında onun içeri gelmesine izin vermemiştim. Ne işi vardı

Gül'ün nişanında sanki? Gidip Tahir ile takılması daha mantıklıydı hem. Nişanın yapıldığı bahçeye girdim. Gözlerim kalabalığın içinde gezindi, Afra ve Fatma ablayı görünce onlara doğru ilerledim.

"Nerede kaldın, Zeynep?"

Afra'nın yanına oturduğumda ancak soluklanabildim. Yan gözlerle yüzüme baktığında gözleri kısıldı. "Yoksa," deyip kaşlarını havaya kaldırdı. "*Fanfinifon* mu?"

Gözlerim irileşirken omzuna vurdum. "Saçmalama, konuşuyorduk sadece."

Bana inanmayan gözlerle bakıyordu. "Öyle olsun madem."

"Öyle zaten," desem de kıpkırmızı kesilmiştim.

"Yüzükler takıldı sen yokken."

Gül çok yakınım olmadığı için bu ayrıntıya takılmadım. "Sırf Fulya abla laf etmesin diye geldim zaten."

"Vural abi niye gelmedi?"

Afra'nın imalı sorusu üzerine omuz silktim. "Sıkılır o böyle ortamlarda."

Bıyık altından güldü. "Kesin öyledir canım."

Fatma abla bana doğru eğildi. "Damadı pek gözüm tutmadı."

"Neden öyle dedin abla?"

Yüzünde şüpheli bir tavır vardı. "Bilmem, yüzünde meymenet yoktu."

"Ay abla sus, yandaki kadın ters ters bakıyor. Kesin erkek tarafı, duydu seni."

Afra'nın sözleri üzerine çaktırmadan kadına baktım. Durmuş dikkatle bizi izliyordu. Göz göze geldiğimizde orta yaşlardaki kadın ayağa kalkıp bize doğru ilerledi. "Bize doğru geliyor. Kesin duydu," diye fısıldadım.

"Sessiz söyledim, duymamıştır."

Kadın gelip yanımızda durdu. "Merhaba."

Üçümüz de tedirgin bir şekilde kadına bakıyorduk. "Merhaba," dediğimde gözleri dikkatle yüzümde geziniyordu. "Bir şey mi oldu?"

"Pek güzel kızsın maşallah, görünce dikkatimi çektin."

Sözlerine anlam veremedim, "Teşekkür ederim," dediğimde pat diye, "Evlenmeyi düşünüyor musun?" diye sordu.

Ben o kadar şaşkındım ki tepki veremedim. Afra yüksek sesle kahkaha attığında herkes bize döndü. "Yok abla, düşünemez," diye konuştu. O kadar çok gülmüştü ki rengi kızarmıştı. Kolunu dürtsem de işe yaramıyordu.

"Aa, niye? Yaşın da gelmiş işte. Hem oğlum mühendis benim."

"Kocası var onun."

Afra'nın sözleri üzerine kadın elime baktı. "Ama yüzüğü yok."

Suçlulukla elimi sakladım. Parmaklarım şiştiği için bu ara yüzüğümü takamıyordum. Afra kadının ikna olmayacağını anlayınca karnımın üstündeki çantayı tutup kaldırdı.

Kadın, belirgin duran karnımı görünce eliyle ağzını kapattı. "Hamile misin?" Gülümsediğimde kadın iç çekti. "Bu güzelleri de hep kapıyorlar, şans işte."

Bu defa alıcı gözlerle Afra'ya baktı. Afra direkt ellerini havaya kaldırdı. "Hiç bana bakma abla, ben de düşünmüyorum." Kadın mutsuz bir ifadeyle yanımdan ayrıldığında Afra telefonunu çıkardı. "Bunu hemen Vural abiye yetiştirmem lazım."

"Afra, sakın."

Telefonu almaya çalıştığımda havaya kaldırdı. "Yazdım bile."

Vural yüzük takmadığım için başımın etini yiyecekti. İç çektim, pek de haksız sayılmazdı. Sonuçta aynı şeyi o yaşasa ben de pek sakın kalmazdım.

Sıkıntıyla, "Sıkıştım ben," diyerek ayaklandım. Onlar artık bu duruma alışık olduğu için güldüler.

Afra da ayağa kalktı. "Ben de geleyim."

Beraber içeri gireceğimiz sırada evden çıkan Gül ile karşılaştık. Bordo renginde saten bir elbise giymişti. Kolları uzun bir elbiseydi, göğüs kısmında ise v şeklinde bir dekoltesi vardı. Yürüdüğünde uyluklarına kadar uzanan yırtmacı, elbiseyi iddialı gösteriyordu. Açık bıraktığı saçları su dalgası şeklinde sırtından süzülüyordu. Güzel olmuştu.

"Zeynep, gelmişsin."

Ufak bir gülümsemeyle, "Biraz geç kaldım ama geldim, tebrik ederim," dedim.

Kocaman bir şekilde gülümsedi. Gözlerindeki parıltılar, ne kadar mutlu olduğunu ele veriyordu. Anlaşılan nişanlısını gerçekten seviyordu. Bu içimin rahatlamasını sağlamıştı.

"Teşekkür ederim, Murat şu an telefonla konuşuyor. Gelince onunla da tanıştırırım sizi."

"Olur, ben de merak ediyorum eniştemizi."

Afra'nın hevesli tavrı üzerine saçını geriye doğru attı. "Dediğimi yaptım ve sonunda turnayı gözünden vurdum. Darısı başına, Afracığım."

Afra iç çekti. "Ben o turnayı vuracağım diye öldürürüm kesin."

Sözleri üzerine güldüm. "Abartma."

Omuz silkerken, "Öyle ama," diyerek somurttu.

"Ben misafirlere bakayım."

Gül yanımdan ayrılınca evin içine girdik. Afra bana lavabonun yerini gösterdiğinde hızlı hareketlerle içeri girip kapıyı kapattım. Sürekli lavaboya gitmekten çok sıkılmışım. İşimi bitirince ellerimi yıkadım. Rujumu süreceğim sırada telefonuma mesaj geldi. Telefonu çantamdan çıkardığımda mesajın Vural'dan geldiğini gördüm.

Vural: Yarın sana yeni yüzük alacağız.

Cevap yazamadım çünkü şarjı biten telefonum kapandı. Gülümseyerek banyodan çıktığımda Afra etrafta görünmüyordu. Ona bakmak için mutfaka girdiğimde telefonda konuşan bir adam vardı. Adım seslerimi duyan adam, bana doğru döndüğünde gördüğüm yüzle beraber başımdan aşağı bir kova kaynar su döküldü. Adımlarım geriye doğru sendelediğinde düşecek gibi oldum. Uzanıp tezgâhı tuttuğumda bedenimdeki tüm kan çekilmişti. "Sen," desem de cümlemin devamı gelmedi.

Çünkü ne diyeceğimi bilemedim. Diyar'ın ruhumu boğan gözlerinin içine bakarken kelimeler boş harf yığınlarını oluşturuyordu. Diyar, telefonu kapatıp takım elbisesinin cebine koydu. Işık, parmağındaki yüzüğe yansıtığında biraz daha boğuldum. Gül'ün Murat olarak tanıttığı adam, kuzenim Diyar Kızıl'dı.

Elimle ağzımı kapattığımda mide öz suyum boğazıma kadar yükseldi. Diyar'ın gözleri şaşkınlıkla doluydu. Bu şaşkınlığın gerçek olup olmadığını bile kestiremiyordum şu an. Günler önce gördüğümü sandığım adam, şu an tam karşımda duruyordu. Hayatımı acımadan parçalara ayıran o değilmiş gibi bakıyordu bana. Oysa Vural olmasaydı parçalarım bulunmamak üzere kaybolacaktı. Yaşadığım şeylerden sonra onu böyle karşımda görmek... Benim yaşadıklarımın sonu onun başına hiçbir şey gelmemişti. Adalete olan inancımı onun gözlerinde yitiriyordum. Onca şeyden sonra karşımda durmuş, aynı hain ifadeyle bana bakıyordu. Midemdeki kaynama arttı.

"Zeynep?"

Bana doğru ilerlediğinde bedenimi saran titreme yüzünden hareket edemedim. Kaçmam, çılgılık atmam lazımdı ama felç geçirmiş gibiydim. Korku beni boyunduruğu altına almış boğuyordu. Bedenimdeki kaslar kaskatı keşilmişti. Nefes almaya çalıştığımda gözleri karnıma kaydı. İçgüdüsel olarak elimle karnımı sardım. Şimdi buz kesmiştim. Doğrulurken elimi havaya kaldırdım. "Sakın bana yaklaşma."

Adımları durduğunda, "Hamile misin?" diye sordu. Yüzü o kadar ifade-sizdi ki ne düşündüğünü anlamam mümkün değildi.

Boğazıma yerleşen dikenli bir düğüm vardı, ona inat konuştum. "Uzak dur benden." O düğümün dikenleri boğazıma batıyordu. Beni dinlemeyerek yürümeye devam ettiğinde geriye doğru kaçtım. "Çılgılık atarım, yaklaşma."

Kahverengi gözleri kısıldığında uzanıp kolumu sertçe tuttu. Yüzündeki ifadesizlik maskesi nihayet düşmüştü. Şimdi bana gizlemediği büyük bir nefretle bakıyordu.

"Öyle bir şey yaparsan seni doğduğuna pişman ederim."

Kolumu elinden sertçe çektim. "Hiçbir şey yapamazsın."

Dudaklarında iğrenç bir gülümseme belirdi. "Emin misin kuzen?" Tavrı midemdeki bulantıyı artırıyor. "Geçmiş bu kadar çabuk unutmuş olamazsın." Sözleri, içimdeki yarayı paslı bir çiviyle deldi. O yaradan akan kirli kan, kalbime akıyordu. Şimdi sadece ruhum değil, kalbim de boğuluyordu. "Sana neler yaptığımızı hatırlıyor olmalısın. Yaşadıklarını unutamazsın."

Kendime engel olmayı o an bıraktım. İçimdeki nefret, korkuyu bastırdığında elimi kaldırıp yüzüne sert bir tokat attım. Beni geçmişle vuramazdı. Bana yaptıkları o kötülükleri basit bir şeymiş gibi dile getiremezdi. Çoğu gece uykuları bana haram eden o anları, güzel bir şeymiş gibi gözlerimin içine baka baka söyleyemezdi.

Yüzü yana doğru savrulduğunda dudaklarındaki gülümseme varlığını koruyordu.

"Hep böyle deli bir yanın vardı."

Aniden parmaklarını yüzüme uzatıp çenemi sertçe kavradı ve sırtımı duvarla buluşturdu. Sırtım duvara o kadar sert çarpmıştı ki nefesim kesildi. Diğer eliyle kapıyı kapattığında gözlerinden taşan ateşle gözlerime baktı.

"Bana bak kahpe! Allah'a yemin olsun seni bu defa yaşatmam."

Tırnaklarımı eline geçirdim. "Artık bu tehditlerine kanacak kimsesiz kız yok karşında, Diyar. Ortadan kalkman tek sözüme bakar." Hissettiğim korkunun aksine sesim güçlü çıkmıştı.

Dişlerini birbirine bastırdı. "Karnında piçini taşıdığın adama mı güveniyorsun sen?"

Tırnaklarımı tekrar eline geçirdim. "Bırak beni."

Daha sıkı tuttu. "Ağzını açıp tek kelime edersen, önce bebeğini alırım senden, sonra tüm düşmanlarını tek bir telefonla buraya toplarım." Yüzüme doğru yaklaştı. "Güvendiğin her şeyi ateşe vermem de benim tek bir sözüme bakar." Bedenimdeki titremeyi artık kontrol edemiyordum. "Bu defa seni daha beter bir cehenneme yollarım. Bir günde yüz kişinin altına yatarsın, bir Allah'ın kulu gelip yardım etmez." Yüzümü bıraktığında kusmak için dişlerimi birbirine bastırdım. "O şans sadece bir kez güler insanın yüzüne, Zeynep. Her şey bitmişken, ben yeni bir hayata başlamışken beni kışkırtma. Şansını elinden alır, hayatını bir gecede cehenneme çeviririm."

"Hiçbir şey yapamazsın!"

Ufak bir kahkaha attı. "Tek bir telefonla yerini ifşa ederim lan senin. Peşindeki adamların ne tür bir bela olduğunu biliyor musun? O zaman seni onların elinden kim kurtaracak?"

"Bunu yanına bırakmam."

Geriye doğru bir adım attı. "İyi, sen bilirsin. Ama unutma," deyip parmağını bana doğru kaldırdı. "Beni yakarsan, aynı ateşte seni de yakarım. Bunu göze alıyor musun, taze annecik?" Beni açık açık çocuğumla tehdit ediyordu. "Biliyor musun, hamile kadınların daha çok tercih edildiğini duymuştum. Bu şekilde daha çok iş alırsın."

Kapıyı açtığında buz kesmiş bir halde donup kalmıştım. "Allah belanı versin."

Sırıtarak, "Aynen aynen, verir," dedi. Kapıdan çıkmadan önce son kez yüzüme baktı. "Ağzını açıp birine tek kelime ettiğin an seni yok ederim, Zeynep. Senin ve daha doğmamış bebeğinin hayatını karartmamı istemiyorsan sus."

Dehşetle, "Sana nasıl güvenebilirim ki?" diye soludum. "Senin iğrenç planın olmadığını nereden bilebilirim? Gül'e bir şey yapmayacağını..." deyip sustum. İhtimalleri bile o kadar kötüydü ki devam edemedim.

Yüzündeki katı ifadeyle, "Başka şansın yok," dedi. "Bana güvenmekten başka şansın yok."

Mutfaktan çıktığında bacaklarım taş kesilmişti. Eğer midemdeki bulantı bu kadar şiddetli olmasaydı hareket edemezdim. Kendimi banyoya atıp dizlerimin üstüne çöktüm ve içimdekileri şiddetle boşalttım. Alnımda boncuk boncuk terler birikmişti. Korktuğum her şeyi sadece birkaç dakika içinde yaşamıştım. Tekrar kustum, midemdeki her şey boşalana kadar devam ettim. Geriye kuru öğürtüler kaldığında boğazım acıyordu ve bedenim su içinde kalmıştı. Ev sıcak olmasına rağmen buz gibi terler döküyordum.

Titremelerim arttığı için dişlerim birbirine şiddetle çarpıyordu. Bayılacak gibiydim. Sırtımı banyonun duvarına yaslayıp nefes almaya çalıştım. Ama başaramıyordum. Az önce yaşadığım sahne, gözlerimin önünden silinmiyordu. Gözlerimden yaşlar aktığını çok sonra fark ettim. Diyar, hayatımı yeniden mahvetmişti. Beni tekrar köşeye sıkıştırmıştı. Bu düşünce bile beni dipsiz bir uçuruma doğru fırlatıyordu. Gözlerim karardığında başımı duvara yasladım. Buradan çıkmam gerekiyordu. O adamla aynı havayı solumaya bile katlanamıyordum. Vural'ı aramak istiyordum ama kolumu kıpırdatacak halim yoktu.

"Zeynep, burada mısın?"

Afra'nın sesini duyunca kapattığım gözlerimi açtım. Kalkıp toparlanmam gerekiyordu ama o gücü kendimde bulamıyordum.

"Afra," diye seslendim. "İçerideyim." Gözümdeki yaşları silip nefes almaya çalıştım.

"İyi misin? Yanına geleyim mi?"

Yanıma gelmesine ihtiyacım vardı ama beni böyle görürse işler karışır. "Hayır, geliyorum."

Duvarı tutarak ayağa kalkmaya çalıştım. Başım döndüğü için hareketlerim yavaştı. Suyu açıp yüzümü soğuk suyla yıkadım. Dişlerimi birbirine bastırdım. Titrememi durdurmam gerekiyordu. Banyonun kapısı açıldığında peçeteyle yüzümü kurutuyordum.

"Korkmaya başladım. Kaç dakikadır içeridesin." Yüzümün halini görünce gözleri irileşti. "İyi değilsin."

"Kustum sadece."

Yanıma gelip koluma girdi. "Bembeyaz olmuşsun resmen." Elim tuttu. "Buz kesmişsin."

"İyi hissetmiyorum, eve gidelim."

Banyodan çıktığımızda Afra, Vural'ı aradı. Telefonda ne konuştuğunu anlamayacak kadar kötü bir durumdaydım. Kimseye görünmeden bahçeden çıktığımızda sırtımı duvara yasladım. Temiz havadan derin bir nefes aldım. Hava iyice serinlemiş olsa da hissetmeyecek kadar uyuşmuştum.

Ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Şu an tek istediğim Vural'ın yanımda olmasıydı. Ona ihtiyacım vardı. Bana sarılmasını ve her şeyin iyi olacağına dair sözler söylemesini istiyordum. O yanımda olduğunda korkularım susuyordu. Sadece onun yanında güvende hissediyordum ben. Kollarımı göğsümde birleştirdim. Diyar, sadece birkaç adım uzağımdaydı. Bugüne kadar kaçtığım adam hemen ensemdeydi. Midem tekrar bulanmaya başladı.

"İyi misin?"

Afra'nın sesini duyunca irkildim. Sadece, "Midem," diyebilirdim.

"Birdenbire ne oldu ki?"

Cevap veremedim. Düzgün cümle kuracak halde değildim. Vural'ın arabası sokağa girdiğinde dakikalar sonra ilk defa nefes alabildim. Hissettiğim rahatlama ile gözlerim tekrar doldu. Vural arabayı durdurunca hareket etmeden öylece durmaya devam ettim. Arabadan inip bana doğru yürüdüğünde gözyaşlarımı zor tutuyordum. Endişeli yüzüyle yanıma geldi, kollarımı tutup yüzüme baktı.

"Yavrum?" Çenemdeki titremeyi durdurmak için dişlerimi sıktım. "Neyin var?"

Konuşmak yerine gözlerimi kırıştırdım. Bir damla yaş gözümünden kaydıığında göğsüne doğru sokuldum. Vural kollarını bedenime sardığında hıçkırıklarımı önlemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Parçalara ayrılacak gibi hissediyordum.

"Zeynep, neyin var?"

"Ya lavaboya gitti, sonra bu hale geldi. Ne olduğunu anlamadım ben de."

Konuşmadığım her an Vural'ın korktuğunu kasılan bedeninden anlıyordum. Kısık bir sesle, "Midem bulanıyor," dediğimde ellerini saçlarıma yerleştirdi. Şefkatle saçlarımı okşadığında bir damla yaş daha hızla aktı. Yine koruyabilir miydi Vural bizi? Yoksa o adamdan ve kara çalınan kademimden kaçış yok muydu?

"Miden bulandığı için mi ağlıyorsun?"

Başımla onayladığımda daha sıkı sarıldı bana. Gözlerimi kapatıp yüzümü göğsüne yasladım ve tenine karışan ardıç kokusunu derince içime çektim. İyiydim, ben de bebeğim de iyiydik. Vural varken bize bir şey olmazdı.

"Doktora gidelim mi?"

Başımı iki yana doğru salladım. "Geçer."

Geçmez. Bu defa geçmez.

"Eve gidelim mi?"

Burada daha fazla kalmak istemediğim için, "Gidelim," dedim.

Vural geri çekilip yüzüme baktı. Gözleri öyle derin bakıyordu ki bir şeyler sakladığımı anlamış gibiydi. Parmağını elmacıkkemiğime yerleştirip yavaşça okşadı. Bana böyle bakarsa kendimi tutamazdım. Gözlerimi gözlelerinden kaçırdım. "Hadi gidelim."

Elini sırtıma yerleştirip beni arabaya doğru yönlendirdi. O sırada Afra'nın yanında duran Tahir'i gördüm.

"Yenge, inat etme de doktora gidelim, iyi görünmüyorsun."

Vural'ın belimde duran eli kasıldı. "Tahir haklı, doktora gidiyoruz."

Ona doğru sokuldum. "Eve gitmek istiyorum, uyursam geçer."

Bu defa uyusam da geçmeyecekti.

"Tahir, sen Fatma ablayı getirirsin."

Yolcu koltuğuna bindiğimde her şeyi üçüncü boyuttan izliyor gibiydim. O herifin sesi kulaklarıma kazınmıştı.

"Ağzını açıp birine tek kelime ettiğin an seni yok ederim, Zeynep. Senin ve daha doğmamış bebeğinin hayatını karartmamı istemiyorsan sus."

Gözlerimi sıkıca kapattım. Bu defa yüz ifadesi gözlerimin önünde beliriyordu. Gözlerimi açıp cama baktığımda Vural arabayı çalıştırdı. Sessiz olsa da gözleri sürekli üstümdeydi. Bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı. Elimini karnıma yerleştirip koruyucu bir şekilde tuttuğumda elini elimin üstünde hissettim. Ağlamamak için yanağımın iç kısmını ısırırken bakışlarım cama kaydı. Kendimi bırakamazdım. Karnımda yaşayan bebeğimle böyle bir lüksüm yoktu. Güçlü olmak zorundaydım. Korkup sinerek Diyar'a istediğini veremezdim.

"İnelim."

Burnumu çekerken arabanın kapısını açtım. Eve doğru yürüdüğümde Vural yanımdaydı. Kapıyı açtığında sessizce içeri girdim. Her şeyi bir kez

daha kaybedebilirdim. Bu evi, buradaki hayatımı, belki Vural'ı... Gözlerim yaşlardan ötürü bulanıklaştı.

Neden bir yere ait olamıyordum ben? Neden sürekli oradan oraya savrulan bir göçmen kuş gibiydim?

Yatak odasına geçtiğimizde yatağa çöker gibi oturdum. Vural, ışığı açtıktan sonra gelip önümde diz çöktü. Ellerimi tuttuğunda kaşları çatıldı. "Ellerin neden bu kadar soğuk?" *Çünkü kalbim buz tutmuştu.* Cevap vermediğimde ellerimi dudaklarına götürüp öptü. Başını yana doğru eğdiğinde gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmıyordu. "Bir şey oldu değil mi?"

Şu an göğsüne sokulup ağlamayı o kadar çok isterdim ki...

"Sadece midem," diye cevap verdiğimde başını iki yana doğru salladı.

"Hayır, kimsesiz gibi bakıyor yine gözlerin." Gözlerime öyle büyük bir dikkatle bakıyordu ki... "Benden bir şeyler gizliyor gibisin." Elimini elinden çekip yanağına yerleştirdim. Yüzünü okşarken beni sakinleştiren gözlerine baktım. "Anlat bana," diye üsteledi.

"Bir şey yok." Sesi kulaklarımda çınlarken konuşamazdım. Tehditlerini sindiremeden olanları anlatamazdım. Çünkü en büyük korkularıyla sınıyordu beni. Söylediği şeylerden sadece biri bile gerçekleşse mahvolurdum. "Uyumak istiyorum."

Vural, konuşmayacağımı anlamıştı. Ayağa kalkıp üstümü değiştirmem için bana yardım etti. Onun eski bir tişörtünü giyip yatağın içine girdim. Bacaklarımı kendime doğru çektim. Saat daha erken olsa da gözlerimi kapattım. Vural yatağa oturup saçlarımı okşamaya başladı. Ona ihtiyacım olduğunu biliyordu.

"Bana sarılır mısın?"

Sözümü ikiletmeden yatağa girip güçlü kollarıyla sardı beni. Dudaklarını saçlarıma yerleştirip öptü. "Buradayım, Zeynep'im... Her zaman seninleyim. Bir adım gerinde, hemen yanında ve önündeyim. Bu daima böyle olacak." Kısık sesle söylediği sözleri, gözlerime yaşların dolmasına neden oldu. "Sizi herkesten ve her şeyden canım pahasına koruyacağım."

"Biliyorum," diye mırıldandım. Biraz daha kollarına sokuldum. Biliyordum ama konuşamıyordum.

Belki dakikalar, belki saatler geçti. O yatakta kımıldamadan uzanmaya devam ettim ama gözlerimi de açmadım. Uyuyamıyordum. Yine de

gözlerimi açmadım. Bir süre sonra Vural'ın uyuyakaldığını düzenli nefes seslerinden anlamıştım. Bu ses içime bir parça da olsa huzur dolduruyordu.

Bu sayede kısa süreli de olsa uyuyakaldım ama rüyamda Diyar'ı görünce irkilerek uyandım. Yanımda uyuyan Vural da uyanıp doğruldu.

"İyi misin?"

"Rüya gördüm." Nefes almaya çalışırken örtüyü kenara atıp ayaklarımı yataktan sarkıttım.

"Nereye?"

"Lavaboya gideceğim."

Nefes nefese kalmış bir halde odadan çıktığımda saçlarım terleyen alnıma yapışmıştı. Banyoya girdiğimde içimdeki huzursuzluk mideme ağır bir taş gibi oturmuştu. Fakat asıl yıkım, iç çamaşırımı görünce oldu. İç çamaşırıma bulaşan koyu kırmızı kan, Diyar'ın temelinden sarstığı dünyamı başıma yıkmıştı.

10. BÖLÜM

KARANLIK KÂBUSLAR

Korku bir halat gibi boynuma dolandı. Kan lekesine baktığım her saniye nefes almam güçleşiyordu. Birkaç saniye korkudan donup kaldığım için tepki veremedim. Gözlerim o kan lekesine dikilmişti.

Bebeğim tehlikede idi, belki de çoktan...

Belki de çoktan onu kaybetmiştim. Elimle ağzımı kapattım. Diyar'ın tehditlerini en büyük korkum sanmıştım ama şu an ne kadar çok yanıldığımı anlıyordum. Benim en büyük korkum, içimde büyüyen canımın parçasını kaybetmektir. Bu farkındalık kendime gelmemi sağlarken yutkundum.

“Vural?” Sesim titrek ve kısıktı. Daha yüksek bir sesle, “Vural?” diye seslendim.

Ona ihtiyacım vardı. Her düştüğümde yanı başımda olan adama o kadar çok ihtiyacım vardı ki...

Sadece birkaç saniye içinde banyoya girdi. Muhtemelen benim arkamdan yataktan kalkıp yukarı gelmişti. Çünkü ona anlatmasam bile bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordu. Dolu dolu olan gözlerimi yüzüne çevirdim.

“Kanamam var.” Yüzündeki endişe saniyeler içinde artarken gözlerini kırıştırdı. “Doktora gitmemiz lazım.” Sesim kulaklarıma uzaktan geliyordu. Yan tarafımdaki dolaptan pedi alıp iç çamaşırlarıma takmaya çalışırken gözyaşlarımdan ötürü görüşüm bulanıktı.

N'olur ona bir şey olmasın...

“Nasıl?” diye soludu.

"B-bilmiyorum, sadece..." Bir an hareket etmeyi bıraktım. "Ona bir şey olmasın." Ayağa kalktığımda dizlerim titriyordu. Üstümü düzelttiğim hayal meyal farkındaydım. Sanki ruhum bedenimden ayrılmıştı. Düşmek için lavaboya tutundum. Vural'a baktığımda bembeyaz kesildiğini gördüm. Başını bana doğru eğdi.

"Sancın var mı?"

Başımı iki yana doğru salladım. "Hayır." Bu yüzden kanı gördüğümde bu kadar şaşırmıştım. Herhangi bir sancı ya da kramp olmamıştı.

Ben ellerimi yıkarken, "Bu iyi olmalı," diye geveledi. "Sancının olmaması iyi."

Hâlâ kendine gelmiş gibi görünmüyordu.

"Hastaneye gidelim."

Elini belime yerleştirdiğinde beraber banyodan çıktık. İkimiz de tek kelime etmiyorduk. Verebildiğim tek tepki sürekli akan gözyaşlarımdı. Benim yüzümden bebeğime bir şey olursa dayanamazdım. O adamın beni bu denli üzmesine nasıl izin vermiştim ki? Nasıl böyle bir aptallık yapabilmişim?

Titreyen ellerimle üstümü değiştirmeye başladığımda aklım yerinde değildi. Bebeğimden başka bir şey düşünemiyordum. O adamın benden bir parça daha almasına katlanamazdım. Zaten benim çocukluğumu elimden almışlardı. *Şimdi de bebeğim...* Vural benden daha hızlı bir şekilde hazırlandığından, giyinmeme yardımcı olmak için yanıma geldi. Geniş tişörtü başımdan geçirdikten sonra eğilip dudaklarını başıma yasladi.

"Bir şey olmayacak." Sözlerini duyunca hareket etmeyi bıraktım. Başımı bir kez daha öptü. "Korkma, tamam mı? Ona bir şey olmayacak." Sesindeki inanç üzerine gözlerimi yumdum.

Onun inancı, kanayan ruhuma pansuman yapıyordu.

Ondan aldığım güçle, "Olmayacak," diye tekrarladım.

Elimi tutunca birlikte odadan çıktık. Evden çıktığımızda saat gecenin üçüydü. Sokakta bizden başka kimse yoktu. Korkulu gözlerim güven duyduğum mahallede gezindi. Burayı çok sevmiş, güzel arkadaşlıklar edinip Vural'la güzel anılara sahip olmuşum. Ama şimdi... Geçmişimin kanlı elleri bu mahallenin üstündeydi. Huzurumu tuzla buz etmiş, beni azap dolu bir korkunun kollarına yuvarlamıştı.

Vural arabanın kapısını açıp binmem için kenara çekildiğinde gözlerimi tanıdık sokaktan ayırdım. Bu geceden sonra hiçbir şey eskisi gibi

olmayacaktı. Bu canımı acıtıyordu, çocuğumu bu mahallede büyütme istiyordum. Fakat söz konusu ben olduğum zaman isteklerimin bir önemi kalmıyordu. Çünkü başına buyruk olan hayat, her defasında istediği yönde eserek beni de oraya savuruyordu. Burnumu çekerken titreyen bacaklarımla yolcu koltuğuna oturdum. Vural eğilip kemerimi bağladı. Kapıyı kapatıp arabanın etrafından dolandığında yüzümdeki yaşları kuruladım. Göğsümün ortasına büyük bir kaya oturmuştu. Öyle ağırdı ki beni karanlığın içine çekiyordu. Vural olmasa dibi boylamış olacağımı biliyordum. Arabayı çalıştırdığında benden daha sakın olsa da onun içinde kopan fırtınaları gözlerinde görmüştüm. O da korkuyordu. Buz gibi ellerimi karnıma sardım. Ellerim de tıpkı dizlerim gibi titriyordu. Ayazda kalmış gibiydim.

"Bugün ikinci kez hareket etti gibi gelmişti." Arabanın içinde oluşan sessizlik çok ağırdı. "Sana söyleyecektim bu gece." Başımı öne doğru eğdiğimde uzun saçlarım yüzümü kapattı. "Artık onu hissettiğimi, dokunuşlarıma tepki verdiğini... ama şimdi..." Dudaklarımdan ufak bir hıçkırık kaçtı. "Onu kaybedebiliriz."

Buna nasıl dayanacaktım ben? Benim yüzümden zarar görmesini nasıl kaldıracaktım? Bir ihtimal, insanın kalbini diri diri doğrayabilir miydi? Vural arabayı kenara çektiğinde başımı kaldırıp korku dolan gözlerine baktım. Vural, ilk defa ne yapacağını bilmiyormuş gibi bakıyordu. Her durumda sağduyusunu koruyan adamın bu bakışlarına yabancıydım. Ellerini uzatıp yüzümü avuçlarının arasına aldı. Parmak uçları soğuktu. Hep sıcak olan ellerine soğuk sıçramıştı. İrkildim. Kalbime dolan korku, göğüs boşluğuma doğru taşmaya başladı. Hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordum.

"Eğer kötü bir şey olsaydı sancın olurdu, değil mi?" Burnumu çektiğimde yüzüme doğru yanaştı. "Ama yok. Bu iyi bir şey." Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Konuşursam tuttuğum hıçkırıkların serbest kalacağını biliyordum. "Şimdi kendini yıpratmayı bırak, ikinizi de kötü etkiliyor bu." Başımınla onayladığımda burnumu öptü. "İkinize de bir şey olmayacak." Benden ziyade kendine söylemiş gibiydi. "Ben yine hareketlerini hissedeceğim." Bir damla yaş daha aktı gözümünden.

Lütfen ona bir şey olmasın.

"Şimdi güçlü olmana ihtiyacım var yavrum, bizim için güçlü olman gerekiyor. En çok da bebeğimiz için."

Vural geri çekildiğinde göğsüme vuran korku dalgası şiddetini azaltmıştı. Tekrar arabayı çalıştırdığında hız kurallarına dikkat etmeden ilerlemeye başladı. Boş caddelerde son sürat hızla ilerliyorduk. Gözlerimi kapatıp bebeğimi hissetmeye çalıştım ama çok sessizdi. Sanki içimde yaşamıyor gibiydi. Bu düşünce nefesimi kesince gözlerimi açtım. Böyle düşünmemeliydim. O iyiydi. Araba çok kısa bir süre sonra durduğunda uyuşan bacaklarımla indim. Fakat ayakta duracak gücüm yoktu. Vural bunu anlamış gibi yanıma gelip kolunu belime sardı. Ben de yükümü ona verdim.

Hastaneye doğru ilerlediğimizde dizlerimdeki titreme arttı. Birazdan yüzleşeceğim şeylerden o kadar çok korkuyordum ki... Hastanenin içine nasıl girdiğimizin pek farkında değildim. Acildeki doktor yanımıza geldiğinde konuşamadım. Sanki kelimelerim beni terk edip gitmişti. Beynimin içi boş ve karanlık bir kuyu gibiydi. Ben o kuyunun içinde hayatta kalmaya çalışıyordum.

Vural, durumumun farkında olduğu için olanları sakince anlatmaya başladı. Sedyeye yatırıldığında o kadar birkindim ki... Gözlerimi açık tutacak takatım kalmamıştı. Sadece zihnimi esir alan bu acıdan kurtulmak istiyordum. Gözlerim karardığında adımın seslenildiğinin hayal meyal farkındaydım. Daha fazla uyanık kalacak gücüm olmadığı için kendimi o karanlığa bıraktım.

Lütfen beni terk etme...

Elim karnımın üstünden yana doğru düştüğünde, zihnimde yankılanan son sözcükler bunlardı.

Gözlerimi açmak için tüm gücümü kullanıyordum. Ama gözkapaklarım o kadar ağırdı ki sanki üstünde kocaman filler oturmuştu. Birkaç kez kapatıp açtığımda bulanık olan görüşüm düzeldi. Orta yaşlardaki bir doktor başımda dikiliyordu.

“İyi misiniz?”

Kafamı toparlamaya çalışırken etrafıma baktım. “Vural nerede?”

“Müdahale için eşinizi dışarı aldık.”

Yaşadıklarımı birer birer hatırlayınca gözlerim doldu. “Çağırabilir misiniz?”

Doktor resmi bir sesle, "Birazdan," dedikten sonra tekrar gözlerimi kapattım.

"Bebeğim, o nasıl?"

Cevabı duymayı çok istiyordum ama sesler çok uzaktan geliyordu. Duyduğum kelimeler iç içe girdiği için ne dediğini anlamıyordum. Tekrar o karanlığın içine hapsoldüm. Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir süre sonra gözlerimi açtığımda Vural elimi tutuyordu. Teni bu defa sıcaktı.

Endişeli gözleri yüzümde geziniyordu. "İyi misin?" Sesindeki korkuyu gizlememişti. Başımın onaylasam da iyi olup olmadığını bilmiyordum. Gözlerini kapatıp rahat bir nefes aldı.

Bebeği soracağım sırada doktor, "Geçmiş olsun öncelikle," dedi. Gözlerimi doktora çevirdim. Duyacağım şeylerden ötürü bedenim kaskatı ke-silmişti. "Strese bağlı bir kanama olmuş ama oğlunuzun da sizin de durumunuz iyi."

Tuttuğum nefesi dışarı verdim. Şaşkınca, "Oğlumuz mu?" diye tekrarladım. Bebeğimin durumu iyiydi ve bizim bir oğlumuz olacaktı. Yaşadığım şok yüzünden tepki veremeden doktorun yüzüne bakakaldım. Doktor, yüzündeki yorgunluğa rağmen gülümsedi. "Evet, bebeğinizin cinsiyeti erkek ve durumu iyi."

Gözlerimden akan yaş, bu defa farklı hislerden ötürüydü. Gözlerimi Vural'a çevirdim. Karnıma bakarken dudaklarında ufak bir gülümseme olsa da yüzünde çok farklı hisler vardı. Hüzün, sevinç, özlem... hepsi iç içe girmişti. Elimi tutan elini sıktım.

O iyiydi, bizi bırakmamıştı. Onu benden alamamışlardı.

"Oğlumuz olacaktı," diye tekrarladım.

Parlak gözlerini, gözlerime çevirdi. İçlerine hem acıyı hem de mutluluğu nasıl sığdırabiliyordu? Gözleri kalbinin yansımasıysa, aynı hisleri oraya da sığdırmıştı. Ve hâlâ dimdik ayaktaydı. Ben bir ihtimalle bile yerle bir olurken o yaşadığı tüm acılara rağmen dağ gibi ayaktaydı. Gözbebeklerine düşen kaybın gölgesine rağmen hâlâ parlak bakabiliyordu.

Elimi dudaklarına yaslayıp öptü. Sesindeki rahatlamayla, "Çok şükür," diye fısıldadı. "İyisiniz."

"Tansiyonunuz çok düşüktü, Zeynep Hanım. Bu yüzden baygınlık geçirdiniz. Kanamanız da dediğim gibi strese bağlı olarak gerçekleşmiş ama şu an durdu. Bu süreçte stres, sıkıntı ve üzüntüden uzak durmanız gerekiyor."

Öyle bir hayatım vardı ki bu dediklerinden uzak durmam çok zordu. Yine de başımı aşağı yukarı salladım. Doktor, "Geçmiş olsun," deyip yanımızdan ayrıldı. Şimdi odada yalnız kalmıştık. İkimiz de tek kelime etmeden öylece durduk ve olanları sindirmeye çalıştık. Hayatımın en uzun ve sancılı birkaç saatini geçirmiştim. Sanki bir anda hayatım tepetaklak olmuştu. Vural derin bir nefes alırken eğilip alnını karnıma yasladı. Elimi daha sıkı tutuyordu şimdi. Elimi uzatıp saçlarına dokundum. Gergin bedeni gevşemeye başlamıştı.

"Aklım çıktı. Size bir şey olacak diye aklım çıktı, Zeynep." Yüzünü karnıma yasladığı için sesi boğuktu. "Gözlerimin önünde ikinizi de kaybedeceğim sandım. Bir kez daha evladımı kaybedecektim ve elimden yine hiçbir şey gelmeyecekti." Sözleri kalbimin orta yerine bir iğne gibi batmıştı. "Bir evlat acısını daha nasıl kaldırırdım? Ben canımın bir parçasını verdim zaten toprağa, şimdi de siz..."

Ağlamaklı bir sesle, "Ben üzgünüm. Çok üzgünüm," diyebildim.

Yüzünü kaldırıp bana baktı. Gözlerindeki acı daha belirgindi. "Benden gizlediğin şey seni bu hale getirdi, değil mi?" Dudaklarımı birbirine bastırdım. Kararlı bir sesle, "Bulurum," dedi. "Yemin ederim benden ne sakladığını şafak sökmeden bulurum."

Yüzüne çöken sertliği uzun zamandır görmemiştim. Bana böyle bakmayalı aylar olmuştu. Gözlerimi kaçırdım çünkü görmeye dayanamadım. Elini uzatıp çenemi tuttu ve tekrar gözlerime baktı. Yeşil gözlerinde yanan ateşin büyüklüğünü görebiliyordum. Dediklerini yapacağını da biliyordum.

"Ama sen anlat istiyorum bana. Seni neyin bu kadar çaresiz bıraktığını kendi isteğinle anlat istiyorum." Sesi biraz daha kısıldı. "Çünkü bana güvenmene ihtiyacım var. Karımın benimle açık açık konuşmasına ihtiyacım var." Gözlerimden yeniden yaşlar aktı. Vural gözlerini kapattığında yüzüne sıçrayan acıyı daha net gördüm. "Ben saçının teline dokunmaya kıyamazken..." Susup gözlerini açtı. "Kim senin gözünden yaş akıtıyor?" O ateş öyle büyümüşü ki beni de içine alıyordu. Uzanıp elini yüzüme yerleştirdi. "Anlat bana, anlat ki sebep olan herkesin sonu olayım. Anlat ki seni koruyup kollayayım."

Korkunun kilitlediği güven duygum serbest kalırken başımı aşağı yukarı salladım, "Anlatacağım... ama şimdi değil. Önce buradan çıksak?"

Vural, karnımı öptü. Ardından ayağa kalktı. "Çıkış işlemlerini halledip geliyorum." Yalnız kalmak istemediğim için gerilmiştim. Gözlerimde gör­düğü korku üzerine elini ensesine yerleştirdi. "Ben bugün tekrar gözlerine yerleşen bu korku yüzünden bile katil olabilirim."

Yüzümdeki yaşları ellerimle sildim. "İyiymi ben, sen git."

Ne yapacağını bilmiyormuş gibi bakıyordu. "Sen iyi hissedince birlikte işlemleri hallederiz."

Yalnız kalmak istemediğimi anlamıştı. İtiraz etmedim, açıkçası yanın­dan bir an olsun ayrılmak istemiyordum.

Odaya hemşire girince Vural kenara çekildi. Genç bir kadındı. Kolum­daki serumu kontrol ettikten sonra bana döndü. "Serum bittikten sonra çıkabilirsiniz. Geçmiş olsun."

Serumun bitmesine az kalmıştı. Ağırlaşan gözkapaklarımı yumup bek­lemeye başladım. Vural'a neyi, nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Nasıl tepki verecekti kim bilir? Diyar'ı bulamadığı için kendini suçlayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Ama tehditlerine nasıl tepki vereceğini ben bile kestiremiyordum. Ayrıca ortada nişanlısı olan bir kadın vardı. Gül'ün bu durumda ne yapacağı da meçhuldü. Hangisiyle başa çıkacaktık? Neden her şey bu kadar karışıktı ki sanki? Düşünmekten başıma ağrılar giriyordu.

İç çektim. Umarım Vural birkaç saat de olsa sustuğum için haklı da olsa bana çok kızmazdı. Gerçi şimdi bile patlamaya hazır bir volkan gibiydi. Gerçekleri öğrenemediği her an o volkan kaynıyordu. Beni yakmamasını ummaktan başka bir şey gelmiyordu elimden. Gözlerim kapalı bir şekilde yarım saat boyunca düşünmeye devam ettim. Ama hiçbir çözüm yolu bula­madım. Sustuklarım, içimde büyümeye devam ediyordu. Bunu taşıyamaz­dım. Vural'ın gücüne ihtiyacım vardı.

"Serum bitti."

Gözlerimi açtığımda koltukta oturmuş beni izlediğini gördüm. İçi içini yiyordu. Dışarıdan bakan biri çok sakin görüldüğünü iddia edebilirdi ama ben onun içini görüyordum. İçinde yaşadığı çelişkilere kendi gözlerimle şahit oluyordum. Üstümdeki örtüyü itelediğimde ayağa fırladı. Yanıma gelip doğrulmam için bana yardım etti.

Vural, başını eğip şakağımı öptü. "Her şeyi çözeceğim."

Şimdiden daha iyi hissediyordum. Bana iyi geliyordu. İkisi de kana­yan yaralarımın şifasıydı. İkisinden birini bile kaybetmeye dayanamazdım.

Birlikte hastaneden çıktığımızda daha sakindik. Ama elimi karnımdan çekemiyordum. Sürekli bebeğimi hissetmek istiyordum.

Vural arabayı çalıştırırken, "Eve gitmesek olur mu?" diye sordum. Diyar ile aynı şehirde nefes almak bile benim için katlanılmaz bir şeyken aynı sokakta olduğunu bilmek... Ürperdim. Vural'ın direksiyonu tutan elleri gerildi. Bir şeyleri az çok tahmin ediyor olmalıydı.

"Gözlerinde şu korku varken eve gitmek akıl işi değil."

Sözümü ikiletmeden farklı bir yola koyulduğunda gözlerim boş caddede idi. Güneş doğmaya başlamıştı. Yaklaşık üç saattir hastanedeydik. Bakışlarım karnıma kaydı. Bizim bir oğlumuz olacaktı... Dudaklarımda ufak bir gülümseme oluştu. Küçük oğlum, her şeye rağmen benimleydi. Onun güçlü bir bebek olduğunu biliyordum. Ben de onun için daha güçlü olmak zorundaydım. Geçmişime ve tüm korkularıma rağmen bunu yapmam gerekiyordu. Hem arkamda olan adam, ben düşecek olsam bile beni tutar, düşmeme izin vermezdi. *Vural Alazoğlu, benim sırtımı yasladığım yıkılmaz dağımı.* Ona sahip olduğum için şanslıydım.

Araba durduğunda bir otelin önündeydik. "İkimiz de yorgunuz, burada dinleniriz."

Arabadan indiğimde birlikte otelin lobisine girdik. Vural giriş işlemleriyle ilgilendikten sonra asansöre bindik. Gözlerim asansörün aynasına takıldığında irkildim. Esmer tenim, hayalet gibi bembeyazdı. Gözlerim uykusuzluktan ve ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Saatler önceki kadının ışıltısından geriye hiçbir şey kalmamıştı. Sanki yabancı birine bakıyordum. Başımı yorgunca Vural'ın omzuna yasladım.

"Berbat görünüyorum."

Yanağını başımın üstüne yasladı. Gözleri sevgiyle bakıyordu, boğazım düğümlendi. "Çok güzel ve hamile görünüyorsun."

Sözleri beni gülümsetti. Telefonumu kaldırıp ikimizin fotoğrafını çektim. Neden bilmiyordum ama bu anı saklamak istemiştım. Her şeye rağmen bugün bebeğimizin cinsiyetini öğrenmiştık. Asansör durunca odamıza doğru yürüdük. Bacaklarımı sürüyerek yürüyordum resmen.

Vural, kartı okutup kapıyı açtı, ondan önce içeri girdim. Pek incelesem de büyük bir odaydı, yatağa doğru yürüyüp yorgunca oturdum. Kendi evimde ve odamda olmayı tercih ederdim. Ama şu an güvenli bir ortama ihtiyacım vardı. Başka türlü bu konuşmayı yapamazdım.

"Bir şeyler yemek ister misin?" Başımı iki yana doğru salladım. Midem düğüm düğüm olmuştu. Odadaki mini dolabın içinden soğuk su çıkarıp içtikten sonra yanıma geldi. "Seni zorlamak istemiyorum ama daha fazla dayanamayacağım." Gözlerimi kaçırdım. Kelimeleri toparlayamadığım için nasıl anlatmaya başlayacağımı bilmiyordum. "O Diyar piçiyle ilgili, değil mi?"

Adını duyunca bedenim yay gibi gerildi. Vural keskin bir nefes aldı. "Şu Gül'ün nişanlısı Murat'la bağlantılı mı?"

Başımı kaldırıp şaşkınca yüzüne baktım. Yüzümün halini görünce gözleri kısıldı. "Siktir!" deyip ayağa fırladı. Elini saçlarının arasına geçirdiğinde, "Doğru bildim, değil mi?" diye sorsa da cevabını biliyordu.

"Murat, Diyar'dı." Sesim kısık çıkmıştı ama beni duyduğunu biliyordum.

"Ben de seni o şerefsizin yanına kendi ellerimle götürdüm!" Aniden odadaki koltuğa tekme attığında irkildim. "Allah beni kahretsin!"

"Vural..." Beni duymazdan gelip odanın içinde volta atmaya başladı. Tahmin ettiğim bir patlamaydı. "Bilemezdin."

Bana doğru döndü. "Bilmek zorundaydım. Söz konusu sendin, daha çok araştırma yapmam gerekiyordu." Elinin içiyle kafasına vurduğunda ayağa kalktım. "Kendi ellerimle bıraktım lan! Kendi ellerimle! Aklımı sikeyim ben!"

Uzanıp elini tuttum. Kendine duyduğu öfke, gözlerinden taşıyordu. "Sakin olur musun lütfen?"

"Olamam," deyip geri çekildi. İki büyük adım attıktan sonra bana doğru döndü. "Ya sana bir şey yapsaydı? Benim dikkatsizliğim yüzünden ya sen zarar görseydin?" İki elini birden saçlarının arasından geçirdi. "Az daha zarar görecektiniz. Ve ben hiçbir halt yapamayacaktım."

"Vural, kimlik değiştirmiş. Bilemezdin ki!"

Başını iki yana doğru salladı. Onu ikna edemeyeceğimi biliyordum. "Benim işim bu, bilmek zorundaydım. Gidip o adamı kendim görseydim bu gece bunlar yaşanmazdı. Bu gece ben az kalsın bir oğlumu daha kaybedecektim."

Kendine duyduğu öfke o kadar büyüktü ki ona ulaşamazdım. Cebinden sigara paketini çıkarıp odanın camını açtı. Sigarayı çıkarıp paketi yere fırlattı. Biraz geri çekilip sakinleşmesi için ona alan tanıdım. Sigaradan derin bir nefes aldı, yüzündeki ifade buzdan bir duvar gibiydi.

"Detayları anlat. Sana ne dediğini, seni neyle tehdit ettiğini kelime kelime anlat bana."

Bunu yapmak istediğimden pek emin değildim. Olanları öğrendikten sonra onu nasıl durduracağımı bilmiyordum. Düşünceli bir ifadeyle birkaç dakika yüzüne baktım. Bu süre içinde sigarası bitmişti. "Önce sakin ol."

Yatağa oturup bana döndü. "Anlat, Zeynep."

Kendini zor zapt ediyordu. Aralık dudaklarımdan içeri küçük bir nefes aldıktan sonra ona doğru yürüdüm. Tek kelime etmeden kucağına oturup yanağımı göğsüne bastırdım. Bedeninden yayılan gerginlik yüzünden kaskatı kesilmişti. Kucağında iyice küçüldüğümde sıcaklığı tarafından sarımalandım. Üşüyen bedenime bu sıcaklık iyi gelmişti. Vural iç çekerken kollarını bedenime sardı. Onun sakinleşmeye ihtiyacı vardı, benim de güven hissetmeye... Sadece kollarında güvende hissediyordum, o da sadece kollarında olduğumda sakinleşiyordu. *Birbirimizi tamamlıyorduk.*

"Mutfakta karşılaştık."

"Yalnız mıydın?"

Gözlerimi kapattığımda ona biraz daha sokuldum. O mutfakta değil de Vural'la olduğumu hatırlattım kendime. "Evet."

Biraz daha sıkı sarıldı bana. Gözlerimi açmadan olanları anlatmaya başladım. Diyar'ın kafamın içinde durmadan yankılanan sözleri ezberimdeydi. Bu yüzden dediğini yaptım ve kelimesi kelimesine olanları anlattım. Tehditlerini söylediğimde boynundaki damarlar patlayacak kadar şişmişti. Öfke içinde alev alev yansa da beni kollarında tutmaya devam etti. Kendine rağmen bir an olsun bırakmadı. Çünkü şu an ona ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Nihayet sustuğumda midemdeki bulantı artmıştı. Hatırlamak istemediğim anılar tarafından zehirlenmiş gibiydim. Sustuğumda Vural, yüzünü saçlarıma gömdü. "Özür dilerim." Fısıltısını duyunca dişlerimi yanağımın iç kısmına geçirdim. "Seni konuşmana engel olacak kadar korkuttu ve ben hiçbir şey yapamadım."

Vural'ın beni anladığını fark etmek, gözlerimin yeniden dolmasına neden olmuştu. Diyar, zihnime hapsettiğim kâbuslarımın yerini bulmuş ve sıkı sıkı kapattığım kapıyı sonuna kadar açmıştı. Tüm korkularımı, bir cümlesiyle ortaya sermişti. Öyle çok korkmuştum ki... susmuştum. Tekrar öyle bir eve düşmekten, Vural'a bir şey olmasından, bebeğimi kaybetmekten...

Tüm bunlardan ölesiye korkmuştum. Daha önce sadece kendim için korkardım ama şimdi işler değişmişti. Korumam gereken bir ailem vardı. İkimiz için de durum böyleydi. Vural'ın da benim de zaaflarımız vardı ve Diyar öyle kalles bir herifti ki gözünü kırpmadan bizi ince noktamızdan vururdu, eli bile titremezdi.

"Anlatmak istedim ama yapamadım. Neden bilmiyorum ama bir an da olsa onun daha güçlü olduğuna inandım. Bir anlığına da olsa beni inandırdı, Vural." Sertçe yutkundum. "Buna izin vermemeliydim ama..." deyip sustum.

Elini çenemin altına yerleştirdi. Başımı geriye çekip yüzüme baktı. "Ne olursa olsun bana anlatacaksın, Zeynep. Ne yaşarsan yaşa, ne kadar korkarsan kork ilk bana geleceksin. Duydun mu beni?" Başımla onayladım. "Seni kendinden dahi korumam için bunu yapmak zorundasın sevgilim."

Çenem titremeye başlamıştı. "Vural..." Sesim titrekti. "Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

Alnımı öptü. "Ama varım ve seninleyim. Düşsek de kalksak da beraberiz bu yolda. Sen yeter ki elimi bırakma."

"Bırakmam." Kendimi bıraksam bile onu bırakmazdım. Çünkü onsuz bir hayatta yapamazdım. "Şimdi ne yapacağız?"

Aldığı derin nefesle geniş göğsü havalandı. "Sen hiçbir şey yapmayacaksın, doktorun dediklerini duydun."

"Ama-"

"Aması yok güzelim, ben her şeyi halledeceğim. O sikik piçi bir daha görmeyeceksin bile."

"Peki Gül?" Sesim tedirgin çıkmıştı. Gül ve annesi değişik insanlardı. Anlattıklarına inanacaklarını sanmıyordum.

"Onu da ben halledeceğim. Şimdi düşünmeyi bırak ve uzan biraz." Onsuz uyuyamazdım. Bunu anladığında başını yana eğdi. "Seni uyutacağım."

"Sonra gidecek misin?"

Yanağımı şefkatle okşadı. "Sadece telefonla konuşacağım."

Uzandığımda Vural da yatağın içine doğru hareket etti. Bana doğru yanaşıp başını göğsüme yasladı. Ellerimi saçlarının arasına geçirdim, saçlarını okşadım. Yakınlığı, beni sakinleştiren bir ilaçtı ve ben ona bağımlı olmuş-tum. En büyük bağımlılığımı ve tedavisinin olmadığını biliyordum.

Vural, tişörtümü yukarı doğru sıyırdı ve çıplak elini karnımın üstüne yerleştirdi. "Ben hâlâ sana benzeyeceğini düşünüyorum."

Karnımı okşarken söylediği sözler üzerine dudaklarımı büzdüm. Beni kandırmaya çalışıyordu. Ortamdaki havayı yumuşatmak istediğim için, "Bir dahakine inşallah," diye cevap verdim.

Dudaklarını karnıma yasladı. "Ömrümden ömür gitti bu gece. Bir daha seni gözümün önünden ayırmayacağım."

"Böyle olacağını bilemezdik."

Dalgın bir sesle, "Adamı gördüğünü söyledin, bilmemiz gerekiyordu," dediğinde sessiz kaldım. Ben bile görüp görmediğimden emin olamamıştım. "Başkasının kimliğini kullanıyor. Murat denen adam kendi halinde bir mühendis, nasıl olduysa onun kimliğini almış siktiğimin piçi."

Saçlarındaki elim hareket etmeyi bıraktı. "Sence benim için mi geldi?"

Vural, bir süre sessiz kaldı. "Her şey olabilir."

"Yeni bir hayat kurduğunu söyledi, haklı olamaz mı?"

Eli karnımda gezinirken, "Olamaz," demekle yetindi.

Sızlayan gözlerimi yumduğumda ellerim tekrar saçlarının içinde gezinmeye başladı. İçime oturan taşların ağırlığı, ona her şeyi anlatmamın ardından hafiflemişti. Çünkü sessizliğim, en büyük yükü. Ondan bir şey gizlemeyi sevmiyordum. Vural'ın kollarının arasında bu defa rahatça uyudum. Serumun da etkisi olmalıydı. Derin bir uykuya daldığımda Diyar'a değil de Vural'a güvenmenin huzurunu yaşadım.

Gözlerim saatler sonra açıldığında yatakta tektim. Yavaşça doğrulup saçlarımı arkaya attım, gözlerim yabancı odada gezindi. Duvardaki büyük saate baktığımda öğlen on ikiyi gösteriyordu. Vural neredeydi acaba? Ben bunu düşünürken odaya giren Vural'ı görünce, göğsümde yeşeren telaş kısa sürede duruldu. Üstünü değiştirmişti, siyah bir tişört ve aynı renk yüzme şortuyla odaya girmişti. Elindeki poşeti bana uzattı.

"Otelin havuzu varmış. Senin için de bir şeyler aldım." Şaşkın gözlerle yüzüne bakıyordum. Hiçbir şey olmamış gibi davranmasını beklemediğim için şaşırsam da yataktan kalktım. Kafamın içinden geçenleri anlayınca uzanıp elimi tuttu. Yüzünde güven verici bir ifade vardı. "Bana güven, bir şey olmayacak."

Gevşemem için böyle davrandığını anlamıştım. Haklıydı, bebeğimi düşünüp daha sakin olmam gerekiyordu. "Havuz iyi fikir."

Beraber odadan çıkıp otelin havuzunun bulunduğu kata indik.

"Yüzme biliyor musun?"

Başım la onayladım. "Birinci sınıftayken babam yüzme kursuna yolla-mıştı. Birkaç yıl ara vermeden yüzmüştüm."

Ailemin ölümünden sonra da bırakmıştım tabii.

Havuzun bulunduğu alana girince poşeti alıp soyunma odasına geçtim. Şimdiden daha iyi hissediyordum, farklı şeylerle uğraşmak iyi gelmişti. Üstümdekileri çıkarıp Vural'ın benim için ne ara aldığını bilmediğim siyah mayoyu çıkardım. Onu giydikten sonra saçlarımı yukarıdan bağladım. V yaka göğüs dekoltesi olan mayo, benim üstüme biraz dar olmuştu. Göğüslerim de biraz büyük duruyordu. Üstüne pareoyu giyip çıktığımda Vural'ın havuzda olduğunu gördüm. Bizden başka kimse yoktu. Bunun rahatlığıyla üstümdekini çıkarıp sadece mayoyla kaldım. Havuzun kenarına bıraktıktan sonra suya yaklaştım. Vural'ın başı suyun içindeydi. Büyük kulaçlarla bana doğru yüzüyordu. Kaslı kollarını izlerken dudaklarımı ıslattım. Kısacık bir sürede ayaklarımın önüne kadar geldi. Başını sudan kaldırıp ıslak kirpikleri sayesinde belirgin olan yeşil gözleriyle bana baktı.

Üstümdeki mayoyu incelerken boğazını temizledi. "Gel."

Havuzun kenarına oturup bacaklarımı suyun içine soktum. Vural, ellerini belime sardı. Beni kucağına aldığımda omuzlarına tutundum. Bedenim soğuk sayılabilecek olan suyun içine girince bir an nefesim kesildi. Beni ılık göğsüne doğru yaslayınca titrek bir nefes aldım. Yüzlerimiz birbirine çok yakındı.

"Çok güzel olmuşsun."

Kollarımı boynuna, bacaklarımı da beline sardım. "Kocam zevkli biri."

Eğilip yüzünü boynuma yaklaştırdı, ufak bir öpücük kondurdu. "Siyah giyince toz mu oluyordu?"

"Söz değil miydi o?"

Bir öpücük daha kondurup geri çekildi. Tüylerim diken diken olmuştu. "Doğru, bu kadar güzel olursan söz olur."

Suyun içinde yürümeye başladı. Ona sıkıca sarılıp çenemi omzuna yasladım. Güçlü kalp atışlarını göğsümde hissediyordum. "Bugün eve gidecek miyiz?"

Bedeni gerilirken, "Dikkat çekmemek için gitsek daha iyi olur," dedi. Gitmek istemiyordum ama haklıydı. O şerefsiz anlardı. "Yanından ayrılmayacağım, merak etme."

Sessiz kaldım. Ona güveniyordum. Bu defa Diyar'a yenilmeyecektim. "Gül'e zarar verir mi sence?"

"Bunun olmamasını sağlayacağım."

Gül'den pek hoşlanmıyordum ama Diyar'ın ona zarar verme düşüncesi bile beni hasta ediyordu. O herif, ruh hastasının tekiydi. Bunu gözlerinde görmüştüm. Gül'ü sevdiği falan yoktu. Ama ne gibi bir çıkarı olduğunu da bilmiyordum.

"Neden Gül?"

"En zayıf halka o." Geri çekildi. "Hadi yüzelim."

Vural geri çekilip yüzmeye başladığında ben de onu takip ettim. Ben onun kadar hızlı olmadığım için hiç enerjimi boşa harcayıp yetişmeye çalışmadım. Ben daha birinci turdayken o üçüncü turdaydı. Makine gibi adamdı. Ayrıca suyun altında o kadar uzun süre nefessiz kalıyordu ki bir ara boğulduğunu sanıp telaşlandım. Suyun altında onu ararken bacaklarımın arasına girdi. Beni omzuna alarak yüzeye çıktığında bacaklarımı tutuyordu. Küçük bir çığlık atarken kafasını sıkıca tuttum.

"Ödüm koptu ya, manyak herif." Cevap vermeyip benimle beraber suyun içine daldı. Neyse ki son anda nefesimi tutmuştum.

Tekrar yüzeye çıktıktan sonra beni bu defa oyuncak bir bebekmişim gibi tutup suya fırlattı. Dudaklarımdan dökülen kahkahaya engel olamadım. Bu yüzden bir miktar su yutmuştum. Kısa sürede başımı sudan çıkardığımda sırttan yüzüyle karşılaştım, dil çıkarıp ona su fırlattım. Hiç umursamadan bana doğru atıldı. Tekrar çığlık atarken kaçmaya çalışsam da elleri belimdeki yerini almıştı bile. "Ya, Vural."

Beni tekrar kucakladığında boynuna sıkıca sarıldım. Bu defa fırlatmak yerine suyun dibine daldı. Gözlerimiz açık olduğu için birbirimize bakıyorduk. Gülümsediğimde uzanıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Tuttuğum nefesi dudaklarının arasına bıraktım ve suyun altında beni öpmeye başladı. Önce yavaş başlayan bir öpücüktü. Ağır ağır dudaklarımın tadını çıkarmak

ister gibi öpüyordu. Bacaklarımı tekrar beline sarıp ona sıkıca tutundum. Başımı yana doğru eğerken yaşadığım tüm çaresizliği, bu öpücüğe yansıttım. Benim bu karşılığımdan sonra öpücüğün seyri değişti. Şimdi Vural'ın da benden bir farkı yoktu. Dudaklarımı tüketerek öpmeye başladı. Sanki iyi olduğumuza kendini inandırmak ister gibiydi. Bir süre sonra suyun yüzeyine çıktığımızda bile öpüşmeye devam ettik.

Dili ağzımın içine kayd, ensesindeki elimle başını kendime doğru çektim. Gece boyu hissettiğim endişe, az da olsa hafiflemişti. Çünkü Vural beni her öptüğünde kafamın içinde yaşayan şeytanlar susuyordu. Dünya sanki ikimizin etrafında dönüyordu. Bizden başka her şey silindiği için kötülükler bize dokunmayacak gibiydi. Ve bu duygu hiç bitmesin istiyordum. Geri çekildiğinde ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Sıcak nefesim, kabaran kızarık dudaklarına çarpıyordu.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" Aniden duyduğum sözler üzerine kalp atışlarımın ritmi bozuldu. Böyle konuştuğunda kalbimi yerinden söküyordu. "Bu kalbimin sana ne kadar yanık olduğunu..." Burnunu burnuma sürttü, hissettiğim yoğun duygular yüzünden gözlerim kapandı. "Siz olmadan yaşayamam, Zeynep. Yanımda olmana ihtiyacım var." Asıl benim ona ihtiyacım vardı. "Beni bırakmayın."

Bunu istesem bile yapamazdım. Çünkü ona olan aşkım, kalbime atılmış bir kördüğündü.

Havuzdan çıktıktan sonra Vural'a telefon geldiği için önce ben duş aldım. Üstümü giyinirken Vural da kısa bir duş aldı. Otelden ayrılmadan önce bir şeyler yedik. Canım istemese de kendimi zorlamıştım. Bebeğim için yemek zorundaydım.

Otelden çıktığımızda endişe bir kurt gibi içimi kemiriyordu. Bu yüzden yol boyu sessizdim. Araba mahalleye girdi, gerçeklerin nefesi yine ensemdeydi. İlk defa buraya gelmek istememiştim. Çünkü burası sığındığım güvenli limanım değildi artık. Vural, farkında olduğu için geri dönmemizi teklif etmişti ama kabul etmemiştim. Diyar'ın şüphelenmemesi gerekiyordu. Çünkü ortada Gül de vardı. Evin etrafında gezen adamların sivil polis olduğunu biliyordum. Evin içine kadar girmişlerdi. Bu güvenli hissettirse de tedirgindim.

Eve girdim, Fatma abla olayları bildiği için telaşlıydı. Beni görünce uzanıp sıkıca sarıldı. O bana sarılınca gözyaşlarım hazır ola geçiyordu. "İyi misin kara kuzum?"

Burnumu çektim. "İkimiz de iyiyiz."

Geri çekilip beni inceledi. "Çok şükür."

İçeri geçtiğimizde kapı çaldı. Vural, "Ben bakarım," diyerek odadan çıkınca ben de kanepeye oturdum.

"Ben zaten adamı görür görmez anlamıştım bozuk olduğunu. Meymetsiz herif."

"Yine buldular beni abla."

Uzanıp elimi tuttu. "Hiçbir şey yapamazlar. Gerekirse bu gece kayboluruz ortadan."

Hüzünle gülümsedim. "Hayatım hep kaçarak mı geçecek benim?"

"İyi olduğunuz sürece bunun bir önemi yok, Zeynep."

Haklıydı, çocuğum iyi olduktan sonra her yerde yaşıyordum.

"Ben geldim."

Kapıya bakınca neşeyle içeri giren Afra'yı gördüm. "Hoş geldin."

Gelip yanıma oturdu. "Vural abinin arabasını görünce uğrayayım dedim. Dün bir rüya gördüm de onu anlatmam lazımdı."

Vural içeri gelip karşımızdaki koltuğa oturdu. "Ne gördün rüyanda?"

Vural'ın sorusu üzerine ellerini havaya kaldırdı. "Hazır mısınız? Bebeğinizin cinsiyetini söyleyeceğim çünkü."

Vural'la birbirimize baktık. Afra saçlarını arkaya attı. Heyecandan yerinde duramıyordu.

"Rüyamda Zeynep yeni doğum yapmıştı ve bebek pembe bir tulum giymişti." Gözleri karnıma kaydı. "Nur topu gibi bir kızınız olacak." El çırp-maya başladı. "Rüyam çıktığında hediye alabilirsiniz." Ben kahkaha atmaya başladığımda Vural da sırıtıyordu. Afra bozulmuş bir ifadeyle bir ona bir bana baktı. "Deli misiniz ya? Niye gülüyorsunuz? Kızınız olacak diyorum."

"Yanılıyorsun işte."

Vural'ın sözleri üzerine şaşkınca, "Niye ya?" diye sordu. "Gördüm ben, çok tatlı bir kızdı."

Boğazımı temizledim. "Cidden rüyaların tersi çıkıyormuş." Sahte bir ciddiyetle söylediğim sözler üzerine bana döndü.

"Nereden biliyorsun?"

Uzanıp Afra'nın kolunu tuttum. "Doktora gittik, erkek olduğunu söyledi."

Afra'nın ağzı açık kalırken Fatma abla sevinçle bana döndü. "Ay, tebrik ederim ama ben anlamıştım, sürekli tatlı yiyordun."

Aslında her şeyi yiyordum ama bozuntuya vermedim. "Sağ ol ablacığım."

"Ya inanmıyorum ya, bu kadar tersi çıkamaz." Afra kendi kendine söylenirken bana döndü. "Neyse, sağlık olsun, bir dahakine de kız olur."

Tekrar kapı çaldığında Vural ayaklandı. "Tahir'i çağır mıştım."

O kapıya bakmak için odadan çıkarken Afra gerildi. "Ben de kalkayım."

"Otur, yeni geldin."

Tüm neşesi kaçmıştı. "Yok, babam bekler. Yemek saati geldi."

Ayağa kalktığı anda ben de peşinden gittim. Tahir ile ikisi kapıda karşılaştı. Birbirlerine baktıklarında Tahir bir şey söyleyecek gibi oldu ama Afra, "İyi akşamlar," diyerek konuşmasına izin vermedi. Evden kaçır adımlarla çıktığında Tahir arkasından bakıyordu.

"Bir şey mi oldu?"

Vural'ın sözleri üzerine başını aşağı yukarı salladı. "Her şeyi elime yüzüme bulaştırdım kardeşim." İçli bir nefes çekti. "Her şeyi kendi ellerimle mahvettim."

Birlikte içeri geçtiğimizde Tahir'in omuzları çökmüştü. Yaşadığı üzüntü yüzüne yansıdığı için mutsuz ve dalgındı. Vural neler olduğunu sorduğunda sadece, "Sonra," dedi. Yorum yapmak yerine sessizliği mi korudum. Tahir'in bu mevzuyu kendi başına halletmesi gerekiyordu. İkisi mutfığa geçtiğinde ben de televizyonun karşısına geçip uzandım. Evde sadece bir polis vardı, o da yukarıda duruyordu. Bugün uzun zaman sonra yüzdüğüm için yorgun düşmüştüm. Uyumamak için direnirken televizyonda başlayan filmi izlemeye çalıştım ama gözlerim açılmıyordu. Zar zor iki saat dayanabilmıştım. Saat on olduğunda kanepede uyuyakalmak üzereyken Vural yanıma geldi. Beni sessizce kucaklayıp odamıza taşıdı.

"Uyu yavrum."

Yatağa bıraktığı anı bile doğru düzgün hatırlayamadan uyuyakaldım.

Gece bir ara aniden gözlerimi açtım, karanlık odaya baktım. Yatakta yalnızdım. Kalbim güm güm atarken doğruldum. Karanlıkta gördüğüm silüet üzerine dudaklarım aralandı. Fakat adamın Vural olduğunu anlayınca çılgılık atmadan sustum.

"Vural?"

Yeni uyandığım için sesim boğuktu. Yatağa doğru geldiğinde gözüm komodinin üstündeki saate kaydı. Gecenin ikisini gösteriyordu. Bu saatte nereden geliyordu? Yatağa gelip yanıma uzandı.

"Neredeydin?"

Beni kollarının arasına aldığı anda kalbim kulaklarımda atıyordu. "Bir şey yok yavrum, uyumaya devam et."

Sözlerine rağmen bu defa sakinleşmedim. Nedense içimde kötü bir his vardı. Vural, bunu anlamış gibi saçlarımı okşamaya başladı. Bu yaptığı ister istemez beni sakinleştiriyordu.

"Dışarı mı çıktın?"

"Ufak bir işim vardı, onu hallettim."

"Diyar'la mı ilgili?"

Saçlarımı öptü. "Hayır, uyu şimdi."

İçimdeki sıkıntıyla uyuyakalırken Vural'ın göğsüne sokulmuştum. Neden böyle hissettiğimi bilmiyordum. Muhtemelen yaşadığım stresten ötürüydü.

Sabaha kadar ara ara uyandım. Her defasında Vural'ı görünce tekrar uyumuştum. Bu döngü bittiğinde, lavaboya gitmek için son kez uyandım. Lavabodaki işlerimi halledip odaya döndüğümde Vural'ın uyanık olduğunu gördüm. Yüzündeki ciddi ifadeyle mesaj yazıyordu.

"Günaydın."

Telefonunu kenara koydu. "Günaydın. Ne zaman uyandın?"

Yatağa doğru yürüdüm. "Beş dakika önce."

Başıyla onayladığında bildirim sesi geldi. Telefona bakmadan ayağa kalktı. "Kahvaltı yapalım."

Birlikte odadan çıktık. Fatma abla mutfakta bir şeyler hazırlıyordu. Bizi görünce gülümsedi. "Günaydın. Otur Zeynep, gözleme yapım, sıcak sıcak yersin."

Fatma ablanın gözlemeleri çok güzel oluyordu. İştahım pek olmasa da hayır diyemedim. Demli olmayan bir çayla gözleme tabağını önüme koydu.

"Bana yok mu abla?"

"Önce Zeynep."

Vural yanıma oturduğunda gözlemeden bir parça koparıp ona uzattım. Ağzını açınca kendi ellerimle besledim onu.

"Sen de ye."

Diğer parçayı ağızma attım. Gerçekten çok güzel olmuştu. "Ellerine sağlık ablam."

"Ay Eser oğlum da çok severdi gözlemeyi, keşke burada olsaydı."

Eser, her türlü hamur işini seviyordu.

Vural ağzının içinde, "Bir tane bırakmazdı obur herif," diye söylendi. Haksız sayılmazdı. Gözlemenin yarısını yemiştim ki Vural'ın telefonu çalmaya başladı. Ekranda Tahir'in ismi yazıyordu. Vural cevaplayıp kulağına götürdü. "Efendim kardeşim?" Yüzündeki ifade saniyeler içinde parçalara ayrıldı. "Ne zaman?" Sesi buz gibiydi. "Tamam, geliyorum."

Telefonu kapatıp ayağa kalktığı anda içime dolan korkuya engel olamadım. Kötü bir şey olmuştu. Ayağa kalkıp kolunu tuttum. "N'oldü?" Gözleri yüzümde tereddütle gezindi. Söyleyip söylememekte kararsız gibiydi. "Vural," diye üsteledim.

Elini ensesine yerleştirip gergince ovdu. "Gül'ün nişanlısı olacak herif, öldürülmüş."

II. BÖLÜM

SAKLI SÖZLER

Zihnimin orta yerine döşenmiş mayınların sorumlusu, Diyar'dı. O mayının üstüne ise birkaç dakika önce Vural basmıştı. Kafamın içindeki her şeyin parçalara ayrıldığını hissediyordum. Duyduklarıma inanamayacak kadar şaşkın ve dağılmıştım.

Gül'ün nişanlısı olacak herif, öldürülmüş.

"Diyar mı?" diye sorduğumun hayal meyal farkındaydım. Sesim kulaklarıma uzaktan geliyordu. Başını aşağı doğru eğdiğinde gözlerim irileşti. Diyar, ölmüş müydü? Daha iki gün önce karşıma geçip beni en büyük korkularımla tehdit eden adam, kuzenim Diyar Kızıl, ansızın ölmüş müydü? Hayatımdan bir kasırga gibi geçmiş, her şeyi darmaduman ettikten sonra ölüm haberi gelmişti. Geriye doğru sendelediğimde beni tutan kişi Vural'dı. Elini belime yerleştirip sandalyeye oturmamı sağladı. Kafamın içi izdiham alanı gibiydi. Olanları aklım almıyordu.

"İyi misin?"

Sorusunu duymazdan geldim. "Ne zaman?" Başımı kaldırdığımda yanı başımda dikilen Vural ile göz göze geldik. Yüzündeki sabit ifadeyi çöze-medim. Ne düşündüğünü anlayamadığım o anlardan birindeydim. Bazen kendini öyle usta bir şekilde kapatıyordu ki... sanki yabancı birinin gözle-rine bakıyordum.

Kısaca, "Dün gece," dedi.

Fark ettiğim ayrıntıyla kaşlarım çatıldı. *Vural'ın her şeyi öğrendiği günün gecesi...*

"Gidip olayın aslını öğrenmem gerekiyor."

Başımıla onaylasam da yaşadığım şoku hâlâ atlatamamıştım. Neden bilmiyordum ama Vural'ın benden bir şeyler gizlediğini düşünüyordum.

"İyisin değil mi?"

Sorusu üzerine yutkundum. "İyiyim, sadece şaşırdım."

Vural, eğilip başımı öptü. "Birazdan gelirim."

Doğrulduğunda gözlerimi kırıştırdım. Mutfaktan çıktığında arkasından bakmaya devam ediyordum. Dün gece Vural, odaya gecenin bir yarısı gelmişti. Bu olayın onunla bir ilgisi olabilir miydi? Yüzündeki ifadesizlik gözlerimin önünden gitmiyordu. Sanki bu duruma o kadar da şaşırmamıştı. Beklediği bir şeyi duymuş gibiydi... Ya da bunları ben uyduruyordum. Ne düşüneceğimi şaşırmıştım açıkçası.

"Su iç kızım, rengin soldu."

Fatma ablanın uzattığı bardağı alırken ellerim titriyordu. Yaşananları henüz sindirememiştim. Boğazıma takılıp kalmışlardı. Küçük birkaç yudum aldım. *Ondan gerçekten de kurtulmuş muydum?*

"Nedense öldüğüne inanamıyorum."

Fatma abla yanımdaki sandalyeye oturduğunda başımı ona doğru çevirdim. "Kimsenin yaptığı yanına kalmaz, Zeynep. Hamile olduğunu bile bile sana yaptıkları onun da yanına kalmadı."

O gece yaşananlar, tüm canlılığıyla aklımdaydı. Beni doğmamış çocuğumla bile tehdit etmişti. Gözlerim doldu. O kötü bir insandı ve ben onunla aynı kan bağıını taşıyordum. Bunu kabullenemiyordum. Onların benim akrabam olmalarını içim almıyordu.

"Öldü ama hâlâ bize zarar verebilirmiş gibi hissediyorum." Kısık sesli itirafım üzerine elimi korumacı bir tavırla karnıma yerleştirdim. Beni bu kadar korkuttuğu için ondan nefret ediyordum. Ölmüş olması bile bu nefreti söndürmüyordu.

Fatma abla, elini koluma yerleştirip kolumu sıvazladı. "Hiçbir şey de yapamazlar. Önce Allah'a, sonra Vural oğluma emanetsiniz siz."

Altdudağımı dişlerimin arasında ezdim. Vural, dün gece neden geç gelmişti? Gerçekten bu olayla ilgisi olabilir miydi? *Anlat bana, anlat ki sebep olan herkesin sonu olayım.* Sözleri zihnimde yankılandığında tüylerim diken diken oldu. Dediklerini yapmış olabilir miydi? Vural, adaletin yargı yoluyla sağlamasından yana olan bir adamdı. Böyle yapmış olamazdı. Onun adaleti, yönünü kaybetmeyecek kadar sağlamdı. Öyle olmalıydı, benim için dahi olsa o yoldan sapmış olamazdı.

"Abla, sence kim öldürdü?"

Düşünceli bir ifadeyle iç çekti. "O şerefsizin düşmanı çoktur. Yanlış kişilerin kuyruğuna basmıştır."

Adamın ölüsüne bile doğru düzgün sevinemiyordum. Arkasında soru işaretleri bırakarak gitmişti. Benim için gelip gelmediğini bile öğrenememiştik. Acaba burada yaşadığını birilerine söylemiş miydi? Yeni bir hayat kuracağına dair sıraladığı yalanlara inanmıyordum. Diyar, âşık olup değişecek bir adam değildi. Kafasında kırk tilki gezerdi onun. Buraya gelip Gül ile boşuna nişanlanmadığına da emindim. Ama şimdi ölüp gittiği için bu soruların cevabını öğrenemeyecektik. Düşünmekten başım ağrıyordu. Elim şakaklarıma yerleştirip ovdum.

"İçim hiç rahat değil."

"Stresten uzak durman lazım, düşünme artık."

Biliyordum ama elimde değildi işte. Yerimi başkasına söylemiş olabirdi. Bu ihtimal beni boğuyordu. Kapı çaldığında ayağa kalktım. "Ben bakarım."

Düşüncelerle boğuşurken kapıyı açtım. Afra, bembeyaz kesilen yüzüyle karşımda dikiliyordu.

"Olanları duydun mu?" Her an ağlayacak gibi duruyordu. İçeri geçmesi için kenara çekildim. "Yüz ifadenden duyduğunu varsayıyorum." Başımla onayladım. Afra salona geçip kanepeye çöker gibi oturdu. "Daha iki gün önce nişanı vardı, şimdi cenazesi düzenleniyor."

Sözleri üzerine ürperdim. Karşısındaki kanepeye oturduğumda ne diyeceğimi bilmiyordum. Sanırım gerçekten öldüğüne inanana kadar bu konu hakkında yorum yapmayacaktım. Aklıma gelen ayrıntıyla Afra'ya baktım. "Gül'den haberin var mı?"

"Sana gelmeden önce annemle uğradık, Fulya abla kapıyı açtı. Perişan bir haldeydi. Anneme sarılıp ağladı, Gül'ün odasından çıkmadığını söyledi." Konuşurken gözleri dolmuştu. "Çok kötü oldum. O yüzden sana geldim. Onları öyle görmeye dayanamadım."

Gül'ün nasıl bir halde olduğunu hayal bile edemiyordum. Diyar, onun hayatını karartacak insandı. Varlığıyla yapamadığını, şimdi ölümüyle yapıyordu, adi şerefsiz.

"Çok kötü bir durum, Zeynep. Daha geçen gün nişanlandı, adamı da çok seviyordu. Nasıl dayanacak buna?" Afra'nın gözlerinden yaşlar akmaya

başladı. "Ben her gün görmeme rağmen ayrılığa dayanamıyorum ama o, ölümüne dayanmak zorunda." Hiçbir şey söyleyememek canımı çok acı-tıyordu. "Gül kaldıramaz ki bunu." Afra'nın gözlerine bakıp o adamın ya-lancının teki olduğunu söylememek için tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. Eğer ölmeseydi, başta ben olmak üzere hepimizin hayatını karartacaktı. Gül, adını bile bilmediği bir adamla evlenecekti. Başına neler geleceğini tecrübelerim sayesinde biliyordum.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye fısıldadım. Söyleyemediğim şeyleri Gül'ün öğrenmesini isterdim. Belki o sayede acısı hafiflerdi. Dirseklerimi dizlerime yaslayıp başımı ellerimin arasına aldım.

"Gül'ün nişandaki mutlu yüzü gözlerimin önünden gitmiyor. Sevdiği adam öldü Zeynep, yaşananları nasıl aşacak?" Bu, cevabını veremediğim bir diğer soruydu. "O çocuksu hislerinden sonra ilk defa birini gerçekten sevdi, sevidi, şimdi ise..." Afra içli içli ağlamaya devam etti. Ben de suspus olup karşısında oturdum. Keşke ona her şeyi anlatabilseydim. Gerçekler acısını hafifletirdi ama yapamadım. Sadece sustum.

"Hoş geldin, Afra kızım. Nasılsın?"

Fatma abla içeri girdiğinde Afra, yüzündeki yaşları sildi. "İyiym desem yalan olur."

Fatma abla hüüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Annen Fulyalara gitti mi?"

Afra, başıyla onayladı. "Orada şu an."

"Ben de gideyim. Kadın perişan olmuştur şimdi."

Fatma abla evden çıktığında telefonuma mesaj geldi. Vural gecikece-ği için Tahir'i bize gönderdiğini yazmıştı. Afra'ya söyleyip söylememekte kararsız kaldım. Kapı çaldığında ayağa kalktım. Karar vermeme gerek kal-madan Tahir gelmişti. Kapıyı açtığımda o da dağılmış bir ifadeyle karşımda duruyordu.

"Afra içeride mi?"

"Salonda."

Tahir içeri geçtiğinde Afra'nın nasıl bir halde olacağının bilincindeydi. Bu yüzden adımları ağır, omuzları çöküktü. Salonun kapısına geldiğinde Afra'nın ağlama seslerini duyduk. Tahir, yürümeyi bırakıp Afra'nın sarsılan omuzlarına baktı. Gözlerini sınıksıkı kapattı. Bedeni şimdi kaskatı kesilmiş-ti. Hışımla arkasını döndüğünde kolunu tuttum. "Yalnız bırakma onu."

Aralarında ne yaşanırsa yaşansın, Afra'nın şu an en çok ona ihtiyacı vardı.

Başını iki yana doğru salladığında gözleri hâlâ kapalıydı. "Dayanamam." Sertçe yutkundu. "Ben onun ağlamasına hiçbir zaman dayanamadım, şimdi de dayanamam."

"Sana ihtiyacı var, bunu biliyorsun."

Gözlerini açtı. "Doğru düzgün ağlamaz bile o, içi acımadan gözünden tek damla yaş akmaz. Şimdi içi parçalanır gibi ağlıyor, nasıl dayanayım?"

Burnumu çektim. "Geçen gün mutfakta senin için ağladığında ben de dayanamadım ama destek oldum."

Tahir geriye doğru sendelediğinde esmer teni iyice solmuştu. "Onu ağlattım mı?" diye sordu.

Bunu ona söylememem gerekiyordu belki ama Tahir'in artık sıkı sıkı kapattığı gözlerini açması gerekiyordu. Tahir'in, Afra'yı artık görmesi gerekiyordu. Bu aşkı yanan tek tarafın sadece kendisi olmadığını anlamalıydı. Belki o sayede aklını başına toplar ve daha mantıklı davranırdı. Derin bir nefes aldı ve kapıya doğru döndü. Kapıda durup Afra'nın yanına ilerleyişini izledim. Sessizce kanepeye oturdu. Afra, onun geldiğini fark etse bile tepki vermedi. Sadece ağladı. Tahir bir süre sonra kolunu kaldırıp Afra'nın omuzlarına sardı. Onu göğsüne doğru çektiğinde, Afra yüzünü göğsüne yaslayıp ağlamaya devam etti. Sürekli duygularını içine atan biriydi. Şimdi ise halının altına süpürdüğü her şey gün yüzüne çıkmıştı.

Derin bir nefes alırken merdivenlere yöneldim. Ağır adımlarla yukarıya çıkıp banyoya girdim. İçimdeki kötü his, beni yalnız bırakmıyordu. Ellerimi lavaboya yasladım. Amcam aklıma gelince gözlerimi kapattım. Amcam, oğluna çok düşküncü ve şimdi bir tanecik oğlu ölmüştü. Onu, Diyar'ın kanını yerde bırakmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum. Diyar'ın, Almanya'ya gitmesini bile hiç istememişti. Ama Diyar onu dinlememiş ve gitmişti. Birkaç yıl içinde yakalandığında buna en çok amcam sevinmişti. Bu hayatta tek sevdiği şey oğluydu.

Gözlerimi açıp yansımana baktım. Kahverengi gözlerim donuk bakıyordu, etrafındaki damarlar belirginleşmişti. Esmer tenim ise kül gibi solgundu. Musluğu açıp yüzümü yıkadım. Amcam onun buraya geldiğini, yeni bir kimlik kullandığını biliyor muydu? Diyar ona sormadan pek hareket etmezdi. Musluğu kapattım. Düşündükçe daha kötü oluyordum.

Banyodan çıktım, yorgun bir halde merdivenlerden inip mutfağa geçtim. Vural'ın işinin ne zaman biteceğini bilmiyordum. Eşofmanımın cebine koyduğum telefonu çıkarıp onu aradım. Açan olmadığında oflayarak telefonu cebime koydum. Neler olduğunu bilmemek canımı sıkıyordu.

"Zeynep?" Başımı çevirip Tahir'e baktım. "Battaniye verebilir misin? Afra uyuyakaldı."

Mutfaktan çıkıp Tahir'e istediği battaniyeyi getirdim. Tahir, battaniyeyle Afra'nın üstünü örttükten sonra birlikte mutfağa geçtik. Cebinden sigara paketini çıkartıp pencereyi açtı. Temiz hava içeri girerken derin bir nefes aldım. Ne düşüneceğimi şaşırmıştım. Diyar'dan kurtulduğum için mutluluktan havalara uçmam gerekiyordu ama arkasında bıraktığı ihtimaller, bileğime bir zincir gibi dolanmıştı. Olanları öğrenemediğim her an, o zincir sıkılaşıyordu.

"Nasıl olmuş, Tahir?"

Sigarasından çektiği nefesi camdan dışarı üfleyip bana döndü. "Gece bir gibi bıçaklanmış halde bulunmuş."

Vural, eve iki gibi dönmüştü. Tedirgin bir şekilde, "Kimin yaptığı biliyor mu?" diye sordum.

Başını iki yana doğru salladı. "Hayır, sadece en son Gül ile görülmüş." Gergince alnımı ovdum. "Onu son gören o ama şu an perişan bir halde olduğu için ifadesini de alamıyorlar."

Sigarasını içmeye devam etti.

"Sence kim yapmış olabilir?"

"Bilmiyorum, Zeynep. Herifin adından ve işinden başka hiçbir şey bilmiyorum."

"Anladım."

Tahir, sigarasını masanın üstündeki küllüğe bastırdı. "Ben Afra'ya bakayım."

Ben de yalnız kalmak istemediğim için arkasından salona geçtim. Afra, kanepede kıvrılmış uyuyordu. Yüzündeki ifadeden huzursuz bir uykuda olduğu anlaşıyordu. Tahir, kanepenin kenarına oturup elini tuttu. "Gözünden akan yaşa kıyamıyorum ama onu sürekli üzüyorum." Kederli gözleri beni buldu. "Ben onun için doğru insan değilim," deyip yutkundu. "Değil mi, Zeynep?"

"Tahir..."

Dudaklarında küçük bir gülümseme oluştu. "Afra, hep özgür ruhlu, başına buyruk bir kızdı. Asi ama çocuksu bir yanı vardı, o yönüne âşık oldum zaten." Gözleri Afra'ya çevrildi. Gözlerinden taşan aşkı görebiliyordum. "Ama öyle büyük bir aptalım ki âşık olduğum yönünden vurdum onu. Özgürlüğüne müdahale etmeye çalıştım." Tuttuğu elini yavaşça okşadı. "Kıskandım, kıskandıkça ona saldırdım. Gözlerindeki ışığı söndürdüm. Bana olan..." deyip duraksadı. "Bana olan güvenini kırdım." Sesi titremiştir. İçli bir nefes aldı. "İçimdeki kıskançlık beni yendi, bizi de yıktı geçti. Bu yüzden onu kısıtlamaya çalışarak haddimi de aştım."

Eğilip Afra'nın eline küçük bir öpücük bıraktı.

"Bunu değiştirmek senin elinde."

Sözlerim üzerine acı acı gülümsedi. "Elimde olsa, bugün bu durumda olmazdık."

"Yanlış düşünüyorsun. Bir şeyleri düzeltebilirsin. Hiçbir şey için geç değil ki."

"Ben doğru insan değilim, Zeynep. Afra'nın istediği adam değilim. Bir şeyleri zorlamayı bırakmam gerekiyor."

Kendimi tutamayıp, "Ama sevdiği adamsın," dedim.

Bunun için bile olsa çabalaması gerekiyordu. Gözlerini bana çevirdi. Gözbebeklerine yerleşen umutsuzluğu görünce aldığı kararın değişmeyeceğini anladım. "Bu kafa bende olduğu sürece o sevginin bitmesi uzun sürmez." Ayağa kalkıp Afra'nın elini yavaşça bıraktı. "Bu yüzden onu bırakmam en sağlıklı olanı."

Diyecek söz kalmadığı için sustum. Kendini en iyi tanıyan oydu. Bir şeyleri düzeltmeyeceğine inanıyorsa bu fikri değiştiremezdik. Tahir, yenilmiş bir halde odadan çıktığında Afra gözlerini açtı. Yüzündeki yenik ifadeden her şeyi duyduğunu anladım. Gözlerine dolan yaşlara rağmen gülümsedi. "Korkak," diye fısıldadı. Gözlerini tavana çevirip derin bir nefes aldı. "Mücadele etmek yerine kolay yolu seçti."

"Afra," dediğimde bana döndü. "Sadece seni üzmem istemiyor."

Başını iki yana doğru sallayıp burnunu çekti. "Böyle yapınca üzülüyorum sanki? Beni tanıyordu, buna rağmen inatla kendini sevdirdi. Şimdi de bir şeyleri değiştirmek yerine korkaklık edip bırakıyor." Yattığı yerden doğruldu. "Sırf bu yüzden bile affetmem ben artık onu. Sevmeyeceğim de. Bitti artık, tamamen bitti."

"İkiniz de üzgünsünüz, biraz sakinleşmek için zaman verin birbirinize."

Afra ayağa kalktı. "Bu saatten sonra ona hiçbir şey vermem ben." Yüzündeki yaşları sildi. "Eve gideyim artık."

Şu an ne dersem diyeyim, Afra beni dinlemeyecekti. Bu yüzden sessiz kaldım. Biraz düşünüp taşınması gerekiyordu. Tahir'e ise diyecek sözüm kalmamıştı. Daha birkaç ay önce seviyorum diye en yakın arkadaşını bile karşısına alan adam gitmiş, yerine bambaşka biri gelmişti. Afra için kapıyı açtığımda Vural arabadan iniyordu. Onu görünce rahat bir nefes aldım. Konuşmamız gereken şeyler vardı. Afra el sallayıp uzaklaştığında Vural da yorgun bir ifadeyle yanıma geldi.

"Vural, duydun mu olanları?"

Karşı penceredeki ablanın sesini duyunca ikimiz de ona döndük. Vural, sıkıntılı bir ifadeyle ofladı. "Duydum duydum."

"Kim yapmış, bilgin var mı?"

Vural, sert bir ifadeyle cevap verdi. "Nereden bilgim olsun abla, polis miyim ben?"

"Yok, değilsin de bilirsin dedim, sabahtan çıktın ya evden." Kadın işi gücü bırakmış bizim evi izliyordu resmen. "Tahir de az önce karadenizde gemileri batmış bir halde çıktı sizden. N'oldu anlamadım vallahi."

Dayanamayıp araya girdim. "E sorsaydın neyi varmış diye?"

İmalı sözlerimi anlamayıp, "Sordum ama söylemedi," dediğinde Vural ağzının içinde, "Hasbinallah," diye homurdandı.

"Neyse abla, görüşürüz." Vural ile beraber eve girerken bir şeyler daha sormaya çalıştı ama duymazdan gelip kapıyı kapattık.

"Bu kadını da istihbarata alın siz."

Vural, gözlerini devirdi. "Tabii, ilk bizi ifşalasın o da." Hafifçe güldüm. Haklıydı. Ferda abla, içinde bir şey tutamazdı. İçeri geçtiğimizde Vural yorgunca kanepeye çöktü. "Fatma abla nerede?"

Yanına oturduğumda beni göğsüne doğru çekti. Çenesini başımın üstüne yerleştirdiğinde ona doğru sokuldum. "Fulya ablaya gitti."

Parmakları saçlarımda gezinmeye başladı. "Tahir'in neden canı sıkındı? Afra ile mi ilgili?"

"Sana anlatmadı mı?"

Saçımı parmağına doladı. "Suçlu olduğu için anlatmıyor."

Sıkıntılı bir nefes aldım. Suçludan ziyade, hatalar yapmıştı ve bunu düzeltmek yerine geri çekiliyordu. "Sanırım ayrıldılar, Afra için doğru insan olmadığını söyledi."

"En başından böyle olacağı belliydi."

Geri çekilip yüzüne baktım. "Ondan mı başta engel oldun?"

Sıkıntılı bir ifadeyle başını eğdi. Vural, Tahir'i en iyi tanıyan insanlardan biriydi. "Tahir fazla kıskanç, kendini törpülemeyi öğrenmeden mutlu olamazlar."

Başımı tekrar göğsüne yerleştirdim. Haklıydı. Kıskançlığının boyutu, ilişkilerine zarar veriyordu. "Sevgi de yetmiyor bazen," diye mırıldandım. Birkaç dakika sessiz kaldık. İkimiz de kendi düşüncelerimizin içine çekilmiştik. Vural, belli etmese de Tahir için üzgündü. "Diyar'a olanlar hakkında ne zaman konuşacağız?"

Sorumu duyunca bedeni gerildi. "Konuşulacak pek bir şey yok. Gece evsiz bir adam leşini bulmuş, polise haber vermiş."

Elleri tekrar saçlarımin içinde gezinmeye başladı. Saatlerdir gergin olan bedenimin gevşemesini sağlıyordu. "Kim öldürmüş olabilir?"

Kısaca, "Bilmem," diye cevap verdi. Nedense bana söylemediği şeyler varmış gibi hissediyordum.

"Bilmediğine emin misin?"

Geri çekilip, "O nasıl bir soru, Zeynep?" dediğinde gözleri yüzümdeydi.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Hem neredesin sen kaç saattir?"

Sağ kaşını kaldırdı. "Sen bana hesap mı soruyorsun?"

"Ne alakası var, Vural? Sadece merak ettim."

Kısık gözlerle yüzüme bakıyordu. "Senden bir şey gizlediğimi mi düşünüyorsun gerçekten?"

"Hayır, sadece..." deyip sustum. Öyle düşünüyordum. Vural aniden üstüme doğru geldiğinde geriye çekildim. Sırtım kanepenin yumuşak yüzeyi ile buluştu.

"O güzel kafandan neden böyle şeyler geçiyor?"

Yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Gözlerimi kırıştırdım. "Gizemi seven bir kocam var çünkü."

Kısık sesle söylediğim sözler üzerine biraz daha yaklaştı. "Öyle tatlı tatlı kocam demek yerine düzgün cevap ver bakalım. Neden senden bir şey gizleyeyim?"

Elimi yanağına yerleştirdim. Uzayan sakalları, avuç içlerimi çiziyordu. "Gizlemezsın değil mi?"

Altdudağını büktü. "Bu süreçte söz veremem."

Gözlerim irileşti. "Hangi süreç?"

Cevap vermek yerine elini karnıma doğru yaklaştırdı. Elini tişörtün içine kaydırıp karnıma dokunduğunda irkildim. "Size zarar verecek her şeyi gizlerim. Doktorun dediklerini sen de duyduğun."

"Bilmemek beni daha çok geriyor."

Kuru bir sesle söylediklerime rağmen karnımı okşadı. "Stresten uzak durman gerekiyor, Zeynep." Vural, başını karnıma doğru eğdi. "Nasılmış minik oğlum?" Sıcak dudaklarını karnıma bastırdı. Kalbimdeki hareketlenmeye engel olamıyordum. Onu böyle görünce içim içime dar geliyordu. "Anneyi çok yorma," diye fısıldadığında bir miktar erimiş olabilirdim. Karnımı bir kez daha öpüp elini yukarı doğru kaydırdı. Huylandığım için kıpırdandım.

"Gıdıklanıyorum." Tenime doğru güldü. Alnını karnıma yasladığında elimi saçlarının içine kaydardım. Oğlumuzun ona benzemesini çok istiyordum. Böyle yeşil yeşil bakan birine daha hayır diyemezdim. "Gözleri seninki gibi olsa keşke."

Başını kaldırıp keyifli bir yüzle bana baktı. "Ben deyince kızılıyorsun."

Omuz silkтім. "Sana söylemiştim, kadın kocasını çok severse bebek de kocasına benzer diye. Sana benzesin istiyorum."

Yukarı doğru kayıp yanıma uzandı. "İnanma öyle şeylere yavrum."

Eli sütyenimin çizgisinde gezindiği için ürperdim. Bu hamilelik, hormonlarımın altını üstüne getirmişti. Ufacık bir dokunuşu fazlasıyla hissedenden bedenim sadece saniyeler içinde tepki veriyordu. Boğazımı temizledim. "Bilemem artık." Parmakları sütyenimin içine kaydığında başımı ona doğru çevirdim. Kısık bir sesle, "N'apıyorsun acaba sen?" diye sorduğumda sırtıttı.

"Dokunuyorum." Fısıltıyla söylediği şeyin fazlasıyla farkındaydım. Göğsümü kavrayınca, burnunun ucunu burnuma sürttü. "Sana dokunmadan duramıyorum."

Gözkapaklarım ağırlaştı. Bunun nedeni hem dokunuşu hem de sözleriydi... Dokunuşu yüzünden ağırlaşan göğüslerimi görmezden gelmeye çalıştım. "Bağımlı mı oldun bana?" diye takıldım.

Derin bir nefes aldı. "Sigara yetmiyormuş gibi bir de sen çıktın başıma. Temas bağımlısı oldum senin yüzünden."

Eli göğsümün kenarından sırtıma doğru kaydığında ona biraz daha sokuldum. "Bu bağımlılığını sevdim."

"İşine gelir tabii zilli." Dudaklarıma ufak bir öpücük bıraktığında kıkırdadım.

"Benden kaçmaz." Sakin bir nefes alıp, "Benden bir şeyler gizlemeni sevmiyorum," diye itiraf ettim.

Ciddi gözlerle yüzüme baktı. "Şu an senden bir şey gizlemiyorum." Başparmağı sutyenin sıktığı tenimi yavaşça okşadı. Isınan tenim diken diken olmuştu. "Kafanı böyle şeylerle doldurma."

Tekrar yaklaşıp büzdüğüm dudaklarımı öptüğünde ağzım aralandı. Bu fırsatı kullanarak dilini aralık dudaklarımdan içeri kaydırды. Ürperdim. Başını yana eğdiğinde diline yer açtım. Ellerim ensesindeki saçlarında gezinirken altdudağımı yakaladı. Hafifçe emerek çekiştirdiğinde iç çektim. O beni öptüğünde her şeyi unutuyordum. Dilimi yakalayıp şeker gibi emince dudaklarımdan kopan iniltiyi durduramadım. Saçlarını daha sert kavradım. Geri çekildiğinde ikimizin de nefes alış veriş değişmişti. Dilimi dışarı çıkarıp kabaran dudaklarımı yaladım. Bu yaptığımı gözlerinin kararmasına neden oldu.

"Kışkırtma beni."

Hafifçe gülüp kısık bir sesle, "En ufak hareketime yükselme sen de," dedim.

Dişlerini altdudağıma geçirdi. "Konu sen olunca yükselirim." Dudağımlı hafifçe ısırды.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Böyle tatlı tatlı konuştuğunda eriyordum. Isırdığı yeri öptükten sonra boynuma sokuldu. Saçlarını okşamaya devam ettim. Temas bağımlılığı konusunda ondan pek farkım yoktu. Ona dokunmayı seviyordum. Sakinleşmemi sağlıyordu.

"Sence yerimi kimseye söylemiş midir?"

"Telefon konuşmalarını inceleteceğim. Ne haltlar yediğini öğrenene kadar peşini bırakmayacağım." Gözlerini kaldırarak bana baktı. "Yarın akşam Ceren'in doğum günü, gidelim mi?"

Hevesle başımı salladım. Kadir abiyi de kızı Ceren'i de seviyordum. "Olur, gidelim."

Kapının açılma sesi geldiğinde Vural istemeyerek elini çekti. Kalkıp oturma pozisyonuna geçtiğimizde Fatma abla içeri girdi.

"Hoş geldin abla."

Yorgun bir halde gelip kanepeye oturdu. "Ay o şerefsizin arkasından ağladıklarını gördükçe başıma ağırlar girdi." Yüzüm düştüğünde Fatma abla devam etti. "Gül perişan halde, ne odasından çıkıyor ne de kimseyi odaya alıyor. Fulya desen, oğlu ölmüş gibi feryatlar figanlar. Bilmiyor ki kızı nasıl bir ateşten kurtarıldı."

Bu konuda Fatma abla haklıydı. Diyar, Gül'ü mahvederdi. Ölümü onlar için daha iyiydi ama şu an bunun farkında değillerdi.

"Herkes onun kendi halinde bir mühendis olduğunu sanıyor. Kimse bilmiyor ki nasıl bir piç kurusu olduğunu."

Vural'ın sözleri üzerine ona döndüm. "Kimliğini aldığı kişi kim?"

"Geçen yıl ölmüş biri, nasıl yaptıysa adamın hayatına konmuş it." Diyar'dan bahsedince bile öfkeyle doluyordu.

"Ah ah, olan Gül'e oldu. Daha yirmi yaşında, yaşadıklarına bak."

Fatma abla yine haklıydı. Gül'ün bu durumla nasıl başa çıkacağını kestiremiyordum. Belki onu sevmese daha kolay olurdu ama nişandaki yüz ifadesini görmüştüm. Diyar'ı sevmişti. Tek tesellim, Gül'e bir şey olmadan ölüp gitmiş olmasıydı. Kalbindeki yası ise sadece zaman iyileştirebilirdi. Çünkü bazı yaraların tek ilacı zamandı.

Kadir abinin bahçesine girdiğimizde akşam çökmeye başlamıştı. Vural, Ceren'e adının yazdığı altın bir kolye almıştı. Bense Ceren'in çok sevdiğini bildiğim *Barbie* bebeklerden almıştım. Afra'yı da çağırmıştık ama iyi hissetmediğini söylediği için ısrar etmemiştim. Açıkçası doğum günü Ceren yerine başkasının olsa evden çıkacağımı sanmıyordum ama Ceren'e hiç kıyamıyordum.

Vural kapıyı çaldığında, "Benim hediyemi daha çok sevecek," dedim.

Yan gözlerle bana baktı. "Büyüyünce de benimkini."

Ona dil çıkaracaktım ki kapı açıldı. Kadir abi, "Hoş geldiniz," dediğinde Ceren pembe, tütülü elbisesiyle bize doğru koştu.

"Vural'ım gelmiş."

Vural, eğilip onu kucağına aldı. Ceren'e her baktığında gözlerinde farklı bir özlem belirliyordu. Muhtemelen Emre hayatta olsaydı onunla aynı yaşlarda olacaktı. Bu ayrıntı benim de kalbimi kırıyordu.

Vural, Ceren'in yanağını öptü. "Çok güzel olmuşsun prensesim."

Ceren, dişlerini göstererek gülümsedi. "Babam aldı elbisemi, babaannem de saçlarımı yaptı." Vural tekrar onu öptüğünde Ceren'in gözleri beni buldu. "Oğlunuz doğdu mu? Tanışabilir miyiz? Bir arkadaşım daha olacak." Heyecanı o kadar tatlıydı ki güldüm.

Elimle karnımı gösterdim. "Henüz buradan çıkmaya hazır değil."

Pembe dudaklarını sarkıttı. "Ama ben onu görmek istiyorum."

Elimi yanağına uzatıp yumuşak tenini okşadım. "İnan ben de."

Gözleri belirgin olan karnıma kaydı. "Gözlerin babanunki gibi olsun, tamam mı?" dediğinde kıkırdadım.

Birlikte içeri girdiğimizde Ceren bebekle ilgili sorular sormaya devam etti. Yavaşça oturduğumda yanıma geldi. "Dokunabilir miyim?" Başımla onayladığımda elini karnıma yerleştirdi. Ardından karnıma doğru eğildi. "Hey, orada mısın?" Kulağını karnıma yasladı. "Ama konuşmuyor bu?"

Saçlarını okşadığımda Vural ona doğru eğildi. "Çünkü doğduktan sonra konuşmayı öğrenecek."

Ceren, dudaklarını sarkıttı. Doğrulup kollarını göğsünde bağladı. "Bebekleri sevmedim ben. Nasıl arkadaş olacağız ki?"

Babası küçük bir kahkaha attı. Kızının bir benzeri olan mavi gözlerinin içi gülüyordu. "Siz de küçükken öyleydiniz, Ceren Hanım."

Ceren, omuz silkti. "Değildim işte, bana ne." Babasının yanına gidip kucağına otururken yüzü hâlâ asıktı.

"Öyleydin küçük kızım ama bak şimdi büyüdün."

Ceren'in gözleri tekrar bana kaydı. Şimdi daha düşünceli bakıyordu. "Ben de mi annemin karnındaydım?"

Sorusu üzerine hepimiz donup kalmıştık. Kadir abinin gözlerindeki ışık, sadece saniyeler içinde söndü. Ama bunu belli etmemeye çalışarak eğilip kızının yanağını öptü. "Evet, güzel kızım."

Ceren, babasına döndü. "Peki annem de seviyor muydu beni?"

Gözlerime dolan yaşlara engel olamadım. Annesinin neler yaşadığını bilmiyordum ama kızını bırakmış olmasını kabullenemiyordum. Hangi gerekçe ya da hangi gerçek onun çocuk kalbinde açtığı yarayı iyileştirecekti? Göğsünde annesinin söndürdüğü ışığı tekrar nasıl yakacaktı?

"Çok seviyordu."

Masumca, "O zaman neden gitti?" diye sordu. "Neden hâlâ gelmiyor?" Gözleri şimdi dolu doluydu. "Bugün doğum günüm, hediye olarak annemi istiyorum ben baba."

Gözümünden yaşlar birer birer aktı. Başımı yana doğru çevirip dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Sözleri içimi acıtmıştı. On üçüncü yaş günümü, ağlayarak ailemi istediğim geceyi hatırladım. Benim de hediye olarak tek istediğim ailemdi. Ceren ise bununla daha küçük yaşta sınanıyordu. Kalbim bu ayrıntıyı kaldırmıyordu. Vural uzanıp elimi sıkıca tuttu. Islak gözlerim yüzüne çevrildi. Onun da gözlerinde parçalanan duygular vardı.

"Gelecek güzel kızım, çok yakında annen sana geri dönecek."

"Şahiden mi?"

"Sana ne zaman yalan söyledim ben, Ceren? Gelecek tabii kızım, sadece zamanını tam bilmiyorum."

Titrek sesiyle, "Çok özledim onu ben baba," dedi.

Onlara döndüğümde Kadir abinin kızına sıkıca sarıldığını gördüm. "O da seni özlemiştir."

"O zaman gelsin. Lütfen gelsin."

Kadir abi onu teselli ederken gözlerimi sildim.

"Hoş geldiniz."

Kapıya doğru döndüğümüzde altmışlı yaşlarında bir kadının bize gülümsediğini gördüm. Kısa boylu, hafif kilolu çok tatlı bir kadındı. Başında beyaz bir tülbent vardı. Vural, ayağa kalktı. "Hoş bulduk. Nasılsın teyzem?" dedikten sonra eğilip elini öptü.

"İyiyim oğlum, sen nasılsın?"

Ben de ayağa kalktım. "Ben de iyiyim. Tanışmamıştınız sanırım, eşim Zeynep," diyerek beni gösterdi.

"Pek güzelmiş, maşallah. Nasılsın güzel kızım?"

"Teşekkür ederim efendim, iyiyim."

Vural ile beraber Ceren'e döndük ve aynı anda, "Sana hediye aldım," dedik. Birbirimize baktığımızda Ceren el çırttı. "Ay, yaşasın!"

"Bakalım hangimizin hediyesini daha çok seveceksin?"

Vural cebinden küçük hediye paketini çıkarıp Ceren'in önünde eğildi. "İyi ki doğdun küçük prenses."

Ceren, Vural'a cevap vermek yerine pembe paketi hızlıca yırttı. "Çok heyecanlı."

Ben de kanepeye koyduğum çantayı alıp içindeki kutuyu çıkardım. Ceren kolyeyi çıkarmış dudaklarını büzerek bakıyordu. "Güzelmiş," demekle yetindiğinde gülümsedim.

"Sıra benim hediyemde."

Ceren kutuyu aynı hevesle alıp açmaya başladı. Vural ayağa kalktığı anda Ceren paketi açmıştı. Tiz bir çığlık attı. "En sevdiğim bebek!" Vural'a bakıp sııttım. Dört yaşına giren kıza kolye alırsa böyle olurdu. Ceren, uzanıp bana sarıldı. "Çok güzel, Zeynep."

Vural'ın yüzü asıldı. "Benimkini niye beğenmedin ki sen?"

Ceren bebeği kollarının arasına alırken diğer eliyle saçını arkaya doğru attı. "Beğendim Vural'ım ama Zeynep'in hediyesini daha çok sevdim."

O kadar tatlıydı ki gülmeye başladım. Vural ise bozulmuş bir ifadeyle kanepeye oturdu. Ceren hevesle bebeğiyle oynamaya başlamıştı bile. Kadir abinin annesi mutfığa geçince ben de arkasından gittim.

"Masa hazır zaten, pastayı götürelim." Dolaptan çilekli pastayı çıkardığında kapı çaldı. "Sen mumları yak kızım, ben bakarım."

O mutfaktan çıkınca pembe mumları pastanın üzerine diktim. Tezgâhın üzerindeki çakmakla mumları yaktıktan sonra pastayı elime aldım. Salona geçerken yüzümde büyük bir gülümseme vardı.

"İyi ki doğdun, Ceren!"

Karşılaştığım kadınla beraber susup kaldım. Geçenlerde Kadir abinin bahçesinde gördüğüm kadındı bu. Saçlarının biraz daha uzamış olması haricinde yüzünde herhangi bir değişim yoktu. Yine ağlamaktan kızaran gözleri

ve solgun beyaz teniyle orada duruyordu. Kadir abinin annesi eli ağzında dikilip kalmıştı. Kadir abi ise aynı şaşkınlıkla kadının yüzüne bakıyordu. Vural ortalarda görünmüyordu, Ceren ise merakla kadına bakıyordu.

"Bu kadın kim baba? Bir kez daha görmüştüm." Kadir abi cevap veremeyecek kadar şaşkındı. Ceren, temkinli bir ifadeyle kadının yanına gitti. "Kimsiniz?"

Kadının gözleri Kadir abiden ayrılıp kızına kaydı. Gözleri ıslaktı. "Ben..." dediği zaman Ceren'in kaşları çatıldı.

"Fotoğrafta gördüğüm anneme benziyor," dediğinde gözleri babasına kaydı. Kadir abi hâlâ tek kelime etmemişti. Sanki dudakları mühürlenmişti. *Geçmiş, adeta dudaklarını mühürlemişti.* "Ama onun saçları upuzundu. Zeynep'inki gibi..."

Kadının gözlerinden yaşlar birer birer aktı. Pastadaki mumlar yavaş yavaş eriyordu. Kadının gözleri bu defa bana kaydı. Gözleri su yeşiliydi, içlerinde ise yas dolu bir matem vardı. Gizleyemediği acıyla uzun uzun yüzüme baktı. Pastayı tutan ellerim titredi.

Kadir abi boğazını temizleyip, "Ceren, yanıma gel kızım," dedi. Ceren babasına doğru ilerlediğinde dikkatimi tekrar ona verdim. Yüzünde şaşkın, biraz da korkmuş bir ifade vardı. Sanki duyacaklarını hissetmiş gibiydi. Kadir abi yavaşça bir dizinin üstüne çöktü. Pastadaki dört mum erimeye devam etti. "Hani anneni soruyordun ya kızım," dediğinde sesi çelik gibi sertti. Sesindeki sertliğe rağmen gülümsedi. "İşte annen kızım, annen geldi."

Kadını eliyle gösterdiğinde elinin titrediğini gördüm. Dağ gibi yıkılmaz dururdu Kadir abi. Ama önünde diz çöktüğü kadın, onu yıkıp geçmişti. Yıkıntının büyüklüğünü gözlerinde görebiliyordum. İzlerinin kalıntıları, mavi gözlerinin içinde kalmıştı. Elinin titrediğini fark edince hızla indirdi.

"Annem mi?"

Kadın başıyla onayladığında o da Kadir abi gibi dizlerinin üstüne çöktü. "Merhaba, Ceren." Sesi o kadar titrekti ki...

Ceren, gözlerini kırpıştırıp ona baktı. "Annem misin sen?"

Kadın başıyla onayladı. "Evet, ben annen Gülfem."

Ceren, tedbirli adımlarla ona ilerlerken gözlerindeki merakı görebiliyordum. Annesinin önünde durup uzun uzun yüzüne baktı. Kafasının karıştığı güzel yüzünden anlaşıyordu. Ama gözlerindeki heyecanı gizleyemiyordu. Masmavi gözleri umutla dolmuştu.

"Ama annemin saçları uzundu."

Gülfem, burnunu çekip başını yana doğru eğdi. Her an hıçkırıklara boğulacak gibiydi. "Kestirdim."

"Uzar mı tekrar?"

"Uzar tabii, sen istersen uzatırım."

Uzanıp annesinin saçlarına dokundu. "Uzasın. Öyle daha güzel değil mi, Zeynep?"

Pastayı düşürmemek için sıkıca tuttum. "Böyle de güzel," dediğimde kadın gerildi. Muhtemelen kim olduğumu bilmediği içindi.

"Sana sarılabilir miyim kızım?"

Ceren başta ifadesiz kaldı. "Doğum günüm olduğu için mi geldin?"

Kadın sadece, "Evet," dediğinde Ceren düşünceli duruyordu.

"Dileğim gerçek oldu," deyip el çırpı. "Sarılabilirsin şimdi."

Kadın, incecik olan kollarını onun küçük bedenine sardı. Mumun ateşi söndü, pastanın uzun mumları yana yana bitmişti. Titreyen ellerimle tuttuğum pastayı masanın üstüne bıraktım. Kadir abi ise heykel gibi dikilmiş önündeki manzaraya bakıyordu. Gözlerinde bin bir duygu vardı. Biri hüznü, biri öfke, biri özlem... Hangisi daha baskındı bilmiyordum. Sadece bu karşılaşma onu yakıyordu. Yumruk şeklini alan ellerini öyle çok sıkıyordu ki parmak boğumları bembeyazdı. Mavi gözleri, içlerine dolan yaşlardan ötürü parlaktı. Dişlerini o kadar sıkıyordu ki çenesi gerilmişti. Boynundaki damar ise patlayacak gibiydi. İfadesizlik maskesi, geçen her saniye çatlak veriyordu. Çünkü ona saldıran geçmişe ait anılar, acımasızdı.

Gülfem, yüzünü kızının saçlarına gömüp daha sıkı sarıldığında Kadir abi sertçe yutkundu. Sanki boğazına dizilen şeyler vardı ve yutkunarak gidermeye çalışıyordu. Geçmişin onu ezdiğini görebiliyordum. *Geçmiş, hepsinin üstüne teker teker basıp geçiyordu.*

"Çok özledim seni Ceren, çok..."

Ceren küçük kollarını kaldırıp annesine sardığında benim de gözlerime biriken yaşlar akmaya başladı. Bu manzara karşısında kendimi daha fazla tutamamıştım. Hepimiz bir süre durup onları izledik. Anne kızın kavuşması göğsümdeki yaraları kazıyordu.

Gülfem, derin bir nefes aldı. "Hâlâ bebek gibi kokuyorsun kızım." Burnunu çekti. "Hâlâ koklamaya doyamadığım cennet gibi kokuyorsun."

Geri çekilip Ceren'in küçük yüzünü ellerinin arasına aldı. "Çok güzelsin küçük meleğim ve ben seni çok özledim."

Ceren, gözlerini kırpıştırdı. "Ben de seni çok özledim. Neden daha önce gelmedin?"

Gülfem ne diyeceğini bilemeyen bir ifadeyle gözlerini kaçırdı. Ağlamak-
tan gözleri şişmişti.

Kadir abi boğazını temizledi. "Ceren, sen Zeynep ablanın yanına geç. Ben annenle konuşayım."

Ceren, babasına döndü. "Tekrar gitmeyecek değil mi? Hem doğum günüm bugün, gitmesin."

Yüzündeki korku, göğsümü dağladı. Kadir abi tüm gerginliğine rağmen gülümsedi. Kızı onun kırmızı çizgisiydi. "Artık gitmez, gidemez."

Gülfem ayağa kalktığı anda her an düşecek gibi duruyordu. Ceren, babasının sözlerine rağmen annesine döndü. "Gitmeyeceksin değil mi?"

Yavaşça, "Gitmeyeceğim kızım, merak etme," dediğinde gülümsemeye çalışıyordu. Ama dokunsam hıçkırığa hıçkırığa ağlayacaktı.

Kadir abi kaskatı kesilmiş bir şekilde kapıya doğru yürüdü. Gülfem de yüzündeki yaşları kuruladı. Kadir abi odadan çıktığında onu takip etti, bedeninin titrediğini görebiliyordum. Başını kaldırıncaya göz göze geldik. Çok güzel bir kadındı, meleksi bir yüzü vardı. Burnu ve dudakları küçüktü, gözleri biraz daha iriydi. Gözlerindeki belirgin acı, karnıma kaydığı anda katlanarak çoğaldı. Yüzündeki şaşkınlıkla bakakalmıştı. Olayları yanlış yorumladığımı anlasam da o an yapacak bir şeyim yoktu. Kadının gözlerinde artık yalnızca acı yoktu, şimdi kör bir kiskançlık da vardı. Odadan çıktığında Ceren yanıma geldi.

"Vural abin nerede, Ceren?"

"Telefonu çalınca odadan çıktı."

"Geldim." Ona doğru döndüm. "Az önce kapıdan çıkan Gülfem miydi?" Başımın onayladığımda yüzünü buruşturdu. "Hadi ya..."

Ceren, gülümseyerek ona doğru koştu. "Vural'ım, gördün mü annem geldi."

Vural onu kucağına alıp kanepeye geçti. "Gördüm güzelim."

"Doğum günüm için mi geldi?"

Vural, Ceren'in saçlarını okşadı. "Seni özlediği için gelmiştir."

"Onu çok özlemiştim, iyi ki geldi. Acaba en sevdiği renk hangisi?" Başını Vural'ın omzuna yasladı.

"Sorarsın annene."

Yanlarına gidip yorgun bir halde başını Vural'ın diğer omzuna yasladım. "Sen kiminle konuştun?"

"İşle ilgiliydi." Diyar'la ilgili bir gelişme olup olmadığını merak etsem de sustum. Şu an yeri değildi. Telefonu tekrar çaldığında, "Buna bakmam lazım hanımlar," diyerek ayaklandı. Odadan çıktığı sırada arkasından bakıyordum. Bana detay vermediği için ofladım. Neler olduğunu bilmek benim de hakkımdı.

"Ceren, gelir misin?"

Kadir'abi seslenince Ceren odadan çıkıp babasının yanına gitti. Ben de ayağa kalkıp pencereye döndüm. Gülfem, kollarını göğsünde kavuşturmuş ayakta durmak için tüm gücünü kullanıyor gibiydi. Kadir abi, Ceren'le beraber karşısına geçtiğinde annesi eğilip ona sarıldı. Bir şeyler söyledikten sonra çantasından çıkardığı kutuyu ona verdi. Sonra tekrar kızına sarıldı. Hasret kalmıştı. Dokunuşundan, sesinden, bakışlarından ne kadar hasret kaldığı belliydi. Kokusunu içine çekip yanağını öptükten sonra ayağa kalktı. Kadir abi kızını yanına alırken Gülfem, arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü. Ceren annesinin arkasından bakarken, Kadir abi bir süre hareketsiz kaldı ve onun gidişini izledi. Karşıdan bakan biri yıkılmaz olduğunu söylerdi ama gözleri içindeki yangınları ele veriyordu. Eğilip kızını kucağına aldı ve eve doğru yürüdü.

Ne diyeceğimi ya da düşüneceğimi bilmiyordum. İçeri geldiklerinde Ceren üzgündü. Gülümsemeye çalışarak, "Hadi pasta keselim," dedim.

Ceren asık bir yüzle, "Ama annem gitti," dedi.

"Yarın gelecek kızım."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten gelecek, Ceren."

Elindeki kutuya bakarken ona doğru yaklaştım. "Sana hediye mi aldı?" Hevesle başını salladı. "Aç bakalım."

Ceren kutuyu açtığında içinden incili bir toka çıktı. Kadir abinin yüzündeki yarım gülümseme, gördüğü tokayla beraber silinip gitti. Gözleri uzaklara daldığında Ceren hayranlıkla tokaya bakıyordu. "Çok güzel."

Tokayı elinden alıp saçlarına taktım. "Çok güzel oldun."

"Oldum mu baba?"

Kadir abi yutkundu. "Oldun kızım. Annene aldığım toka, sana daha çok yakıştı."

Sözleri bir taş gibi oturdu.

"Hadi pasta keselim baba."

Ben Vural'ı çağırmak için salondan çıktım. Mutfığa geçtiğimde tam adını seslenecektim ki, "Tamam Gül, gelirim," dediğini duydum. Gözlerim irileşti. Gül mü? Beni görmemesi için geri çekildim. Gül kimseyle konuşmuyordu hani?

Ne diyeceğimi bilemeden, "Vural, pasta keseceğiz," diye seslendim ve içeri geçtim.

Vural bir şey demeden yanımıza geldi. Masaya yaklaştığında elini belime yerleştirdi. Gül'e dair bir şey demesini umarak, "Kiminle konuştun?" diye sordum.

Cevap ise aynıydı. "İşle ilgiliydi."

Dişlerimi birbirine bastırdım. Zarar görmemem için olduğunu bilsem de benden bir şeyler gizlemesini sevmiyordum. Bu yüzden gecenin geri kalanı boyunca sessizdim. Onların da benden bir farkı yoktu. Gülfem'in ani gelişi hepimizi sarsmıştı. Pastaları yedikten sonra Ceren'in uyku saati geldiği için biz de kalktık. Zaten Kadir abinin ve annesinin pek kafası yerinde değildi. Çok fena bir gece olmuştu.

Vural'la eve doğru yürürken bana döndü. "İyi misin? Gülfem'den sonra sessizleştin."

"Zor bir geceydi." Son birkaç gün gerçekten zordu. Yorgun hissediyordum.

İç çekti. "Gülfem'in geleceğini az çok tahmin ediyorduk ama yine de Kadir abiyi yıktı geçti."

"Şimdi ne olacak?"

"Bilmiyorum ama Kadir abinin önceliği Ceren, onun için her şeyi yapar."

"Sence tekrar barışırlar mı?" diye sorarken ona döndüm.

Vural düşünceli bir ifadeyle, "Sanmam," dedi. "Gülfem sessiz sedasız gittiğinde, Kadir abinin kalbini de peşinden sürükledi. Dönüşü kalbini ona geri vermez, veremez."

İçim hüznle doldu. "Belki açıklaması vardır." Sesim cılızdı, bazı açıklamalar zaman aşımına uğradığında bir anlam ifade etmiyordu çünkü.

Dudaklarında acı bir gülümseme oluştu. "Hangi açıklama kaybolan yılları geri verecek?"

Vermeyecekti ama belki teselli edecekti.

Evin önüne geldiğimizde Vural kapıda durdu. Telefon konuşması aklıma geldi. Gül'e, geleceğini söylemişti. Temkinli bir ifadeyle yüzüne baktım. "Gelmeyecek misin?"

Kaşları çatıldı. "Ufak bir işim var, onu halledeceğim."

"Neymiş o iş?"

Bedenim, duyacaklarımdan ziyade duyamayacaklarımdan ötürü gergindi. Gül'ün yanına gideceğini biliyordum. "Sonra anlatırım, hadi içeri geç."

"Şimdi anlat."

"Olmaz, zaten önemli bir şey değil. Halledip geleceğim."

"Vural, lütfen... En azından nereye gideceğini söyle."

Gül'le buluşacağını söyle. Gizleme bunu benden.

Uzanıp dudaklarını alnıma yerleştirdi. "Birazdan dönerim." Ufak bir öpücük bıraktıktan sonra geri çekildi.

Beni orada, arkasından bakar bir vaziyette bırakarak onu eskiden seven kadına gitti ve ben tek kelime etmedim, edemedim. Gidişini izlemekten başka hiçbir şey yapamadım.

12. BÖLÜM

YANGIN YERİ

Zaman ağır ağır geçiyordu, aklımdan geçen düşünceler ise o kadar hızlıydı ki yetişemiyordum. Vural gittiğinden beri tek yaptığım şey, son birkaç günü düşünüp durmaktı. Fakat ne kadar düşünsem de bağlantıları tam olarak kafamda oturtamıyordum. Kaçırdığım noktalar vardı. İçimden bir ses, bu noktaların tamamlayıcısının Gül olduğunu söylüyordu. Gözlerimi duvardaki saatten ayırdım. Gidişinin üstünden kırk dakika geçmişti. Kırk dakikadır oturmuş onu bekliyordum. Daha doğrusu Gül'le konuşmasının bitmesini bekliyordum.

Sıkıntıyla oflarken ayağa kalktım ve odanın içinde birkaç tur attım. Vural, nedensiz yere o kadının yanına gitmezdi. Mutlaka başka şeyler vardı. Ama neydi? Bir an merakıma yenilip peşinden gitmeyi bile düşünmüştüm. Sonra kendimi zor da olsa durdurup evin içine girmiştım. Ona güvenmem gerekiyordu.

Saçlarımı geriye doğru attım. Strese girmemem için olanları gizlediğini savunuyordu ama bu şekilde işler benim için kolay olmuyordu. Yüzümü buruşturdum. İçim içimi yiyordu ve bu elimde olmayan bir durumdu. İçimde ufak bir kıskançlık baş gösterince mantıksız kıskançlığımı anında bastırdım çünkü Vural, o kızın yanına öylesine gitmezdi. Diyar'la ilgili olmalıydı. Ama ne olursa olsun benden gizlediği için öfkelenmeden de duramıyordum. Gül'ün yanına gidişini bana anlatması gerekiyordu.

Derin bir nefes alıp içimdeki öfkeyi yatıştırmaya çalıştım. Kapının sesini duyduğumda hareket etmeyi bıraktım. Nasıl bir tepki vereceğimi kestiremedim. Karşısına geçip hesap mı sormam gerekiyordu? Yoksa bilmezden mi gelmeliydim? Altdudağımı gergince ısırdım. Bir karar veremedim.

Vural yatak odasından içeri girdi. Beni gecenin bir yarısı ayakta dikilirken görmesine rağmen bir tepki vermedi. Onu bekleyeceğimi bilecek kadar iyi tanıyordu beni.

Odanın kapısını yavaşça kapattığında başını yana yatırıp yeşil gözlerini yüzüme dikti ve uzun süre baktı. "Seni bu olayın dışında tutmama izin vermeyeceksin değil mi?"

Sakin bir sesle sorduğu soru üzerine başımı yavaşça iki yana salladım. Veremezdim. Olaylar bu kadar ciddi bir boyuta gelmişken bunu yapamıyordum. Çünkü kuruntularım beni rahat bırakmıyordu. Bana doğru iki büyük adım attığında çenemi havaya kaldırdım. "Nereden geliyorsun?"

Cevabını kestiremiyordum. Ama doğruyu söylemesini her şeyden çok istiyordum. En kötü cevap bile belirsizlikten iyiydi. "Yüz ifadenden anladığımı kadarıyla nereden geldiğimi biliyorsun."

Cevabı karşısında suspus oldum. Bunu anlıyorsa olanları duymak istediğimi de anlamış olmalıydı. Başını geriye doğru atıp tuttuğu nefesi bıraktı.

"Vural, benden bir şeyleri gizlemeni sevmiyorum. Gizlediklerin beni stresten korumuyor, tam tersi daha çok streslenmeme neden oluyor." Kısık ve sakın bir sesle konuşmuştum.

Yatağa ilerleyip yorgunca oturdu. "Zeynep, sadece kendini ve çocuğumuzu düşünmeni istiyorum. Çok mu zor?"

Ona doğru döndüm. Net bir şekilde, "Çok zor," dedim. "Özellikle Gül'le konuşmaya gittiğini biliyorken..."

Kelimelerimin altında yatan kıskançlığın izleri belirgindi. Vural'ın bunu fark edip etmediğini bilmiyordum ama uzanıp nazikçe elimi tuttu ve beni kendine doğru çekti. Engel olmayıp ona doğru ilerledim. Bedenim, aralık bacaklarının arasında dururken, "Otur," dedi. Dudaklarımı birbirine bastırıp dizine oturduğumda sessizce yüzümü kapatan saçlarımı topladı ve geriye çekerek sırtımdan aşağı dökülmesini sağladı. Ardından başını eğip açıkta kalan boynumun kıvrımını öptü. Teması karşısında bedenimi saran ürperti tanıdıktı. Sıcak nefesi tenime karışırken diğer elini sırtıma yerleştirip belime doğru kaydırды. Boynuma batan sakallarının üstümde bıraktığı hissi seviyordum.

"Diyar'la ilgili, değil mi?"

Vural sıkıntılı bir nefes alıp, "Evet," dedi. Boynumdaki dudakları aşağı kaydı, omzum ve boynum arasındaki yeri öptü. Üstümde ip askılı, pamuklu bir gecelik vardı. Son olarak omuz başımı öptü. "Daha fazla konuşmayalım."

Dokunuşları yüzünden gevşeyen bedenimi dikleştirdim. "Ne demek konuşmayalım?"

Başını kaldırdığında ona doğru döndüm. Kucağında oturuyor olsam da yüzünü görebilmek için başımı geriye doğru atmak zorunda kalmıştım. Yüzündeki ifadeyi tanıyordum. Konuşmayacaktı.

"Gül'le buluşma nedenim tamamen Diyar'la ilgiliydi. Aklına başka şeyler getirmeni istemediğim için bunu söyledim ama daha fazlasını konuşmak istemiyorum."

Kaşlarım öfkeyle çatıldığında ayağa kalktım. "Ama ben bilmek istiyorum."

"Zeynep, lütfen."

"Ne lütfeni, Vural?" diye aniden parladım. "Seni eskiden seven kızla buluşmaya gittin, bunu bana söylemeden yaptın. Bir bildiğin vardır diye susup gelmeni bekledim. O kızın nişanlısı öldürüldü, kız sadece seninle konuşuyor." Sakin olmak için küçük bir nefes aldım. "Bir şeyler döndüğü çok belli ve ben daha fazlasını bilmek istiyorum."

Art arda söylediklerim üzerine elini saçlarının arasına geçirdi. "Onunla konuşmak zorunda kalmasam gitmezdim."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Sakinleşmeye çalışıyordum ama karşımdaki sessizliği bunu zorlaştırıyordu. Dilimin ucuna gelen ihtimaller, dünden beri kafamı kemiren sorulardı. Daha fazla tutamayacağım için kısık bir sesle, "Sen mi yaptın?" diye sordum. Alacağım cevaptan korkuyordum. O kadar çok korkuyordum ki dizlerim titriyordu. Gözlerimi açıp yüzüne baktım. Kaşları çatılmış bir halde bana bakıyordu. "Diyar'ı sen mi öldürdün?"

Yeşil gözlerinde beliren anlık şaşkınlık benden böyle bir şey duymayı beklemediğini ele veriyordu.

"Anlamadım?" Sesindeki soğukluğu uzun zamandır duymamıştım. Şimdi duymak, kalbimin orta yerine buz kütlesi yerleştirmişti.

Tekrar aynı soruyu soramayacağım için, "Duydun işte," diye mırıldandım.

Ayağa kalkıp bana doğru bir adım attı. Aramızdaki mesafe azalmıştı. Bu defa yüzüne bakmak yerine göğsüne bakıyordum. Elini uzatıp çenemin altına yerleştirdi. Başımı kaldırıp göz göze gelmemizi sağlarken bana doğru eğildi. Aldatıcı bir sakinlikle konuştu. "Diyar'ı öldüren kişinin ben olduğumu mu düşünüyorsun?"

Düz çıkan sesi o kadar duygusuzdu ki ne düşündüğünü anlayamıyordum. Böyle anlardan nefret ediyordum çünkü kendini bana kapatıyordu. Dişlerimi birbirine bastırdım. "Ben ne düşünmem gerektiğinden emin değilim."

Gözünü kırpmadan yüzüme bakıyordu. "Neden bana bu soruyu sordun?"

Sorgu altındaymış gibi hissettiğim için gerilmiştim. Boğazımda oluşan düğümü gidermek için yutkundum. "Sadece evet ya da hayır demeni istiyorum."

Bana doğru küçük bir adım daha attı. Ayak parmaklarımız birbirine değdi. "Bana sorduğun sorunun farkında mısın, Zeynep?" Bu defa yumuşak bir sesle konuşmuştu.

"Ben..." deyip sustum.

"Sen o gece katil olup olmadığımı soruyorsun, bu ne anlama geliyor biliyorsun değil mi?" Cevap veremediğimi fark edince devam etti. "Bu benim önce haysiyetime, sonra işime ihanet olur." Üstüne basa basa söylediği kelimeler boğazıma dizilmişti. Bu defa yutkunsam da gitmeyecekti. "O haysiyetsiz it, her ne kadar başına gelenleri hak etse de adaleti bu şekilde sağlamam."

Gözlerimi kırıştırdım, haklı olduğunu biliyordum. Şüphelerimi oluşturan soruyu sordum. "O gece nereye gitmiştin? Eve geldiğinde saat gece-nin ikisiydi."

Vural çenemi bırakıp geriye doğru bir adım attı. "Konuşmadan durmayacaksın değil mi?"

"Belirsizlik beni daha çok geriyor."

"İyi," diye homurdandı. "Otur."

Yatağa çöktüğümde pencereye ilerledi. Pencereyi açtığında serin hava içeri dolduğu için ürperdim. Vural cebinden sigara paketini çıkardı. Sigara içmeyi gittikçe azaltmıştı. Sadece çok stresli olduğunda bir tane içiyordu. Sigarasını gümüş *Zippo* ile yakıp derin bir nefes aldığında gözleri beni

buldu. Duman dudaklarının arasından yüzüne doğru yayıldı. "Üstünü ört, üşüyorsun."

Yatağın üstündeki battaniyeyi, çıplak dizlerimin üstüne serdim. Vural sigarasını içerken gözlerim üstündeydi. Duyacaklarım artık beni korkutmaya başlamıştı. Diyar'ın neler yapacağını kestiremiyordum. Ölüsü bile rahat vermezdi onun. Vural sigarasını bitirdikten sonra camı kapattı. Sonu olmayan düşüncelerim yüzünden başım ağrıyordu. Gelip yatağın ayakucunda oturduğunda öne eğilip dirseklerini dizlerine yasladı. Bedeni gerginliğini ele veriyordu.

"Seni tehdit ettiği gece... Gül, konuşmanızın son kısmını duymuş."

Böyle bir şey duymayı beklemediğim için şaşkınca, "Nasıl?" diye solumdum. Gül, bizi mi duymuştu? O gün o kadar çok korkmuştum ki böyle bir ihtimal aklıma hiç gelmemişti. "Tam olarak neyi duymuş?"

Vural, dikkatle beni izliyordu. Bu yüzden sakinliğimi korumaya çalıştım. "Sen Diyar'a her şeyin plan olduğunu ve Gül'e zarar vereceğine dair bir şeyler söylemiş, sorular sormuşsun."

Ve Diyar da ona güvenmek zorunda olduğumu söylemişti. Gül'ün bu konuşmaya nasıl bir tepki vermiş olduğunu kestiremiyordum. Gergince boynumu kaşıdım. "Sonra?"

Vural bedenini bana doğru çevirdi. Bu konuşmayı yapmak istemediği her halinden belliydi. Yine de devam etti. "Diyar'ın öldürüldüğü gecenin akşamında buluşmuşlar. Gül dayanamayıp o gece duyduklarını söylemiş."

Yüzümü buruşturdum, bu iyi olmamıştı. Diyar aniden parlayan ve o anda ne yaptığını bilmeyen biriydi. Gül'e zarar vermiş olma ihtimali mide-mi bulandırdı.

"Diyar itiraz etmek yerine seninle kuzen olduklarını ve onun hayatını kararttığını söylemiş."

Ağzım açık kaldı. Beni bir malmışım gibi satıp hayatımı karartan on-larken, kaçıp kendimi kurtardığım için bunları söylemiş olmasını aklım almıyordu. Hiç mi insanlıktan nasibini almamışlardı? Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Yaptığım en iyi şey, onlardan şikâyetçi olmaktır.

"Gül inanmış mı?"

Kuru bir sesle sorduğum soru üzerine Vural devam etti. "Başta inanmış fakat Diyar, onun kimseye tek kelime etmemesi için baskı yapmış. Son-ra da Gül'e hayatının fırsatı olduğunu iddia ettiği bir teklifte bulunmuş."

Bedenim kaskatı kesildi. Anlattıklarının sonu iyi bir yere gitmiyordu. Vural, gerildiğimi anladığı için bana doğru yaklaştı.

"Nasıl bir teklif?"

"Yurtdışına kara para aklaması için kuryelik teklif etmiş. Böylelikle zengin bir hayata kavuşacaklarına, sonra da senden intikam alacağına dair bir şeyler söylemiş."

Bana olan nefretine artık şaşırmıyordum. O heriften her şeyi beklerdim.

"Gül kabul etmeyince zorbalık yapmaya çalışmış. Hatta kıza..." deyip sustu. "Tecavüz etmeye kalkışmış orospu çocuğu."

Elimle ağzımı kapattım. "Lütfen yapmadığını söyle." Her an kusacak gibiydim.

"Hayır, Gül kendini savunmuş ve kaçmış." Rahat bir nefes aldım. Bir insanın daha hayatını karartmış olmasına katlanamazdım. "Sonra da leşi bulunmuş işte." Ölümü hak ettiği için gram üzülmemiştim. Ama bu ölümün arkasında bir şeyler olduğuna dair düşünceyi de kafamdan atamıyordum. "Gül, o gece beni aradığında korkudan konuşamıyordu. Seninle ilgili bir şeyler söylediğinde yanına gittim ve bana olanları anlattı."

Vural'ın, Gül ile boşuna buluşmayacağını biliyordum ama altında yatan nedenin bu olacağı aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Peki bugün neden çağırdı? Kimin öldürdüğünü biliyor mu?"

Vural başını iki yana doğru salladı. "En son kavga ettikleri için suçun üstüne kalacağından korkuyor. Ayrıca boğuştuğu için bir tırnağı kırılmış, Diyar'ın yüzünde de izler varmış. Başına sorun açacağını düşünüyor. Kimseyle konuşmadığı için beni aradı."

Ne diyeceğimi bilmediğimden öylece yüzüne bakıyordum. Gül için üzül müştüm. Bir gecede hayatı altüst olmuştu. Nişanlısının nasıl bir adam olduğunu öğrendiğinde az daha tecavüze de uğrayacaktı.

"Gül'ün durumu nasıl?" diye sordum korkuyla. Yaşadıkları kolay değildi. Daha bugüne kadar Diyar'ın ölümünü kaldıramayacağını düşünüyorduk ama işin içinden çok başka ve acımasız şeyler çıkmıştı. Şimdi kaldırmak zorunda kaldığı şeyler çok daha ağırdı.

"İyi değil, annesiyle bile konuşamıyor. Ama ifade vermek zorunda. O da şüpheli listesinde."

Yüzümü buruşturdum. "Ne diyeceğimi ya da düşüneceğimi bilmiyorum," dediğimde sesim kısıktı.

Vural, elini enseme yerleştirip beni kendine doğru çekti. Sessizce ona sokuldum. Başımı geniş göğsüne yaslayıp gözlerimi kapattım. Her şey o kadar çok karışmıştı ki nasıl çözeceğimize dair hiçbir fikrim yoktu.

"Gül yapmamıştır."

"Yapmadı zaten. Kimin yaptığına dair tahminlerim var, birkaç güne netleşecek." Başımla onayladığımda, "Bu kadar konuşma yeter," dedi. Bu defa ona hak verdim. Daha fazla bir şey öğrenecek durumda değildim. "Merak etme, Gül'e bir şey olmayacak."

Diyar yeterince zarar vermişken bir de polislerle uğraşması kötü olurdu.

"Umarım." Teninin kokusuna karışan arıç kokusunu içime çektim. Fakat az önce içtiği sigaranın kokusu daha baskındı. Burnumu kırıştırdım, hamileliğimde bu kokulara tahammül edemez olmuştum. "Sigara kokuyorsun."

Vural geri çekildiğinde düşen yüzümü gördü. Onun da yüzü düştü. "Şimdiden bırakmam mı gerekiyor?"

Huysuz cevabı karşısında sessizce güldüm. Üstündeki gömleği çıkarıp atınca karşımda heykeli andıran güzel fiziğiyle kaldı. İnce ama kaslı bir bedeni vardı. Ben onu izlerken ayağa kalkıp pantolonunu da çıkardı. "Duş alıp geliyorum."

Kıyafetlerini yerden almak için eğildiğinde gözlerim son derece sıkı olan yuvarlak kalçasına kaydı. İçimden *hepsi senin mi be*, diye geçirmediğimi söylesem yalan olurdu...

"Beni mi dikizliyorsun sen?"

Dilimle altdudağımı ıslattığımda doğrulup başını bana doğru çevirmişti. Yaramaz bir gülümsemeyle, "Daha çok kalçanı," dediğimde gözleri irileşti. Bu cevabı beklemediğini anlayınca gülümseyip göz kırptım.

"İnanılmaz bir karım var," diye söylenerek odadan çıktığında güldüm. Ona karşı açık sözlü olmayı seviyordum. Vural gelmeden uyuyamayacağım için mutfığa inip süt ısıttım. Daha kolay uyumamı sağlardı. Hoş, bu gece öğrendiklerimden sonra bunun mümkün olup olmayacağından pek emin değildim. Bu yüzden saat gecenin yarısını geçse de uyumak yerine kanepeye yerleştim. Yarın dershaneye gideceğim için erken kalkmam gerekiyordu. Ama işim olunca uykum tamamen kaçıyordu.

Netflix'i açıp filmlere baktığım sırada Vural banyodan çıktı. Rastgele bir film seçtiğimde o da salona geldi.

"Neden uyumadın?" Elindeki havluyla saçlarını kuruluyordu.

Yanıma yaklaşıncı tazelenen güzel kokusunu içime çekip kollarımı açtım. "Uykum gelmedi, gelsene bir sarılayım sana."

Bu tepkim karşısında dudaklarında oluşan serseri gülümsemeyle, "Geleyim," diye cevapladı. Kollarımı boynuna sarıp yüzümü de oraya gömdüm ve kokusunu derin derin içime çektim. Çok güzel kokuyordu. Keşke o sigarayı hiç içmeseydi ve ben sadece onun kokusunu solusaydım. Kucağına oturup bacaklarımla onu sardım. Resmen koala gibi sarıp sarmalamıştım onu.

Büyük elleriyle sırtımı okşarken, "Uykun yok mu?" diye sordu.

Dudaklarımı boynuna bastırdım. "Hiç yok."

Kanepede uzanır konuma gelse de bacakları uzun olduğu için yerdeydi. Ben de üstünde uzanıyordum. Yan dönüp rahat pozisyon bulmak için bir bacağımla bacaklarının arasına uzattım. Bir elimi de göğsüne yerleştirip ona sokuldum. Çenesini başıma yaslayıp elini sırtıma yerleştirdi. Belim ve sırtım arasındaki bölgeyi yavaş yavaş okşamaya başladığında kedi gibi mırıldandım. Tüm gün yaşanan onca şeye rağmen, gece olduğunda ona böyle doyasıya sarılmak, bir süreliğine de olsa her şeyi unutturuyordu. Vural'ın eli geceliğin boş kısmından içeri süzüldü ve çıplak tenimi okşadı. Sutyen takmadığım için göğüslerim göğsüyle yakın temas halindeydi. Eli sırtımın kıyılarında gezinirken gözlerimiz, açtığım filmdeydi.

Dokunuşu öyle nazikti ki bedenimdeki gerginlik azalıyordu. Türü bilim kurgu olan filmi doğru düzgün izlemiyordum bile çünkü dokunuşu dikkatimi dağıtıyordu. Vural'ın uzun parmakları sırtımda gezinirken, ona yasladığım için ezilen göğsümün kenarına değince bir an nefesim kesildi. Vural farkında değilmiş gibi dokunuşlarını tekrar sırtıma ilerletti. Filme odaklanmaya çalışırken parmakları birkaç kez daha göğsümün kenarına dokundu. Onun yüzünden altyazıyı birkaç kez kaçırmıştım. O böyle yaptıkça kanım ağır ağır ısınıyordu. Yanaklarımdaki ısı artarken ağırlaşan göğüslerimdeki sızı da gittikçe artıyordu. Bunu hissetmiş gibi parmakları göğsümün altına doğru kayd. Sesli bir şekilde iç çektim. Büyük avucu göğsümü tamamen kavradığında kıvrandım.

"Böyle yaparsan filmi izleyemem," dediğimde nefes nefese konuşmuştum.

Başını eğip saçlarımı öptü ve derin bir nefes aldı. "Ellerimi üzerinden çekemediğim konusunda anlaştığımızı sanıyordum." Göğsümü hafifçe sıkıldığında nefesim tıkanı. Göğsümden bacaklarımla arasına hücum eden akım çok güçlüydü.

"Vural," diye sızlandım.

Başımı kaldırıncaya eğilip dudaklarımı yakaladı ve beni öpmeye başladı. Hem de nasıl öpmek... Bedenimi saran elektrik tepeden tırnağa titrememe neden olmuştu. Sertleşen göğüs ucum avucuna batınca belim kavislendi. Bacaklarımın arasındaki bacağını bana bastırıncaya o kısımda oluşan baskı arttı ve nefes almayı bıraktım. Dili aralık dudaklarımdan içeri kaydığında gözlerim kapanmıştı. Göğsümü yavaşça yoğurmaya devam ederken diğer eli de kalçama kaymıştı. Geceliğin üstünden kavradığı kalçamı başta hafifçe, ardından sertçe sıktı. Dudaklarımı emdiğinde sıcaklamış ve terlemiştim. Bedenim beklentiyle titriyordu.

"Sana dokunduğum an hep daha fazlasını istiyorum, canım sürekli seni istiyor," diye fısıldadı.

Bana dokunduğunda daha fazlasını isteyen açgözlü birine dönüşüyordum. Çünkü açtım, Vural'ın dokunuşlarına hiç doymayan bir yanımdı. Baskın bir yandı ve dediklerini kafasına estiği gibi yerine getiriyordu. Dili altdudağıma yaladı. Ardından burnumun ucunu öptü. Kalçamı ağır ağır okşarken alnımı öptü. Göğsüne sokulurken dudaklarımda ufak bir gülümseme vardı. Dokunuşları yüzünden mayışmışım. Gözlerimi artık zor açık tutuyordum. Başım boynunun kıvrımına düştüğünde kalçamdaki eli karnıma kaydı. Şişkin karnımın üzerinde hafifçe gezinmeye başladı. Gözlerimi kapatıp sert göğsünü okşadım.

Gözlerinde umudun rengini de barındıran Vural Alazoğlu, artık benim cehennemim değil, yeryüzündeki cennetimdi.

Trençkotumu giyerken mutfaktan çıkan Vural yanıma geldi. "Hadi çıkalım."

Saçlarımı düzelterip çantamı aldığımda esnedim. Birkaç gün önce dershaneye başlamıştım. Aslında geçen ay dersler başlamıştı ama ben doğru düzgün gidememişim. Yeni yeni bir düzen oturtuyordum. Bu yüzden sabahları da erken kalkıyordum ama buna bir türlü alışamamıştım. Vural, alttan alttan güldü.

"Uykun mu var?"

"Yoo," diyerek yalanladım. Uykucu bir pandaya dönüşmüştüm ve bu sevdiğim bir şey değildi. Bu yüzden saçma bir şekilde itiraz ediyordum. Vural çaktırmadan güldü. Sürekli uykulu olmak çok zordu.

Kapıyı açtığımda kolunu omzuma attı. Birlikte evden çıkarken tek istediğim ona sokulup uyumaktı. Ayakta zor duruyordum resmen. Bu süreçte kahve içmek de zararlı olduğu için beni zinde tutacak bir şey yoktu. Tekrar esnerken boş caddeye bakındım. Saat henüz çok erken olduğu için etraf sessizdi. Normalde bu saatleri severdim ama artık bu sokak, gözüme eskisi kadar masum ve huzurlu gelmiyordu. "O olayla ilgili gelişme var mı?"

Vural cevap vermeden önce arabanın kapısını benim için açtı. Oturup kemerimi bağladığımda o da sürücü koltuğuna geçmişti. "Tam olarak değil ama başka bir gelişme var." Arabayı çalıştırırken bana baktı. "Akif de olayın içine girecek. Bugün buraya gelecektmiş."

Şaşkınlıkla, "Akif mi?" diye sordum. Vural başıyla onayladı. Yüzündeki gergin ifadeden bu durumdan memnun olmadığını anlıyordum. "Neden o?"

"Çünkü ben dikkat çekmemek için meseleden uzak duruyorum, o yüzden Akif gelip çevre araştırması yapacak."

Akif'le son karşılaşmamız aklıma gelince ürperdim. Bize doğrulttuğu namlunun ucunda duruyorduk. Sonrasında da Vural'ı o kadar kıskırtmıştı ki onu Vural'ın elinden zor almıştım. Aylardır görüşmüyor olsak da onun gelmesi iyi olmamıştı.

"Gül nasıl oldu acaba?"

Vural'ın dikkatli bakışları yoldaydı. "Aynı."

İki gün önce ifade vermişti, böylece sakladıkları ortaya çıkmıştı. Artık annesi Diyar için ağlamayı bırakmıştı, kızına üzülüyordu. Afra'nın dediğine göre çok fazla araştırmayıp acele ettiği için kendini suçluyormuş. Gül'ün babası yurtdışında çalıştığı için detayları pek bilmese de annesine çok kızmıştı. Evlilik gibi büyük bir karar aldıklarında çok daha dikkatli olmaları gerekiyordu. Sakin bir nefes aldım. Bu olayı en hafif hasarla atlattıkları için şanslı sayılırlardı. Eğer Gül adını bile bilmediği o adamla evlenseydi, neler olacağını kestirmek zor değildi. O zaman hayatı tamamen ve geri dönüşü olmayan şekilde bitecekti.

"Kim öldürmüş olabilir ki?"

"Bugün telefon konuşmalarının detaylarını inceleyeceğiz, illa ki bir şeyler ortaya çıkacak."

Altdudağımı gergince ısırdım. "Amcam ya da o şebeke hakkında bilgi var mıdır?"

Vural'ın direksiyonu tutan elleri gerildi. "Bu kadar şeyi tek başına beceremez, arkasında birileri olduğu çok açık."

İç çekip cama doğru döndüm. Vural'a hak veriyordum. Diyar, tek başına burada kaçak yaşayıp başkasının kimliğine erişemezdi. Sadece kimlerle nasıl bir anlaşma yaptığını merak ediyordum.

Vural arabayı durdurduğunda dersane binasının önündeydik. "Çıkış saatine yetişmeye çalışırım."

Ona dönüp gülümsedim. "Acele etme, etüt var zaten bugün, geç çıkarım."

"Gel öpeyim bir tane."

Sözünü ikiletmeden ona doğru eğildim. Yanağımı uzatmıştım ki çenemi tutup başımı çevirdi ve dudaklarımı öptü. Ona duyduğum bağımlılık, sürekli nükseden bir hastalık gibiydi ve ben, iyileşmeyi hiç istemiyordum. Öpücüğü yüzünden kalbimdeki kelebekler aynı anda kanat çırpmaya başladı. Hafifçe gülümsediğimde dudağımın kenarını da öptü. Geri çekildiğinde nefes almak zorunda kaldım. Kokusunu derince içime çektim.

"Görüşürüz güzelim."

Son defa yanağımı öptüğünde istemeyerek geri çekildim. Kapıyı açtım, dışarı çıktım. Koşar adımlarla binaya doğru yürürken bakışlarım etrafta gezindi. İki tane sivil polis tarafından sürekli izleniyordum. Bu daha güvende hissetmemi sağlıyordu. Binadan içeri girdiğimde telefonuma baktım. Ders başlamıştı. Asansörün düğmesine bastım. Geç kalmayı hiç sevmesem de sabahları uyanamadığım için sürekli gecikiyordum.

Asansör durdu, hızlıca asansöre bindiğimde arkamdan biri daha bindi. İkimiz de aynı anda düğmeye basmaya çalıştığımızda adam geri çekilip önce benim basmama izin verdi. Ben düğmeye bastıktan sonra o da bastı. Başımı çevirince adamla göz göze geldik. Uzun boylu bir adamdı. Koyu renk gözleri açık teninde belirgin olan, siyah saçlı biriydi. Nedense tanıdık gelmişti. Ama nereden tanıdığımı hatırlayamadım.

Adam mahcup bir gülümsemeyle, "Tekrar merhaba," dedi. Yüzümde onu tanıdığımı dair herhangi bir ifade belirmeyince elini ensesine yerleştirdi. "Kerem ben, Vedat'ın düğününden." Adamı hatırlayınca gözlerim irileşti. Bana dans teklifi eden adamdı.

"Merhaba."

Adam tekrar gülümsedi. "Sizi birkaç gündür görüyordum ama hiç denk gelemedik."

Ben ise onu hiç görmemiştim. Sürekli uykum geldiği için zaten önümü zor görüyordum. "Öyle mi?"

Başıyla onayladı. "Ben de matematik öğretmeniyim. Ama sizin bulunduğunuz sınıfın dersine girmiyorum."

Başımınla onayladım. "Evet, dersimize Ayşe Hoca giriyor." Adamın bakışları aşağı doğru kaydıığında asansör durmuştu. "İyi günler," diyerek asansörden çıktım.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dediğinde kapılar kapanmıştı. Sınıfa girdiğimde dersin başladığını gördüm. Göze batmamaya çalışarak arka sıraya geçtim. Not almak için defterimi çıkardım. Sabah sabah tarih dersi pek cezbetmiyordu ama dikkatimi vermeye çalıştım. Herkes dikkatle dersi dinliyordu. Birkaç gündür geliyor olsam da sınıftaki çoğu kişiyi tanıımıyordum. Onlar aralarda kantine indikleri için kaynaşmışlardı, ben ise ya sınıfta ya da kütüphanede vakit geçiriyordum. Boş anlarımda da Afra ile telefonda konuşuyordum. Ders bittiğinde uykumun açılması için sıcak bir şeyler almaya kantine indim. Açık bir çay aldıktan sonra boş bir masaya geçtim. Afra'nın bugün iş görüşmesi vardı. Aklıma gelince nasıl geçtiğine dair mesaj attım. Görünce arardı nasılsa.

"Şey... merhaba, oturabilir miyim?"

Başımı kaldırıncı benden bir iki yaş küçük bir kızla karşılaştım. "Tabii."

Kız elindeki kitapları masaya bırakıp oturdu. "Boş yer yoktu, seninle de aynı sınıftayız diye yanına gelmek istedim. Umarım rahatsız etmiyorumdur."

Gülümsedim. Kızı sınıfta gördüğümü hayal meyal hatırlıyordum. "Hayır hayır, etmiyorsun."

Elini uzattı. "Elif ben."

"Ben de Zeynep," deyip uzattığı elini sıktım.

Elindeki karton bardaktan büyük bir yudum aldı. Kokusundan anladığım kadarıyla kahve içiyordu. Doğumdan sonra günde üç dört fincan kahve içecektim.

"Hem evli olup hem de ders çalışmak zor olmuyor mu?"

Yüzüme merakla bakıyordu. Çayımın küçük bir yudum aldım. "Çok da değil."

İç çekti. "Erkek arkadaşım evlenmemiz konusunda ısrarcı ama istediğim bölümü kazanıp mezun olmadan evlenmek istemiyorum. İkisini bir arada götüremem gibi."

Vural anlayışlı biri olduğu için o konuda hiç zorluk çekmemiştik. Hem Fatma abla da yanımıza gelince bana evde hiçbir iş kalmıyordu.

"Hamilelik bazen zorluyor, onun haricinde benim için sıkıntı yok."

Gözleri parladı. "Ay, cinsiyeti ne?"

Gülümseyerek karnıma baktım. "Erkek."

"Şu an sana imrendim, sınavım iyi geçerse evlilik konusunu bir kez daha düşünebilirim."

Elif esmer, minyon tipli bir kızdı. Küt saçları, yuvarlak yüzüne yakışmıştı. Siyah, ince kemikli gözlüğü ona tatlı bir hava katıyordu. Birlikte sınıfa gittiğimizde yanıma oturdu. Sanırım kendime arkadaş bulmuştum. Çıkışa kadar günü birlikte geçirdik. O da benim gibi boş aralarını ders çalışmakla değerlendiriyordu. Etüt odasına girecekken Afra beni aradı.

"Güzel haberler ver," diyerek açtım telefonu.

"Artık kankan bir iş kadını." Sesinden ne kadar mutlu olduğu anlaşılıyordu. Afra'nın sesini günler sonra ilk defa bu kadar mutlu duyuyordum.

"Çok sevindim, hayırlı olsun."

"Ben de çok sevindim, az daha evde kafayı yiyecektim. Neyse ki pazar-tesi günü işe başlıyorum." Son zamanlarda evden pek çıkmıyordu. Tahir ile yaptıkları son konuşmadan sonra iyice kötüleşmişti. Bu iş ona iyi gelecekti. "Şimdi kapatmam lazım, sana sonra detayları anlatırım."

Telefonu kapattığında ders çalışmak için etüt odasına girdim. Bir saat kadar çalışmışım ki Vural'dan yolda olduğuna dair mesaj geldi. Buna sevinmediğimi söylesem yalan olurdu. Oturmaktan belim ağrıyordu ve yorulmuştum. Yatağıma kıvrılıp uyumak istiyordum.

Eşyalarımı toplamaya başladığımda Elif bana döndü. Kısık sesle, "Gidiyor musun?" diye sordu.

"Evet, yarın görüşürüz."

Gülümsedi. "Görüşürüz."

Etüt odasından çıkıp asansöre yöneldim, gelmesi için düğmeye bastım. Asansör bulunduğum katta durduğunda, sabah tanıştığım Kerem Bey'i aynaya yaslanmış telefonuna bakarken gördüm. Başını kaldırıncı göz göze geldik. Küçük bir gülümsemeyle asansöre bindim.

"Tekrar merhaba," dedi gülümseyerek.

"Merhaba," diyerek asansörün tuşuna basıp kenara çekildim. Sabahın aksine bu defa sessizdik.

"Dersler nasıl gidiyor?"

"Biraz yorucu ama iyi." Uzun bir süre ara vermiş olsam da izlediğim videoların çok yararı olmuştu. Asansörden birlikte indik, sanırım o da çıkacaktı. Binanın çıkışına yürüdüğümde kapıyı açtı. Önden çıktığımda o da hemen arkamdaydı. "Bu arada," dediğinde başımı ona doğru çevirdim. "Ders konusunda bir sıkıntın olursa sorabilirsin. Seve seve yardımcı olurum."

"Teşekkür ederim,"

Başıyla selam verip uzaklaştığında caddeye doğru yürüdüm. Vural gelmişti. Arabasına yaslanmış beni bekliyordu. Onu görünce günün yorgunluğunu bile unuttum. Yüzümde oluşan büyük gülümsemeyle yürürken adımlarım aceleliydi. Yanına yaklaştığımda kollarını açtı. Son adımlarım koşar gibiydi. Kollarımı beline doladığımda, bana sıkıca sarılarak karşılık verdi. Yüzünü saçlarıma gömdü, birkaç dakika hareket etmeden öylece kaldık.

"Nasılsınız?" Sesindeki sıcaklık kalbimi ısıtıyordu.

"İyi ama yorgun." Geri çekildiğimde ellerini yüzüme yerleştirdi.

"Arasaydın beni, erken gelirdim."

Başımı iki yana doğru salladım. "Ders yeni bitti." Geri çekilip arabaya binmem için kapıyı açtığımda gülümsedim. "Buna alışabilirim."

Gülümsemek dışında cevap vermedi. Sürücü koltuğuna geçtiğinde, "Kerem'in burada ne işi varmış?" diye sordu.

Adamı hatırlamasına şaşırmıştım. Kemerimi takarken başımı ona çevirdim. "Burada çalışıyormuş, bugün karşılaştık."

Arabayı çalıştırırken yüzü ifadesizdi. "Ne diyordu sana?"

"Ders konusunda sorun olursa yardımcı olacağına dair bir şeyler."

Vural ağzının içinde bir şeyler homurdandı. "Bir şey dedin mi?" Kısaca yüzüme baktı. "İşine baksın o, hem bir sorun olursa ben yardımcı olurum."

Sahiplenici tavrı karşısında gülmemek için kendimi zor tuttum. "Sen varken ondan yardım istemem zaten." Cilveli cevabım karşısında gülümsedi. "Gelişme var mı?" Aniden sorduğum soru üzerine kaşları çatıldı. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordu.

Yorgunca, "Sonra konuşsak?" dediğinde gözlerim kısıldı.

"Gelişme var."

Sıkıntıyla ofladı. "Hiç durmuyorsun be yavrum."

"Seni dinliyorum," diye üsteledim.

Yan gözlerle bana baktı. "Evde bir şeyler yedikten sonra karımla uzun uzun özlem giderip duş almak istiyorum önce." Gözleri tekrar yola döndü. "Sonra istediğini sorarsın, olmaz mı?"

Cevabını duyunca kaşlarım havalandı. Aslında haklıydı, ikimiz de sabah erkenden evden çıkmıştık ve çok yorgunduk. Konuşacağımız şeyler ise derin ve önemli mevzulardı. Pek de acelesi yoktu. Dudaklarımı sarkıttım. "O zaman şey konusunda biraz detay versene..."

Gözleri kısaca bana kaydı. "Ne konusunda?"

Bedenimi ona doğru çevirdiğimde yüzümde yaramaz bir gülümseme vardı. "Karınla nasıl hasret gidereceksin, anlatsana biraz."

Dudaklarında oluşan çapkın gülümseme kalbimi yerinden oynatıyordu. Araba sürüyor olmasa dudaklarına yapıştırdım kesin. Düşüncelerim karşısında yüzümü sıcak bastı. *Hormonlar, hepsi hormonların suçu.* Ne güzel kandırıyordum ama kendimi...

"Aslında," deyip tek eliyle dudağının kenarını kaşıdı. "Uygulamalı anlatımı daha çok severim ama şu an bir istisna yapabiliriz." *Lütfen yapsana...*

"Bence de."

Direksiyonu çevirirken boğazını temizledi. Ellerinin ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim? Hayranlık dolu gözlerim esmer, damarları belirgin olan büyük elindeydi. "Önce karımı, sutyenden kurtarmam gerekiyor. Bu aralar ona pek fazla katlanamıyorum."

Bu konuda çok hakkıydı. Eğer göğüslerim küçük olsaydı dışarı çıkarken bile takmazdım. Aşırı derecede sıkıyorlardı. "Eminim bu hoşuna giderdi."

"Tecrübelerim de seninle aynı fikirde."

Çapkın sesi karşısında gülmek için kendimi zorladım. "Sonra?"

"Sonra," diyerek uzattı. "Omuzlarına masaj yapar, ağrıyan kaslarını gevşetirdim. Ellerim omuzlarından, dokunmaya doyamadığım güzel göğüslerine doğru ilerlerdi. Hassas olan güzel memelerine ve daha fazlasını istediği için sertleşen uçlarına aynı ilgiyi gösterirdim."

Sadece konuşarak bile bütün bedenime sıcak basmasına neden olmuştu. Boğazımı temizledim ve etkilendiğimi belli etmemeye çalışarak konuştum. "Başka?"

"Hımm," diye mırıldanıp iç çekti. "Sırtını göğsüme yaslayıp dokunuşlarıma teslim olan bedeninin her köşesine dokunurdum. Önce ellerim, sonra da dudaklarımla..."

Az önce basan sıcaklık, şimdi beni cayır cayır yakıyordu. Bedenimi saran titremeye engel olamadım. "Güzel planmış, sevdim." Sesim şimdi boğuk ve titrekti.

Araba kırmızı ışıktaki durduğunda başını bana doğru çevirdi. Gözlerindeki koyuluk sadece benim değil, onun da fazlasıyla etkilendiğini gösteriyordu. Uzanıp elini uyluğuma yerleştirdi ve bacaklarımı birbirine bastırmama engel oldu.

"Karım da sever mi dersin?"

İçimden *bayılır*, diye geçirsem de omuz silktim. "Bilmem, uygulamalı olarak görmesi gerekiyordur belki."

Beyaz dişlerini göstererek sırıttı. "İsteği emirdir."

Küçük bir nefes aldım. Bedenim zonkluyordu ve kalbim kulaklarımda atıyordu. Elimle yüzümü serinletmeye çalıştım. "Sıcak mı oldu sanki?" Uzanıp camı açtığımda serin hava içeri doldu. Kızaran yüzüme iyi gelmişti.

Cevap veremeden telefonu çaldı. Bir tuşa bastığında genç bir çocuğun sesi arabayı doldurdu. "Abim, rahatsız ediyorum ama buraya gelmen lazım."

"N'oldu, Berat?"

Çocuk, "Kadir abi," deyip iç çekti. "İki saattir karşıdaki duvara bakarak aralıksız içiyor. Kimseyi dinlemiyor, tek kelime de etmiyor."

Vural kısaca, "Geliyorum abim," deyip telefonu kapattı. "Yol üstünde, önce onu mu alalım?"

Kadir abinin durumunu merak ediyordum. "Olur."

Vural bir şey demeden güzergâhı değiştirdi. Kadir abiyi bu hale getirenin ne olduğunu biliyorduk. Onu terk eden karısı Gülfem'in dönüşü, onu yıkıp geçmişti. Kadir abi, anılarının altında eziliyordu. *Çünkü geçmiş, geçmeyince çok acıttıyordu.* Kalbim onun için sızladı. Yaşadığı şeyi hayal bile edemiyordum. Benim hayal edemediğim acı, onun kalbinde mesken tutmuştu.

Aşk, kalbi yangın yerine çeviren tek şeydi. Yaktığı yer ise ömür boyu sönmüyordu. Acıta acıta yakıyordu. Bazen de kanata kanata...

Araba durduğunda birlikte indik. Akşam çöktüğü için hava daha serindi. Derin bir nefes aldığımda Vural ile beraber meyhaneye doğru yürümeye başladık. İçeri girdiğimizde meyhane neredeyse boş sayılırdı. Bir masada, birkaç kişi toplu bir şekilde yemek yiyordu. Onlar haricinde Kadir abi bir masada oturmuş, önündeki yarısı boş olan bardağa bakıyordu.

Gözlerindeki kederi, aramızdaki mesafeye rağmen görebiliyordum. Vural ona doğru yürüdüğünde ben de hemen arkasındaydım.

Geçip karşısına oturduğumuzda bile bizi görmedi. Bardağı alıp kafasına dikti ve içkinin geri kalanını tek yudumda bitirdi. Bardağı masaya koyduktan sonra otomatik hareketlerle kadehini yenilediğinde Vural, sessizce onu izlemek dışında tepki vermiyordu. Sanki bu anları daha önce yaşamışlar gibi yadırgamıyordu. Onun gibi sessizliğini korurken garson yanımıza geldi. Vural eliyle durdurunca adam geri gitti. Kadir abi, su katmadığı rakısını tekrar dudaklarına yaslayıp büyük bir yudum aldı. Acısını uyuşturana kadar içmek istiyor gibiydi ama sanki içtikçe, bastırıldığı acısı gün yüzüne çıkıyordu.

"Kalana zor derler hep..." Başını kaldırıp bize baktı. "Herkes öyle der," deyip duraksadı. "Ama gidene de zor olduğunu en iyi ben biliyorum." Sözlerine bir anlam verememiştim. Sertçe yutkundü. "Gülfem," dediğinde sesi titredi. Koskocaman adamın sesi, âşık olduğu kadının adını söylerken çocuk gibi titredi. "Gülfem, boşuna gitmedi."

"Konuştunuz mu?"

Vural'ın sorusu üzerine başını iki yana doğru salladı. "Bazı şeyleri duymadan da bilirsin." Gözümü kırpmadan dediklerini dinliyordum. Elini kalbinin üstüne yerleştirdi. "Buramda..." deyip birkaç kere geniş göğsüne vurdu. "Ta buramda biliyorum ben, o öyle büyük bir nedenden ötürü gitti ki... korkuyorum, öğrenmekten deli gibi korkuyorum." Diğer elindeki kadehi masaya sertçe bıraktı. "Gidişinin altında yatanları öğrenmekten öyle korkuyorum ki sanki otuz yedi değil, dört yaşında bir çocuğum."

Sözleri boğazıma sıra sıra dizildi. Yutkunamadım.

Vural, "Abi-" dediğinde, "Vural," diyerek lafını kesti. "Sevmeye, koklamaya kıyamadığım kadının, gidişinin esas sebebini nasıl kaldıracağım ben?" Dolan gözlerimi, önümde birleştirdiğim ellerime indirdim. "Nasıl karşısına geçip onu dinleyeceğim? Yüreğim..." deyip tekrar göğsüne vurdu. "Yokluğunda köz köz olan yüreğim, bunu nasıl kaldıracak?" Kadehi alıp tek yudumda rakısını içti.

Titrek bir nefes aldığım anda gözümünden bir damla yaş akıp gitti. "Onunla konuşmayacak mısın?" diye sorduğumda sesim titrek çıktı.

Kadir abi, içli bir nefes aldı. "Konuşmak istemiyor, benim de cesaretim yok." Hafifçe güldü. "Koskoca Kadir Varol'un, küçücük bir kadınla konuşmaya cesareti yok."

Bu sevdâ, Kadir abinin yüreğinde yıllar önce yakılan bir ağıttı. Bir gün bile susmayan acılı bir ağıt...

"Anlatsa yüreğin soğur belki."

Vural'ın sözleri üzerine kısa bir sessizlik yaşandı. "Anlatsa yüreğimdeki közler yine kor olur." Yeni bir kadeh daha doldurduğunda gözlerim ona kaydı. Mavi gözlerinin akları kıpkırmızı görünüyordu. Dertli bir iç çekti. "İlk gittiğinde peşine düştüm, yerini buldum." İtirafı karşısında Vural'ın kaşları çatıldı. Bunu ilk defa duymuş olmalıydı. "Gidecektim Vural, karımın beni boşuna bırakmayacağını biliyordum içten içe. Söylediği yalanların birine bile inanmamıştım."

Vural öne doğru eğildi. Şaşkın bir sesle, "Neden gitmedin?" diye sordu.

Sadece, "Gidemedim," dediğinde sesi kısıktı. "Ceren tuttu elimi, gitme diye ağladı. Öyle çok ağladı ki gidemedim." Rakısından bir yudum alıp sessizliğe gömüldü. Yüzündeki ifade, o günleri hatırladığını gösteriyordu. Daha fazla konuşmayacağını düşündüğüm bir anda devam etti. "Gitsem, gerçekleri öğrenecektim ve uğrunda kızımızı bile görmezdi gözüm. Varımı yoğunumu önüne sererdim, gıkım çıkmazdı." Gözleri beni bulduğunda iki damla yaşın masmavi gözlerinden aktığını gördüm. "Gidemedim işte... Küçücük kızım için gidemedim. Bana ihtiyacı vardı, bırakamadım onu." Rakısını içti. "Kızım için karımı, gidişinin nedeniyle yalnız bıraktım ben. Zaten annesiz kalmış dedim, bir de bensiz bırakamazdım. Vebalini kaldıramazdım."

Yanağımın içini o kadar sert ısırdım ki ağzıma yayılan kanın metalik tadını aldım. Kadir abiyi anlıyordum, o kadar iyi anlıyordum ki kalbimin göğsüme uyguladığı basınç nefesimi kesiyordu. Vural'ı hiçbir şey için bırakamazdım ta ki hamile olduğumu öğrenene kadar. O günlerde sağlıklı düşünemiyordum ve aniden gitmek istemiştim. Vural'ın bebeğimizi istememe ihtimali üzerine gitmeyi göze almıştım. İnsan çocuğu için kalbine sırt çevirebiliyordu.

"Şimdi ben onun yüzüne nasıl bakacağım? Nasıl anlattıklarını dinleyeceğim? Hangi yüzle, ha? Hangi yüzle?"

Diyecek hiçbir şeyim yoktu. Diyeceğim hiçbir şey işe yaramayacaktı. Bu yüzden sustum. Vural da benim gibi sustu. Orada öylece oturup Kadir abinin acısını izledik. Elimizden hiçbir şey gelmiyordu. Vural onu eve götürmeye ikna ettiğinde ayakta duracak hali kalmamıştı. Koluna girip

onu meyhaneden çıkardığında varla yok arası bir sesle söylediği şarkının sözlerini duydum.

*"Güz yağmurlarıyla bir gün göçtün gittin,
İnanamadık, Gülpembe.
Bizim iller sessiz,
Bizim iller sensiz.
Olamadı, Gülpembe.
Dudağında son bir türkü, Gülpembe.
Hâlâ hep seni söyler, seni çağırır, Gülpembe."*

Vural onu arabaya yerleştirdiğinde kapalı gözleriyle aynı sözleri söylemeye devam etti. Tekrar tekrar aynı sözleri söyledi. *Bizim iller sensiz, olamadı Gülpembe*, dediği yerlerde sesi titredi. Kadir abinin acısı içime oturmuştu. Aralarındaki büyük aşkın geldiği durumu kabullenemiyordum. Ayrı geçirdikleri yıllara rağmen aşkından bir şeyler eksilmemişti. Burnumu çektim. O bu durumdaysa, Gülfem kim bilir nasıl bir durumdaydı? Neden gittiğini hâlâ bilmiyordum ama Kadir abinin sözlerinden sonra ben de onun nedensizce gitmediğini artık biliyordum.

"Ben Kadir abiyi eve bırakayım, sen burada bekle."

"Tamam."

Vural arabadan çıkıp, Kadir abiyi almak için arka kapıyı açtı. "Gel hadi, koca çınar."

Kadir abi bir şeyler söylese de anlamamıştık. Vural onu eve götürürken camdan onları izliyordum. *Umarım Ceren uyumuştur*, diye düşündüm. Babasını bu durumda görmesini istemezdim. Kadir abi de onun yanında dikkat ederdi aslında ama demek ki bu gece içinde bastıracağı şeyler bir taşkın gibi dışa vurmuştu. Ve en çok onu yıkmıştı.

Vural arabaya geldiğinde ona döndüm. "Ceren uyanık mıydı?"

Başını iki yana doğru salladı. "Annesindeymiş, daha gelmemişler." Kadir abinin neden bu kadar dağıldığını anlamıştım. Vural tekrar arabayı çalıştırdığında, "Tahir'e uğramam lazım, sonra eve geçeriz," dediğinde yorgunca esnedim. Eve gittikten sonra daha ders çalışmam gerekiyordu.

Tamirhane yakın olduğu için araba çok kısa sürede tekrar durmuştu. Arabada durmaktan midem bulandığından, "Ben de ineyim, hava alırım," deyip açtığım kapıdan dışarı çıktım. Temiz havadan derin derin nefesler

aldığımda daha iyi hissediyordum. Vural yanıma gelince birlikte tamirhanenin girişine doğru yürüdük.

"Canım çilek istiyor."

Aniden söylediğim söz üzerine başını bana doğru çevirdi. "Neden daha önce söylemedin? Gelirken alırdım."

Omuz silktim. "Birden istedi."

Dudaklarında içten bir gülümseme yeşerdi. "Eve gitmeden alınız güzelim."

Mutlu bir şekilde gülümsedim. Canım o kadar çok istemişti ki kokusu burnuma geliyordu. Bir an önce eve gitmek istiyordum. Tamirhaneye girdiğimizde ağlama sesleri duyduk. Bir kadına aitti. Şaşkınca Vural'a baktığımda duyduğu seslerden ötürü duruşu dikleşmişti. Uzanıp elimi sıkıca tuttu. Kapıdan içeri girince Afra'yı arkası dönük bir şekilde gördüm. Ağlayan oydu. "Afra?" dediğimde sesim hissettiğim korkudan ötürü kısık çıkmıştı.

Bize doğru döndüğünde güzel yüzü gözyaşlarından ötürü sırılsıklamdı. Tahir'e baktığımda elinin üstünden kanlar aktığını gördüm. Ne olduğuna anlam veremeyen şaşkın bakışlarım, ikisinin arasında gidip geliyordu.

"Burada neler oldu?"

Gülfem'den...

Zaman her şeyin ilacıdır, derdi annem. Bana söylediği ilk yalan olduğunu yıllar sonra öğrenmiştim. Annemin sözlerinin aksine hayat, zamanın ilaç değil zehir olduğunu acıta acıta öğretmişti. Zaman, benim yarama tuz basa basa geçmişti.

Titreyen elimle telefonumu o kadar sıkı tutuyordum ki parmak boğumlarım bembeyaz kesilmişti. Ekranı açıp ismine uzun uzun baktım. Adını oluşturan basit beş tane harf, göğsümün içinde şiddetli depremler yaratmaya yetiyordu. Sadece adına bakınca bile gözlerime yaşlar doluyordu. Yıllardır değişmeyen şeylerden biriydi bu durum. Titrek bir nefes aldım. Dünden sonra onu arayıp kızımınla tekrar vakit geçirmek için izin istemek istiyordum ama nasıl bir tepkiyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Ama kızımı özlüyordum, onsuz geçirdiğim günleri telafi etmek istiyordum. Sadece kızımı değil, onu da özlemiştim. Küçük kalbime iki büyük hasret yüklemiştim ben. Yıllar geçtikçe o hasretleri de büyütülmüştüm. İkisinin özlemi şimdi o kadar ağır geliyordu ki yaralı yüreğim kaldıramıyordu.

Gücümü, onların yokluğunda tüketmiştim.

Her istediğimi rahatça söyleyebildiğim adamdan şimdi çekiniyor olmak, yabancı bir duyguydu. Kadir benim bir sözümü iki etmezdi, eskiden...

Eskiden... Basit bir kelime nasıl bu kadar acıtabilirdi?

O günleri hatırlamanın verdiği cesaretle ikinci kere düşünme fırsat vermeden numarasına dokundum. İkinci çalışta açtı. "Gülfem?"

Özlediğim sesinden adımlı duyunca, gözlerimden iki damla yaş o kadar hızlı aktı ki tutmayı düşünemedim bile. Sesini hep çok sevmiştim, bir de gözlerini... Masmavi gözleri vardı, gökyüzüm gibiydi. Ama yıllar önce o gökyüzünü terk etmiştim. İnsan gökyüzü olmadan yaşayamazdı, ben de yaşayamamıştım. Şimdi başkasının gökyüzüydü gözleri... Gidişimden daha acı veren bir şey varsa o da buydu. Gözlerimi kapatıp konuşmak için dudaklarımı araladım ama sesim çıkmadı. Kalbimdeki acı, sesimi yutmuştu.

Nasıl bu hale gelmiştik biz? Hayat bize neden bu kadar acımasız davranmıştı?

Kalbimdeki keskin sızıyı bastırıp, "Merhaba," diyebilirdim. Sesim kısık ve titrek çıkmıştı. Biraz da özlem dolu...

Hissetmiş miydi?

"Bir şey mi oldu?" Sesinde endişe mi vardı?

Çekingen bir sesle, "Bugün de Ceren'i görebilir miyim?" diye sordum. "Lütfen."

Aramızda uzun bir sessizlik oluştu. Bu sessizlik karşısında dudaklarımı birbirine bastırdım. Kızımı görmek için izin istemek karnıma ağrılar girmesine neden oluyordu. Bunu sevdiğim adamdan istemek ise ağrıların şiddetini artırıyordu. Ama en beteri susmaktı. Gerçekleri susmak zorunda kalmak o kadar ağırdı ki büyük bir enkazı üstüme devirmişti. Oysa kızımın vakit geçirmek benim en doğal hakkım olmalıydı. O hakkı kendi ellerimle kaybetmiştim.

"Konum at," deyip telefonu kapattı. Şaşkınca telefona baktığımda dudaklarımda ufak bir gülümseme oluştu. Kabul etmişti. Kadir, eskiden de her isteğimi kabul ederdi. Sadece *lütfen Kadir*, demem yeterliydi... O günlere ait anılar, dudaklarımda buruk bir gülümseme oluşturdu.

"Bana böyle güzel güzel bakıp, tatlı sesinle lütfen Kadir dediğinde, her istediğini yaptırabileceğini biliyorsun değil mi?"

Başımı yana doğru eğerken ensesindeki saçlarını okşadım. "Öyle mi?"

Eğilip burnumun ucunu öptü. "Öyle olduğunu biliyorsun fıstığım."

Sesi kulaklarımda yankılandığında iç çektim. O günlerin üstünden çok uzun zamanlar geçmişti. Yorgun bir nefes aldım. Ona konum attıktan sonra başımı telefonda kaldırdım ve aynadaki aksimle karşılaştım. Beyaz tenim, bir hayalet gibi solgundu. Su yeşili gözlerimin etrafındaki koyu halkalar belirginleşmişti. Makyaj masasındaki tarağı alıp kısa olan sarı saçlarımı taradım. Yıllar geçmesine rağmen bu kısa tutamlara alışamamıştım. Keşke bir an önce uzasalardı. Tarağı bıraktım, dolabımdan siyah bir tayt alıp giydim. Üstümdeki beyaz tişörtün üstüne de geniş bir *sweatshirt* alıp merdivenlerden indim. Ev sessizdi, annemler *brunch* için çıkmışlardı. Onların evde olmaması iyiydi.

Mutfığa girdiğimde etrafa bakındım. "Lale, dünkü kurabiyelerden kaldı mı?"

Lale, kurabiye kavanozunu aldı. "Burada, Gülfem Hanım."

Dudaklarımda ufak bir gülümseme oluştu. Dün Ceren'le beraber yapmıştık. "Teşekkür ederim, Ceren birazdan gelecek."

Lale, evin yardımcısının kızıydı. Yirmili yaşlarının ortasında tatlı biriydi. Küçük bir gülümsemeyle, "Ona göre bir şeyler hazırlayayım mı?" diye sordu.

"Olur ama ne sevdiğini pek bilmiyorum." Boğazım düğümlendi. Kızımın ne sevdiğini bilmemek canımı yakıyordu. Ama öğrenecektim. Ona dair en ufak şeyleri bile öğrenecektim.

"Köfte yaparım, tüm çocuklar sever."

"Olur," derken kurabiyeleri tabağa yerleştirdim. Belki Ceren yemek isterdi. Dolaptan süt de çıkarıp bardağa koydum. Dün süt ve kurabiye-yi iştahla yemişti. İşimi bitirdiğimde kapı çaldı. Hevesle, "Beni bakarım," dedim.

Heyecanla kapıya gittiğimde derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım ama pek başaramadım. İkisini göreceğ olmak kalbimi yerinden çıkarıyordu. Hayatındaki kadına rağmen böyle hissetmemem gerekiyordu belki ama elimde değildi. Ben onu, onsuz da sevmeyi öğrenmiş ve buna alışmıştım. O başkasını sevse de ben onu sevmeye devam edecektim. Sadece daha sessiz bir şekilde olacaktı. Başkasından çocuğu olacak olsa da kalbim onlara aitti. Yüreğimi sızlatan gerçekleri bastırıp kapıyı açtım ve kucağında Ceren'i taşıyan Kadir'le karşılaştım. Hasret kaldığım bu manzara, göğsümde bir şeylerin sıkışmasına neden olduğunda sevdiğim adamın gözlerine baktım.

Aramızda ne yaşanırsa yaşansın içimin umut ve huzurla dolmasını sağlıyordu. Eskiden gözlerine dalıp giderdim. Dakikalarca bıkmadan baktığım olurdu. Kadir ise sadece gülümserdi. O sadece bana gülümserdi. Şimdi yine gözlerine baktığımda aynı hisler göğsüme dolmuştu. Sanki aradan yıllar geçmemiş ve ben hiç gitmemişim gibi hissettim. Çok kısa bir an, zamanın bize dokunmadığını düşündüm. O zaman her şey çok farklı olurdu. Kadir'in kalbi bende kalmaya devam ederdi. Kızımın her anında izim olurdu.

"Hoş geldiniz," dediğimde gözlerini kaçırdı. Başkasına ait olan gözlere bu kadar bakmamalıydım.

Kadir içeri girmek yerine Ceren'i kucağından indirdi. "Anneni üzme, tamam mı babacığım?"

Ceren uzanıp elini tuttu. Küçük eli, Kadir'in parmağına dolanmıştı. "Baba, sen de gel."

Bu sözler, Kadir'in kaskatı kesilmesine neden oldu. Çünkü o, bu evi sevmezdi. Bizim hayatlarımız çok farklıydı. O küçük mahallesinde yaşayan bir ağır abiydi. Ben ise babamın kanatları altında yaşayan şımarık, zengin kıızıydım. Ama tüm olmazlara rağmen hayat bizi bir araya getirmişti. O kadar sevmiştim ki onu, her şeye kör olmuştum. Kadir'e duyduğum büyük aşk, her şeyle başa çıkmayı öğretmişti. O da öyleydi.

"Yüzüne baktığımda her şeyi unutuyorum," demişti bana. "Senden başka her şeyi, tüm olmazları unutuyorum, Gülfem... Gülfem'im... Güzel sevgilim."

"İşim var kızım."

Babamla ikisi birbirlerini hiç sevmezlerdi, bu yüzden beni istemek dışında bu eve adımını atmamıştı Kadir.

"Lütfen baba." Ceren her an ağlayacak gibiydi. Onu böyle görmeye dayanamadığım için, "Evde kimse yok," dedim.

Kadir sessiz kaldığında Ceren dudaklarını büktü. "Annemi ve babamı yanımda istiyorum. Diğer çocuklar gibi."

Bir cümle insanın göğüs kafesine saplanamazdı. Ama bu cümle, kör bir kurşun gibi saplanmıştı. Ceren'in sözleri göğsümde yıkık dökük kalıntılara birer birer saplanarak onları parçalara ayırmıştı. Dolan gözlerimi gizlemek için başımı çevirdim.

Özür dilerim küçük kızım, diğer çocukların yaşadığı hayatı sana veremediğim için çok özür dilerim.

"Tamam bebeğim."

İkisi içeri girdiğinde ağlamamak için kendimi tutuyordum. Kapıyı kapattığımda yanımdan geçen Kadir'in burnumda tüten kokusu içime süzüldü. Tuttuğum yaşlar gözlerimden birer birer aktı. İşte ona yenilmem bu kadar basitti. İçime derince çektiğim kokusunu bırakmadım. Keşke ciğerlerimde saklayabilseydim... Onun kokusunu o kadar çok özlemiştim ki ellerim uyuştı. Tıraş losyonundan başka bir şey kullanmazdı Kadir, kendi kokusuyla bütün olan bu kokudan daha güzel bir şey yoktu benim için. Eskiden yüzümü boynuna gömer, saatlerce kucagında otururdum. Öpmeye, koklamaya doyamazdım. Sanki hep birileri onu benden alacakmış gibi hissederdim. Öyle de olmuştu. Ama birileri değil, ayrılığımıza ben sebep olmuştum. Canımdan çok sevdiğim adamı, canımdan bir parçayla bırakıp gitmiştim. Geride de sadece kalbimi bırakmıştım. Burnumu çekip yüzümdeki yaşları sildim. Bugün geçmişin anıları çok tazeydi, bu yüzden çok acıtiyordu. Düşünmemeye çalışarak arkalarından yürüdüm. Kızımın beni ağlarken görmesini istemiyordum.

Arkasından salona girdiğimde biraz utangaç hissediyordum. Yirmi yedi yaşında bir kadın değil de onu ilk gördüğüm günkü genç kızdım sanki. O zamanlar aklıma geldiğinde yüzümde ufak bir gülümseme oluştu.

Arabam bozulmuştu ve ben yanlış işaretlenen konum yüzünden bilmediğim bir mahallede kalmıştım. Daha kötüsü üstümde pembe, mini bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılarım vardı. Arkadaşımın doğum gününe gideceğim için özenle hazırlanmıştım. Arabam bozulunca o halde ortada kalakalmıştım. İşte o gün Kadir'le tanışmıştık. Mahalledeki adamların yardımıyla ona ulaşmıştım ve arabama bakmak için gelmişti. Çok yakışıklıydı, çok güçlüydü, çok büyüktü. Neredeyse bir doksan boyu ve geniş omuzlarıyla kocaman bir adamdı. Bir altmış boyumla yanında küçücük kalmıştım. Daha önce onun gibi bir adam hiç görmemişim. O ise hoşnutsuz ifadeyle sadece bir kere bakmıştı bana. Küçümseme olduğunu düşündüğüm bakışları beni öfkeliendirse de merak daha ağır basmıştı. Bu yüzden arabamı tamir ettiği süre boyunca defalarca tamirhanesine uğramıştım. Başta hiç konuşmazdı, dedim ya ağır abiydi. Ama inatçıydım ben de. Merakımı cezbeden adama karşı koyamıyordum. Evin bir kızı olduğum için istediğim her şeye sahip olmamdandı belki de bu inadım. Ona da sahip olmak istemişim ve tüm olmazlara kapatmıştım gözlerimi. Bunu fark ettiğinde gözlerimin içine baka baka şımarık bir kız olduğumu söylemişti.

Hayata pembe gözlüklerinin ardından bakan şımarık bir kız çocuğusun, Gülfem...

Aradan geçen yıllara rağmen söylediklerini kelimesi kelimesine hatırlıyordum. O zamanlar öyle olmama rağmen zoruma gitse de sesimi çıkarmamıştım. Şımarık ve küstahtım. Ama onun aşkı büyütmüştü beni. Kadir de görmüştü bunu, bu yüzden aramızdaki tüm engellere direnmeyi bırakmış ve kabullenmişti. Tüm şımarık ve çocuksu hallerimi bile çok sevmişti. Rüya gibi geçen üç yıldan ve dünyalar tatlısı bir bebekten sonra ayrılık kapımızı çalmıştı. Her şey bir anda başıma yıkılmıştı. O kadar hızlı olmuştu ki izlemekten başka bir şey yapamamıştım.

"Duydun mu anne?" Ceren'in sesi, daldığım düşüncelerden sıyrılma-mı sağladı. Ona doğru döndüğümde küçük dişlerini göstererek gülümsedi. "Dünkü kurabiyelerden kaldı mı? Babam da yesin."

Başımla onayladım. "Getireyim. Siz oturun."

Kadir, kaskatı bir halde kanepeye oturdu. Diken üstünde gibiydi. Ceren ise onun kucağına yerleşip bıcır bıcır konuşuyordu. Konuşkan bir kızımız vardı. Şey... biraz bana benziyor olabilirdi. Ona baktıkça eski halimi görüyordum. Özlediğim yanımdı bu. Onlardan sonra o yanıma da tamamen kaybetmiştim. Mutfağa girip kurabiye tabağını tepsiye yerleştirdim.

"İyi misiniz, Gülfem Hanım?"

Gülümsemeye çalıştım. "İyiyim, Lale."

Endişeli gözlerini görmezden gelerek derin bir nefes aldım ve salona geçtim. Kadir başını geriye atmış, Ceren'in söylediği bir şey gülüyordu. Güldüğü için gözleri kısılmış, sert ifadesi yumuşamıştı. Yılların değiştiremediği bu manzara karşısında heyecandan ellerim titredi. Kalbim o kadar hızlı attı ki nefes almayı bıraktım. Burada durup saatlerce izleyebilseydim keşke.

Buna hakkın yok, Gülfem, kendine gel.

"Annem geldi." Kadir gülmeyi bıraktığında gözlerimi kaçırdım. Boğazımı temizleyip yanlarına yürüdüm. "Baba, annemle beraber yaptık."

Tepsiyi masaya koyduğumda Kadir damla çikolatalı kurabiyelere uzun uzun baktı. Bunlar en sevdiğim kurabiyeydi. Her hafta yaptığım için neredeyse evde hiç bitmezdi. Altdudağımı ısırdım. Hatırlamıştı. Belki de hiç unutmamıştı. Ceren bir kurabiye alıp ona uzattı. "Babaanneme diyeceğim, hep bundan yapsın."

"Ben hep yaparım, istemen yeter."

Meraklı gözleri beni buldu. "Ama sen gidince o yapsın."

Sözleri fiziksel bir darbe almışım gibi sendelememe neden oldu. Ağlamamak için dişlerimi birbirine bastırdım. "Gitmeyeceğim ki, Ceren."

Gözlerini kırptırdı. "Hiç mi?"

Gülümsemeye çalıştım, hayatlarında başka bir kadın olsa da gitmeyecektim. Artık kızımın bir an bile ayrı kalamazdım. Kadir başkasını sevse bile duracaktım. Bir daha ne olursa olsun kızımı bırakamazdım. Bu hasretle daha fazla sınanacak gücüm kalmamıştı.

"Hiç, bir daha hiç gitmeyeceğim."

Mutlulukla gülümsedi. Ardından kurabiyeyi babasına uzattı. "Hadi, tadına bak baba."

Kadir, gözleri Ceren'in üstündeyken kurabiyeden büyük bir ısırık aldı. Yüzü kaskatıydı. Kurabiyeyi ilk yediği gün bile bu kadar gerilmemişti. O günü hatırlayınca güldüm. Benim daha önce mutfağa girdiğime bir türlü inanmadığı için kurabiyeleri yemekte tereddüt etmişti. Ama ısrarlarıma dayanamayıp tadına baktıktan sonra neredeyse tepsideki kurabiyelerin tamamını bitirmişti.

"Beğendin mi?" Kadir, başıyla onayladı. "Zeynep ablayla yaptığımız pizzadan daha güzel olmuş, değil mi?"

O kadının adını duyunca ciğerlerimdeki nefes boşaldı. Sürekli Ceren'in yanında olan hamile kadın... O kadını kıskanıyordum. Daha önce hayatımda kimseyi kıskanmadığım kadar çok kıskanıyordum hem de. Benim kaçırdığım her şeye sahip olmuştu. Kadir hâlâ benimle evli olsa da Zeynep yerime geçmişti. Ve tek suçlusu bendim.

"Çok mu seviyorsun onu?" Bu soruyu neden sorduğumu bilmiyordum ama engel olamamıştım.

"Hıhım, çok tatlı, benimle oyunlar oynuyor. Onun da çocuğu olacak," dedi.

Kardeşi olacaktı... Midem bulanmaya başladı. Giden bendim, kıskanmaya hakkım bile yoktu. Ama Kadir'in başka birinden çocuğu olacaktı. Buna nasıl dayanacaktım? Bitmemiş miydi sınavım? Onca acıya rağmen daha fazlasına katlanmak zorunda mıydım?

"Anladım," dediğimde sesim kısık çıktı.

"O doğunca seninle tanıştırabilir miyim?"

Gözlerimi kırptırdım. Buna dayanamazdım, o kadar güçlü değildim. Yine de, "Olur," dedim. Tırnaklarımı avuçlarıma batırıp sakinleşmeye

çalıştım. Ama gözümün önünden ikisi gitmiyordu. Kadir başkasını sevmiş, başkasına dokunmuştu.

Onu da benim kadar sevmiş miydi?

"Yaşasın! Bunu Zeynep'e ve Vural'ıma söylemem lazım."

"Ben lavaboya gideyim."

Odadan nasıl çıktığımı bile bilmiyordum. Lavaboya girip kapıyı kapattım. Sırtımı kapıya yaslariken tuttuğum hicırıklar dudaklarımdan döküldü. Elimi ağzıma kapatıp ses çıkmasına engel olmaya çalıştım. Yıllar önce seçimimi gitmekten yana kullandığımda bunları göze almıştım. Yine de dayanamıyordum. Canım o kadar acıyordu ki sanki biri kalbimi parçalara ayırıyordu. Uzanıp suyu açtım ve nefes almaya çalıştım. Güçsüz bedenim, yaprak gibi titriyordu. Benden boşanmadığında içimde ufak da olsa bir umut oluşmuştu. Ama şimdi bunu beni cezalandırmak için yaptığını anlıyordum. Sanki göğsüm parçalanıyordu. Gözlerimden boşalan yaşlar sicim gibiydi. Kadir'in başkasını sevmesine katlanamıyordum. Söz konusu o olduğunda bencildim. Çekip giden taraf olmama rağmen beklemesini isteyecek kadar hem de... Ama benim buna hakkım yoktu işte.

Yüzümü soğuk suyla yıkadım. Kızım buradayken kendimi bırakamazdım. Ne olursa olsun güçlü olmak zorundaydım. Derin derin nefesler aldım. Suçsuz olduğum gidişin, bedelini ödemek de bana düşüyordu. Gözlerimi aynadan kaçırdım. Karşılaşacağım manzaraya hazır değildim. Suyu kapattıktan sonra doğrulup sakinleşmeye çalıştım. En azından kızıma beni anlatmıştı. Bununla teselli bulabilirdim. Birkaç dakika sonra az da olsa toparlanabilmişim.

Tekrar salona geçtiğimde Ceren'in dün ona aldığı oyuncaklarla oynadığını gördüm. Kadir ise oturmuş onu izliyordu. Telefonumu çıkarıp sessizce ikisinin fotoğrafını çektim. Telefonu cebime koyduktan sonra Ceren'in yanına oturup Kadir'e sırtımı döndüm. Ağladığımı anlamasını istemiyordum. Ceren, bebeklerini sıra sıra dizmişti. Uzanıp sarı saçlarını okşadım. Benim bir kopyamdı. Küçüklük fotoğrafımı getirsem aramızdaki fark ayırt bile edilmezdi. Annem dün Ceren'i gördüğünde gülümseyerek kendi çocukluğunu doğurduğumu söylemişti.

Başını bana doğru çevirdi. "Saçlarımı yapar mısın?"

Yanağını okşarken gülümsedim. "Yaparım."

Beni Zeynep'ten daha çok sev kızım. Babanı kaybettim, bari sen kal bana.

Odamdan tarak alıp geldiğimde aynı yerde oturuyordu. Bu sefer Kadir de yerdeydi. Karşısına oturmak zorundaydım. Sakin bir nefes alıp oturdum. Ona bakmamaya çalışarak kızıma aldığım tokaları gösterdim.

"Çok güzeller."

"Senin için almıştım."

Ona daha neler neler almıştım ama tek seferde vermek istemiyordum. Pembe olanı gösterdi. "Bunu tak."

İpek gibi olan saçlarını yavaş yavaş taradım. Keşke tüm günümü onunla geçirebilseydim. Saçlarından, kıyafetlerinden ve yemeğinden sorumlu olmayı çok isterdim. Her anım, her saniyem onunla olsun istiyordum. Tokalarını taktıktan sonra başının üstünü öptüm ve bebek kokusunu içime çektim. "Bitti."

"Baba, Zeynep'e de gösterelim yeni tokalarımı."

Yüzüm anında düştü. Ceren'in ona olan sevgisi beni yaralıyordu. Tekrar ağlamak istiyordum, hakkım olmadığını bilsem de Kadir'e kızmak istiyordum. Beni unuttuğu için bağırıp çağırmak istiyordum. Altdudağımı sertçe ısırdım. Sakin olmak zorundaydım.

Kadir, derin bir nefes aldı. "Olur ama öncesinde Vural'ı arayarak, evde olup olmadıklarını öğrenmem lazım."

Başımı kaldırıp Kadir'e baktım. Şaşkınca, "Vural mı?" diye sordum. Vural, Kadir'in yakın arkadaşıydı ama o kadınla olan bağlantısını anlayamamıştım. Kadir, Ceren'in saçlarını okşarken başıyla onayladı. Eve geldiği ilk an hariç yüzüme hiç bakmamıştı.

Ceren, başını bana doğru çevirdi. "Vural'ımın oğlu olunca, onunla en yakın arkadaş olacağız. Zeynep öyle dedi."

Ağzım açık kaldı. Nasıl ya? "Zeynep, Vural'la mı birlikte?" Yoksa ben böyle olmasını istediğim için yanlış mı anlıyordun?

"Birlikte ne demek?" Ceren'in sorusu üzerine Kadir'e baktım. Tek kelime etmeden Ceren'e bakmaya devam ediyordu. Yüzü o kadar ifadesizdi ki ne düşündüğünü anlayamıyordum.

"Yani birlikte yaşıyorlar."

Babasının cevabı üzerine kıkırdadı. "Evli onlar akıllım."

Omuzlarımdan öyle büyük bir yük kalkmıştı ki ne tepki vereceğimi şaşırmıştım. Ceren'i gizli gizli izlediğim zamanlarda Zeynep'i görmüştüm. Bu yüzden yanlış anlamıştım. Doğum gününde görünce de iyice emin

olmuştum. Şimdi ise çok fena yanıldığımı anlıyordum. Zeynep ve Kadir'in bir alakası yoktu.

Gözlerim onu buldu. Belki de hak ettiğimi düşünmesine rağmen bana ihanet etmemişti. Bu sadece bir ihtimaldi ama kalbimi yerinden çıkaracak etkiye sahipti. Karşımda olan bu adamı o kadar çok seviyordum ki küçük bir ihtimale bile yeniliyordum. Oysa o daha yüzüme bile bakamıyordu. Nefreti izin vermiyor olmalıydı. Haksız da sayılmazdı. Onun yerinde kim olsa, eşini küçücük kıızıyla bırakıp giden kadından nefret ederdi. Bu yüzden benden nefret dahi etse ağzımı açıp tek kelime etmeye hakkım yoktu.

İçimde yeşeren mutluluk tekrar soldu. Belki bilmediğim biri vardı. Kendimi kandırmayı bırakmam gerekiyordu.

"Anne, bebeğimin de saçlarını yap."

Anne kelimesini duyunca bile ağlayasım geliyordu. Bu duyguyu hiç tatmam sanıyordum.

"Yapayım."

Kucağıma oturup göğsüme sokuldu. Onu hiç bırakmak istemesem de gerildim. Bende eksikliği hisseder miydi? Başını o boşluğa bastırıp tepki vermedi. Anlamadığı için rahatlardım, kollarımı ona sardım. Küçücük bedenini kalbimin içine saklayasım geliyordu. Onda açtığım o kadar derin yaralar vardı ki... Nasıl telafi edeceğimi bile bilmiyordum. Başını öptükten sonra bebeğin saçlarını ördüm. Diğer bebeğin saçlarını da ördükten sonra ikisini yan yana koydum.

"Nasıl olmuşlar?"

Cevap vermediğinde Kadir, "Uyudu," dedi.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine basardım. "Ne çabuk," desem de bana çektiğini biliyordum. Başımı yastığa koyduktan sonra uyuma sürem bazen otuz saniyeyi buluyordu.

"Senin gibi..." Başımı kaldırıp ona baktım. Gözleri Ceren'in üstündeydi. Ceren her şeyiyle bana çekmişti. Bu onun için zor olmalıydı. Küçük kıızı, onu terk eden karısının bir kopyasıydı. Onu biraz daha göğsüme bastırdım. Oradaki acıyı azaltmasını umdum ama işe yaramadı. Göğsümde biriken acılar, öyle sertleşmişti ki kaya parçasına dönüşmüştü. "Çoğu huyunu senden almış." Boğazım düğüm düğümdü. Bana bakmadan konuşmaya devam ediyordu. Yüreğimde yitip giden anılar, parçalara ayrılıyordu.

"Başka hangi huyu bana benziyor?" Titrek sesim kısıktı ama beni duymuştu. Dişlerini birbirine bastırınca yanak kasları dalgalandı.

"Daha şimdiden süslenmeyi çok seviyor. Geçen gün," deyip gülümsedi. "Artık saçlarımı boyatmam gerek diyordu." Sessizce güldüm, küçüklükten beri süslenmeyi çok severdim. "Meraklı, her şeyi öğrenmek istiyor. İnatçı da her istediği olsun diye diyor." Yüzümdeki gülümseme silindi. Her istediğime ulaşmıştım ama hayat beni bir yerde durdurmuştu. Kader öyle sert bir çizgi çekmişti ki beni durdurmak için parçalara ayırmıştı. "Bazen çok konuşuyor." Kısa bir an duraksadı. "Bazen hiç konuşmuyor, durgunlaşıyor."

Gözümde akan yaşlarla, "Bu yönü sana çekmiş," dedim.

Yüzü tepkisiz duruyordu. Kaşlarının arasında oluşan çizgiler derinleşti. "Pembe ve mor en sevdiği renk. Geceleri masal dinlemeden uyuyamıyor. Çoğu zaman uyanıp yanıma geliyor."

"Kadir?"

"Korkuyor ama nedenini bilmiyorum."

"Kadir," dedim tekrar. Gözyaşlarımdan görüşüm bulanıktı. Ama cevap vermek yerine konuşmaya devam etti.

"Sadece bir kere, gideceğimden korktuğunu söyledi."

"Niye yüzüme bakmıyorsun?" Cevabını bildiğim bir soruydu ama sordum işte. Gözlerime baka baka nefretini kussun istedim. Bana olan hislerini ondan duymak istedim. Belki o zaman bir şeyleri geride bırakmaya karar verebilirdim. Sözlerim yüzünden kaskatı kesildi. "Yüzüme bakmıyorsun değil mi?" Yüzüme bakmaya tahammül edemiyordu. Hıçkırı hıçkırı ağlamak istedim. Ama bunu onun kollarında yapamaz mıydım?

Tekrar ismini seslendim, yine bakmadı. Başımı eğdim, buz kesen kalbimin soğukluğu ellerimi üşütüyordu.

"Bakamıyorum." Gözlerimi yumdum. *Haklısın* demek istedim, dilim varmadı. "Yüzüne bakmaya yüzüm yok."

Başımı şaşkınca kaldırdım. Sözlerine bir anlam verememiştim. Kadir ellerini yumruk yaparken gözleri yerdeydi. "Neden böyle söyledin?"

Dudaklarında acı bir gülümseme oluştu. Başını kaldırdığında, "Hak etmiyorum," dedi.

Kalbim korkuyla çarptı. Olanları biliyor muydu? Hayır, imkânsız, hiç kimse bilmiyordu. "Sen..." diye soluduğumda nihayet bana baktı. Mavi gözbebeklerinin akları kızarmıştı. Gözleri dolu dolu bakıyordu. Neden böyle bakıyordu bana. O gözlerde nefret olmalıydı. O gözlere acı sinmesin diye gitmiştim ben...

"Senin boşa gitmediğini bilmez miyim sanıyorsun?" Başını yana doğru eğdi.

"Ya-yanılıyorsun," diyebilirdim. "Sıkıldım ve gittim, başka nedeni yok."

Acı acı gülümserken başını iki yana doğru salladı. "Sen..." derken gözünden bir damla yaş aktı. O damla, kurşun gibi kalbime saplandı. Delik deşik bir kalbe sahiptim oysa ben. "Sen öyle büyük bir nedenden gittin ki biz yıkılmayalım diye kendini yıktın."

Kadir, bunları bilmemeliydi. Böyle konuşmamalıydı. Karşıma geçip ağlamamalıydı. Kadir Varol'du o. Güçlüydü, yıkılmazdı, hep dimdik ayakta dururdu.

"Kadir," diye ağladım. "Öyle bir şey yok."

"Gülfem," diye fısıldadı boğuk sesiyle. "Şımarık sevgilim, neden bu kadar büyüdün sen?" diye sordu. "Bizim canımız yanmasın diye kendini ateşe atacak kadar niye büyüdün sen?" Sessiz hıçkırıkları yüzünden omuzlarım sarsılıyordu. Elini uzattı, yanağıma doğru yerleştirdiğinde özlem bir yangın gibi dört yanımı sardı. "Anlatamadığın her şeyi gözlerinde görüyorum." Parmakları yavaşça hareket etti. "Yanında olamadığım her acı dolu günü, yüzündeki çizgilerde görüyorum."

Titrek bir nefes aldım. "Kendini kandırıyorsun. Gidişime neden bulmaya çalışıyorsun ama yok, Kadir. Ben seni ve küçücük bebeğimizi bırakıp gittim."

Kadir'in gerçekleri bilmesini istemiyordum. Onun yüreğine daha fazla acı ekilmesini kaldıramazdım. Gülmeliydi onun gözleri. Kızımız onun gözlerinde hep parıltılar görmeliydi. Annesinin kalbini kaptırdığı parıltılar, onun ruhunun ışığı olmalıydı.

"Daha ne kadar yalan söyleyeceksin?"

Başımı iki yana doğru salladım. "Yalan yok, hepsi gerçek. Bencil, şımarık kızın tekiyim. Seni istedim, aldım, sıkıldım ve bıraktım. Kabul et bunu."

Sözlerimin tek birine bile inanmıyordu. "Keşke öyle olsaydın," deyip iç geçirdi. "İlk tanıdığım günkü Gülfem olsaydın, bizi hasretle sinamazdın." Gözünden bir damla yaş daha aktı. "Ben öğrettim sana..." deyip sustu. "Benim aşkı seni büyüttü."

"Kadir..."

"Bilseydim..." deyip yutkundu. Söyleyeceği kelimeleri de yutmuştu. "Nedenini söyle."

Başımı iki yana doğru salladım. Daha gerçekleri bilmeden bu kadar yıkılmıştı. Öğrendiğinde ne hale gelirdi? Bunu ona yapmazdım. Burnumu çektim. "Git artık, daha fazla konuşmak istemiyorum."

"Konuşacaksın. Hepsini gözlerimin içine baka baka anlatacaksın." Başımı iki yana salladığımda elini çekip ayağa kalktı. "Ben kendimden nefret ettiğimde de..." deyip sustu. Başımı geriye atıp ona baktım. Yıkılmış bir dağ gibiydi. Gözleri yaşlarla parlıyordu. "O zaman beni teselli etmeni çok isterim. Çünkü ben kaldıramam."

Dudaklarımı birbirine sıkıca bastırdım.

"Tek başına yaşadıklarını duymayı kaldıramam, yıkılmamam için elimi tut. Ben hak etmiyorum ama..." deyip eğildi. Yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Dudaklarını alnıma yerleştirdi. "Sen kızımız için yap."

13. BÖLÜM

KÂBUS

Zeynep'ten...

Kafamın içinden geçen ihtimaller, Afra'nın titreyen bedenine baktıkça kötüleşiyordu. Bir yılan gibi zihnimi saran bu ihtimaller, zehir doluydu. Gözlerim etrafa saçılan cam parçalarına takıldı. Tahir ona zarar vermiş olabilir miydi? Benim tanıdığım Tahir yapmazdı fakat yine de ne düşüneceğimi bilemiyordum. Yaşadığım onca şeyin üstüne her gün sosyal medyada gördüklerim ve izlediğim haberler, insanlara olan güvenimi o kadar azaltmıştı ki kimseye güvenemez olmuştum. Karşımdaki Tahir'di ama elimde değildi. Belki de geçmişte yaşadıklarım yüzünden erkeklere karşı olan güvensizliğim bana böyle düşündürüyordu.

Yüzleşeceğim cevaptan ötürü korka korka, "İyi misin?" diye sordum. Yanına gittiğimde Afra bana doğru hareket etti. İnce bedenini kollarımın arasına aldım. "Tahir mi bir şey yaptı?"

"Tahir, bu sorunun cevabı evet ise seni buraya gömerim."

Vural'ın aldatıcı sakinlikle söylediği sözler üzerine kanım buz kesti. "Vural ben..." deyip sustuğunda Afra başını iki yana doğru salladı.

"Bana bir şey yapmadı, sadece gidelim buradan."

Vural, bize doğru döndü. "Sizi eve bırakayım." Ardından gözlerini Tahir'e çevirdi. "Beni bekle. Konuşacaklarımız var."

Tahir, sessizce başını aşağı eğdi. Yüzü allak bullaktı. Gözleri Afra'ya kaydığında geriye doğru bir adım attı. Sanki Afra'nın nasıl bir halde olduğunu yeni görüyordu. Esmer teni solarken dudakları aralanmıştı. Gözlerini birkaç kere açıp kapattı. Değişmeyen manzaraya bakarken tuttuğu nefesini sertçe dışarı verdi.

Boğuk sesiyle, "Afra," diye fısıldadığında Afra bana sokuldu. Ondan korktuğunu fark ettiğimde duruşumu dikleştirdim.

Sert bir sesle, "Gidelim," dedim.

Tahir'e arkamızı dönüp birlikte tamirhaneden çıktık. Vural arkamızdan gelmemişti. Arabanın kapısını açıp Afra'nın oturmasını bekledim. Ardından yanına geçtiğimde başını omzuma yasladı. Onu böyle görmek beni üzüyordu. Her zaman neşe saçan o kız gitmiş, yerine bambaşka biri gelmişti. Bedeni o kadar şiddetli titriyordu ki gözlerim dolu dolu oldu. Tahir ona iyi gelmiyordu. Bu sarsıcı gerçek karşısında ne yapacağımı bilmiyordum. Sadece birini severken bu kadar üzmemek... Bunu anlayamıyordum. Elimi sırtına yerleştirip sakinleşmesi için okşadım. Vural, arabaya bindiğinde tek kelime etmeden yola koyuldu. Ev ile tamirhane arasında kısa bir mesafe olduğu için birkaç dakika içinde araba tekrar durmuştu.

Vural bize doğru döndü ve yumuşak bir sesle Afra'ya bakarak konuştu. "Bu gece bizde kal, Afra. Bu halde eve gitme."

Afra burnunu çekerken başıyla onayladı. Arabanın kapısını açmak için hareketlendiğimde, "Bana bir şey yapmadı," dedi tekrar. Belki fiziksel olarak yapmamıştı ama psikolojik olarak zarar verdiği belliydi. Dilimi ısıtıp ters bir şey dememek için kendimi tuttum. Şu an sırası değildi. Afra'nın sözleri üzerine Vural'ın omuzlarındaki gevşemeyi görebildim. Çünkü Tahir en yakın dostuydu ve kardeşi gibi gördüğü bir kıza zarar vermiş olmasını kaldıramazdı. Başıyla onayladığında tam olarak ikna olmadığını da biliyordum. Tahir'le konuşmadan şüpheleri silinmeyecekti. Afra ile beraber arabadan indiğimizde, Vural geldiği hızda geri gitti. Afra'nın koluna girdim, eve doğru yürümeye başladık. Hava biraz serinlemişti. Afra'nın titremesi bu yüzden mi artmıştı bilmiyordum.

Anahtarımınla kapıyı açtığımda, "Biz geldik," diye seslendim.

Fatma abla mutfaktan çıktı, yüzündeki gülümsemeyle, "Hoş geldiniz," dedi. Afra'nın halini görünce gülümsemesi silindi. Telaşla, "İyi misin, Afra? Bir şey mi oldu?" diye sorarken yanımıza gelmişti.

Afra, yüzündeki yaşları sildiğinde ağladığı için çatallaşan sesiyle, "Yok Fatma abla, iyiyim ben," dedi.

İyi olmadığı gün gibi ortadaydı. Üstelemeden üstümdekini çıkarıp astım. Birlikte salona geçtiğimizde kanepenin köşesine oturup bacaklarını kendine doğru çekti. O kadar küçük ve savunmasız duruyordu ki yüreğim sızladı. Tahir'e ister istemez öfkeleniyordum. Afra'yı bu kadar kötü

etkileyecek ne yapmış olabilirdi ki? Eğer ona zarar verseyse... O zaman onu elimden kimse alamazdı. Yavaşça yanına oturduğumda sessizliğimi korudum. Onu konuşmak için zorlamak istemiyordum. İçim içimi yese de soru sormadım. Anlatmasını bekleyecektim.

Fatma abla bir bardak suyla içeri geldi. "İç kızım."

Afra küçük bir gülümsemeyle sudan birkaç yudum aldı. "Bugün işe girdim." Elindeki bardağı sıkıca tutuyordu. "Zaten tanıdıklarımızın olduğu bir hastaneydi." Afra bunu bana önceden anlattığı için biliyordum. Burnunu çekti. "Patronum konumunda olan adamın bir kardeşi var, adı Doğu. Benim yaşlarımda, hoş, efendi bir çocuk. Akşam olunca beni eve bırakmayı teklif etti." Ağlamaktan kızaran gözleri beni buldu. "Yorgun hissettiğim için kabul ettim. Zaten dedim ya, tanıyoruz ailesini. Sonra Tahir beni arabadan inerken gördü." Gözlerini kapattı, başını geriye atıp derin bir nefes aldı. "Zeynep... delirdi," diye fısıldadı. Yüzündeki ifadeden, yaşadığı şaşkınlık anlaşılıyordu. Ama şaşkınlıktan daha beter olan şey korkuydu. Afra'yı korkutmuştu. Gözlerini açtığı anda yeni yaşlar yanaklarına döküldü. "Yanıma gelip beni kolumdan tutarak tamirhaneye götürmeye çalıştı. Doğu da peşimizden geldi. Çünkü o da korktu, Tahir'in bana zarar vereceğini düşündü."

Uzanıp elini tuttum, parmakları buz gibiydi.

"Kavga etmeye başladılar. Doğu'nun kolunu tutup gitmesi için yalvardım resmen. O sırada Tahir, cam masaya yumruk attı," deyip hıçkırdı. "Sanki içinden bir canavar çıkmış gibiydi."

Daha önce hayır demesine rağmen, "Sana zarar verdi mi?" diye tekrar sordum. Anlattıklarından sonra emin olamamıştım. Belki de Vural'ın yanında cevap vermekten çekinmişti.

Başını iki yana doğru salladı. "Hayır ama sırf başka bir erkeğin araba-sına bindim ve kolunu tuttum diye çıldırdı. Sadece gitmesini istemiştım." Gergince bacağına kaşdı. "Doğu gittikten sonra beni suçlamaya başladı." Tekrar gözyaşlarına boğulmuştu. "Onu hemen unutacak kadar basit biri olduğuma ve yaşananlara saygım olmadığına dair şeyler söyledi. İşe bile sırf o çocuk için girdiğimi söyledi. Artık aramızdan çekildiği için rahatça görüşebilirmişiz."

Ne diyeceğimi bilmediğimden öylece yüzüne bakıyordum. Tahir'in kıskançlığının boyutu o kadar büyümüşü ki geride kalan her şeyi ezip geçmişti. En büyük yarayı ise sevdiğini iddia ettiği kadın almıştı. Afra'yı bugüne

kadar hiç mi tanımamıştı? Çok değil, daha birkaç gün önce onu ağlattığı için dert yanan adamla, bunları yapan adam aynı kişi olamazdı.

"Çıldırması gibiydi, beni görmüyordu bile. Bağırды çağırды, saçma sapan şeyler söyledi." Elinin tersiyle yüzündeki yaşları sildi. "İnsan sevdiğine nasıl bunları söyler? Hiç mi güvenmedi bana? Ben hâlâ onun için ağlarken onun suçlamaları..." deyip sustu. İçimde kaynayan öfkeyi zor zapt ediyordum. Tavrı, sağlıklı değildi. Kendi asılsız şüpheleri yüzünden Afra'yı nasıl incitebilirdi, aklımı almıyordu.

"Nasıl bu kadar saçma davranabilir anlayamıyorum."

Afra, sertçe yutkundu. "Bilmiyorum, sadece..." deyip duraksadı. "Korktum. O halinden o kadar korktum ki kaçamadım bile. Bir an bana zarar vereceğini bile düşündüm."

Uzanıp ona sarıldım. Bunu ona yaşatan kişinin hoşlandığı, belki de sevmeye başladığı adam olması o kadar kırıcıydı ki nasıl teselli edeceğimi bile bilmiyordum. "Aptallık etmiş, Afra. Seni kaybetmek, onun olan aklını da götürmüş."

Aşk, her zaman insanın iyi yönlerini ortaya çıkarmıyordu işte.

"Tahir bana zarar vermezdi, bunu biliyorum ama o an sadece korktum, Zeynep."

"Geçti güzelim."

"Neler yaşatmış kıza..." Fatma ablanın şaşkın sesi, onun da bu yaşananları beklemediğini gösteriyordu.

Saçlarını okşadım. Bedeni hâlâ kaskatıydı. "Ben bizden olmaz diye söylenirken bile olmasını o kadar çok istiyordum ki, Fatma abla..." Sesi sonlara doğru kısıldı. "Yanılmayı her şeyden çok istemiştım ama olmadı..." Geri çekildiğinde yüzü gözyaşlarından örtürü ıslaktı. "Ben bile bile ona yenildim, şimdi ne yapacağımı bile bilmiyorum. Geldiğimiz hale bak. Düşman gibi olduk."

"Ağlama artık, lütfen."

Kendini harap etmişti. "Nasıl böyle biri haline geldi anlamıyorum." Başını ellerinin arasına aldı. "Kıskançlığının bizim için bir sorun olacağını hep biliyordum ama bu başka bir şey." Kıskançlığı hastalık boyutuna ulaşmıştı. "Bana o işe bir daha gitmeyeceksin bile dedi."

"Bu kıskançlık değil, Afra..." deyip sustum.

"Bu hastalık," diye cümlemi tamamladı. Bir süre konuşmadan sadece ağladı. O kadar çok ağladı ki gözlerinde daha fazla yaş kalmamış olmalıydı.

"Ağlama artık güzel kızım, kalk elini yüzünü yıka." Fatma ablanın sözleri üzerine başıyla onaylayıp ayağa kalktı. Ağlamaktan kızaran yüzü şişmişti. En azından titremesi durmuştu. Afra odadan çıktığında, Fatma abla öfkeyle konuştu. "Tahir beni büyük hayal kırıklığına uğrattı. İkisinin ilişkisi aklıma yatmıyordu ama bu kadarını beklemezdim."

Fatma ablaya döndüm. "Hâlâ şoktayım. Ya öfkeyle Afra'ya zarar verseydi?" Düşüncesi bile çok korkunçtu.

"Sağlıklı düşünmediği ortada, her şeyi yapabiliirdi. Her gün haberlerde görmüyor muyuz sanki? O eşlerine ya da sevgililerine zarar veren heriflere sorsalar hepsinin cevabı aynı." O kadar haklıydı ki ürperdim. "Kıskandık, aşkımızdan öldürdük derler."

"Allah korusun ablam ya."

"Korusun kuzum ama bizim de dikkat etmemiz lazım. Allah kullanmamız için akıl vermiş. Neyin iyi neyin kötü olduğunu ayırt etmek zorunda olduğumuz bir devirde yaşıyoruz."

Başımı aşağı doğru eğdim. Telefonumu elime alıp Vural'ı aradım. Tahir'le neler konuştuğunu merak ediyordum fakat meşgule attı. Anlaşılan konuşmaları bitmemişti.

"Kalk sen de üstünü değiştir, bir şeyler ye. Bu saate kadar aç kalınmaz, iki canlısın sen."

İştahım kalmamıştı ama kıyafetlerimi çıkarmak istiyordum. "Tamam abla."

Odama gittiğimde üstümdekileri çıkardım. Yorgunluktan ayakta duracak halim yoktu. Esnerken iç çamaşırlarımla kalmıştım. Bakışlarım aynaya takıldığında yuvarlak karnıma baktım. "Umarım sen böyle biri olmazsın oğlum." Erkek çocuk yetiştirmenin ağırlığı sırtıma çöreklenmişti. Ona örnek olacak bir babası vardı ve iyi bir adamdı. Yine de korkuyordum tabii. Bu devirde çocuk yetiştirmek zordu, erkek çocuğu yetiştirmek daha zordu. Karnımı okşadıktan sonra göğüslerimi sıkan sutyeni çıkardım. Vural'ın siyah tişörtünü giydikten sonra tayt giyip saçlarımı topladım. Şimdi daha iyi hissediyordum. Omzumu ovarken odamdan çıktım.

Afra, kanepenin köşesinde düşünceli yüzüyle oturuyordu. En azından artık ağlamıyordu.

"Hadi yemeğe gelin."

Fatma ablanın sesi üzerine Afra başını iki yana doğru salladı. "Canım hiç istemiyor."

Yanına gidip elini tuttum. "Olsun, belki yersin."

İstemeyerek ayağa kalktı. "Bizimkilere de haber vermedim, babam kızacak."

"Vural konuşur onlarla."

Masaya geçtiğimizde karnım guruldadı. İştahım olmasa bile acıkmıştım. Yemeğe başladığımda Afra da Fatma ablanın ısrarıyla çorba içti. Az içmişti ama yüzüne renk gelmişti. Yemek boyunca sessizdi, muhtemelen olanları düşünüp duruyordu. Birkaç kere konu açmaya çalıştığımda da dahil olmamıştı.

Yemekten yaklaşık bir saat sonra Vural geldiğinde salonda oturuyorduk. Tahir'le aralarında geçenleri merak ediyordum. Yüzünden ne düşündüğünü anlayamıyordum. Sadece canı sıkındı. Elindeki poşetle gelip yanıma oturduğunda Afra'ya döndü. "Afra, babandan izin aldım ama sen de bir ara."

Afra sessizce, "Teşekkür ederim, hemen arıyorum," diyerek ayağa kalkıp odadan çıktı.

Arkasından üzgünce bakarken Vural, "İyi misin?" diye sordu.

Başımın onaylarken gülümsemeye çalıştım. Zor bir gün olmuştu. Önce Kadir abi, şimdi Afra ve Tahir... Elindeki poşeti havaya kaldırdı. "Çilekleri buldum."

Onca şeye rağmen unutmamış olduğunu görünce gözlerim doldu. "Gerçekten mi?"

Çilek kutusunun bulunduğu poşeti kucığıma bıraktı. İçini açıp baktığımda gözyaşlarına boğulmak üzereydim. Bu kadar ince düşünceli bir adama sahip olduğum için gerçekten şanslıydım. Tam içinden bir tane alacaktım ki Fatma abla kutuyu kucığımdan aldı.

"Dur kızım, yıkamadan yeme." Fatma abla yıkamak için aldıktan sonra Vural'a döndü. "Maşallah benim oğluma, nasıl da düşünceli bir koca oldu."

Küçük bir kahkaha attım. "Ay oldu değil mi abla? Buz kütlemler ya, eridi sonunda."

"Ay olmaz mı? Mis gibi oldu hem de. Bir nazar duası okuyayım."

Vural ikimize ters ters bakıp, "La havle," diye söylendiğinde Fatma abla kıs kıs gülererek yanımdan ayrıldı.

Odada tek kalmamızı fırsat bilip kollarımı boynuna sardım. "Düşünceli kocam benim." Elini belime yerleştirdiğinde, "Teşekkür ederim," diye fısıldayıp resmen dudaklarına yapıştım. Art arda birkaç tane öpücük

bıraktığımda gülümsedi. Yanağında oluşan gamzesinden de öptüm. Çok tatlıydı. En son çenesini öptüğümde diğer eliyle yanağımı okşadı.

"Bu kadar mutlu olacağını bilseydim sana her gün çilek alırdım."

Başımı yana doğru eğip güzel gözlerine baktım. "Unutmaman mutlu etti. Bir de," deyip geri çekildim. "Canım gerçekten çok istiyordu." Ama şu an canım onu daha çok istiyordu. Bu isteğimi şimdilik kendime sakladım.

Utangaç bir ifadeyle gülümsediğimde eğilip alnımı öptü. "Çok aldım, istediğin kadar yiyebilirsin."

Eli sırtıma doğru çıktığında kaşları çatıldı. Emin olmak ister gibi tişörtün içine kaydırды. Sutyenimi çıkardığımı görünce, "Ben çıkaracaktım," diyerek somurttu. Dokunuşu karşısında huylandığım için kıpırdanarak kıkırdadım.

"Dayanamadım sevgilim, affet."

Muzip bir sesle söylediğim sözler üzerine eğilip altdudağımı dişlerinin arasına aldı. Hafifçe ısıtıp çekti. "Alırım öcünü."

İç çektim. "Beklerim ben de." Büyük eliyle çıplak sırtımı kısaca ovduğunda inledim. "Canım şimdi de masaj çekti."

Dudaklarında çapkın bir gülümseme oluşurken göz kırptı. "Ondan da bol bol var, merak etme."

Elini geri çektiğinde hissettiğim boşluk karşısında üşüdüm. Koluna girip ona doğru yaslandım. Hormonlarım yüzünden temas bağımlısı olmuşum. Hepsi hamilelik yüzündendi. Bu aralar tüm dengesizliğimi zavallı hormonlarıma atıyordum ama neyse. Birkaç ay daha böyle devam edecektim. Başımı omzuna yasladığımda Fatma abla yanıma geldi. Anında doğruldum, çilek dolu tabağı kucığıma bıraktı. Ağzım sulanmıştı resmen. Birkaç tanesini hızla ağzıma attım, damağıma yayılan tadı o kadar güzeldi ki... İkisi de gülümseyerek beni izliyordu.

"Dünyanın en güzel meyvesi."

"Hani elmaydı en güzeli?"

Düşünceli bir ifadeyle bir tane daha yedim. "O ikinci en güzeli şu an."

Normalde meyve yemeyi pek sevmezdim ama hamilelikte bu değişmişti. Vural uzanıp yanağımı sıktı. Bir tane alıp ona uzattım. Ağzını açtığı anda parmaklarım dudağına değdi. Parmağımla ısırarak çileği aldığı anda ürperdim. Boğazımı temizleyip bozuntuya vermemeye çalışsam da tekrar ona çilek veresim vardı. Şu an bunun sırası değildi. Başımı iki yana sallayıp

çilekleri yemeye devam ettim. Bu adam yüzünden iyice yoldan çıkmıştım. Birkaç ay içinde beni kendine benzetmişti. Pek şikâyetim yoktu ama neyse.

Afra yanımıza geldiğinde kıymetli çileklerimden ona da uzattım ama istemedi. Kanepeye oturduğunda, "Annem bin tane soru sordu," diye söylendi. "Kesin bir şeylerden şüphelendi."

"İstersen yarın ben de konuşurum," dediğimde başını iki yana salladı. "Yok, öyle daha çok şüphelenir. Üstüne düşmeyelim en iyisi."

Boşalan tabağı masaya koyduğumda Vural derin bir nefes alıp dirseklerini dizine yasladı. "Afra, bilirsin evin tek çocuğuydum, kardeşim yok benim."

"Biliyorum abi." Saçını kulağının arkasına itelediğinde küçük bir çocuk gibi duruyordu. Sanki kabahat işlemiş de cezasının verilmesini bekliyordu. Oysa hiçbir suçu yoktu. Tahir'i hayatına kabul ettiği zaman işlerin bu noktaya geleceğini bilemezdi. İnsanlar yanıltmayı seviyordu.

Vural, uzun uzun onun yüzüne baktı. "Sen benim kardeşim gibisin. Tahir de öyle. Bu ilişkiyi ilk duyduğumda istememe nedenlerimden biri buydu, diğeri..." deyip iç çekti. Doğrudan konuya girmesi üzerine sessizleştik. "Diğeri de Tahir'in kişiliği. Çünkü Tahir'i tanıyorum, seni de öyle..." Afra, gözlerini eline dikti. "Ama sana olan sevgisine inanıp yanılmak istedim." Ama yanılmamıştı. Tahir, Vural haricinde hepimizi yanıltmıştı.

"Abi ben..." dediğinde sesi çatallaşmıştı. "Böyle olacağını bilmiyordum."

"Biliyorum, onun bu yüzünü görmemen için engel olmaya çalıştım ama yapamadım. Demek ki yaşanması gerekiyordu."

Afra, burnunu çekti. "Aklım almıyor, nasıl böyle biri olabilir?"

Vural, yorgun bir nefes aldı. "Bu kadar ileri gitmesini ben de beklemezdim. Senin sevginin ona iyi geleceğini düşünüp bir süre kendi haline bırakmaya karar vermiştim."

Afra, başını iki yana salladı. Yüzündeki hayal kırıklığı o kadar büyüktü ki içim acıdı. "Gelmedi, aksine daha beter oldu. Başta böyle değildi."

"Bana sorarsan, bu ilişki sizi sadece yorar. Tahir kardeşimdir ama hâlâ onayım yok, babanın da olacağını sanmıyorum. Ama işin sonunda kendin için en iyisini sen bilirsin."

Böyle demesine rağmen istemediğini yüzündeki ifadeden anlayabiliyordum. Afra belli yaşa gelmiş, kendi kararlarını verebilecek bir kızdı. Ailesi dahi ona bir yere kadar müdahale edebilirdi.

"Her şeyin farkındayım ben, zaten aramızdakiler bitmişti. O vazgeçmişti benden. Ama kıskançlık sanki gözünü kör etmiş gibiydi."

Vural'ın bedeni kasıldı. Afra'nın bu kadar korkmuş olduğunu görmeyi kaldıramıyordu. Özellikle buna neden olan kişinin Tahir olması... Bu hepimize çok ağır geliyordu. "Bugün bir daha tekrarlanmayacak, tamam mı abim?"

Afra sessiz kaldığında Fatma abla ayağa kalktı. "Gel kızım, yatağını hazırlayayım senin."

Afra, çok yorgun görünüyordu. Sessizce ayağa kalktı. Ben de ayağa kalkıp ona sarıldım. "Hepsi geçecek," diye fısıldadım. Konuşmadan bana sarıldı. Neler hissettiğini tahmin bile edemiyordum. Geri çekildiğinde Fatma ablayla beraber yukarıdaki odaya çıktılar. Yorgunca Vural'a döndüm.

"Tahir'e çok kızgıyım," dediğimde ayağa kalktı.

"Ben de."

Kolunu belime sardığında, "Neler konuştunuz?" diye sordum. Esnerken elimle ağzımı kapattım. Neredeyse gecenin on ikisiydi ve ayakta zor duruyordum. Vural bunu anlamış gibi eğilip kollarını bacaklarımin altına yerleştirdi. Durmasını söyleyemeden bedenim havalandığında kollarımı boynuna sardım.

"Ayakta uyuyorsun."

"Hiç de bile," desem de başımı boynuna yaslamıştım.

"Sigara içmiştim."

Kokusunu alabiliyordum ama o kadar yorgundum ki umursamıyordum. Ağzımın içinde bir şeyler mırıldandım. Vural sessizce gülerek odaya ilerledi.

"Vural, çok ağırlaştım mı?" Kapalı gözlerle sorduğum soru üzerine duraksadı. "Ağırlaştım değil mi? Gerçekten de manda gibi oldum. O kadar söylersem olacağı buydu," diye mızızlandım.

"Eskiye göre iki ya da üç kilo fazlan ancak vardır Zeynep, ne mandası Allah aşkına?"

"Of ya, kırk kere manda dedim, şimdi olma yolunda ilerliyorum." Bundan sonra ağzımdan çıkanlara dikkat etmem gerekiyordu. Ya gerçekten manda gibi olursam? "Ay Allah korusun," diye soludum. Vural ufak bir kahkaha attığında yatak odasına girmiştik.

"Abartmakta üstüne yok."

Geri çekilip gözlerimi açtım. "O ne demek, Vural?"

"Ne, ne demek anlamadım?"

"Ben her şeyi abartıyor muyum?"

Bir an yüzüme ne diyeceğini bilemeyerek baktı. "Yok yavrum, öyle değil," diye durumu toparlamaya çalıştı. Ardından beni yatağa bıraktı. "Uykun vardı senin."

Kollarımı göğsümde bağladım. "Kaçtı," diyerek somurttum. Hem lafını söyleyip hem uykumu soruyordu. Üstündeki tişörtü çıkarıp yatağın kenarına bıraktıktan sonra pantolonunu çıkarmak için hareketlendi.

"Ben uyuturum şimdi seni."

Dolaptan eşofman altı çıkardığında, "Oda sıcak ya, tişört giyme istersen," dedim.

Çaktırmadan güldüğünü görsem de ses çıkarmadım. Bir an trip atıp diğer an böyle şeyler istemem pek normal değildi. Bu aralar ben de normal değildim, ondan çok üstünde durmadım. Bu hâllerime alışık olduğu için yorum yapmadı. Yatağa geldiğinde bana doğru sokuldu. "Gel buraya," deyip kolunu açtı.

"Geleyim bari."

Yanına yaklaştığımda kolunu belime sarıp beni göğsüne çekti. "Niye kaçtı uykun?"

"Senin yüzünden."

Diğer elini karnıma yerleştirip yavaşça okşadı. "N'aptım yine?"

"Gerçekten de her şeyi abartıyor muyum ben?" Göğsü sıcacıktı. Yanığı göğsüne yaslayıp iç çektim. Sadece buradayken bu kadar huzurlu hissediyordum.

"Hayır güzelim, ben boş yaptım biraz. Tüh bana ya." Başımınla onayladım. "Uykun gelmiyor mu?" diye sordu.

"Az geliyor."

Karnımdaki elini çeneme yerleştirip yüzümü kendine doğru kaldırdı. "Öpeyim mi biraz?"

Öperse mayışır, uyuyakalırdım. "Önce Tahir'le neler konuştuğunuzu anlat, sonra bakarız."

Sağ kaşı havaya kalktı. "Ha pazarlık yapıyorsun yani?"

Altdudağı büküm. "Uyuyakalırsam yoksa, Vural."

Eğilip alnımı öptükten sonra sırtını yatak başlığına yasladı. "Çok konuşamadık, ben söyledim o da dinledi, köpek gibi pişmandı zaten." Elimi

göğsüne yerleştirdim. "Kendimi kaybettim dedi, başka bir şey demedi. Oturdu çocuk gibi ağladı sonra."

Geri çekilip Vural'a baktım. "Normal değil yaptıkları."

"Farkındayım," deyip iç çekti. "Afra'nın babası olanları duyarsa işler çok kötü olur. Haklı da adam."

"N'olacak şimdi?"

"Tahir aklını başına toplayacak. Bundan sonra zaten Afra istemeden yanına yaklaştırmam." En mantıklı olanıydı. Şu süreçte en azından yalnız kalmamaları daha iyiydi. "Normalde iyi adamdır, güvenirim ona. Seni gözüm kapalı kaç kere emanet ettim. Ama söz konusu Afra olunca içinden başka biri çıktı sanki. Alkol de almış, o da tetiklemiş."

Vural olmadığı zamanlar ilk gideceğim kişi Tahir olurdu. Ben de güveniyordum ona. "Afra'ya nasıl kıyabildi anlamıyorum."

"Bugün olanların hesabını aklı başına gelince verecek. Şimdi," deyip bana doğru eğildi. "Biraz karımla ilgilenebilir miyim? Özledim de."

Küçük bir gülümsemeyle yüzüne baktım. Cevap vermek yerine ona doğru eğilip dudaklarımı, öpmeye doyamadığım dudaklarıyla buluşturdum. Naz yapamayacak kadar özlemiştim. Bu defa onu istediğim gibi rahat rahat öptüm. Göğsüm göğsüyle karnımın izin verdiği ölçüde bütünleştiğinde, dilim ağzının içine kaydı. Dudaklarımdan ufak bir inleme dökülürken elini enseme yerleştirip beni kendine doğru çekti. Öpüşmenin hâkimiyetini eline aldığı anda dudaklarımı daha sert öpmeye başladı. Bana duyduğu özlemin yarattığı açlığı bu öpüşmeye yansıtıyordu. Ellerimi saçlarının arasına yerleştirip yavaşça okşadım. Yumuşak saçları, parmaklarımda dağılıyordu. Bana doğru eğilip sırtımın yatağa yaslanmasını sağladı. Şimdi üstte olan Vural'dı.

Bacağı bacaklarımda dururken eli tişörtümün içine kaydı. Karnıma dokunup yavaşça okşayınca içime akın eden sıcaklık, beni cayır cayır yaktı. Ağırlığını vermemek için elini başımın yanına yerleştirdi. Dudakları çeneme kaydığinde gözlerim kapandı. Tenime batan sakallarının tatlı etkisi üzerine altdudağımı ağzımın içine yuvarladım ve diğer elimi çıplak sırtına yerleştirdim. Sırtındaki kasları, elimin altında dalgalanıyordu. Tırnaklarımı omzuna bastırduğimde dudakları çenemin altına kaymıştı. Sıcaklayan bednim ellerinin altında dokunuşlarının da etkisiyle hamur gibiydi.

Günün stresi ve yorgunluğu vücudumu terk ediyordu. Vural hariç her şey siliniyordu. Kulağımın altını öptükten sonra göğsümü kavrayıp yavaşça

sıktı ve yana doğru kaydı. Başını göğsüme yasladığında ikimiz de nefes nefeseydik. Daha fazlasını istesem de gözlerim açılmıyordu. Tek kelime edemeyecek kadar mayışmıştım. Elim yanağından boynuna doğru kaydı. Sadece saniyeler içinde uyuyakaldığımda dudaklarımda ufak bir gülümseme vardı. Vural dediğini yapmış ve beni dakikalar içinde uyutmuştu.

Karanlık bir odadaydım. Tanıdığım ve unutmak için çok uğraştığım yerd. Amcam tarafından buraya getirilmiş ve günlerce kilit altında tutulmuştum. Burada yediğim dayakların acısını sadece bedenimde değil, ruhumda da taşıyordum. Aradan aylar geçse de bu durum değişmemişti. Zaman, anıları küllendirse de yaşananların izlerini silemiyordu. Dudaklarımdan kopan çığlıklarla kapıya vurdum. Bir yandan da kapının kolunu çekiştirip açmaya çalışıyordum ama başaramıyordum. Hissettiğim çaresizlik öyle somuttu ki göğsümün orta yerinde kök salmış bir ağaç gibiydi. Bu histen nefret ediyordum. Korkudan daha kötü bir şey varsa o da çaresizlikti.

"Lütfen çıkarın beni buradan!"

Bu cümleyi kaçınıcı tekrar edişimdi bilmiyordum, saymayı bırakmıştım. Kimse beni duymıyordu. Bir Allah'ın kulu beni kurtarmaya gelmiyordu. Başım öne doğru düştü. Korku bileklerime dolanmış dikenli teller gibiydi. Geçen her saniye derimin altına kadar iniyordu. Buradan nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Sadece kurtulmam gerekiyordu.

"Açın kapıyı," diyerek ağladım. "Lütfen..." Aynı şeyleri bir kez daha yazayamazdım.

Kapı açıldığında geriye doğru çekildim. Odaya önce amcam girdi. Korkuyla yüzüne baktım. Kalbindeki kötülük, yüzünün her köşesine sinmişti. Yüzüne bakmayı midem kaldırmıyordu. Kusmak istiyordum. Geriye doğru bir adım attığımda karşımda dikildi. Görünüşü gittikçe büyüyordu. Konuşmaya çalıştım ama sesim çıkmadı. Korku, dudaklarıma kilit vurmuştu. Onun buradaki varlığına alışamadan içeri bu defa yüzündeki pis gülümsemesiyle Diyar girdi. Yüzündeki sinsî ifadeden nefret ediyordum. Geriye doğru bir adım daha attım. Bana bakıp güldü, bu halim onu mutlu ediyordu. Bu defa içeri Aysel girdi. Ellerim yumruk şeklini alırken geriye doğru bir adım daha attım. Karşımda büyüyen insanlara bakarken korkudan nefes bile alamıyordum. En son içeri Furkan girdiğinde kaçacak yerim kalmamıştı. Tüm korkularım birer birer karşıma dikilmişti. Çok kulabalıktı. Onlar çoktu, ben yalnızdım,

tek başımaydım. Ağlamak istedim, işe yaramaz diye yapmadım. Bağırmak istedim, kimse duymaz diye sustum. Kaçmak istedim, başaramam diye durdum.

Üstüme doğru geldiklerinde yere çöktüm. Başımı ellerimin arasına aldığım da tir tir titriyordum. Kahkaha sesleri kulaklarımda çınladığında iyice küçüldüm. Ben küçüldükçe onlar büyüdü. Karşımda dev gibilerdi ve bana bir kez daha zarar vereceklerdi. Onlar çok güçlüydü. Bu defa ellerinden kurtulamayacaktım.

"Zeynep, uyan sevgilim, rüya görüyorsun."

Vural'ın sesini duyduğumda ağlayarak uyandım. Oda nın tavanına bakarken kalbim o kadar hızlı atıyordu ki yerinden fırlayacak gibiydi. Yüzüm gözyaşlarımdan ötürü sırılsıklamdı ve hıçkırıyordum.

"Rüyaydı güzelim, sadece rüyaydı."

Bakışlarım Vural'a döndüğünde gözüm den yeni yaşlar aktı. Gözlerimi kırıştırdım, gerçekten rüya mıydı? "Ben..." deyip sustum.

Eğilip şakağımı öperken saçlarımı okşuyordu. "Sen sadece kötü bir rüya gördün ama hepsi geçti. Ben yanımdayım."

Sözlerini yavaş yavaş idrak etmeye başladım. Rüya o kadar gerçekçiydi ki... O evde değil de burada olduğuma hâlâ inanamıyordum. Çenem titrerken kollarımı Vural'ın boynuna sardım. Yüzümü boynuna gömüp ağlamaya başladım. Sessiz sessiz ağlasam da omuzlarım hıçkırıklarımdan ötürü titriyordu.

"Geçti sevgilim, yanımdayım." Saçlarımı okşamaya devam ediyordu. Onları uzun zamandır rüyamda görmüyordum. O kadar uzun zaman olmuştu ki unuttuğuma dair kendimi kandırmayı bile başarmıştım. Fakat bu gece ne kadar yanıldığımı anlamıştım. Onlara dair hiçbir şeyi unutmamıştım. Bilinçaltımda, en büyük korkularım olarak yaşamaya devam ediyorlardı.

Vural bana daha sıkı sarılarak ihtiyacım olan varlığını hatırlatıyordu. Gözlerimi kapattım. "Yanımdayım Zeynep'im, hepsi geçmişte kaldı."

O olmasaydı ne halde olacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onlardan beni kurtarmıştı. Vural beni hayata bağlamıştı. Ona duyduğum aşk, başlarda zor günler yaşamama neden olsa da yaşamam için bir neden sunmuştu. Yavaş yavaş hayata tutunup kendim için en iyisini istemeyi öğretmişti. Acıta acıta yapmış olsa da yapmıştı işte. Başımın yan tarafını öptü. Bir süre daha kollarında ağladıktan sonra göğsüne sokuldum.

"Su ister misin?"

Başımı iki yana doğru salladım. Hiçbir şey yapmak istemiyordum. Konuşmak ya da rüyamı anlatmak istemiyordum. Sadece kollarında olup sakinleşmem gerekiyordu. Gözlerim komodinin üstündeki saate kaydı. Saat sabahın altısını geçmişti. Birazdan kalkmamız gerekecekti. Bu yüzden uyumaya devam etmedim. Zaten uyuyacağımı da sanmıyordum. Onları ne zaman rüyamda görsem birkaç gün uyuyamazdım.

"Daha iyi misin?"

"Hihi." Büyük avucunu yüzüme yerleştirip yanağımı okşadı. Bu iyi hissettiriyordu. Vural sessizce benimle ilgilenirken midem çalkalanıyordu. Yutkundum ama işe yaramadı. Uzun zamandır midem bu kadar kötü olmamıştı. Yüzümü buruşturarak doğruldum. Elimle ağzımı kapatırken, "Sanırım kusacağım," deyip üstümüzdeki battaniyeyi iteledim.

Odadan çıkıp merdivenleri nasıl aştığımı bile bilmiyordum. Dizlerim zemine değdiğinde içimdeki her şeyi boşalttım. Bu kusmanın nedeni hamilelik değildi. Bunun nedeni geçmişin beni zehirlemesiydi. Zehri dışarı attığımda tekrar ağladım. Onların beni bu kadar etkilemesinden nefret ediyordum.

Vural saçlarımı tuttuğunda hem kustum hem ağladım. Öğürtülerimden dolayı boğazım yanıyordu ama durduramıyordum. Zorlamaktan ötürü biraz kan bile kusmuştum. Nihayet bittiğinde bedenim ter içinde kalmıştı, titriyordu. Vural sifona bastıktan sonra saçlarımı serbest bıraktı. Sessizce beni kucağına aldıktan sonra duşakabinin içine girdi. Zemine çöküp sıcak suyu ayarladı. Üstümüzdekileri çıkarmadan suyun altında oturduk. Sıcak suya rağmen titremelerim devam ediyordu. Dudaklarını saçlarıma bastırıp kucağındaki bedenimi, bir bebekmişim gibi sıkı sıkı tutuyordu. O şekildeyken biraz daha ağladım. Afra'nın durumu, beni tahmin ettiğimden daha fazla etkilemişti. Diyar'ın üstümdeki etkisini atlatamadan Afra'yı o halde görmek, geçmişin hayaletlerini de serbest bırakmıştı. Suyun altında uzun süre tek kelime etmeden durduk. Vural, neden bu halde olduğumu söylemesem de biliyordu. Bu yüzden soru sormak yerine sessizce destek oluyordu.

"Daha iyi misin?"

Başımı göğsünden kaldırdım. Ne kadar zamandır burada olduğumuzu bilmiyordum. "İyiyim," dediğimde sesim titrek çıkmıştı.

Ağlamak iyi gelmişti. İçimde birikenler bitmemişti ama yükleri azalmıştı. Vural, yüzümü ellerinin arasına aldı. Üstümüze yağan suyun altında

gözlerime uzun uzun baktı. "Güzel gözlüm," diye fısıldadı, alnını alnıma yasladı. "Gözlerine biriken şu acıları görmek, yüreğimi nasıl acıtıyor bir bilsen..."

"Vural..." *Yüreğimdeki vurgunum...*

"Sadece gözlerine bakmam bile katil olmam için yeterli nedeni veriyor bana. Yemin ederim işime duyduğum saygım olmasa, adaleti kendi ellerimle sağlardım."

Gözlerimi kapatıp altdudağımı ısırdım. "Geçecek," diye fısıldadım. Bu sözleri inanarak mı söyledim yoksa şu an ikimizin de yalanlara mı ihtiyacı vardı bilmiyordum ama gerçek olmasını istedim. Bizi bu hale getiren her şeyin geçmesini tüm kalbimle istedim.

"Çok az kaldı," dedi kararlı bir sesle. "Hepsinin fişini teker teker çekmemize çok az kaldı." Ona dün olanları sormak istedim ama daha fazla şey duymaya gücüm yoktu.

Duşakabinden çıktığımızda Vural üstümdeki ıslak kıyafetleri sırasıyla çıkardı. Beni beyaz havluyla sardıktan sonra küçük bir havluyla da saçlarımı kuruladı. Öylece durup bunu yapmasını bekledim. Kaçamak gözlerle yüzüne baktığımda dudaklarında küçük bir gülümseme gördüm. Benimle ilgilenmeyi seviyordu sanırım. Çocukmuşum gibi saçlarımı kuruttuktan sonra banyo dolabından yedek tarağını aldı. Aynanın karşısında duruyorduk şimdi. Boyum göğsüne ancak geliyordu. Üstümdeki havluyla önünde dikilirken saçlarımı taramaya başladı, gözlerim yüzündeydi. O ise dikkatle saçlarıma bakıyordu. Kaşlarının arasında oluşan kırıksıklıkla saçlarımı yavaşça taradı. Bunu o kadar yavaş ve özenli yapıyordu ki gülümsemeden duramadım.

Canımı acıtmaktan korkuyordu. Zamanında parça parça olan canımı acıtmaktan korkarak saçlarımı taraması, ağlama isteği doğuruyordu fakat gözlerimdeki yaşı rüketmişim. Hem ağlayarak onu üzmemek de istemiyordum. Saçlarımı taradıktan sonra aynaya baktı ve göz göze geldik. Yeşil gözlerine biriken şefkat, sıcak bir yağmur gibi kalbime yağdı. Arkamda durmaya devam ederken kollarımı tuttu ve eğilip sıcak dudaklarını çıplak omuz başıma bastırdı. Boğazımda oluşan düğümü gidermek için yutkundum. Bir kez daha öperken yeşil gözleri aynadaki yansımamdaydı. Islak saçları alnına dökülmüştü. Yaşından daha genç duruyordu. Gülümseyerek ona dönüp elimle saçlarını geriye doğru taradım.

"Üşüyeceksin," diyerek geri çekildiğinde sessizliğimi korudum. Üstündeki ıslak kıyafetleri çıkarmak için geri çekildiği sırada ben de dişlerimi fırçalayıp ağızımdaki acı tadın gitmesini sağladım. Vural beline bir havlu doladıktan sonra birlikte banyodan çıktık. Yatak odasına gittiğimizde bana döndü. "İki gün dershaneye gitme, beraber bir şeyler yapalım."

Uzun zamandır birlikte bir şeyler yapmamıştık. Şey, hatta hiç yapmamıştık. Normal evli çiftler gibi olmadığımız için balayına da gitmemiştik. Önümde durup saçımı kulağımın arkasına iteledi. "İstanbul'a beraber gidelim, bir iki gün orada kalalım. Ya da Antalya'ya gidebiliriz."

Aileme olanlardan sonra İstanbul'a gitmeye hazır değildim. Bu yüzden, "Antalya olur," dedim.

"Bugün çıkalım." Başımla onayladım. Kabul etmesem de olanlar beni kötü etkiliyordu, bir süre uzaklaşmak iyi gelecekti. Biraz dinlenip olanlara ara vermem, hem benim hem de bebeğimiz için iyi olacaktı. "Biraz daha uyumak ister misin?"

Anında, "Hayır," dedim. Bir kez daha onları rüyada dahi olsa görmeye katlanamazdım.

"Kahvaltı?"

"Canım istemiyor."

Vural çekmecedен iç çamaşırlarımı aldıktan sonra bedenime doladığı havluyu tutup yavaşça çekti. Oda aydınlanmaya başladığı için utansam da ses etmedim. İç çamaşırlarımı elinden alıp giydiğimde genişleyen çatlaklarımı fark etti mi diye bir an merak ettim. Yarım atletimi giydiğimde bir şey demeden dolaptan geniş bir tişört ve tayt çıkardı. Taytımı giydirmek için önümde eğildi. Omuzlarını tutarak bacaklarımı sırayla kaldırdım. Taytı yukarı çektiğinde uzanıp karnımı öptü. Nemli saçlarını okşadım. "İyisiniz değil mi?"

Oğlum bugün daha sakinmiş gibi geliyordu. Acaba üzüldüğümü hissediyor muydu? "İyiyiz."

Bir kez daha öptükten sonra ayağa kalkıp tişörtü aldı. Kollarımı kaldırıp giydirmesi için kolaylık sağladım. Giymeme yardım ettikten sonra arkama geçip saçlarımı düzeltti. Yorgunca yatağa oturduğumda hızlı hareketlerle havluyu çıkarıp *boxer*ını aldı. Sıkı kalçasına hayranlıkla baktım. Çamaşırlarını ve eşofmanını giydiğinde bu defa geniş omuzlarına baktım. Fiziki çok güzeldi. Ben de işte küçük bir pilates topuna dönüşmek üzereydim. Neyse, hepsi bebeğim içindi.

Vural, dolaptan küçük bir valiz çıkardı. "Gerçekten gidecek miyiz?"

Eline birkaç parça giysi alırken, "Evet," dedi.

"Peki ya işler?"

"Akif gelecek birazdan, onunla konuştuktan sonra çıkarız."

Çekmecedan çorap aldıktan sonra önümde eğildi. "Ben giyerdim."

Duymazdan gelip ayağımı bacağının üstüne koydu. Çorabı giydirdikten sonra diğer ayağımı tuttu. "Küçük ayakların var." Eğilip ayak bileğimi öptü. Sıcak bir sesle, "Çok tatlı," derken gülümsüyordu. "Buz gibi olmuşlar," deyip çorabı giydirdi. Ellerim ve ayaklarım gerçekten küçüktü. Bu konuda anneme çekmiştim. Vural, ellerini belimin iki yanına yerleştirip yüzüme baktı. "Biraz daha iyi misin?"

Yüzünü ellerimin arasına alıp ona doğru eğildim. "İyiym."

Yanımda olduğu için iyiydim. Dokunuşları, ruhumun şifasıydı. Burnumun ucunu öptü. "Burnun bile bu havada üşümüş."

Yüzümü sıcak boynuna gömdüm. "Isıtayım biraz," dedim. Benim aksime sıcaktı.

Sessizce gülüp kollarını bedenime sardı. Gözlerimi kapatıp derin nefes aldım. İyi olmam için bu anda kalmam gerekiyordu. Bunun için de dokunuşları en büyük yardımcımdı.

"Rüyamda onları gördüm." Sesim, teninde boğuldu. "Hepsi tek tek karşıma dikildi." Bedeni kaskatı kesildi. Kısık sesle devam ettim. "Çok kalabalıklardı Vural, onlar çoktu ben tektim."

"Tek değilsin. Ben varım, biz varız. Biz onlardan daha fazlayız."

Burnumu çekerken ensesindeki saçlarını okşadım. "Korkuyorum, artık yalnız değilim. Karnımda bir bebek var, onu da korumam gerekiyor."

Vural geri çekilince başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Sizi korumak benim görevim. Size zarar vermeleri için önce benim cesedimi çiğnemeleri gerekiyor."

Boğazıma düğümlenen korku büyüdü. "Öyle şeyler söyleme."

Ellerini yüzümün iki yanına yerleştirip güven veren gözleriyle baktı. "Bunlar gerçekler. Size bir daha kimse zarar veremez."

Eğilip dudağımı öptü. "Sana da zarar vermesinler," diye fısıldadığımda hafifçe güldü.

"Beni korumak da devletin görevi, korkma sen."

Tanıştığımızdan beri iki kere yaralanmamış gibi...

Telefonu çaldığında geri çekildi. Ayağa kalkıp komodine yürürken gözlerim üstündeydi. Bir saat önceye oranla çok daha iyi hissediyordum. Rüyanın etkileri üstümde olsa da görmezden gelmeye çalıştım. Vural haklıydı, artık yalnız değildim. Beni koruyan bir sürü insan vardı. Şimdi bile dışarıdaki iki tane sivil polis tarafından sürekli izleniyordum. Bunları unutmamam gerekiyordu. Beni sindirmelerine izin veremezdim.

"Geldin mi?" Vural karşı tarafı dinlerken kaşları çatıldı. Telefondaki her kimse ondan hoşlanmıyordu. "Tamam, geliyorum." Telefonu kapattığında bana döndü ve kuru bir sesle konuştu. "Akif gelmiş."

Onunla karşılaştığımda nasıl bir tepki vereceğimi pek bilmiyordum. Son yaşadıklarımızı unutmamıştım. Bir şey demeden ayağa kalktım, Vural'la beraber odadan çıktık. Gergin omuzlarından bu karşılaşmayı istemediğini anlıyordum. Ama sonuçta onlar iş arkadaşıydı ve her halükârda yollarımız kesişecekti.

Vural kapıyı açtığında derin bir nefes aldım. Akif içeri girdiğinde, "Hoş geldin," dedim.

Vural'ı görmezden gelerek bana döndü. Gözleri beni incelerken bakışları karnımda biraz fazla oyalandı. Altdudağını bükrüğünde yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Gerçekten hiç pişman olmadın mı?"

Selamsız sabahsız bunları söylemesi üzerine yorgun bir nefes aldım. "Olmadım Akif, yanıldın. Birbirimizin cezası değil, ödülü olduk," diye tersledim.

Canım burnumdaydı zaten. Bir de üstüne onun laflarını çekemezdim. "İyi, devam eder umarım." Sesinde iğneleyici bir ton vardı.

"Sabah sabah çenen düştü senin."

Vural'a dönüp omuz silkti. "Uzun zaman oldu görüşmeyeli, arayı kapatıyordum."

"Çok konuşma."

Akif gözlerini devirip içeri geçti. Sanki her gün geldiği yermiş gibi rahatı. Başımı iki yana doğru salladım. Bazı şeyler hiç değişmiyordu. Akif de o değişmeyenler kategorisindeydi.

"Eviniz güzelmiş, tam aşk yuvası."

"Teşekkürler," diye cevapladım. En azından bana duyduğu hisler gözlelerinden silinmişti.

"Akif, kahvehanede iş ayarladım sana. Yan taraftaki berberin çırağı bir şeyler biliyor gibi. Bir süre onunla takıl."

Kanepeye oturup bacak bacak üstüne attı. "Tereciye tere satmak bu oluyor herhalde."

Vural onun alaycı tavrını görmezden geldi, "Ben üsteleyemedim şüphe çekerim diye. Ayrıca kahvehane, Gül'ün evinin karşısı. Onunla ilgili herhangi bir şey olursa haberimiz olur."

Başıyla onayladı. "Almanya'daki şebekeye bağlı değil mi bu ölen kişi?"

Vural, sıkıntılı bir nefes aldı. "Şu an öyle görünüyor."

Anlaşılan Diyar onlarla bağını kesmemişti.

"O zaman berberdeki çocuk bizim biletimiz."

Vural, başıyla onayladı. "Öyle ama çocuk sessiz, arama kayıtları da temiz. Takıldığı ortamlarda da sorun yok. Diyar'la birkaç kez görüşmüş sadece. Bir şeyler biliyor, bakışlarından belli."

Akif ayağa kalktı. "O iş bende, konuştururum onu. Ama Gül mevzusu sıkıntı. Sadece sana güvendiğini söylemiştin."

"Sen de güvenini kazan."

Akif alayla güldü. "Bu saatten sonra çocuklarla uğraşamam." Ona ters baktım. Gül'le aramda pek yaş farkı yoktu. Anlaşılan beni de çocuk olarak görüyordu. Kararlarımı saygı duymama nedenini de bir kez daha anlamış oldum. "Hadi çıkalım, yeni iş gününe geç kalmayayım."

Akif önden çıktığında Vural bana doğru döndü. "Hemen döneceğim, sen eşyaları topla. Geldiğimde çıkarız."

Başımınla onayladığımda eğilip dudaklarını alnıma bastırdı. Gözlerimi kapatıp içli bir nefes aldım. Yanımdan ayrılmasını istemiyordum ama bir şey diyemedim. İşleri ertelenemeyecek kadar önemliydi.

"Görüşürüz bebeğim."

Vural gittiğinde mutfığa geçtim. Su ısıtıcısını çalıştırdığımda Afra mutfığa geldi. "Günaydın."

Ona doğru döndüğümde uykusuzluktan şişen gözleriyle karşılaştım. Gece boyunca uyumamış olmalıydı. "Günaydın," dediğimde küçük bir gülümsemeyle sandalyeye oturdu. İkimiz için çay hazırladıktan sonra karşısına oturdum. "Uyuyabildin mi hiç?"

Başını iki yana doğru salladı. "Gözümü kapattığım an Tahir'in yüzü gözlerimin önüne geliyordu." Uzanıp elini tuttum. "En çok da..." deyip iç çekti. "Aramızdaki saygıyı yitirdiğimiz için üzülüyorum."

"Yaşanması gerekiyordu, Afra."

"Biliyorum ama sonuçta beraber büyüdük biz, hayatımın her alanında vardı. Şimdi bu hale gelmek..." Çayından küçük bir yudum aldı. "Ailelerimiz samimi, kardeşi en yakın arkadaşlarımdan biri."

Sıkıntılı bir durumdu. "Annene anlatacak mısın?"

"Hayır, huzuru bozulur, gerek yok." Gözleri kolundaki saate kaydı. "İşe gitmem gerekiyor ama hiç halim yok."

"İlk günden izin de alamazsın," dediğimde yüzünü astı.

"Hoş olmaz. Sen dershaneye gitmeyecek misin?"

Saçımı kulağımın arkasına ittim. "Vural'la beraber Antalya'ya gideceğiz. Birkaç günlüğüne."

Afra gülümsedi. "Güzel habermiş, biraz uzaklaşmak iyi gelir." Vural böyle bir şeyi teklif edene kadar ne çok ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. "Ama seni özleyeceğim."

Afra'nın cümlesine güldüm. "Sadece birkaç gün."

Omuz silkti. "Olsun, en yakın arkadaşım oldun, Zeynep. Çok alıştım sana." Sözleri içimi ısıttı. O da benim en yakın arkadaşım olmuştu. Uzanıp elini karnıma yerleştirdi. "Sen nasılsın *Junior Alazoğlu*? Ay resmen erkek çıktı. Bütün hayallerim suya düştü."

"Ama alınıyoruz reyzesi."

"Ay alınmasın, top oynarım ben onunla. Artık bebek oyunlarımız da sadece Ceren'le devam eder." Telefonu çaldığında ayaklandı. "Alarm," deyip kapattı. "Gidip hazırlanayım ben, ilk günden işe geç kalmayayım. Doğu'nun yüzüne nasıl bakacağımı da hiç bilmiyorum," dediğinde ürperdi. "Dün olanlara şahit olması çok kötü oldu."

"Takılmamaya çalış, sen de böyle olsun istemezdin." Mutfaktan çıktığımızda Afra'ya sarıldım. "Üzme kendini, tamam mı?"

"Tamam, merak etme beni, gidip eğlenmene bak."

Afra gittikten sonra Vural'ı aradım ama açmadı. Telefonuna ulaşamadığımda biraz endişeleniyordum. Bunu görmezden gelerek odama geçip valizi hazırladım. Az kalacağımız için küçük bir valiz yeterli olurdu. Kısa sürede hazırladıktan sonra Fatma abla da uyandı. Birlikte kahvaltı yaptık ama Vural hâlâ dönmemişti. İster istemez endişem büyüyordu.

"Nereye daldın, Zeynep?"

Gözlerim Fatma ablaya çevirdim. "Vural'a ulaşamıyorum, hemen döneneceğim demişti."

"Müsait değildir, döner birazdan."

Elimde değildi, bugün pek iyi hissetmiyordum. Aklıma sürekli kötü kötü şeyler geliyordu. Elimde tuttuğum telefon yüksek sesle çaldığında ırkıldım. Vural arıyordu. Hemen açtım.

"Zeynep, biraz gecikeceğim. Haber vermek için aradım güzelim."

Kaşlarımı çatıldı. Ses tonundan anladığım kadarıyla bir şeyler olmuştu.

"Bir sorun mu var?"

"Yok, merak etme. Birazdan gelirim ben. Görüşürüz."

Konuşmayı kısa kesmişti. Sıkıntıyla oflarken kapı çaldı. Ayakta olduğum için, "Ben bakarım," deyip kapıya yöneldim. Kapıyı açtığımda Afra'yla karşılaştım. "İşe gitmedin mi sen?"

"Yok, Doğu aradı ve bugün izin verdi. Çantamı unutmuşum, onu almaya geldim," dediğinde içeri geçmesi için kenarı çekildim. "Ay, olanları duydunuz mu?"

Afra genelde hayırlı haber vermezdi.

"Yine n'oldu?"

"Berberin çırağı vardı, genç bir çocuktü. Dün gece biri arabayla çarpıp kaçmış. Yoğun bakımda."

Vücudumdaki tüm kanın çekildiğini hissettim. Vural'ın bahsettiği adamdı bu. Şimdi neden geç kalacağını anlamıştım. Kötü şeyler olmaya devam ediyordu ve işin içinde o çete de vardı.

14. BÖLÜM

DAİMA

Gözlerimi cama dikmiş akıp giden yolu izliyordum. Antalya'da hava daha sıcaktı. Derin bir nefes alırken başımı cama yasladım. Uykusuzluktan sızlayan gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum ama uyumak da istemiyordum. Zaten birazdan otele varmış olacaktık. Elimini göğsüme yerleştirip yavaşça ovdum. Yaşadıklarımız, göğsümün orta yerine atılmış büyük bir düğüm gibiydi. Yaşanan her olay, o düğüme ilmek atıyordu. Bu yüzden içim daralıyordu. Camı biraz indirip temiz havanın içeri dolmasını sağladım. Her şeyden uzaklaşmıştık fakat bazı şeylerden kaçsak da kurtulamıyorduk. Çünkü gölge gibi peşimizdeydi ve kör bir tırmık gibi içimi eşeliyordu.

"Miden nasıl?"

Elimde tuttuğum kraker poşetini kucağıma bıraktım. Saatlerdir yolda olduğumuz için midem bugün kötüydü. Önce arabayla İstanbul'a geçmiştik. Oradan da uçağa binerek Antalya'ya gelmiştik. Vural, havalimanında kiraladığı arabayı otele doğru sürüyordu şimdi. "Daha iyi," diye geveledim. Sabah Afra olanları anlattıktan sonra Vural eve gelmişti. Bana anlatmasını beklemiştim ama hiçbir şey olmamış gibi eşyalarımızı alıp yola çıkacağımızı söylemişti. Bir şey olup olmadığını sorduğumda kısaca *yok* diye geçiştirmişti. Kocam, duygularını gizlemesinin yanı sıra usta bir yalancıydı. Beni rahatlıkla kandırabileceğini bir kez daha fark etmiştim. Afra olanları anlatmasa bir şey olmadığına beni kolaylıkla ikna ederdi. Kısık gözlerimi yüzüne çevirdim. Ona güvendiğim için bu olaylar dışında beni kandırmayacağını biliyordum ama ister istemez korkuyordum.

"Berberin çırağına araba çarptığını ne zaman anlatacaksın?"

Yol boyu midem kötü olduğu için pek konuşamamıştık. Şimdi aniden bunu sorunca şaşkın bakışlarını bana çevirdi. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

Sorusu üzerine alayla güldüm. "Önemli olan bu mu sence, Vural?"

Yola döndüğünde direksiyonu tutan ellerini sıkılaştırdı, parmak boğumları beyazladı. "Şu an bu."

Gözlerimi devirdim, cevabı karşısında sinir olmamak elde değildi. Bazen beni çocuk yerine koyuyordu. Tamam, beni düşünen halleri çok tatlıydı ama elimde değildi. Kaldıramasam bile her şeyi bilmek istiyordum. "Bence sorun tüm bunların nedeni ve kimin yaptığı."

Araba otelin girişinde durduğunda yan gözlerle yüzüme baktı. "Sonra konuşuruz."

Dudaklarımı birbirine bastırıp arabanın kapısını açtım. Benden bir şeyler gizlemesine, benim iyiliğim için dahi olsa tahammülüm yoktu. Çünkü bilinmezlik, en kötü kâbuslarımın başrolüydü.

Arabadan indiğimde otelin valesi yanıma geldi. Vural ona anahtarı verdikten sonra bagajdan valizi alıp yanıma geldi. Uzanıp elimi tuttuğunda birlikte otelin lobisine doğru yürüdük. Beş yıldızlı, güzel bir oteldi. Gözlerim parlak zeminde gezindi. Şu an ona öfkeli olsam da daha iyi hissediyordum. Uzakta olmak şimdiden iyi gelmişti. Vural sabah rezervasyonu yaptırdığı için işlemler kısa sürdü, anahtarımızı alıp otelin asansörüne doğru ilerledik. Dört tarafı ayna olan asansörün içine adım atınca kenara çekildim. Yorgunca esnerken elimle ağzımı kapattım. Daha fazla gözlerimi açık tutacak halim yoktu. Vural yanımda dururken gözleri üstümdeydi. Onu görmezden gelerek başımı aynaya yasladım. Yatağa girip saatlerce uyumak istiyordum.

Kolunu omzuma atıp beni göğsüne doğru çektiğinde resmen ona doğru devrildim. Şu an gerçekten de ayakta uyuyordum. Telefonun kamera sesini duyduğumda gözlerimi açtım. Yine hazırlıksız bir anda fotoğrafımı çekmişti. Yüzümde güneş kremi haricinde bir şey yoktu, üstümde kot ve düz bir tişört vardı. Neyse ki evden çıkmadan önce saçlarımı düzleştirmiştım. Huysuz bir ifadeyle yüzüne baktığımda eğilip alnımı öptü. Dudaklarında gizlediği bir gülümseme vardı.

"Nasıl çıktığıma bakayım." Başını iki yana doğru salladı. "Ya Vural, ver-sene," diye mızızlandım.

"Silersin sonra, vermem."

"Of."

Bu defa burnumun ucunu öptü. "Of deme bana."

Gözlerimi devirdiğimde asansör durdu. Göğsüne yaslanmış bir şekilde odaya doğru yürüdük. "Uykum var."

Uykum geldiğinde gerçekten çekilmez oluyordum. "Yolda uyumanı söylemiştim."

Omuz silktim. Gözlerimi kapatınca onların yüzlerini görüyordum. Nasıl uyuyabilirdim ki? Kâbusun etkisi yeni yeni azalıyordu. Vural kartla kapıyı açınca beraber odaya girdik. Büyük bir otel odasıydı, koridor kısmından yatak odasına geçtiğimizde büyük yatağa özlemle baktım. Etrafı detaylı incelemeyi sonraya bıraktım. Şu an tek dikkatimi çeken şey yataktı.

"Önce yemek mi uyku mu?" Pantolonumu çıkarmaya başladığımda esmediğim için cevap veremedim. "Tamam, cevabımı aldım."

Valizi açarak ip askılı geceliğimi aldım. Odanın içi çok sıcaktı, tişörtümü hızlı hareketlerle çıkardım. Sutyenimi çıkarmak için ellerimi arkaya doğru uzattığımda, bana doğru yaklaşan Vural'ın varlığını bütün hücrelerimde hissettim. Ellerim hareket etmeyi bıraktığında büyük ellerini sutyenime doğru uzattı. Ellerimi çekip ona yer açtım. Hızlıca klipsini açınca dar kumaş gevşedi ve ben rahar bir nefes aldım. Sutyenin kulpları iki yana doğru düştüğünde ellerini omzuma yerleştirip sertleşen damarları ovdu. Dokunuşunun verdiği rahatlamayla dudaklarımdan ufak bir inleme kaçtı.

Bedenim gün boyunca gerginlikten ve yolculuktan ötürü kaskatı keşilmişti. Başparmağını omzumdaki bir noktaya bastırıp, "Kızarmış," dedi. Eğilip dudaklarını o kısma yerleştirdi. Bu teması ciğerlerimdeki nefesin boşalmasına neden olmuştu. Dudakları sıcacık ve yumuşaktı. Küçük bir öpücük bıraksa da kalbimde uyandırdığı yankı büyüktü. Elini öne doğru uzatıp düşürmek üzere olduğum pamuklu geceliğimi aldı. "Kaldır kollarını bakalım."

Dediğini yapınca elbise şeklinde olan geceliği başımdan geçirdi. Boyu göbeğim yüzünden uyluklarıma zor uzanıyordu. Üstümü değiştirmenin rahatlığıyla, uzun saçlarımı bileğimdeki toka sayesinde bağladığım sırada Vural iç çekti.

"Rüya gibisin."

Şaşkınca ona döndüm, yüzündeki gizlemediği arzuyla beni izliyordu. "Bu koca göbeğimle mi?"

Uzun kollarını etrafıma sarınca kollarının arasında küçücük kaldım. Elleri göbeğimin üstünde durunca yüzünü eğip enseme öptü. Sırtımı geniş göğsüne yasladığımda bedenim gevşemişti. Dokunuşları, bedenimdeki yorgunluğu silip atan bir güce sahipti. Ensemden başlayarak omzuma doğru ufak öpücükler bırakırken, o bilmese de kollarının arasında eriyordum. Ağırlaşan gözlerimi kapatıp başımı yana yatırarak ona yer açtım. Öpücükleri beni sakinleştiriyordu. Göğsümün içine atılan düğümler birer birer çözülüyordu sanki.

“Özellikle göbeğinle...”

Yüzümde utangaç bir gülümseme oluştu. Burnunu yanağım boyunca kaydırarak boynumda durdu ve yüzünü oraya bastırdı. Tenine sinen ardıc kokusu ciğerlerimin içine dolsun diye derin bir nefes aldım ve güvenilir kokusunu soludum. Sakalları hassas tenime battığı için huylansam da kıpırdamadan duruyordum. Göbeğimi yavaşça okşadı. Sıcak nefesi, çarptığı ince derime işledi. Bana dokunduğunda, karanlıkta kaldığım odanın ışıkları bir bir yanıyordu.

Kısık sesiyle, “İyisiniz değil mi?” diye sordu. Bu soruyu her sorduğunda yüreğime sıcak bir şeyler aşıliyordu.

“İyiyiz.”

O yanımdayken iyi olmamam pek mümkün değildi. Boynumu bir kez daha öpüp geri çekildi. “Hadi, yatağa gir.”

Ona doğru dönüp, “Sen?” diye sordum.

“Gelirim birazdan.” İkimiz de erken uyandığımız için uykusuzduk. Yatağa girip telefonu elime aldım, sosyal medyada gezinmeye başladım. Vural gelmeden uyumak istemiyordum. Banyoya girdiğinde Fatma ablaya otele vardığımızı dair mesaj atıp *Instagram*’a girdim. Keşfette gezinirken karşıma şerbetli tatlılar çıktı. Öyle güzel görünüyorlardı ki ağzım sulandı resmen. Etikete tıklayıp tatlı videolarına bakmaya başladım.

“Uyumamışsın hâlâ.”

Vural yatağa girdiğinde, “Şuna bak, ne güzel yapıyor adam,” deyip yeni bir video gösterdim. Genelde şerbetli tatlılarla aram yoktu. Ağır geldiği için pek tüketmezdim.

“Hemen alayım güzel karıma.”

“Uyanınca alırsın,” deyip izlemeye devam ettim. Yutkunarak izlediğimde Vural telefonu elimden çekti. “Ya ama en güzel yerinde.”

“Ya uyursun ya da seni tatlıcıya götürürüm.”

Bu kadar yorgun olmasam balıklama atlayacağım bir teklifti. Ama yerimden kalkacak halim yoktu. Muhtemelen yolda uyuyakalırdım. "İyi," deyip arkamı döndüm. Ama sanki içimde bir ateş vardı ve beni alev alev yakıyordu. Özellikle ayaklarım... Terlemeye başladığımı hissettiğimde, "Çok mu sıcak mı oldu sanki?" deyip örtüyü iteledim. Ara ara oluyordu bu sıcak basmalar. "Klimayı mı açsak, Vural?"

Bana doğru yaklaşp, "Klima çarpabilir, hasta olursun," dedi.

Çıplak göğsünden sıcaklık geliyordu resmen. "Sen niye bu kadar sıcaksın, ateşin mi var?" Ona doğru dönüp elimi alnına yerleştirdim. "Ateşin var." Teni resmen alev alev yanıyordu.

Bana doğru uzandı. "Yok yavrum, hep böyleyim ben. Isıtayım mı seni de?" diye sordu.

Düşüncesi bile sıcaktan bayılmama yetiyordu. Geri çekildim ve teması engelledim. "Bu sıcaklığında yağ gibi eririm ben. Zaten hava da sıcak, hiç yaklaşıma bana." Elimle kendimi yellerken arkamı döndüm. Yatak bile ısınmıştı. Rahat edeceğim pozisyonu bulmaya çalışırken bir yandan, "Yüzüstü uyumayı özledim," diye söyleniyordum.

"Şimdi karıma sarılamayacak mıyım ben?" Küçük bir çocuk gibi huysuzlanmıştı.

"Ay Vural, sıcak zaten, eriyeyim mi ben hayatım?" Yatağa iyice yerleşip gözlerimi kapattım. Üşenmesem üstümdekileri de çıkaracaktım.

"Tamam ya, bir şey demedim, uyu sen."

"Uyuyacağım zaten."

"Hasbinallah ya," diye homurdandı.

"Homurdanmasana bana."

"Uyu yavrum, kurban olayım uyu artık."

Geçtiiren tavrı yüzünden uzatmak istesem de uyku daha ağır bastı. Sadece saniyeler içinde uyuyakaldım.

"Ay, biz tatlı istiyoruz," diyerek gözlerimi araladım. Canım o kadar çok istiyordu ki ağlayacaktım resmen. Rüyama bile girmişti. Bir daha uyumadan önce yiyecek videolarına bakmayacaktım. Uyumaktan şişen gözlerimi açmaya çalışırken, "Vural," diye seslendim.

Uykulu bir şekilde, "N'oldu, doğum mu başladı?" diyerek yataktan fırladı. Onu böyle telaşlı görünce gülmeye başladım. Gözlerim nihayet açılmıştı. Acaba kaç saattir uyuyordum?

"Evet, başladı. Bak hatta doğuruyorum."

Kocaman olan gözleri bacaklarıma kaydı. "Hı?"

Şaşkın yüzüne bakarken kahkahalara boğuldum. "Ne doğumu ya, tatlı istiyoruz biz. Rüyamda tabak tabak tatlı gördüm." Dudaklarımı sarkıttığımda yüzünü sıvazladı. "Hadi gidip tatlı yiyelim."

Elini yüzünden çektiğinde uykulu bir şekilde sırıttı. "Hallettim onu ben."

Oturuşumu dikleştirdim. "Nasıl?"

Çenesiyle ilerideki masayı gösterdi. "Git bak, ne var orada."

Belimi tutarak yataktan kalktığımda Vural da ayaklanmıştı. Masaya doğru ilerlediğimde gözlerim kocaman açıldı. Masanın üstünde çeşit çeşit tatlılar vardı. Kadayıf, baklava, soğuk baklava, şekerpare...

"Ya Vural," dediğimde sesim kedi gibi çıkmıştı. Dolu dolu olan gözlerimi ona çevirdim.

"Hangisinden istersin bilemediğim için hepsinden sipariş ettim."

Dudaklarım bükülürken ona doğru ilerledim. "Eğilsene."

Eğildiğinde kollarımı boynuna sıkıca sardım. Onun her haline âşıktım ben. Ama bu düşünceli halleri bambaşkaydı. Şimdi ilk zamanlarımızı düşündüğümde o günler bana öyle uzak geliyordu ki sanki hiç yaşamamış gibiydi. Gözlerimden birkaç damla yaş döküldüğünde ellerini belime yerleştirdi.

"Teşekkür ederim."

Eli, belim ve sırtım arasında gezindiğinde burnumu çektim. "Ağlamıyorsun değil mi?" diye sordu.

"Yok, ağlamıyorum."

Yalan söylediğimi bilse de ses etmedi. Derin bir nefes aldı, başını çevirip yanağına öptü. "Hadi tatlıyı ye."

Omuz silktim. "Seni bırakmak istemiyorum."

Şu an o tatlıdan daha önemliydi. Geri çekilip, "Gel," dedi ve beni masaya yönlendirdi. Masanın önündeki koltuğa oturup beni bacaklarının arasına çekti ve kucağında yan bir şekilde oturmamı sağladı.

"Ne ara aldın bunları?"

Sıcacık bakan yeşil gözlerini gözlerime sabitledi. "Sen uyuduğunda sipariş verdim. Uyanınca yersin diye." Elimi yanağına yerleştirip yavaşça okşadım.

"Ben sarılmana bile izin vermedim." Tekrar ağlayacaktım. "Ay Vural, hak etmiyorum seni, değil mi?"

Gözlerime yine yaşlar dolmuştu. Kaşları çatıldığında, "O ne biçim laf, Zeynep?" diye çıkıştı.

Bugün gerçekten iyi değildim ben. Bir anım diğer anıma uymuyordu. Çok duygusal ve huysuz hissediyordum. "Bilmiyorum," dediğimde çenem titredi. Vural, yüzüme ne yapacağını bilmiyormuş gibi bakıyordu.

"Hadi tatlı ye, canın istiyordu."

Masadan soğuk baklavayı alıp bana uzattı. Başımınla onaylayıp çatalla yarısını böldüm. "Ama sen de ye," dedim. Yarısını ağzıma attıktan sonra kalanını da ona uzattım. Tatlının tadı damağıma yayılırken gözlerimi kapattım. "Çok güzel bir şey bu." Sessizce güldüğünde ben yeni dilime geçmiştim bile. "Bundan sana daha fazla vermesem olur mu? Kadayıf ye sen." Eğilip dişlerini yanağıma geçirdi. "Ay," desem de geri çekilmedim. Yanağıma ısırdığında biraz acıtmıştı.

"Hepsini ye sen, ben sonra bunlardan daha tatlı olan karımı yemeyi planlıyorum."

"Hıhım," deyip tatlıma döndüm. Şu an bu tatlıdan başka bir şeyi gözüm görmüyordu. Gözüm şekerpareye kaydı. "Biraz da ondan yiyeyim." Vural, uzanıp tabağı aldı. Bu defa o, çatalla ikiye bölüp yarısını uzattı. Lokmam ağzımda dağıldığında inledim. "Bu da çok güzelmiş." Hepsini yemek istiyordum ama midemde o kadar yer yoktu. "Kalanını saklasak olur mu?" diye sorup kalan dilimi bitirdim.

Vural çenemi tutup başımı ona doğru çevirdi. Altdudağıma dudaklarının arasına alıp sertçe emdiğinde nefesim kesilmişti. Geri çekilip, "Olur," dedi. Ben ise far görmüş tavşan gibi yüzüne baktığıma emindim. Elini ensesine atıp kaşırken, "Çok tatlıydın, dayanamadım," diye açıklama yaparak göz kırptı.

Böyle çapkın çapkın baktığında kalp atışlarım hızlanıyordu. Elindeki tabağı alıp masanın üstüne bıraktıktan sonra kollarımı boynuna sardım. "Doydum ben." Gözleri çakmak çakmak bakıyordu. "Şimdi senin sıran."

Bir bacağıma kalçasına doğru atıp tamamen ona doğru döndüm. Ar tık yüz yüze bakıyorduk. Vural büyük ellerini kalçalarıma yerleştirip beni

kendine doğru çekti. Avucunun yakıcı sıcaklığı, üstümdeki geceliği hiçe sayıyordu. Ona biraz daha sokulmaya çalıştım, büyük göbeğim ufak bir engel olsa da sorun teşkil etmiyordu. Dudaklarımı yakalayıp sertçe öpmeye başladı. Uzun zamandır beni böyle öpmemişti çünkü bu öpüşme, sonuna kadar gitmemize neden olurdu. Doktor birlikte olmamızın sorun teşkil etmediğini söylemiş olsa da Vural uzak duruyordu. Şimdi yelkenleri indirdiğini fark edince kendimi tutmayı bıraktım. Tenim alev almıştı ama bu defa farklı bir şeyden ötürü yanıyordum.

Bir eli geceliğin içine kaydı, sırtımdan bir yol çizerek göğsüme doğru kaydı. Çıplak olan göğsümü kavrayınca sırtım geriye doğru büküldü. Bu sayede göğsüm tamamen avucuna yükselmişti. Bunun verdiği zevkle dudaklarımdan kopan inilti, ağzının içinde kayboldu. Islak öpücüğü doyumsuzdu. Sanki çölün ortasında kalmıştı ve dudaklarım onun hasret kaldığı suydı. Göğsümü yoğuran parmakları, sertleşen göğsümün ucunu buldu ve yavaşça yuvarladı. Oradan kasıklarına akın eden elektrik akımı o kadar güçlüydü ki titredim. Kasıklarına, kızgın iğneler aynı anda batmış gibi keskin bir sızı saplandı. Bacaklarımı sıkıca kapatarak gidereceğim türde bir sızı olsa da bacaklarımın arasındaki vücudu engeldi.

"Vural," diye sızlandığımda sertleşti. Sızı daha keskin ve kuvvetliydi şimdi. Aramızdaki eşofmanına ve benim iç çamaşırlarıma rağmen onu hissedebiliyordum. Temas açlığıyla kalçalarımı hareket ettirdim. Kalçamda duran eli iç çamaşırlarımın içine girip çıplak kalçamı kavradı ve sertçe sıktı. Bu yaptığı kasılmama neden olunca dudağımı ısırđım. Bacaklarımın arasındaki ıslaklık yakıcıydı. Avucundan taşan göğsümü daha sert tuttu. Altdudağımı dişlerinin arasına alıp çekti. Ağırlaşan gözkapaklarımı sıkıca kapattım, kendimi ona doğru bastırdım. Kalçamı sertçe tutup daha hızlı hareket etmemi sağladığında, "Siktir," diye fısıldadı.

Sık sık aldığı nefeslerden ötürü terle kaplanan geniş göğsü yükseliyordu. Elimi göğsüne yerleştirdim. Teni o kadar sıcaktı ki... Ellerimi karın kaslarına doğru kaydırđım. Göbeği içe doğru çöktüğünde nefesi dudaklarının arasından sertçe döküldü. Karın kaslarının kıvrımına acele etmeden dokunuyordum. Karnı taş gibi sertti, karın kaslarının kıvrımında oyalandım. Ona dokunmayı seviyordum. Ellerim biraz daha aşağı kaydı. Eşofmanının ön tarafını ve *boxer*ını tutarak aşağı doğru çekmeye başladım. Sertleşen erkekliğini parmaklarımla sardığımda dişlerini boynuma geçirdi.

"Seni istiyorum." Sesim boğuk ve kısıktı.

"Tehlikeli olmaz mı?" Tenimde kaybolan sesi, en az benim sesim kadar boğuk ve kalınlaşmıştı.

Elimi yukarı aşağı hareket ettirdim. Geceliğin askısını tutup aşağı çekince ağırlaşan göğüslerim çıplak kaldı. Sıcak nefesi sertleşen ucuna çarptığında nefes alamadım. Kasıklarım batan iğneler daha derine saplandı. Ona olan ihtiyacım lav gibi göğsümde kaynıyordu.

"Olmaz olmaz," dediğimde sesim nefes nefese çıkmıştı. Onu daha sıkı kavradığımda inledi.

Sıcak dudakları göğsüme kapandığında aklımdaki her şey gitti. Şu an hiçbir şey düşünemiyor ya da göremiyordum. Odanın içinde büyük bir yangın çıksa ve cayır cayır yansa gözüm görmezdi. Onun haricindeki her şeye kör ve sağırdım.

Kalçamda duran elini ön tarafa doğru hareket ettirdi. Bedenim şimdi daha şiddetli titriyordu. İç çamaşırımı kenara itelediğinde parmak boğumları çıplak kalan kadınlığıma sürtündü. Hissettiği ıslaklık karşısında, "Of," diye sertçe soluduğunda diğer göğsüme geçmişti. Boşta olan göğsümü biraz sert sıktağında hissettiğim anlık acı yüzünden yüzümü buruştursam da sesimi çıkaramadım. Dokunuşları sert olsa da hoşuma gidiyordu. "Gittikçe büyüyor bunlar."

Hayranlık dolu bir sesle söylediği sözleri, yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Uzun parmakları kadınlığımdan içeri kaydığında yanağımın iç kısmını sertçe ısırdım. Omzunu tutan parmaklarım içe doğru kıvrıldığı için tırnaklarım tenine batıyordu.

"Ah, sikeyim."

Göğsümü ısırdıktan sonra başını kaldırıp beni öpmeye devam etti. Avuç içini hassas düğüme bastırduğunda kalçalarım kasıldı. Erkekliği parmakları arasında gittikçe sertleşiyordu sanki. Nefes almak için geri çekildim. "Sana ihtiyacım var," dedim kesik kesik. "Lütfen."

Kalçamı havaya kaldırdığımda parmaklarını çekti. "Emin misin?"

Diğer elim ensesindeki saçlarının arasına kaydı. "Evet, sadece yavaş olalım," dedim ikna edici bir sesle.

"Zeynep," dediğinde sesi hırıltılıydı. "Beni çok zorluyorsun yavrum."

Şakağından süzülen terler sakallarının arasına aktı. Yüzünü eğip omuz başımı ısırdığında hâkimiyeti bana bırakmıştı. Onu girişime doğru yönlendirdim. Yavaşça üstüne oturduğumda ikimiz de inliyorduk. İçimde büyüyen gerginlik bir ateş topu gibiydi ve oradan oraya geziniyordu. Kanım

o kadar ısınmıştı ki sanki aktığı yerleri yakıyordu. Gözlerim geriye doğru kaydığında bir bütün olmuştuk. Parmaklarımın arasındaki saçlarını avuçladım. Onunla bütün olduğum her an tamamlandığımı hissediyordum. Vural, benim eksik parçamdı. Bunu, onu tanıdığımdan beri biliyordum. Bütün çabam ve bir türlü ondan vazgeçmeme nedenim de buydu. Çünkü kalbim, kalbiyle öyle sağlam bir şekilde bütün olmuştu ki ondan bir türlü gidememiştim.

Bir asma kilitle bağlanmıştı ruhlarımız. Beni ondan uzaklaştıran her yolun sonu çıkmaz sokaktı.

Yavaşça hareket etmeye başladık, kendini kastedi için ter içinde kalan bedeni titriyordu. Elimi göğsüne yerleştirdim. Hızlı atan kalbi avucuma çarptı. Dudaklarımı şakağına bastırıp nemli tenini öptüm. Boynumda gezinen dudakları tekrar göğsüme kaydı. Hafifçe ısıtıp öptü. Kalçam yavaş ritmimize uyum sağladığında başım geriye doğru düşmüştü. Bedenimi kalçamdan kavrayıp yönlendirmeye başladı. Hızlanmasını istesem de sesimi çıkaramadım. Beni dinlemeyeceğini biliyordum. Hem ben de korkuyordum. Bu yüzden ikimiz de dikkatliydik. Bacaklarımı beline sardım. Yüzünü şimdi boynuma yaslamıştı. Sıcak nefesi tenimi kavuruyordu adeta. Yoğunlaşan ardıc kokusunu içime çektim. Bu kokunun sağladığı güveni ve sıcaklığı hiçbir yerde bulamazdım. Dilini şiddetle atan nabzıma bastırdı.

"En sevdiğim yerdeyim," diye fısıldadı.

Saçlarını okşadığımda sırtını geriye yasladı. Başını geriye attığında âdemelması gerilmişti. Öne doğru eğilip dudaklarımı oraya bastırdım. Bedenimdeki kasılmalar gittikçe artıyordu. Yüzünü saçlarıma yasladığında kalçalarımı o kadar sıkı tutuyordu ki muhtemelen yarın parmak izleri çıkacaktı. Görmezden geldim, bedenimde bıraktığı izleri seviyordum. Kollarına tutunduğumda kendimi tutmayı bıraktım. Alnımı omzuna yasladığımda dudaklarım aralanmıştı. Kasılmaları onu da tetiklediği için içimde patladı, dişlerimi omzuna bastırdım.

Vural Alazoğlu... Bütünleştiğim parçam, ruhum ve kalbimdi. Daima.

Ayaklarımın altına batan sıcak kumun tadını çıkarırken gözlerim, önümde çarşaf gibi serilen mavi denizin üstündeydi. Vural'la beraber otelin plajına gelmiştik ve hava çok güzeldi. Yüzümde oluşan gülümsemeye le üstümdeki pareoyu şezlongun üzerine bıraktım. Vural da plaj çantasını

bırakıp, beyaz tişörtünü başından çekerek çıkardı. Güzel fiziğini gizleme gereği duymadığım bir hayranlıkla dikizledim.

"Güneşlenecek misin yoksa denize mi girelim?"

Ona hayran hayran bakarken, "Bilmem," diye geveledim. Onu izleyince bile aklıma dün gecenin anıları geliyordu. Kendimi özlemle iç çekerken buldum. Aramızdaki çekimin zamanla azalmak yerine artması her şeyden güzeldi. Vural'ın gözleri beni bulduğunda dudaklarında çapkın bir sırıtma oluştu. Çünkü ne düşündüğümü yüzüme baktığı an anlamıştı. Bana doğru uzanıp kollarını belime sarınca başımı geriye attım.

"Cevabımı aldım ben." Güneş gözlerimi kamaştırdığı için yüzüne tam bakamıyordum. Aniden eğilip kollarını dizlerimin arka kısmına yerleştirdi. Beni kollarının arasına alarak doğrulduğunda düşmemek için boynuna sıkıca sarıldım. Denize doğru yürümeye başladı. "Serinlemeye ihtiyacın var senin."

Başımı omzuna yasladım. "Ya da sana," dedim cilveli bir sesle. Başımı çevirip dudaklarımı omzundaki ize bastırdım. Dün ısırdığım kısım biraz morarmıştı. Yüzüm ısınsa da onun vücuduna iz bırakmayı seviyordum. Başını bana doğru eğince nefesini saç diplerimde hissettim.

"Kışkırtma beni." Tutuşu sertleşmişti.

"Ya canımı kışkırtmak istiyorsa?" Bu defa uzanıp dudaklarımı sivri çenesine bastırdım. Dudaklarıma batan sakallarıyla çenesini öptüm.

"Dün gece güzel karıma yetmemiş mi?" Başımı iki yana doğru salladım. Dudaklarından boğuk bir kahkaha döküldü. "Şu an benim de serinlemeye ihtiyacım var."

Aniden serin deniz suyunu hissedince nefesim kesildi. "Ay!" Vural'a sıkıca sarıldım. "Soğuk bu su."

"Değil," deyip suyun içine daldı.

Tamamen ıslanmıştım. Suyun yüzeyine çıktığında kollarından ayrıldım. "Yarış yapalım mı?"

Islanan saçlarını geriye doğru attı. Denizin içinde gözleri öyle güzel ve belirgin duruyordu ki nefes alamadım. Böyle yeşil yeşil baktığında bile eriyordum. "Hayır, kendini zorlama."

Ona su fırlattım. "Nasıl bir zorlama olacak yüzerken?"

Başını yana çevirdiğinde bir kez daha su attım. "Söz dinle," deyip suyun altında kayboldu.

Birkaç dakika yüzeye çıkmadığında etrafa bakındım. "Vural?"

Aniden ileride bir hareketlenme oldu. Başımı çevirince benden metrelerce uzakta olduğunu gördüm. "Yok artık," diye soludum. Elimi alnıma yaslayıp gözlerimi kısıtım. Gerçekten de oydu. Nasıl bu kadar hızlı o kadar uzun mesafe yüzebilmişti? Sonra işini hatırladım. Tabii ki bunun için de eğitim almıştı. Başımı iki yana doğru sallarken alayla güldüm. Ben de saf gibi yarışmayı teklif etmişim. Kendi halimde yavaş yavaş yüzerken plaj kalabalık olmaya başlıyordu. Gelenlerin çoğu da turiste benziyordu. Sakince denizin tadını çıkarırken kafama bir şey değdi. Başımı tutarken şaşkınca arkama baktım. Deniz topu atmıştı biri. Topu aldığım sırada bir adam bana doğru yüzüyordu. Yakında olduğu için kısa sürede yanıma gelmişti.

"Özür dilerim, iyi misiniz?"

Genç, sarışın bir adamdı. Saçlarını tepesinde topuz yapmıştı. Uzun keçi sakalı vardı. Türkçesi bozuk olduğu için yabancı uyruklu olduğunu anlamıştım. "İyiym," diyerek topu uzattım.

"Arkadaşım attı, canınız acımadı umarım."

Gözleri yüzümde beğeniyle geziniyordu. "Sorun yok."

Gülümseyerek, "İsmim Jamie," dediğinde hâlâ neden yanımdan uzaklaşmadığını anlayamamıştım.

"Zeynep."

"Ah, çok güzel bir isim."

Gülümsemeye çalıştım. "Teşekkür ederim."

"Çok güzelsin. Türk kızları çok güzel." Söylediklerinin bir kısmını Türkçe bir kısmı da İngilizce olarak ifade etmişti. Bakışları yüzümden aşağı indiğinde rahatsızca kıpırdandım. "Bizimle top oyna, lütfen."

Cevap vermemi beklemeden *lütfen* diye ısrar etmeye başladı. "Maalesef, işim var," deyip arkamı döndüm ve uzaklaşmaya başladım. Vural teklifini duysa top olarak onunla oynardı. Hafifçe güldüğümde suyun altından çıkan Vural'la karşı karşıya geldim. "Ay!" diye korkuyla geri çekildim. "Ödümü kopardın," diye çemkirdim. Kalbim deli gibi atıyordu korkudan. Hayalet gibi her yerden çıkıyordu.

Gözleri arkamdaki bir noktadaydı. "Ne diyordu o sarı piç?"

Gözünden bir şeyin kaçmayışına artık şaşırıyordum. "Top kafama çarptı diye özür diledi."

Bana doğru döndü. "Başka şeyler de söyledi, yarısı da İngilizceydi."

"Dudaklarını da mı okudun?"

Islak saçlarını eliyle düzeltti. "Yanına gelmekle uğraştığım için birkaç kelimeyi kaçırdım."

Başımı iki yana doğru salladım. "Bizimle top oyna dedi."

Kaşları havalandığında tekrar onlara döndü. "İte bak sen," diye söylendi. "Böyle gevşekleri dövsen bela, siksen zina amına koyayım."

Küfrünü duyunca gözlerim kocaman açıldı. Uyarıcı bir sesle, "Vural," dediğimde beni duymazdan geldi.

"Sen ne dedin?"

Gözlerimi bayarak cevap verdim. "*Olmaz, kocam kızar dedim.*" Masum masum bakarken konuşmaya devam ettim. "Hatta şey de dedim, *kendinize gelin, kocam bu yakışksız teklifinizi duyarsa sizinle top niyetine oynar.*"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Sözlerim karşısında yüzündeki sert ifade yumuşadı. "Öyle mi söyledin?" diye sorup bana yaklaştı. Kollarımı boynuna sarıp başımla onayladım.

Başını iki yana sallarken gülümsüyordu. Uzanıp dudaklarımı öptü. Ağzımı açıp öpüşmeyi derinleştirirken dudaklarını emdim, denizin tuzlu tadı geliyordu. Vural aniden geri çekildi. "Hadi odaya gidelim."

Kollarımı geri çekip dudaklarımı büktüm. "Yakalarsan gideriz," deyip onu ittim ve yüzmeye başladım. Daha birkaç kulaç atmıştım ki ayağımı tutup beni çekti. Suyun altına girdiğinde omuzlarını bacaklarımın arasına sokup suyun yüzeyine çıktı. Başını tutarken gülüyordum. Bacaklarımı sıkıca tutmuş kaçmamı engelliyordu.

"Odaya gidelim de gör sen beni itmek neymiş."

Odamıza döndüğümüzde çok yorgun hissediyordum. Zar zor duş alıp tuzu bedenimden arındırdıktan sonra biraz uyumuştuk. Sonra Vural'ın telefon sesi ikimizi de uyandırmıştı. Yemeğe gideceğimiz için hazırlanmaya başladığımda o da odanın dışında telefonda biriyle konuşuyordu. Dünden beri kaçmak istediğim sorunların bir telefon uzağımızda olduğunu hatırladım. Konuşmayı kendi içimde ertelemeye çalışıyordum ama bu aramadan sonra konuşmamız gereken şeylerin varlığı belirginleşmişti. Duyacağım şeyler, belirsizlikten daha iyi olacaktı. Hem düne göre de daha iyiydim. Şu an o kadar da etkilenmezdim.

Aynadaki aksime bakarken sıkıntılı bir nefes alıp saçlarımı yapmaya devam ettim. İnce bir tutam saçın uç kısmını maşaya dolarken gözlerim elbiseme kaydı. Saten, *rose gold* renginde bir elbiseydi. Kolları bileğime kadar uzanan elbisenin göğüs kısmı v şeklindeydi, göğüslerimin başladığı

kısımdan itibaren küçük düğmeleri vardı. Boyu uyluklarıma kadar ancak uzanıyordu. Dökümlü olduğu için karnım çok belirgin durmuyordu. Bu elbiseyi bir ara Afra'yla alışverişe çıktığımda almıştım. Doğumdan sonra bile giyebilirdim. Güzel ve şıktı. Yakasını düzeltip saçımı serbest bıraktım. Uçlarını düzelttikten sonra fişi prizden çekip parfümümü sıktım. Vural odaya geldiğinde hazırdım.

Bana baktığında gözbebeklerinde parlayan ıstık, kalbimin ritmini hayatımın sonuna kadar bozacaktı. Beni baştan aşağı incelerken, "Çok güzel-sin," diye fısıldadı. Yanıma yaklaştığında gülümsedim. Başını yana eğdi, uzanıp elbisenin yakasını düzeltti. "Böyle daha güzel." Bacaklarıma bakarken kaşları çatıldı. "Biraz aşağı mı çeksek?"

Bir adım geri çekildim. "Abartma sevgilim."

Kaldığımız otel turist ağırlıklı olduğu için bu elbise burada abes kaçmazdı. Çünkü çoğu kadının üstündekiler varla yok arasındaydı.

"İyi," diye homurdanıp siyah gömleğinin kollarını katladı. "Çıkalım."

Karnımda hissettiğim ani hareketlenmeyle donup kaldım. "Vural, bir şey oluyor," diye telaşlandım.

Hızlıca yanıma gelip elini belime yerleştirdi. "Zeynep, iyi misin, ne oldu?"

Kocaman açılmış gözlerimi yüzüne çevirdim. "K-karnımın içinde bir şeyler oluyor."

Korkuyla, "Nasıl yani?" diye sorup elini karnıma uzattı. Aynı hareketlenme tekrar olduğunda Vural gülümsedi.

Heyecanla, "Tekme attı, Zeynep," dedi. Gözleri beni bulduğunda gülümsemesi tüm yüzünü kaplayarak gamzelerini ortaya serdi.

"Tekme mi attı?"

Yaşadığım yoğun heyecan sesime yansımıştı. Elimi karnıma yerleştirdim. Onu hissetmenin içimde yarattığı hisler öyle yoğun ki kelimelerle tarif edemezdin. Vural da elini karnımda gezdirdiğinde bir tekme daha attı. Gözlerim dolmuştu ama ağlamak istemiyordum. Burnumdan nefes alıp ağlamamaya çalıştım.

"Benim gibi futbolu sevecek." Vural'ın sözleri üzerine başımı kaldırıp ona baktım.

"Sana benzeyeceğini söylemiştim."

Bıyık altından güldü, aralık duran dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. "Genlerim baskındır benim."

"Küstah," diye söylendim. Karnım guruldadığında gülerek geri çekildi. "Acıktım ben, çıkarım artık, Vural."

"Olur yavrum."

Çantamı alırken gözlerim onun üzerindeydi. "Telefonda kiminle konuşuyordun?"

"İşle ilgiliydi." Beni geçiştiriyordu.

Odadan çıktığımızda, "Berberin çırağının durumu nasıl?" diye sordum. Sorularım onun gerilmesine neden oluyordu. "Sonra konuşsak?"

Asansöre bindiğimiz sırada kaşlarım çatıldı. "Sürekli bunu söylüyorsun."

"Çünkü doğru zaman gelmiyor."

Gözlerimi devirip sessiz kaldım. Beraber otelin restoranına girerken de sessizliğimi koruyordum.

"Canım ızgara balık istiyor," dedim yarım ağızla. Vural, ikimiz için de aynı şeyi sipariş ettikten sonra ona döndüm. "Çırağın durumu nasıl?"

"Yoğun bakımda."

Yüzümü buruşturdum, Diyar'ın elinin değdiği herkes bir şekilde zarar görüyordu. "Yapanlar?"

Vural, uzanıp elimi tuttu. "Buraya seni onlardan uzaklaştırmak için geldik, konuşarak huzurunun kaçmasını istemiyorum."

Ona doğru eğildim. "Anlatmadığında daha kötü oluyorum."

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Anlatamayacağım şeyler var."

"Vural, yemin ederim anlıyorum seni ama elimde değil. Tüm bunların sebebi satıldığım adamlar mı? Tekrar mı peşimdeler? Bunları sürekli düşünüyorum."

"Değil, Zeynep. Sana tek söyleyeceğim; Diyar'ın asıl peşinde olduğumuz uyuşturucu çetesiyle bağlantısının olması."

Kaşlarım çatılmıştı. "O zaman neden buraya geldi?"

"Çünkü amacı seni eski yere götürüp para almaktı. Aynı zamanda Gül'ü, şu an içinde bulunduğu çetenin içine sokmaktı."

Kanım buz kesti. "Bir taşla iki kuş."

"Ama bulaştığı adamlar sabırlı değildi, bu yüzden fişini çektiler. Muhtemelen onlara da yamuk yaptı."

Bir şeyler şimdi rayına oturuyordu. "Yani katil onlar."

"Evet ve biz enselerindeyiz, her şey bittiğinde ilk sana söyleyeceğim."

Gergin bir şekilde, "Peki benden kimsenin haberi var mı?" diye sordum.

"Telefon kayıtlarına göre yok, sürekli adamlara elinde iki hazinenin olduğunu ve bunun için ona süre vermelerini istemiş." Günler sonra ilk defa rahat bir nefes alabildim. "Yine de araştırmaya devam edeceğiz."

Elimin üstünde duran elini sıkıca tuttum. "Teşekkür ederim."

Elimi dudaklarına doğru yaklaştırıp iç kısmını çevirdi ve eğilip bileğimi öptü. "Artık düşünme, her şey düzelecek."

Küçük bir gülümsemeyle yüzüne baktım. "Denerim."

Garson yemeklerimizi getirince Vural geri çekildi. Acıktığımı için yemek boyunca sessiz kaldım. Bugün pek bir şey yiyememiştim.

"Bir tane daha sipariş edeyim mi?"

Bir an düşündüm ama tuka basa doymuştum. "Yok, doydum."

Yemekten sonra birlikte otelin kulübüne geçtik. Daha önce bu tarz bir yere hiç gitmediğim için merak ediyordum. Karanlık mekân, renkli ışıklarla aydınlatılıyordu. İçerideki hava o kadar boğuktu ki yüzümü buruşturdum. Burnumdan nefes almamaya çalışarak ilerlemeye başladığımda Vural, kolunu omzuma attı. İnsanların bize çarpmasını engelleyerek boş bir masaya geçtik. Gürültülü müziği dinlerken dans eden insanlara baktım. Ben hiç beceremezdim böyle şeyleri. Bu ortamda kendimi yabancı hissedince Vural'a biraz daha sokuldum. Hamilelikten ötürü sanırım gürültülü ortamlara pek gelemiyordum. Çabuk yoruluyordum ve başım ağrıyordu.

Vural, bana doğru eğildi. "İçecek ister misin? Alkolsüz kokteyl?"

"Olur," diye seslendim.

Yanağıma öpüp, "Hemen geliyorum," diyerek yanımdan ayrıldı. Onu beklerken telefonuma bakmaya başladım. Afra yeni işyerinden hikâye atmıştı. Düne oranla daha iyi görünüyordu. Hikâyesini beğendiğimde mesajı ekranıma düştü.

Afra: Ne zaman geliyorsunuz?

Afra: Gelin artık, seni özledim ya.

Zeynep: Daha dün görüşmemiz dışında sorun yok.

Afra: Dün mü?

Afra: Bana neden bir aymış geçmiş gibi geldi?

Mesajının sonunda kocaman gülmüştü.

Zeynep: Abart.

Afra: Of ya.

Afra: Neyse, dönüş ne zaman?

Zeynep: Yarın çıkarız herhalde.

Afra: Junior Alazoğlu nasıl?

Zeynep: Aç, hep aç. Doymuyor bu çocuk Afra.

Afra: Hahaha babasına çekmiş.

"Hello." Yakınımda duyduğum sesle başımı kaldırdım. Öğlen denizde tanıştığım adamdı. Yüzündeki büyük gülümsemeyle bana bakıyordu. Bu kez İngilizce olarak selam vermişti. "Seni tekrar görmek ne güzel." Aynı durum benim için geçerli değildi. Tekrar telefonuma döndüğümde onunla konuşmak istemediğimi anlamasını bekledim. "Çok güzel görünüyorsun."

Masada oturmama rağmen başını eğip beni inceledi. Gözlerinin bacaklarımda oyalandığını fark edince oturuşumu dikleştirdim. "Bir şey mi soracaktınız?"

Sert sesim üzerine yine kendi dilinde, "Hayır hayır," diyerek gülümsedi. "Sadece gözlerimi senden alamıyorum, esmer tenin çok güzel." Parmaklarının tersini bileğime yerleştirince anında geri çektim. "Seninle bir gece geçirmeyi her şeyden çok isterim."

Hadsiz sözleri üzerine kan adeta beynime sıçradı. "Ne diyorsun sen be!"

Bağırışımı duymazdan gelip bir adım daha attı. "Hemen hayır deme, lütfen."

Masanın üstündeki su dolu bardak gözüme ilişince tutup yüzüne fırlattım. "Evliyim ben geri zekâlı!"

Yüzüme şaşkın gözlerle baktı, yüzünden sular dökülüyordu. "Hey, sakın ol. Ben de evliyim ama bu engel değil. İstersen kocan da katılabilir."

"Katılacağım konusunda şüpheli olmasın ama işe belanı sikmekle başlayacağım."

Vural'ın cümlesini bitirmesi ve adamın burnuna kafa atması üç saniye içinde olmuştu. Adam geriye doğru savruldu, burnundan kan fışkırıyordu. Eliyle burnunu tutup geriye doğru sendeledi. Vural bu defa yumruğunu suratına indirdiğinde yüzümü buruşturdum. Nasıl acıttığını tahmin bile

edemiyordum. Etrafımız kalabalıklaştığında yavaşça ayağa kalkıp Vural'ın elini tuttum.

"Hadi gidelim." Gecenin sonu karakolda bitecekti yoksa.

"Siz Türkler neden böylesiniz? İki medeni insan gibi konuşmayı bilmiyor musunuz?"

Adamın yüksek sesi üzerine Vural, derin bir nefes aldı. "Zeynep, bu hâlâ kaşınıyor."

Adam uzaklaştığında Vural'ın elini tutup çıkışa yönlendirdim. Yoksa onu elinden alamayacaktık. Mekândan çıktığımızda resmen burnundan soluyordu.

"Sakin ol."

Bana dönüp öfkeyle, "Niye yüzüğünü takmıyorsun sen?" diye bağırdı.

"Parmaklarım şiştiği için suçlu ben mi oldum?"

"Yenisini alalım dedim sana ama umurunda değil."

Alayla güldüm. "Kocaman karnım var, yüzüğe ihtiyacım mı var sence?"

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Varmış demek ki!"

Elimi elinden çektim. "Bağırmasana bana."

"Sen de o zaman daha dikkatli davran."

Öfkeyle yüzüne baktım. Adama olan öfkesini benden çıkarıyordu. "Adam evlilikten anlayan biri olsaydı seni de çağırmazdı değil mi?"

Dışlerini birbirine bastırdı. Öfkeyle ona arkamı dönüp yürümeye devam ettim. "Nereye gidiyorsun? Beni bekle."

Başımı ona doğru çevirdim. "Beklemiyorum. Dışarı çık, temiz hava falan al. Mantıklı düşünmeye başlamadan da yanıma gelme."

15. BÖLÜM

İKİNCİ ŞANSLAR

Vural'dan...

Öfke, bir avuç iğne gibi teninin altına saplanıp kalmıştı. Hareket ettikçe daha derine iniyordu. Başını yukarı kaldırıp görmeyen gözlerini, yıldızlarla süslenen gökyüzüne doğru çevirdi ve temiz havadan derin bir nefes aldı. Aldığı nefesi içinde tutarken birkaç saniye beklemedi fakat sakinleşemedi. O ahlak yoksunu orospu çocuğunun yaptığı teklif asabını bozmuştu. Aklına sözleri gelince boynunu yana doğru yatırıp küttetti. Adamakıllı döve-
mediği için öfkesini de dışarı atamamıştı. Bu yüzden bir türlü sakinleşemiyordu. Cebinden sigarasını çıkarıp yaktığında ileriye doğru birkaç adım attı. Zeynep'e bağırdığı an aklına geldikçe öfkesinin yönünü kendine doğru çeviriyordu. O piç yüzünden karısına bağırması.

"Siktiğimin ibnesi," diye homurdandı. Sigarasından derin bir nefes daha çekti. Genzini yakan dumanı yavaşça üfledi. Zeynep *sakinleşmeden gelme*, demişti. Sanki ona sarılmadan sakinleşmesi mümkünmüş gibi... "Sokarım böyle işe."

Sıkıntıyla oflarken bir dizi küfür daha savurdu. Sigarası bittiğinde bile ruh halinde pek değişim olmamıştı. Ellerini cebine yerleştirip yürümeye başladı. Henüz birkaç adım atmıştı ki İngilizce konuşarak yürüyen küçük bir grup gördü. Yeşil gözlerini kıstığında içlerinden birini saniyesinde tanı-
mıştı. Öfkeli gözlerle şerefsiz herife baktı. Elindeki kanlı peçeteyi burnuna bastırıyordu. İzlendiğini hisseden adam, gözlerini Vural'a çevirdiğinde şaşkınca elini indirdi. Yüzündeki korkuya rağmen, "Medeniyet yoksunu herif," diye söylendi.

Vural aralarındaki mesafeye rağmen dudaklarını okuyabilmişti. "Ulan ben senin medeniyetini sikmez miyim bu defa!"

Ağzının içinde homurdandığı cümlelerin ardından ok gibi fırladı. Yabancı adam yumruğun nasıl geldiğini bu defa görememişti. Sadece üstüne doğru gelen yıldırım hızında bir adam vardı. Bir sonraki an yerde baygın bir şekilde yatıyordu. "Karıma senin yüzünden bağırduğım içindi bu."

Arkadaşları korktuğu için geri çekilmişti. Vural yerde yatan adama bakıp rahat bir nefes aldı. İşte şimdi sakinleşmişti. Onu izleyen şaşkın gözlere aldırmadan üstünü düzelterip otelin içine girdi. Artık karısının yanına gidebilirdi. Zeynep'in öfkesini hayal bile edemiyordu. Ama bu düşünce üzerine dudaklarında küçük bir gülümseme oluştu. Karısı öfkelenildiğinde daha güzel oluyordu. Zeynep'in gözleri ceylan gibiydi ve toprak rengindeydi. Vural o gözlere her baktığında kalbi ısınırdı. Öfke, gözbebeklerinin içinde bir ateş yaktığında ise daha parlak bakardı. Gülümsemesi büyüdü. Zeynep'in öfkeli hallerini sevse de hamilelik döneminde bundan biraz çekiniyordu. Çünkü her an gözyaşlarına boğulabilirdi. Zeynep biraz sulu gözdü ve sebebi ne olursa olsun gözyaşları Vural'ın içini acıtıyordu. Güzel karısı geçmişinde yaşadıklarına rağmen dik durmaya çalışsa da olanlar onu derinden etkilemişti. Bunun sonucu olarak bir yanı çok hassastı. Hamilelik bu yanını retikliyordu.

Yüreğindeki ince sızıyla iç çekti. Daha yirmilerinin başındaydı ama kırk yıla yetecek kadar acı sığdırmıştı ömrüne. Zeynep'in yaşadıkları, Vural'ın en büyük çaresizliği idi. Yaşadıklarını hatırladığı anlar çektiği acı, Vural'ın en büyük cezasıydı. Sevdigi kadının gözlerinin önünde parçalara ayrılmasını kaldıramıyordu. Buna ufak bir rüya bile neden olabiliyordu. Asansöre bindiğinde başını yorgunca geriye attı. Gözlerini kapatıp yaşadıklarını düşündü. Zeynep, düşüşü kabullenmeyecek kadar inatçıydı ve Vural bu inadına âşıktı. Zeynep'in sayesinde bugün hayal edemeyeceği kadar mutluydu. Bittiğini sandığı hayatının ışığı olmuştu Zeynep Kızıl... hayır, *Zeynep Alaçoğlu*... Güzeller güzeli karısı. Ondandır bir an bile vazgeçmeyen kadın. Git dediği zamanlarda bile gözlerindeki aşkı gösterirdi Vural'a. Bu aşk, Vural'ın ikinci şansıydı. Kayıplarından sonraki şans... çok değerliydi; Zeynep'e dair her şey gibi... Bu yüzden değerlisidi Zeynep. Gözünden bile sakınırdı onu. Zor olmuştu ama sonunda Vural, hayatın ona tanıdığı bu ödülü kabullenip yaşamayı öğrenmişti.

Asansör durduğunda hızlandığı adımlarıyla odalarına yürüdü. Onu kıldığını biliyordu. Bu göğsündeki huzursuzluğun nedeniydi. Odaya girdiğinde Zeynep'in sadece iki günde odaya sinen parfüm kokusu yüzüne çarptı. *Dünya üzerindeki en sevdiği koku*... Derince içine çekti ve kapıyı kapattı.

Yatak odasının ışığı kapalıydı. Adımlarını oraya yönlendirdi. Zeynep yatağın içine girip sırtını dönmüştü. Vural yanına gitmeden önce banyoya girmeye karar verdi. Sigara içtiği için dişlerini fırçalayıp üstündeki kıyafetleri çıkardı. Eskiye oranla çok daha az tüketiyordu sigarayı. Doğuma kadar tamamen bırakacaktı. Zeynep uyanmasın diye odanın ışığını açmadan eşofmanını giyindi. Oda sıcaktı, bu yüzden tişörtü es geçti. Yatağa ilerlediğinde Zeynep'in düzensiz nefes seslerinden uyumadığını anladı. Tekrar gülümsedi. Kızgın da olsa onu beklemişti. Yanında olmadığına uyuyamıyordu çoğu zaman. Vural'ın da ondan pek bir farkı yoktu. Genelde kâbus görerek uyanırdı. Fakat uyandığında yanında Zeynep'in varlığını hissettiği an, kâbusun sebep olduğu ağırlık ortadan kalkardı. Bu yüzden onsuz uymayı sevmezdi.

Yavaşça yatağın içine girip karısına doğru yanaştı. Yatak, teninin sıcaklığıyla ısınmıştı. Zeynep'in yastığa dağılan uzun, koyu renk saçlarına baktı. Suçsuz olduğunu bile bile ona bağırarak büyük haksızlık etmişti. Ama o sırada kıskançlık gözüne kör ettiği için düzgün düşünememiş ve mantığı saf dışı kalmıştı. Yüzünü ona doğru eğdi. Burnunun ucunu boynunun kıvrımına yerleştirip içini titreten kokusunu soludu. Zeynep, nefesini tutmuştu. Vural ona yaklaştığında hep böyle oluyordu.

Kısık sesle, "Eşeklik ettim," diye itiraf etti. Büyük eşeklik etmişti. Dudaklarını boynunun ince derisine bastırıp gözlerini kapattı. Teni yumuşacıktı. Vural onu ne öpmeye ne dokunmaya ne de koklamaya doyabiliyordu. "Özür dilerim değerlim."

Dudaklarını bu defa omzuna bastırdı. Uzun parmaklarını koluna yerleştirip aşağı doğru kaydırды. Dokunuşu karşısında teni diken diken olmuştu. Omzunu öptüğünde Zeynep hâlâ sessizdi. Kolunu göğsünün alt kısmına sardı. Üstünde ince bir gecelik haricinde hiçbir şey yoktu. Bunu fark etmek vücudundaki kanın yönünü değiştirse de keskin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Koluna dokunan yumuşak dolgun memeleri, fazlasıyla kışkırtıcı olsa da şu an sırası değildi. Zeynep'i geniş göğsüne doğru çekip fısıltıyla, "Affettin mi?" diye sordu.

Zeynep'in gergin bedeni, yakınlığı karşısında gevşemiş olsa da tek kelime etmedi. Affetmemişti. *İnatçı keçi*, diye geçirdi içinden. Elini geceliğinin altından kaydırmak için bacağına yerleştirdiğinde Zeynep elini uzatıp elinin üstüne yerleştirdi. "Oğluma dokunacağım," diye savunmaya geçti Vural.

Zeynep öfkeyle nefesini tutsa da sessiz kaldı. Demek konuşmamaya devam edecekti. Vural avucunu çıplak karnına yerleştirdi. Pürüzsüz teninde hamileliğin neden olduğu çatlakları hissedince gülümsedi. Karnının içinde büyüyen bir hayat vardı. İkisinin kanından olan bir hayat... Bu bebek Vural'ın başlangıcıydı ve hiç düşünmeden onun canı için kendi canından vazgeçerdi.

"Nasıl affedecek annen beni oğlum?"

Canından çok sevdiği bu kadının karnındaki bebeğin, yalnızca varlığının bile verdiği mutluluğu anlatmaya hiçbir zaman kelimeleri yeterli olmayacaktı. Ve onu hissettiği her an, Vural'ın yüreğine saplanan keskin sızı hiç dinmeyecekti. Çünkü yüreğinin bir yarısında ölen evladının acısı, diğer kısmında yeni doğacak olan çocuğunun mutluluğu vardı. *Bir yürek, iki ağır duygu...*

Gözlerini kapattığında Emre'yi hissettiği ilk anı düşündü. O zamanlar baba olmanın ne demek olduğunu tam kavrayamadığı için tepki bile verememişti. Emre'yi kucağına alana kadar babalığın ne demek olduğunu bir türlü bilememişti. Fakat Emre'nin kendi gözlerinin bir kopyası olan gözlerine baktığında nefes almayı unutmuştu. Tarifsiz bir koruma içgüdüğü ve sınırsız bir sevgi yüreğine akın etmişti. Doyamadığı kokusunu hâlâ hatırlıyordu. İlk dişini, ilk baba deyişini, ilk adımını... Oğluna dair hiçbir şeyi unutmamıştı. Doyamadığı oğlunun yanmış kemiklerini toprağa gömmüştü sonra... İşte o gün, kalbini aynı toprağın altında kaybetmişti.

Ta ki kollarında olan kadına kadar... Zeynep onu hayata döndürmekle kalmamış, kalbini bulup yerine koymuş ve tekrar baba olmasını sağlamıştı. Onca acıya, onca kayba rağmen yaşama umudu vermişti. Tekrar okşadı karnını. Oğlunu kucağına alacağı günü sabırsızlıkla beklese de kalbinde günden güne büyüyen bir korku vardı. Bu korkunun kökleri, acıyla yoğrulmuş geçmişine dayanıyordu ve çok güçlüydü. Tekrar kaybetmekten korkuyordu, küçük bir çocuk gibi korkuyordu.

Zeynep'in omzunu öpüp düşüncelerine son vermeye çalıştı. O sırada Zeynep, "Çekilsene artık," diye mırıldandı. Sesi uykulu geliyordu. Vural'ın kollarında sadece saniyeler içinde mayışmıştı. *Git* dediği her an *kal* diyordu, acaba farkında mıydı? Vural, içinde kopan fırtınaları bastırıp gülümsedi. İçinde yaşayan acıya rağmen mutlu olmayı öğrenmişti artık. Bir yanı hep buruk olacaktı.

"Yoo, oğlum özlemiş beni. Hasret gideriyorum."

Zeynep sıkıntıyla ofladı. "Sabah giderirsin," demesine rağmen çekilmek için bir hamle yapmadı. Vural yüzünü tekrar boynuna gömdü.

Boğuk çıkan sesiyle, "Şimdi gidermek istiyorum," diye inat etti. Sakalları tenine battığı için Zeynep huylanmıştı. "Oğlumla aramıza giremezsin."

"İyi, uyuyorum ben," diye homurdandı.

Vural, büyük avucunu yukarı doğru kaydırды. Yuvarlak karnını okşadığında Zeynep boğazını temizledi. Dokunuşlarından etkileniyordu.

"Annene sorsana oğlum, nasıl affettirebilirim kendimi?" Birkaç saniye sessiz kaldı. "Öpersem affeder öyle mi?"

"Hayır," diye anında cevabını aldı. "Affetmiyorum Vural, ayaklarım da üşüyor zaten."

Vural bacaklarını uzatarak Zeynep'in küçük ayaklarını arasına aldı. "Isıtayım karıcığım."

"Hiç karıcığım deme, yemiyorum."

Zeynep, buz gibi olan ayaklarını Vural'ın bacağına sürttü. "Niye bu kadar soğuk ayakların?"

"Dün de çok sıcaktı," derken omuz silkti.

Öyleydi. Bir anı diğer anına uymuyordu. Sadece duygusal olarak değil, bedeninin de dengesi bozulmuştu. Vural, örtüyü Zeynep'in çenesine kadar çekip uzun kollarını ona sardı.

"Affetmezsen uyuyamam."

Zeynep, başını ona doğru çevirdi. "Ben de bana bağırdığın için uyuyamıyorum," diye çemkirdi ve elini kaldırdı. "Baksana parmaklarıma ne kadar şişler. Nasıl yüzük takmamı bekliyorsun?" Elini indirdiğinde öfkeyle soluyordu. "Ve ben sırf yüzük takmadım diye nasıl suçlu oluyorum?"

Haklıydı. "Biliyorum."

Zeynep, tekrar sırtını döndü. "Biliyorsun diye mi bağırdın bana?"

Vural'ın yüzü iyice düştü. Adam evli olmasını bile umursamadan tekline devam etmişti. Buna rağmen öfkesine yenilmiş ve kıskançlığın onu ele geçirmesine izin vermişti.

"O an mantıklı düşünemedim," diye itiraf etti. "Zeynep, çok güzelsin ve bir ortama girdiğimizde tüm gözler seni buluyor. Kıskançlığıma yenildim ve içimden, olmadığım biri ortaya çıktı. Yemin ederim çok pişmanım."

Sesindeki pişmanlık anlaşılıyordu. Zeynep tekrar ona doğru döndü. Yüzündeki sert ifade yumuşamıştı. "Gerçekten çok mu güzelim?"

Vural, boş gözlerle yüzüne baktı. Bunca söylediği şeyin içinden takıldığı cümleye gülmek istedi fakat cesaret edemedi. Güldüğü zaman Zeynep'in nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordu.

"Çok güzelsin, o kadar güzelsin ki nefesimi kesiyorsun," diye tekrarladı. Zeynep, şımarık bir gülümsemeyle cevap verdi. "Teşekkür ederim."

Vural onun küs olduğunu bilse de dayanamadı ve dudaklarını aralık olan dudaklarına bastırdı. Bazen o kadar tatlı oluyordu ki gerçekten onu yemek istiyordu. Yumuşacık dudakları vardı ve öpmeye doyamıyordu. Dili ağzının içine girdiğinde Zeynep karşılık vermedi. Hatta ileriye giderek Vural'ın dilini sertçe ısırdı. Vural irileşen gözleriyle çekildiğinde ikisi de nefes nefese kalmıştı. Elini uzatıp Vural'ın yanağına yerleştirdi.

"Bu haksız yere bana bağırдың içindi."

Az önce yaptığının aksine tatlı tatlı konuşmuştu.

"Bir daha bağırmanı yedi düvel sık-" Zeynep eliyle dudaklarını kapattığı için cümlenin sonu boğuk çıktı.

Elini çektiğinde, "Yarın güzel bir kahvaltudan sonra barışırım belki," deyip arkasını döndü. "Şimdi uyuyorum, oğlumla benim uykumuz geldi."

Vural'ın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "İyi Zeynep Hanım, uyuyun bakalım."

Zeynep bir şeyler mırıldandığında eğildi ve başını öptü. Kafasını yastığa yerleştirip ona sarılmanın keyfini çıkardı. Bu aralar ona sarılmak büyük lükstü. Çünkü sıcak bastığını söyleyerek uzağa kaçıyordu. Sadece birkaç dakika içinde kollarının arasında uyuyakaldığında Vural iç çekti. Yarın Kocaeli'ye dönmeleri gerekiyordu. Ama gitmeyi pek istemiyordu. Burası Zeynep'e iyi gelmişti. İki günde can gelmişti yüzüne. Yarın içeride olan istihbaratçılardan beklediği haber gelecekti. Zeynep'in zamanında satıldığı çetenin diğer kolu da tamamen yok edilecekti. Çok önemli bir operasyondur ve hataya yer yoktu. Uzun zamandır bu meseleyle ilgileniyorlardı, nihayet sonuna gelmişlerdi. Fakat en ufak bir pürüzde tüm planlar yerle bir olabiliyordu. Vural bunun gerginliğini taşıdığı için gecenin çoğunda uyanık kaldı. Sabaha doğru uyuduğunda ise bu sadece birkaç saatlik bir uyku olacaktı.

"Zeynep, hadi uyan yavrum." Elini uzatıp yanağına düşen saçını geriye doğru itelediğinde gülümsedi. Uyuduğunda ayrı güzel oluyordu. Yumuşak

saçlarına dokunmaya devam ederken bir kez daha seslendi. Zeynep bir şeyler homurdandığında, "Eve geldik," diye açıklama yaptı.

Saatlerdir yolda oldukları için yorgun düşmüş ve İstanbul'dan Kocaeli'ye dönerlerken uyumuştı.

Zeynep uykulu gözlerini açtığı anda gülümseyerek gerinmeye başladı. "Uyuya mı kaldım?" Vural eğilip burnunun ucunu öptü. Çok tatlı görünüyordu. Zeynep, eve bakarken iç çekti. "İki üç günde evimi bu kadar özlemiş olmam normal mi?"

Vural bunu duyduğuna sevinmişti. Zeynep'in bu mahalleyi seviyor olması Vural için önemliydi çünkü. Karısının mutlu olması her şeyden önemliydi.

"Hadi inelim."

Sabah Zeynep'e güzel bir kahvaltı ısmarlayarak kendini affettirmişti. Beklediği telefon henüz gelmemişti. Bunun gerginliğini taşıyor olsa da belli etmedi. Arabadan indikleri zaman bagajdan valizi aldı. Zeynep'in arkasından yürüdü, birlikte evin önüne geldiler.

"Ben Tahir'in yanına uğrayacağım güzelim."

Zeynep başıyla onayladığında uzanıp yanağını öptü. "Ben de ders çalışırım."

"Dikkat et kendine."

Zeynep'i kapıyı açan Fatma ablaya teslim ettikten sonra tamirhaneye yürümeye başladı. Orası aslında Kadir abiye aitti. Ama kendisi tamirhane de pek çalışmazdı. Yerine Tahir ya da diğer çırakları bakardı.

"Vural abi?" Arkasını döndüğünde ona doğru yürüyen Afra'yı gördü. "Ay dönmüşsünüz. Ne zaman geldiniz?"

Başıyla onayladı. "Az önce geldik."

Afra, mutlulukla gülümsedi. "Sonunda."

Vural, uzanıp Afra'nın saçlarını karıştırdı. "Üç gün bile olmadı gideli kız."

Afra, omuz silkti. "Bana ne ya? Özledim. Gideyim de Zeynep'i göreyim."

"Tamam, bir şey olursa haber edersin."

Yüzünde sinsi bir gülümseme oluştu. "İstersen ilk zamanlardaki gibi gizli gizli fotoğraf da çekip atabilirim," dediğinde Vural güldü.

Afra, zamanında ona çok yardımcı olmuştu. Zeynep yanına gitmesine izin vermeyince, Vural'a sürekli çektiği fotoğrafları atıyordu.

"Güzel bir anını yakalarsan kaçırma."

"O iş bende," deyip güldü. Afra yanından ayrıldığında Vural sıkıntıyla saate baktı. Her an haber gelebilirdi. Stres yaptığı zamanlarda canı sigara istiyordu ama içmedi. Gün içinde bire indirmişti. Tamirhaneye yürüdüğünde cebindeki telefon titredi. Anında çıkarıp cevaplarırken sokağın sessiz bir köşesine geçmişti.

"Bitti kardeşim." Oğuz'un sesini duyduğunda sırtını duvara yaslayıp rahat bir nefes aldı. "Operasyon başarıyla tamamlandı. Aysel Hancı'nın kocası Çelik Hancı, artık ait olduğu hapisanede."

Aysel Hancı, genelevin sahibiydi. Aslında orası paravandı. Genelev adı altında dönen işler çok başkaydı. Esas işleri kocası Çelik Hancı yapıyordu. Almanya'ya kadar uzanan büyük bir şebekenin başındaydı. Karısını bile bu uğurda gözünü kırpmadan harcamıştı ama yolun sonuydu artık. Yıllarca sürse de açığını bulmuş ve fişini çekmişlerdi. Sadece Zeynep değil, birçok insan kurtulmuştu.

Vural, rahat bir nefes aldıktan sonra, "Bitti," diye fısıldadı.

Afra'dan...

5 AY SONRA

Gökyüzünden süzülen kar taneleri caddeyi beyaza boyamıştı. Genç kız üşüyen ellerini ceplerine yerleştirmiş, lapa lapa yağın karın altında ağır adımlarla yürüyordu. Soğuktan kızaran dudaklarını ve burnunu atkısına bastırdı. Böyle havaları severdi Afra. Soğuktan titrese de özellikle karı çok severdi. Yürümeye devam etti. Gideceği yere yaklaştıkça kalp atışları hızlanıyordu. Çünkü aylardır konuşmamıştı onunla. O... *Tahir Çınar*. Beraber büyüdüğü adam, arkadaşının abisi, zamanında abi dediği adam... Aralarında yaşanan kavgadan sonra annesiyle beraber Tokat'a gitmiş ve bir süre gelmemişlerdi. Geçen ay döndüğünü duymuştu Afra. Fakat ne karşısına çıkmıştı Tahir ne de onunla konuşmaya çalışmıştı. Ta ki dün geceye kadar.

Artık konuşmanın vakti gelmedi mi?

Attığı mesaj bu kadardı. Başta öfkelenmişti Afra, cevap vermeyecekti. Fakat sakinleşince mantıklı yanını devreye sokmuştu. *Tahir'di o*. Aralarında yaşanan onca şey vardı, bir kerede sırtını dönemezdi. Yaptığı yanlış, affı yoktu ama oturup konuşmayacağı kadar da canı bir adam değildi. Tahir'in onda hatırı büyüktü. İlişkilerinin ilk zamanlarını hatırlayınca gözleri doldu.

Tahir onu seviyordu, başlarda o kadar güzel seviyordu ki Afra'nın içi gidiyordu. Afra o kadar âşık değildi Tahir'e. Sadece ilgisi hoşuna gittiği için kabul etmişti. Her şey başta çok güzeldi. Tahir, ilgiliydi ve sevgisini göstermekten çekinmiyordu. Afra onun sevgisine tutulup kalmıştı. Ama zamanla işler bozulmaya başlamıştı.

Aralarındaki ilişki ilerledikçe Tahir değişmişti, Afra'nın ona ait olduğunu düşünüyordu. İzni olmayan yerlere gitmemeli, her şeyi giymemeli, ona haber vermeden kapının önüne bile çıkmamalıydı... Babasından görmediği kısıtlama karşısında şaşkına dönmüştü. Tamam, Şeyma'ya da müdahale ederdi ama hiçbir zaman bu kadar sınırı aşmamıştı. Tahir'in müdahaleleri çoğaldıkça Afra hırçınlaşmıştı ve kavgaları başlamıştı.

Tırnağını uzatma, oje sürme, kısa giyme, erkek arkadaşlarıyla buluşma, yanınızda bir erkek olmadan her ortama girme...

Tahir ona hep *yapma, gitme* diyordu. Hep yapmaması gereken şeyleri söylüyordu. Gittikçe bunaldığı ilişkinin son adımı o büyük kavga olmuştu. Tanımadığı bir Tahir çıkmıştı ortaya... Afra, bu Tahir'i hiç sevmemişti. Çünkü bu Tahir, kırmaktan dökmekten çekinmiyordu.

Kafenin önünde durduğunda titrek bir nefes aldı. Kendinden beklemediği kadar sakindi. Normalde fevriydi Afra; eser, gürler sonra sakinleşirdi. Ama Tahir'den sonra o yönünü kaybetmişti. Daha sakin bir kız olmuştu. Kafeye girip montunu ve atkısını çıkardıktan sonra cam kenarındaki masaya ilerlemeye başladı. Tahir gözlerini telefonuna dikmiş gergince oturuyordu. Bir an hareket etmeyi bırakıp onu izledi; esmer, uzun boylu, yakışıklı bir adamdı. Afra onun görünüşünü her zaman beğenmişti. Kabul etmesindeki bir neden de buydu belki.

Tahir başını kaldırıncı göz göze geldiler. Afra ona doğru ilerledi. Attığı her adımda kalp atışları hızlanıyordu. Dişlerini birbirine bastırdı. Kalp atışlarının hızlanma nedeni, yaşadığı gerginlikti. Buna nasıl bir tepki vereceğini bilmeden Tahir'in koyu kahverengi gözlerine baktı. İçlerindeki özlemi gördü. Tahir onu hâlâ seviyordu.

Afra karşısına oturduğunda gergince saçını kulağının arkasına iteledi. Tırnaklarına bordo rengindeki ojesini sürmüştü. Tahir'in gözleri tırnaklarına kaydı. Afra bekledi... Tahir'in ojelerine laf etmesini bekledi fakat Tahir gözlerini kaçırdı. Ses etmese de rahatsız olmuştu. Bunu fark etmek Afra'ya daha iyi hissettirmedi. Basit bir ojenin bile aralarında problem olmasını kaldıramıyordu çünkü. İkisine dair olan düşünceleri biraz daha sağlamlaştı.

"Merhaba."

Tahir sessizce yüzüne bakıyordu. Makyaj da yapmıştı bugün Afra. Tahir'in sevmediğini bile bile yapmıştı. Tepkisini ölçmek için yaptığı-
nı içten içe bilse de kabul etmek istemiyordu.

"Nasılsın, Afra?"

Aynı mahallede yaşayan iki yabancıya dönüşmüş olmaları bir an canını acıttı. Beraber geçirdikleri bunca yıldan sonra...

"İyiyim, sen?"

"Karşımda olduğun zamanlar daha iyiyim."

Önceden olsa Afra bu sözlerden etkilenirdi.

"Ne alırdınız efendim?"

Genç garson yanlarına yaklaştığında Afra başını kaldırdı. Yirmilerinin sonunda bir adamdı. Gülümseyerek, "Sıcak çikolata alabilir miyim?" dedi.

"Tabii hemen."

Garson yanlarından ayrıldığında Afra, Tahir'e baktı. Az öncekinin aksine yüz ifadesi serleşmişti. Artık bunun nedenini de bildiğini fark etti. Herhangi birine nezaketen dahi olsa gülümsediğinde Tahir bozulurdu. Başta dışarı çıktıklarında bunu hiç anlamaz ve aniden değişen soğuk ifadesi karşısında şaşırırdı. Onu tanıdıkça bunun da nedenini öğrenmişti.

Duruşunu dikleştirdi. Bazı şeyler değişmiyordu işte... Bu yüzden katı bir sesle, "Seni dinliyorum," dedi.

Tahir öne doğru eğildi. "Pişmanım Afra, sana yaptığım her şey için köpek gibi pişmanım."

Pişmanlığını gözlerinde görüyordu. "Hangisinden pişmansın, Tahir?"

Hangi birinden pişman olduğunu merak ediyordu. Çünkü Tahir ikisi sevgili olduğundan beri Afra'yı değiştirmek için uğraşıyordu.

"Yaptıklarımın, hepsinden pişmanım."

"Say Tahir, senden duymak istiyorum." Bile bile üstüne gidiyordu Afra. Çünkü sorunun hangisinde olduğunu Tahir'in gözünden dinlemek istiyordu.

"Sana o kadar karışmamalıydım. Daha birkaç ayda bu kadar müdahale etmem saçmaydı. Zaten zamanla bir şeyler düzelirdi."

Afra, başını yana eğdi. "Yani zamanlama mı sorundu?"

Başıyla onaylayan Tahir, konuşmaya devam etti. "Birbirimizi iyice tanıdıktan sonra ikimiz de orta yolu bulurduk. Sen zaten istediğim gibi biri olurdun."

"Olmak istemiyorsam?" Afra ona doğru eğildi. "Tahir ben buyum, senin sevdiğin Afra bu. Uzun tırnakları, kırmızı ojeleri olan, canı istediğinde kısa elbiseler giyen bir kız..." Onu anlaması için gözlerinin içine içine baktı. "Yeri gelir bikini giyerim, erkeklerin olduğu ortamlara girerim."

"Afra..."

"Efendim, Tahir? Beğenemedin mi âşık olduğun Afra'yı yoksa? Duymak ağır mı geldi? Kahkahalarım da yüksektir benim. Bazen tutamam kendimi, lafımı esirgemem, gözüm kimseyi görmez, bağırır çağırırım." Hep öyleydi Afra. Bunu en iyi bilen kişiydi Tahir. Bile bile neden değişmesini istiyordu, asıl bunu anlamıyordu.

"Daha yaşın küçük, zamanla değişirsin."

Gözlerindeki umut üzerine Afra, "Yapma, Tahir," diyerek geri çekildi.

Tahir uzanıp elini tuttu. "Afra'm, anlamıyor musun? Annemi biliyorsun, hem el âlem..."

Elini şiddetle geri çekti. "El âlem kim ya? Ben seninle birlikte olacağım, onlarla değil," diye parladı. Zamanında babasına bile resti çekmiş biriydi o. El âlem ne der diye kendini durdurmazdı. Sakinleşmek adına derin bir nefes alıp devam etti. "Bak, ben hiçbir zaman evlenmek ve çocuk yapmak gibi hayaller kurmadım. Okul okudum, kendi ayaklarımın üstünde durup çalışmak için mücadele ettim."

"Çocuk olana kadar çalışırsın işte," diye araya girdi Tahir.

"Çocuk istemiyorum ki ben, Tahir. Hiç istemedim."

Öyleydi. Afra, anne olacak bir kız değildi. Kendi çocuktı daha. Hem çocuk büyük sorumluluktu, herkes kaldıramazdı ve bunu beceremeyeceğinin hep farkındaydı.

"Afra, bak ben de buyum. Senin için değişmeye çalışırım ama benim de bir sınıırım var. Annemden böyle gördüm."

Annesi boşuna *anasına bak kızını değil, oğlunu al*, dememişti. Şeyma hiç benzemezdi Sema teyzeye ama Tahir... Anlaşılan oğlu, annesinden almıştı huylarını.

"Annenden gördüğün bana uymuyor," dedi kısaca. Sema teyzeden gördüklerinden sonra Tahir'den fazlasını beklemekle hata ettiğini bir kez daha fark etmişti. Garson siparişleri getirince gergin bir sessizlik oluştu.

Afra ısınmak için sıcak içeceğinden küçük bir yudum aldı. Fakat içindeki soğukluk azalmadı.

"Neden hiç çabalamıyorsun? Benim için bir şeyleri değiştiremez misin?"

"Olmadığım biri gibi davranmak ve başkasının istediği kalıba girmek bana saçma geliyor." Açık açık söylediği sözler üzerine Tahir sıkıntılı bir nefes aldı.

"Yarın bir gün evlendiğimizde bu saydıkların basit ve saçma kalacak."

Evlilik kelimesi bile tüylerinin diken diken olmasına neden olmuştu. En az otuz yaşına kadar evlenmeyi düşünmüyordu. "Bu kafayla yapılan evliliğin sonu boşanmayla biter."

Net sözleri üzerine Tahir elini ensesine yerleştirdi. "Çok keskinsin. Sivri yönlerinin beni nasıl kestğini, kanattığını görmüyor musun?"

Afra, sıcak fincanı masaya bıraktı. "O yönlerimle sevdin beni."

"Sevdiğim yönlerin acıtıyor, bunları biraz törpüleyemez misin?"

İnsan zamanla elbet büyür ve değişirdi. Ama Tahir'in istediği şeyler çok başkaydı. O, Afra'yı Afra yapan her şeyden şikâyetçiydi.

"Tahir, ben senin istediğin kadın değilim. Benimle mutlu olamazsın."

"Ama seni seviyorum."

Acı acı güldü. "Sana sevginin yetmediğini kimse söylemedi mi?"

"Yeter, neden yetmesin?" diye diretti Tahir. "Sadece biraz daha yumuşak olsan, biraz daha dinlesen beni... Ben de durduracağım kendimi."

"Tahir, bilmiyorum," dedi yorgunca. "Belki psikolojik yardım alabiliriz." Çünkü Afra ilişkilerinin sağlıklı olduğunu düşünmüyordu. İki taraf da suçluydu.

Tahir, kaşlarını çatı. "O nedenmiş? Sen daha dikkatli giyinsen, ben daha az üstüne düşsem her şey hallolur." Bu kadar basit değildi. "Afra, evlendikten sonra hevesini alır düzelirsin. Hem annem de laf söz etmez."

Hâlâ annem diyordu... Afra artık sinirlerine hâkim olmayı bırakmıştı. "Tahir ben ne evlenmeyi ne de çocuk yapmayı düşünüyorum. İleride evlensem bile çalışmaya devam edeceğim, çocuk yapsam da değişmeyecek bu." Bunca yılı evde oturmak için okumamıştı. "Neden anlamıyorsun? Ben ne senin ne de annenin kafasındaki gelin profiline uyuyorum." Gözleri şimdi dolu dolu olmuştu. "Bunu görmezden gelmeyi bırak."

Çünkü Afra bırakmıştı. Tahir'in, kafasındaki adam olmadığını biliyordu. Onlar bir araya geldiklerinde anlaşıyorlardı. Bu ilişkinin sonu

yoktu, nasıl başlarsa öyle giderdi. Evlenseler bile mutlu olamazlardı. Afra fazla inatçı, Tahir ise fazla baskıcıydı.

"Benim kafamda olan tek kişi sensin."

Afra, başını iki yana doğru salladı. "Hayır, sen kendi hayalindeki Afra'yı seviyorsun ama ben o değilim."

Bunu yapan sadece Tahir değildi. Afra da aynısını yapmıştı. Kafasında farklı bir Tahir profili çizmiş ve kalbini ona kaptırmıştı. Ama beraber geçirdikleri günler boyunca yanıldığını yine Tahir sayesinde öğrenmişti. Karşısında oturan adam, sanki elinde bir silgi tutuyordu ve kafasındaki Tahir'i yavaş yavaş siliyordu. Afra dönüp baktığında ona dair sevdiği çok az şey buluyordu geride. Ayağa kalkıp montunu ve atkısını aldıktan sonra kafeden çıkıp gitti. Gözlerinden akan yaş durduramıyordu artık. O da böyle olsun istemezdi.

"Doğu iti yüzünden mi?"

Tahir'in sesini duyunca adımları aksadı. Ona doğru döndüğünde, "Ne dedin?" diye sordu. Emin olmak istiyordu.

Ellerini iki yana açtı. "Duydun işte."

Afra kaldırıma çöküp hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istedi. İçindeki tüm hayal kırıklığını boşaltacak kadar çok ağlamak... Başına geriye atıp puslu gökyüzüne baktı. Kar yağmaya devam ediyordu. Gözlerinden yaşlar akarken, "Lütfen yanlış duymuş olayım," diye mırıldandı. Yaklaşık bir saattir boşuna konuşuyordu. *Tahir, onu hiç anlamamıştı.* Zaten ilişkilerinin sıkıntısı da bu değil miydi? Tahir, onu hiçbir zaman anlamıyordu.

"Cevap ver bana, Afra. O şerefsiz yüzünden mi istemiyorsun?"

Afra, başını iki yana doğru salladı. "Tahir, sen beni hiç anlamamışsın," diyerek ağlamaya devam etti.

Yüzündeki yaşları elinin tersiyle sildikten sonra ona doğru iki adım attı. Gözyaşları yerini kör bir öfkeye bırakmıştı. O Tahir'i düşünüp sakin olmaya çalıştıkça Tahir onun damarına basmaktan çekinmiyordu. "Sen tam bir geri zekâlısın," diye fısıldadı sadece. "O kadar geri zekâlısın ki beni duymuyorsun, görmüyorsun, anlamıyorsun!" Ellerini Tahir'in göğsüne yerleştirip sertçe itti. "O adam nişanlı, bunu bile göremeyecek kadar kafayı yemişsin."

Tahir duyduğu sözlerden sonra afallamış olsa da sessiz kaldı. Sanki hâlâ duyduklarına inanmıyor gibiydi. Bu son damla oldu. Suçu sürekli başkasında aramasını kaldıramıyordu. Afra geri çekilip hayal kırıklığıyla dolu bir sesle konuştu. "Bitti, Tahir. Bundan sonra bize dair hiçbir şey kalmadı."

Sonunda dilini yakan kelimeleri söylemişti işte. Ertelemediği son gerçekleştirmişti. Tahir sertçe yutkundu. Başını şiddetle iki yana doğru salladı, kabullenmek istemiyordu duyduklarını. Gözleri dolduğunda Afra'ya doğru bir adım attı.

"Hayır hayır, öyle söyleme, bitmedi. Bitemez."

Afra, yorgun bir nefes aldı. "Bitti Tahir, bizden olmaz. En başından beri haklıydım."

Tahir, ona doğru bir adım atmaya çalıştı. "Nasıl bu kadar kolay vazgeçebiliyorsun?" diye yakardı. Kolay mıydı? Afra kolay vazgeçmemişti. Aylardır kendisiyle çelişiyordu. Tahir'den vazgeçmemek için o kadar zaman düşünmüştü fakat onların oluru yoktu. Sessizlik karşısında Tahir başını ellerinin arasına aldı. "Sen zaten beni hiç sevmedin ki." Sözleri bir tokat gibi Afra'nın yüzüne çarptı. Tahir konuşmaya devam etti. "Sen benim sana olan sevgimi sevdin ama beni sevmedin. Sevseydin, bugün bu kadar çabuk vazgeçmezdin." Sesinde suçlayıcı bir ton yoktu, aksine acı bir kabulleniş vardı. Fakat yanıliyordu. Afra onu sevmiş olsa da kolaylıkla vazgeçebilirdi çünkü mesele sevip sevmemek değildi. Mesele birbirlerinin sınırlarına saygı duymamalarıydı.

"Belki de haklısın," diye kabullendi Afra. "Ben senin sevgini sevdim fakat bana yaptıklarını sevmedim, Tahir. Bu yüzden birbirimizi daha fazla kırmadan, incitmeden son vermemiz en doğrusu olacak."

Tahir'in omuzları yaşadığı üzüntünün ağırlığıyla çöktü. "Son sözün bu mu?" diye sorduğunda gözlerinden akan yaşları tutamıyordu. Afra da onun gibi ağlarken başını aşağı doğru eğdi. Yenik çıktıkları bir savaşın yorgunluğunu taşıyordu ikisi de.

Kar yağmaya devam etti, zaman akmaya... Kırılmış kalplerinin en keskin parçaları ruhlarına saplandığında, Afra geriye doğru bir adım attı.

"Afra..." dedi çaresizce. "Gitme." Gözlerinde yalvaran bir ifade vardı. "Lütfen."

Afra, hiç bu kadar kalmak istememişti. Ama yapamazdı. "Yapamam," diyerek ağladı. Sonunu göremediği bir yerde kalamazdı.

Tekrar, "Gitme," dedi.

"Hoşça kal," diye fısıldadıktan sonra arkasını döndü ve oradan uzaklaşmaya başladı. Rastgele yürürken önünde duran bir taksiye binip evin adresini verdi. Soğuktan uyuşmuş gibiydi. Yol boyunca ağlamak dışında hiçbir şey yapmadı. Buz gibi yüzünü ıslatan gözyaşlarını kurutmaya bile

gücü yoktu. Buraya geldiği zaman bu işin sonunun böyle biteceğini biliyordu fakat kalbindeki acıya engel olamıyordu. Ne olursa olsun Tahir'i üzmemek kalbini kırıyordu. Fakat ileride daha fazla üzüleceklerini de biliyordu. Çünkü onlar birbirlerine göre değillerdi. Yine de kalbinde keskin bir sızı vardı. Nefes aldıkça göğsüne bir şeyler batıyordu.

Araba durdu ama ne kadar zaman geçtiğini bilmeden eve doğru yürüdü. Zile bastığında kapıyı babası açtı. Afra yüzündeki şişkinliğe rağmen gülümseyerek içeri girdi. "Başım çok ağrıyor, uyuyacağım ben," diye geçiştirerek odasına girdi. Fakat babası da onu takip etti.

İçeri girip kapıyı kapattıktan sonra yanına oturdu. Uzanıp kızının soğuktan buz kesen elini büyük avuçlarının arasına aldı. Kızının gözlerinin içine bakarak konuştu. "Onunla olmazdı, güzel kızım."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Sen biliyor muydun?"

Babası başını aşağı doğru eğdi. "En başından beri biliyordum, olmayacağına da biliyordum."

Afra tek kelime etmeden sert göğsüne sokuldu ve ağlamaya başladı. Daha fazla içinde tutamamıştı. Hıçkırıkları serbest kalırken omuzları titreyerek ağladı. Babası sessizce saçlarını okşamak dışında bir şey demedi. Babası, Afra'nın gözünden anlamıştı her şeyi. Tahir'in kızına sevdalı olduğunu en başından beri biliyordu. Kızını en iyi babası tanırdı. İkisinin huylarının birbirine zıt olduğunu bildiği için sessiz kalmış ve Afra'nın bir şeyleri görmesini beklemişti. Dediği de çıkmıştı işte. İkisi birlikte yapamamışlardı. Kızının gözyaşları canını sıksa da bir şey demeyip acısını yaşamasına izin verdi. Ağlaya ağlaya gerisinde bırakacaktı bir şeyleri.

Telefon çalana kadar Afra içli içli ağladı. Geri çekilip çantasından telefonunu çıkardığında Zeynep'in aradığını gördü. Burnunu çektikten sonra aramayı cevapladı. Konuşmasına fırsat kalmadan Fatma ablanın telaşlı sesini duydu.

"Zeynep'in doğumu başladı, Afra."

16. BÖLÜM

UMUT IŞIĞI

Vural'dan...

24 Ocak, saat: 22.28

Doğum başladığında saat tam olarak 22.28'i gösteriyordu. Zeynep'in daha fazla tutamadığı çığlığı, odasının içinde yankılandı. Eve yeni gelen Vural, her şeyden habersiz bir şekilde telefonda işle ilgili önemli bir konuşma yapıyordu. Tüm gün İstanbul'da olduğu için eve ancak gelebilmişti. Çığlığı işittiğinde telefonu tutan eli donup kaldı. Bu çığlık farklıydı. İlk şoku atlattığında konuşmayı sonlandırıp yatak odasına doğru koştu. Sadece birkaç saniye içinde odanın içine girmişti. Geniş göğsü sık sık aldığı nefeslerden ötürü inip kalkıyordu. "Zeynep!" diye soludu. Zeynep, çektiği şiddetli acı yüzünden ter içinde kalmış ve yüzü kızarmıştı. Vural, titreyen dizleriyle yanına yaklaşıp yüzünü ellerinin arasına aldı. Yüzüne yapışan saçlarını arkaya doğru itip sertçe yutkundu.

Zeynep ağlamaklı bir sesle, "Vural," dediğinde göğsünün orta yerine sağlam bir yumruk yemiş gibi oldu. "Daha fazla dayanamıyorum!" Çektiği acı yüzünden sesi kısıktı.

Vural'ın gözleri irileşti. "Kaç saattir sancı çekiyorsun ki?"

İçeriye giren Fatma abla telaşla konuştu. "Bir saate yakındır sancısı var, süreleri kısaldı. Yalancı sancı sandık ama doğum başlamış olmalı."

Vural bir an ne yapacağını bilmeyen ifadesiyle etrafına bakındı. Elleri titriyordu ve aldığı nefes ciğerlerine ulaşmıyordu sanki. O gün gelip çatmıştı. Çocuğu dünyaya gelmek üzereydi ve o nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. "Nasıl?" diye soludu. "Zamanı geldi mi?"

Bir nevi şok geçiriyordu. Bunu fark eden Zeynep, onu sakinleştirmek için elini sıluca tuttu. "Hayatım," diye fısıldadı. "Hastaneye gitmemiz gerekiyor. Hemen!"

Vural, gözlerini kırptırdı. Zeynep'in yumuşak sesi, onu kendine getirmiş gibiydi. Aniden ayağa fırladı. "Tamam tamam," dedi nefes nefese. "Hemen gidelim." Eğilip Zeynep'i kucağına aldı. Zeynep tırnaklarını omuzlarına geçirdi çünkü kasıklarına yeni bir sancı bıçak gibi saplanmıştı. Vural daha önce böyle bir şey yaşamadığı için ne yapacağını pek bilmiyordu. Çünkü Emre sezaryenle doğduğunda böyle şeyler yaşamamıştı. Doğacağı gün bile doktor tarafından belirlenmiş, kısa bir işlemten sonra dünyaya gözlerini açmıştı. Ama şimdi işler farklıydı. Sevmeye kıyamadığı kadın, tahmin etmediği bir acının kollarında kıvranıyordu. Onu böyle acılar içinde görmek, göğsünü ateşe veriyordu. Çünkü elinden hiçbir şey gelmiyordu.

"Zeynep," diye inledi. "Ne yapabilirim? Acını durdurmak için ne yapabilirim?"

Yaşadığı çaresizlik sesine yansıdığı için titrek ve cılızdı. Zeynep, terden ıslanan alnını Vural'ın göğsüne sıkıca bastırdı. Harcadığı efor yüzünden bedeni tir tir titriyordu. Böyle büyük bir acı yaşayacağı aklının ucundan bile geçmemişti.

Fatma, dolaptan aldığı çantayla beraber onlara doğru döndü. Üstünde yaşının ve tecrübelerinin sakinliği vardı. Vural kapıya doğru yürümeye başladı. Dışarısı soğuk olduğu için Fatma askıdan Zeynep'in montunu aldı ve üstüne attı. Ardından evden çıktılar. Fatma, arabanın arka kapısını açınca Vural da Zeynep'i dikkatlice koltuğa yerleştirdi.

Kalbi göğsünün içinde davul gibi atıyordu. Bir kez daha yutkundü ve eğildi. Zeynep'in alnını öptü. Kısıp sesle, "Sevgilim," dedi. "Gececek, tamam mı?"

Zeynep burnunu çektiğinde gözleri dolu doluydu. Vural geri çekilip kapıyı kapattı ve koşar adımlarla ön tarafa geçti. Arabaya bindiğinde telaştan ne yapacağını bilemedi. Sonra durup derin bir nefes aldı. Aldığı eğitimleri hatırlayarak sakinleşmeye çalıştı. Birkaç saniye sonunda daha iyiydi. Kemeri bağlayıp arabayı çalıştırdı ve yola koyuldu. Neyse ki saat geçti ve trafik yoktu. Boş caddelerde süratle geçen arabayla beraber hastaneye doğru ilerlediğinde telefonu çıkarıp Zeynep'in doktorunu aradı. Doktoru ikinci çalışta telefonu açtı. "Deniz Bey, doğum başladı. Eşim yaklaşık bir saattir sancı çekiyor."

Doktor, sakin bir sesle cevap verdi. "On beş dakika içinde hastanede olurum."

Vural, Zeynep'in yeni çılgılığıyla beraber gaza bastı. Elleri direksiyona kenetlendiği için parmak boğumları beyazlamıştı. İçini saran korkuya engel olamıyordu. *Ya Zeynep'e bir şey olursa?* Aklında sürekli dönen soru buydu. Bu soru bir kurt gibiydi ve zihnini kemiriyordu. Korkuyordu. Tıpkı küçük bir çocuk gibi korkuyordu. Bu yüzden titreyen ellerini sıkı. *Hayır hayır,* diye geçirdi içinden. *Bir şey olmayacaktı. Zeynep güçlüydü, inatçıydı, onu kolay kolay bırakmazdı.* Düşünceler göğsünün içinde bir balon gibi şişiyordu. Bu yüzden geçen saniyelerle beraber nefes alıp veriş güçleşmişti. Hastanenin önüne nasıl geldiğini bile bilmiyordu. Arabayı durdurup hızlıca içinden çıktı. Soğuk havayı hissetmeden kapıyı açtı ve karısını tekrar kollarına aldı. Keşke hiç bırakmasaydı. Dudaklarını nemlenen saçlarına yaslayıp, "Buradayım, yanıdayım," diye fısıldadı. Sesi bu defa daha güçlüydü. Korkudan ödü kopuyor olsa da güçlü duruyordu.

Zeynep, Vural'ın gizlediği korkusunu hissetmiş gibi başını kaldırıp yüzüne baktı. "İyi olacağım, iyi olacağız."

Sesindeki inanç güçlüydü. Vural, boğazındaki düğümü gidermek için yutkundu. Boğuk sesiyle, "İyi olacaksınız," diye tekrarlardı. İçinden bu cümleyi defalarca tekrar etti. Başka türlü nasıl ayakta kalacağını bilmiyordu çünkü.

Zeynep kısık sesle, "Kar yağıyor," dedi. Vural bir an durup başını gökyüzüne doğru kaldırdı. Yüzüne düşen kar taneleriyle Zeynep gülmeye çalıştı. "Oğlum çok güzel bir gecede doğacak."

Vural tekrar yürümeye başladı. Hastanenin içine girdiğinde yanlarına gelen hemşirelere, "Eşim hamile, doğumu başladı," dedi. Sonrasında onları bir odaya almışlardı. Aradan geçen bir saat, bulanık ve acı doluydu. Zeynep'in acısı Vural'ı zorluyordu. Bebeği takip etmek için onu bir cihaza bağlamışlardı. Aklında kalan tek şey, doktorun *her şey yolunda* demesi olmuştu. Ayrıca rahim ağzı açılmıştı, yani doğum gerçekten de başlamıştı. Bu yüzden sancılar gittikçe sıklaşıyor ve şiddeti artıyordu.

Vural odanın içinde adeta dört dönüyordu. Zeynep'i bu halde görmeye dayanamıyordu. Onlara destek olmak için Afra, annesi Sevim teyze ve babası Servet amca da yanlarına gelmişlerdi. Sonrasında durumu öğrenince Kadir de apar topar gelmişti. Hepsi koridorda bekliyordu. Zeynep, yeni bir sancı tarafından esir alındığında Vural, yanına gitti ve elini uzattı.

Zeynep'in bedeni kaskatı kesilirken elini sıkı sıkı tuttu. Vural kolunu ona dolayıp güç vermeye çalıştı. Dişlerini birbirine o kadar sıkı bastırmıştı ki diş etleri sızlıyordu. O sırada içeriye doktor ve hemşire girdi. "Hastayı doğumhaneye alacağız."

Vural, doğuma girip girmemek arasında kararsız kalmıştı. Zeynep ona doğru döndü. "Hayır, gelmeni istemiyorum."

Vural bir an ne diyeceğini bilemedi. Zeynep'i kucağına alıp tekerlekli sandalyeye oturmasını sağladıktan sonra tekrar elini tuttu. "İstediğin kadar sıkabilirsin, dayanırım." Beraber doğumhaneye doğru ilerlediklerinde konuşmaya devam etti. "Yanımdayım Zeynep, tamam mı? Bana sağ salim geleceksiniz."

Eğilip alnını öptüğünde Zeynep sık sık aldığı nefesler arasından başını aşağı doğru eğdi. Güçlü durmaya çalışsa da toprak rengi gözlerine korku bulaşmıştı. Doğumhaneye girdikten sonra azap dolu dakikalar başladı. Gözlerindeki ifade, Vural'ın aklından bir an olsun çıkmıyordu. Ellerini gergince kotuna sürttü. Canı sigara istiyordu ama son birkaç haftadır hiç kullanmamıştı. Çocuğunun doğacağı gün de kullanmak istemiyordu. Sırtını koridorun duvarına yaslayıp başını geriye doğru attı. Kalbi korkuyla doluydu. Zaman sanki akmamaya yemin etmişti. Kadir yanına geldiğinde sessizce beklemeye başladılar.

Kadir, derin bir nefes aldı. "Yıllar önce ben de karımın doğumdan çıkmasını bekliyordum." Bu cümlelerin anlamı şuydu; Vural'ı şu anda en iyi anlayan kişi Kadir Varol'du. Vural, çaresizlikten kısılmış gözlerini ona doğru çevirdi. Abi olarak gördüğü adamın güven veren mavi gözlerine baktığında titrek bir nefes aldı.

"Onlara..." deyip sustu. Nasıl konuşacağını bilmiyor gibiydi. "Onlara bir şey olmaz, değil mi abi?" Korkusunu ilk defa dile getirmişti.

Kadir, hafifçe gülümsedi. "Olmaz tabii koçum. Hem Zeynep güçlü kızdır."

"Umarım abim, umarım," diye fısıldadı.

Tam bir saat kırk beş dakika sonra bir bebek sesi koridorda yankılandı. Güçlü bir bebek sesiydi. Vural ellerini saçlarının arasından geçirmiş, öylece kapıya bakıyordu. Afra, bebeğin doğduğuna dair bir şeyler söylüyordu. Fatma abla, dualar okuyordu. Vural, onları duyuyordu ama algılayamıyordu. Nefes bile almadan kapıya bakıyordu. Daha fazla öylece durmaya

dayanamadı ve içeri girdi. Tam o sırada dışarı çıkan doktor onu karşıladı. Yüzünde güven verici bir gülümseme vardı. Vural ise adama beklentiyle bakıyordu. Ağzından çıkacak tek kelime her şeyi belirleyecekti.

"Gözünüz aydın, nur topu gibi sağlıklı bir oğlunuz oldu."

Vural, yutkundu. "Ka-karım?"

Zeynep'in iyi olduğunu duymadan içindeki ateş sönmeyecekti. Doktor maskesini indirdi. "Onun da durumu gayet iyi. Birazdan normal odaya alınacak." Vural'ın yaşadığı rahatlama öyle büyüktü ki dizlerinin bağı çözülecek gibi oldu. Aldığı oksijen, saatler sonrasında ciğerlerine ulaştı. Sırtını tekrar duvara yasladı. Birkaç saatte ömründen ömür gitmişti resmen. Sırf bu yüzden bile bir daha çocuk istemeyebilirdi. Zeynep'i bir daha o halde görmeye katlanamazdı çünkü.

Kadir gelip omzuna vurdu. "Hayırlı olsun aslanım." Ardından kollarını Vural'a sardı. Bir kere evlat acısı yaşamış olan Vural, aşamadığı korkusuyla öylece durdu. Kadir onun hislerini anlamış gibi rahatlatıcı bir sesle konuşmaya devam etti. "İyiler, ikisi de iyi ama sana ihtiyaçları var, Vural."

Bu cümle onu kendine getirmişti. Dolan gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve Allah'a şükretti. Sakinleşmek için tüm gücünü kullanıyordu. Zeynep'in alındığı odaya girdiklerinde onu gördü. Yorgunca başını yastığa yaslayıp gözlerini kapatmıştı. Vural yanına gidip yatağa oturdu. Ona dokunması, varlığını hissetmesi gerekiyordu. Zeynep, kızaran gözlerini açıp Vural'a baktı. Gözleri dolu doluydu. "Vural," diye fısıldadı. "Onu gördüm. Çok güzeldi, küçücüktü."

Vural, yaşadığı rahatlamaıyla gözlerini yumdu. İkisinin iyi olduğuna hâlâ inanamıyordu, bu yüzden içinde kopan fırtınalar durulmuyordu. Defalarca saçlarını öptü ve Zeynep'in sağlıklı yanında olduğuna dair kendini ikna etmeye çalıştı. Vural'ın gözleri Zeynep'in yüzünden ayrılmıyordu. Esmer teni solmuş, normalde kırmızı olan dudakları kuruduğu için çatlamış ve beyazlamıştı. Gözlerindeki damarlar ve yüzünde yorgunluğun sebep olduğu çizgiler belirginleşmişti. Buna rağmen hâlâ dünyanın en güzel kadınıydı. Sevgiyle gülümsedi. Ona olan sevgisi, kalbinde taşan bir nehirdi.

Hemşire içeri oğullarıyla beraber girince gözlerini karısından zor da olsa ayırdı. Kalp atışları hızlanmıştı. Zeynep anında doğruldu. Oğluna kavuşmak istediği için heyecanlı ve sabırsızdı. Saatlerdir çektiği acıların bile unutmuydu. Şu an tek istediği, oğlunu kollarının arasına almaktı.

Hemşire bebeği yavaşça kucağına aldı ve annesinin güvenli kollarının arasına bıraktı. Aylardır bugünü bekleyen Vural ve Zeynep, tek kelime etmeden bebeğe baktılar. Teni kıpkırmızı, gözleri ise yumuluydu. Ufacık ve buruş buruş bir şeydi. Fakat onlar için dünyadaki en güzel şeydi. Zeynep'in gözlerinden yaşlar akarken yüzünü bebeğe doğru eğdi.

Kokusunu içine çekerken, "Güzel oğlum," diye fısıldadı. Doktor her şeyin yolunda olduğunu ve sağlıklı dünyaya geldiğini söylemiş olsa da onu kollarına almadan söylenenlere inanamamıştı. Oğluna hasret dolu gözlerle bakarken birkaç damla gözyaşı yanaklarından çenesine doğru süzüldü. Başını kaldırıp Vural'ın titreyen gözbebeklerine baktı.

"Çok güzel," dediğinde sesi titrek ve boğuktu. Burnunu çekip bebeği Vural'a doğru uzattı. Bu anın Vural için hiç kolay olmadığını biliyordu. Tahminlerinde haklıydı. Vural'ın bozguna uğrayan yaralı kalbinde şiddetli bir sağanak bağlamıştı. İkiye bölünen kalbinin bir yanı yas tutan bir matem, diğer yanı güneşli, parlak bir gökyüzüydü. Göğsünün ortasında oluşan depremler öyle şiddetliydi ki yer yerinden oynuyordu ama kılı kıpırdamıyordu. Dudaklarını birbirine bastırarak oğluna bakıyordu.

Uzanıp onu kollarının arasına aldı. Elleri titredi. Gözlerinden akan iki damla yaş, kirli sakalının arasında kayboldu. Bir daha böyle bir anı yaşamayacağını hiç düşünmemişti. Emre ve Sıla'dan sonra hayata kapatmıştı kendini. Ama mutluluk bir şekilde tekrar bulmuştu onu. Bu öyle bir andı ki herkes susmuş, zaman akmayı bırakmıştı. Tarih acılarının üstünden geçerek tekerrür ediyordu. Sessizce oğluna uzun uzun baktı. Kollarında olduğuna inanamıyordu. Diğer oğlunun mezarını kazan ellerinin arasında yeni bir hayat tutmak, ona tarifsiz hisler yaşatmıştı. Hayat ne zordu ne acıydı ama her şeye rağmen yaşamaya değerdi...

Vural'dan geriye yıkık dökük bir harabe kalmıştı. Zeynep o harabeyi kabullenerek yeni bir hayat inşa etmişti. Vural'ın omuzları sarsıldığında gözlerinden yaşlar akmaya devam ediyordu. Oğlunun alnını öperken sessiz sessiz ağladı. Kalbi daha şimdiden onu kaybedecek olmanın korkusuyla dolup taşmıştı.

Zeynep, ağladığı için titrek çıkan sesiyle, "Vural," dedi. Vural ağlamaktan kızaran yeşil gözlerini ona çevirdi. "Umut olsun mu adı?" Ne zamandır aklında olan bir isimdi. Bu bebek ikisinin umuduydu.

Vural, acıyla gülümseyip başıyla onayladı. "Olsun, Umut olsun. Umutumuz olsun."

Umut Alazoğlu, 25 Ocak 01.50'de dünyaya gözlerini açtı. *Vural'ın sönmüş yıldızları, onun gözleriyle beraber tekrar yandı.*

Zeynep'ten...

Anne olmuştum. Aylar önce rahmime düşen bebeğim, şimdi kollarımın arasındaydı. Küçücüktü. Bebeğim o kadar küçüktü ki onu kalbime bastırıp orada saklamak istiyordum. Ben anne olmuştum ve bu yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Hiçbir duyguyla uyuşmuyordu, tarif bile edemiyordum. Sadece göğsümden bir kuşun kafesi açılmıştı. Öyle şiddetli kanat çırpıyordu ki nefes alamıyordum.

Gözlerim yüzümden yanağını okşadım. Teni yumuşacık ve kırmızıydı. Başımı eğip güzel kokusunu içime çektim. Zor bir hamilelik geçirmiştin. Doğum ise hepsinden zordu. Daha önce böyle fiziksel bir acı çekmemiştim. Ama onun sesini duyduğumda, küçük bedenini kucağıma aldığımda hepsi silinmişti. Ondan başka her şey silinmişti. Dudaklarımda ufak bir gülümseme oluşurken kokusunu biraz daha içime çektim. Vural'dan başka kimseyi bu kadar çok sevemem diye düşünüyordum her zaman. Şimdi işler değişmişti. Kucağımdaki bebeğimize bakınca şekil değiştiren sevgim, katlanarak çoğalmıştı sanki.

Odanın kapısı açıldığında başımı kaldırdım. Vural sessizce odanın içine süzüldü. Sabah hastaneden taburcu olmuştuk. Dün gecedan beri gözünü kırpmamıştı. Yanıma geldiğinde yavaşça yatağa oturdu. Gözleri oğlumun yüzümden. Ona bakarken gözbebekleri titriyordu. Bakmaya kıyamadığını biliyordum. Umut'u kucağına aldığından beri sessizleşmişti. Durup sessizce yüzüne bakıyordu sadece. Öyle güzel bakıyordu ki ağlamak istiyordum.

"Hoş geldin."

Gün içinde ilk defa yalnız kalma şansımız olmuştu. Küçük bir gülümsemeyle bana baktı. Elini uzatıp saçımı kulağımın arkasına itti. Gözlerindeki sıcaklık, kalbimi sıcak bir el gibi sarmıştı. Sessizce eğilip yanağımı öptü. Ardından dudağımın kenarını öptü. Başımı biraz yana çevirip dudaklarımı öpmesini sağladım. Sıcak dudaklarını dudaklarıma bastırıp birkaç saniye durdu, gözlerini kapatmıştı. Bu doğumun onu sarstığını biliyordum.

Bazı şeyleri bilmek için konuşmaya gerek yoktu. Vural bana anlatmasa bile ben gözlerinde görebiliyordum. Gördüğüm şeyler kalbimi acıtsa da tek kelime etmedim. Geçmişindeki yaralar, bazen çok kanıyordu. Bu günlerde olduğu gibi... Sessizce yaralarını sarmak dışında elimden bir şey gelmiyordu ve canımı acıtiyordu. Geri çekildiğinde yüzünü boynuma yaslayıp küçük bir çocuk gibi sokuldu. Boşta kalan elimi ensesine yerleştirip yavaşça saçlarını okşadım. Dudaklarımı saçlarına bastırıp öptüm.

"Nasılsınız?" Sesi biraz boğuktu.

"İyiyiz," diye fısıldadım.

Vural dudaklarını boynuma yaslayıp öptükten sonra derin bir nefes aldı. Sabah eve gelir gelmez kısa da olsa bir duş almıştım neyse ki.

"İyisiniz," diye tekrarladı. Ardından geri çekilip Umut'a baktı. Elini küçük avucuna uzattığında Umut, küçük parmaklarına inat, parmağını sıkıca tuttu. İkimiz de gülümsedik.

"Yatağına koysana." Vural başıyla onayladı, yavaşça onu kucakladı ve yanı başımızdaki küçük beşiğin içine bıraktı. Oturduğum için sırtım ağrıyordu. Yatağın içine yerleşip kenara çekildim. Vural birkaç dakika onu izledikten sonra bana dönünce elimi ona doğru uzattım. "Yanıma gelsene."

Bana ihtiyacı vardı. Dağ gibi duran adamın, kollarımda olup soluklanmaya ihtiyacı vardı. Çünkü sadece kollarımda olduğunda kendine izin veriyordu. Sözümü ikiletmeden yatağa girince kollarımı boynuna sarıp koca bedenini kendime doğru çektim. Kolunu belime sarıp başını göğsüme bastırdı. Özlediğim kokusunu içime çektim.

"Sen nasılsın?"

Cevap vermeden önce birkaç saniye sessiz kaldı. "İyiyim." Parmaklarım saçlarının arasında geziniyordu. "Ama seni bir daha öyle görmeye dayanamaz mıyım..." İç çekti. "İşte bunu bilmiyorum."

Hafifçe gülümsedim. "Birkaç yıl bunu düşünmene gerek yok."

Başını kaldırıp havalanan kaşlarıyla bana baktı. "Birkaç yıl mı?"

"Evet, Umut beş yaşına geldiğinde yeni bir çocuk istiyorum."

Benim gülen yüzümün aksine teni anında soldu. "Zeynep, seni tekrar o ateşe atmam."

Sessizce kıkırdadım. "Bir de bayıl istersen, Vural." Bana ters ters baktı. "Hiç öyle bakma, ben evin tek çocuğuydum ve bu durumu hiç sevmedim. Çocuğuma aynısını yaşatamam, çok sıkıcıydı."

Hafifçe doğruldu. "Ben de tek çocuktum ama şikâyetim yoktu."

"Senin yaşadığın mahalle güzelmış."

Yüzünü buruşturup tekrar göğsüme yattı. "İnat ettin değil mi?"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Abartma," diye homurdansam da haklıydı sanırım. Bir çocuk daha istiyordum. Bir de kız olsa tadından yenmezdi. "Kızımız olsa bir tane... fena mı olur?"

Belimde duran parmakları tenimde gezinmeye başladı. "Yine erkek olabilir."

"Olsun."

"Sonra konuşalım mı bu konuyu? Mümkünse böyle beş on yıl sonra."

"Olabilir." Uzatmadım çünkü uykusuzdu. Saçlarını okşamaya devam ettim. Bedeni yavaş yavaş gevşiyordu. "Uyu biraz."

"Ya Umut ağlarsa?"

Saçlarını öperken, "Ben ilgilenirim," dedim.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Seni özledim," diye itiraf etti. "Sana böyle rahatça sarılmayı, dokunmayı..." Sıcak eli geceliğin içine kaydı. Elini çıplak kalan belime yerleştirip hafifçe sıktı. Hamileliğim ilerledikçe kilo aldığım için hareketlerim de kısıtlanmıştı. Bu yüzden pek yanıma yaklaşamıyordu. Sürekli daraldığım için de izin vermiyor olabiliyordum... Ama tamamen hamilelik yüzündendi.

"Son zamanlarda pek çekilmiyordum değil mi?"

Boynuma küçük küçük öpücükler kondurdu. "Ne alakası var yavruçuğum?"

Dudaklarımı sarkıttım. Yüzünü boynuma yaslayınca sakalları tenimi çizdi. Huylandığım için kıkırdandım. Bir şeyler daha söyledi ama pek anlamadım. Uykuya dalmak üzereydi. Bana sıkıca sarılırken kısa bir süre içinde uyuyakaldı. Benim pek uykum yoktu. Aklım sürekli Umut'ta olduğu için uyuyamıyordum. Gözlerim beşiğe kaydı. Hâlâ bizimle olduğuna inanamadığım bir mucizeyle yaşıyordum. Sanki güzel bir rüyanın içinde gibiydim. Sadece uyanmaktan korkuyordum. Bu düşünceleri kafamdan armaya çalıştım. Her şey yolundaydı. Kötü şeyleri çağırmayacaktım.

Odanın kapısı açıldı, Afra tam konuşacaktı ki işaretparmağımı dudaklarımın altına bastırdım. Kocaman açılmış gözleri önce beşiğe, sonra Vural'a kaydı. Ellerini teslim olurmuş gibi havaya kaldırıp geri çekildi ve açtığı kapıdan yavaşça geri çıktı. Dünden beri yanımdan hiç ayrılmamıştı. Gözlerinin içi kıpkırmızı olsa da hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordu. Dün sabah Tahir'le buluşacağını söylemişti. Sonrasında doğum başladığı için onunla konuşmamıştım. Ama yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla konuşma iyi gitmemişti. İkisinin ilişkisine olan güvenimi tamirhanede yaşanan kavgadan sonra kaybettiğim için pek yorum yapmıyordum ama Afra, zeki bir kızdı. Sessizliğimin nedenini biliyordu.

Yaklaşık bir saat kadar ikisi de uyudu. Gözümü kırpmadan Vural'ı izlerken kulağım da Umut'taydı. Sık sık emzirmem gerekiyordu. Bu yüzden yavaşça Vural'ın başını yastığa bırakıp doğruldum. Yatakta yüzüstü dönerek uyumaya devam etti. Yataktan kalktığımda hareketsiz durduğum için her yanımda tutulmuştu ama şikâyetim yoktu. Kocamı biraz özlemiştim ve bu küçük kaçamak iyi gelmişti. Umut'u kucağıma aldığımda ağlamaya benzer sesler çıkarmaya başladı. Yatağa oturup sırtımı başlığa yasladım. Geceliğimin düğmelerini açıp Umut'u hemşirenin gösterdiği gibi tuttum ve göğsüme yaklaştırdım. Emmeyi yeni yeni kavriyordu.

Ağzını aralayıp göğüs ucumu ağzına almaya çalıştığında sessizce güldüm ve ona yardımcı oldum. İkimiz de acemiydik biraz. Parmağımı avucunun içine yerleştirirken onu izlemeye başladım. Sık sık emzirdiğim için çabuk doyuyordu. Hem midesi de küçüktü. Üç kilodan biraz fazla doğmuştu, kilosunu iyi idi. Boyu da uzundu, doktor bize bakıp boyunun normal olduğunu söylemiş, ardından *babasına çekmiş* diye eklemişti.

"Nasıl da iştahlı."

Vural'ın sesini duyunca ona döndüm. Dikkatle Umut'u izliyordu. Doğrulup başını boşta olan göğsüme yasladı. Yüzümü ona doğru eğip yanağımı başının üstüne koydum.

"Baban mahrum kaldı ama sen iç oğlum."

Yorgunca güldüm. "Edepsiz edepsiz konuşma."

"Haksız mıyım?" diye söylenirken diğer göğsümün üst kısmına dişlerini hafifçe batırdı. "Yanı başımdaki karıma hasretim." Çocuk gibi huysuzlanıyordu. "Benim yerime de iç oğlum."

Dudakları göğsümde gezinmeye devam ettiğinde, "Ya, Vural," desem de sesim kızmaktan çok uzaktı. "Ayıp ayıp," diye azarlayınca elini belime yerleştirdi.

"Ne var ya? Karımı özlemenin neyi ayıp?"

"Çok mu özledin?"

Derin bir iç çekti. "Hem de nasıl bir bilsen." Ben de özlemiştim. "Zeynep?"

"Hımm?"

"Memelerin tekrar mı küçülecek?"

Ben de ciddi bir şey söyleyecek diye onu dinliyordum. "Ay, Vural!" diye cırladım. "Uzak dur göğüslerimden."

Koluna vurduğumda kahkaha attı. "Ne var ya, ekmeğimizin peşindeyiz işte."

"Ay sus Allah aşkına."

Ben de gülmeye başlamıştım. Yüzünü göğsüme gömdü ve hafifçe sıkı. "Neyse, küçülse bile uzak duramam bunlardan."

"Oğlum rahatsız olacak."

Kıpırdamadan durmaya çalışsam da güldüğüm için vücudum titriyordu. "Sahi, niye doymadı bu obur?"

Sanki Umut onu duymuş gibi geri çekilip gözlerini yumdu.

"Vural, bu çocuk niye hep uyuyor?"

Başını kaldırıp yüzümde üçüncü göz çıkmış gibi baktı. "Bebek ya hani yavrum, o yüzden olmasın?"

Omuz silkтім. "Olsun ama dün gecedan beri hep uyuyor."

Vural bir an ne diyeceğini bilemeyen bir ifadeyle bakakaldı. "Çok mu uykusuz kaldın sen güzelim?" Yanağını yavaşça okşadı.

"Sabah uyudum biraz ama..."

Kucağımdan bebeği aldı. "Biraz daha uyu sen." Geceliğimi düzelterip onu izledim. Umut'u yatağına bırakıp bana döndü. "Gir hadi yatağı."

"Uykum yok ki."

"Var var, bak gözlerin küçücük olmuş."

Tam itiraz edecektim ki odanın kapısı tıklatıldı. Ardından odanın içi dolmaya başladı. Sevim abla ve Afra, ardından Şeyma ve Sema teyze, en son da Tahir odaya girdi. Yorganı biraz üstüme çektim. Bu tayfadan biraz çekiniyordum. Daha doğrusu Sema teyzeden... Gözlerim kısaca etrafta gezindi.

Acaba şimdi neyi eleştirecekti? Fatma abla sağ olsun tüm evi temizlemiş olsa da bu kadın illa ki bir şeyler bulurdu.

"Gözün aydın güzel kızım."

Gözlerim Afra'nın annesi Sevim ablaya kaydı. İçten bir gülümsemeyle bakıyordu. Afra'nın annesini gerçekten seviyordum. Çok tatlı bir kadındı. "Teşekkür ederim."

"Ay, Vural abiye benziyor sanki."

Şeyma'ya döndüm. "Öyle mi?" diye sordum merakla. Ben pek bir şeye benzetememiştim.

"Saçmalama Şeyma ya, ufacık bir şey. Hiçbir şeye de benzemiyor." Afra'ya hak veriyordum.

"Bal gibi de benziyor."

Afra, ağzını kapatıp güldü. "Ay Vural abi, vallahi benzemiyor. Alınma sakın. Buruş buruş bir şey bu, neresi benziyor?"

"Kız sus. O ne biçim laf, Afra?"

Annesi kaş göz yaparken Afra'ya döndüm. "Aşk olsun ama teyzesi."

Afra, omuz silktili. "Ay ama n'apayım, yeni doğmuş bebeklerden korkarım zaten ben."

"Oğluma laf yok."

"Tamam ya, bir şey demiyorum çirkin ördek yavrusuna. Ama kuğu olacağı günleri de merakla bekliyorum."

Sözlerine gülmeden edemedim. "O zaman da ben sevdirmem sana, görürsün sen."

"Sen öyle san, peşimden ayrılmaz benim. Değil mi ördeğim?"

Sema teyze boğazını temizledi. "Hayırlı olsun, gelin. Allah analı babalı büyütsün."

Bu kadın beni neden bu kadar çok geriordu ya? "Sağ olun," dedim resmi bir sesle.

Ağır adımlarla bebeğin beşiğine ilerledi. Bebeğe bakarken bir şeyler okuyup üfledi. "Allah kem gözleri, kötü sözleri uzak tutsun üstünden."

Sevim teyze arkadan, "Âmin âmin," dedi.

"Kızım haklı, babasına benziyor." Sema teyzenin kesin sözleri üzerine Afra gözlerini devirse de sessiz kaldı.

"Hayırlı olsun yenge."

Tahir, odanın kenarında duruyordu. Ona gülümseyerek teşekkür ettim. Durgun olduğu belliydi. Sirtını duvara yaslayıp yere bakmaya başladı. Afra'yla kesin ayrılmışlardı.

"Ben çay getireyim."

Afra odadan çıktığında Sema teyze, Vural'a döndü. "Adı ne?"

Vural, yatağında mışıl mışıl uyuyan Umut'un yüzüne sevgiyle baktı. "Umut."

Cevabı karşısında Sema teyzenin kaşları çatıldı. "Tek Umut mu?"

"Evet," diye araya girdim. "Hem iki isim olunca diğeri çok kullanılmıyor."

Asık yüzüyle, "Rahmetli babanın ismini koyarsın sandım," dedi.

Vural, şaşkınca ona döndü. "Küçücük çocuğa Rüstem adını mı koysaydım, Sema Sultan?"

Şeyma kendini tutamayıp gülmeye başladı. "Ay anne, cidden..."

Sert ifadesiyle, "Ben bilmem," dedi. "Bizim zamanımızda böyle miydi? Bak Tahir'im de dedesinin adını taşıyor."

Ters bir şey dememek için kendimi zor tuttum. Bir zahmet çocuğumuzun adını da biz belirleyelim ama değil mi? Dokuz ay karnında taşıyan ve o sancıyı çeken bendim. Hem Vural'ın da öyle bir isteği olmamıştı. Ama Sema teyzeciğim her zamanki gibi her şeye müdahale ediyordu.

Vural ortamı yumuşatmak için gülerек yanına gitti. "Ne güzel yapmışsınız, Sema Sultan. Ama benim babamın adı ağırdı biraz, kaldıramazdı oğlum. Umut iyidir," diyerek ortamı yumuşattı.

Kolunu boynuna attıktan sonra eğilip yanağını öptü. Sema teyze dudak büktü. "İyi madem."

"Tahir, gel biraz kapıya çıkalım biz."

Vural, Tahir'in canının sıkkın olduğunu anladığı için onu odadan çıkarmış olmalıydı. Kalanlar da odadaki sandalyelere oturdu. Gözlerim uykusuzluktan yanıyordu. Esnememi gizlemek için elimle ağzımı kapattım. O sırada Afra tepsiyle içeri girdi.

"İşe niye gitmedin sen?"

Afra, bana doğru döndü. "İzin aldım, bir tanecik arkadaşım doğum yaptı. Yanında olmam lazımdı."

Sözleri üzerine duygusal bir ifadeyle yüzüne baktım. Bu kızı gerçekten seviyordum. Buraya taşındığımdan beri her anımda yanımdaydı. Çayını alan Sema teyze bana döndü. "Bak zamanında dinledin sözümü, dört elle

sarıldın eşine. Mutlu bir yuvan oldu." Aniden neden böyle konuştuğunu pek anlamamıştım. Şaşkınca yüzüne baktığımda konuşmaya devam etti. "Zamane gençleri hiç böyle değil. Tutturmuşlar yok ideallerim, yok benim hayatım..." Duraksayıp çayını içti. "Bu uğurda onları sevenleri bile tek kalemde siliyorlar. Yazık, çok yazık."

Afra, beyazlayan yüzüyle Sema teyzeye bakakaldı. "İnsanın hayallerinin olmasına mı yazık?"

Sema teyze ona döndü. "Hayalin ne olduğuna bağlı kızım. Bu uğurda neyi harcadığına bakmalı insan. Ezip geçtiğim kim diye sormalı."

Afra, sertçe yutkundu. "O ezip geçilen insanlara bakmak gerek haklısın, Sema teyzeciğim. Düşünsene sana ve hayallerine saygısı olmayan, kim ne der diye yaşayan bir adamı seçtiğini... Korkunç."

İrileşen gözlerim ikisinin arasında gidip geliyordu.

Sema teyze ağzının içinde, "Hayalmiş," deyip güldü. "Sanki Zeynep'in hiç mi hayali yoktu? Bak, Vural uğruna hepsini elinin tersiyle iteledi. Haksız mıyım, Zeynep?"

Tuttuğum nefesi burnumdan verdim ve sakın bir sesle cevapladım. "Haksızsınız." Gözleri anında beni buldu. Böyle bir cevap beklemiyordu benden. "Benim Vural'dan önce herhangi bir hayalim yoktu. Öz amcamın yaptıklarından sonra yaşamak bile istemiyordum." Geçmişimle ilgili ilk defa konuştuğum için herkes suspus olmuş beni dinliyordu. "Ama Vural elimden tuttu ve bana tekrar hayal kurabileceğim bir hayat verdi. Vural'dan sonra hayal kurmaya başladım ben." Titrek bir nefes aldığımda yüzümde ufak bir gülümseme vardı. "O da kurduğum hayalleri gerçekleştirmem için uğraştı hep. Son zamanlarda dershaneye gidemediğim için özel öğretmen bile tuttu. Yeri geldi benden çok çabaladı."

Vural'a kadar tek istediğim şey gökyüzüne özgürce bakmaktı. Ondan ötesini göremeyecek kadar kaybolmuştum. Ama kendi karanlığına rağmen benim yolumu aydınlatmıştı. Zamanında beni üzdüğü günler yaşamıştık ama bunların ötesinde hep benim için çabalamıştı. Bunu göremediğim için ona kızdığım çok olmuştu. Ama şimdi her şey daha netti. Vural, en başından beri üzülmemeye neden olsa bile benim için çabalamıştı. Ondan bir türlü vazgeçmeme nedenlerimden biri buydu. Sırf rahat yaşayayım diye benimle evlenmişti. Bundan ötesi var mıydı?

Sema teyze, "Aynı durum değilmiş," diyerek kestirip attı.

"Aslında bunun herhangi bir durumla alakası yok," diye devam ettim. "İnsanın hayatına aldığı kişi, ne olursa olsun elinden tutup destek olmalı. Beraberlik budur."

"Doğru söyledin," dedi Afra. Gözleri uzaklara dalmıştı. "El âlem ne der diye düşüneceklerine, sevdiklerinin elinden tutsalar her şey çok farklı olur."

Sema teyze, alayla güldü. "Yüreğimiz yok demiyorsunuz da siz ona." İğneleyici sözlerinden sonra ayağa kalktı. "Sevda yürek ister. Geri kalanlar boş şeyler. Kendinizi kandırmayın. Hadi eyvallah."

Kapıdan çıkıp gittiğinde hepimiz susmuştuk. Şeyma boğazını temizledi. "Ben de gideyim." Gitmeden önce Afra'ya sarılıp kulağına bir şeyler söyledi. Afra gülümsemeye çalışsa da her an ağlayacak gibiydi. Şeyma da gittikten sonra Sevim abla, "Bu neydi şimdi?" diye şaşkınca sordu. Hiçbir şeyden haberi yoktu garibimin.

"Sema teyze işte," diye geçiştirmeye çalışsam da açıklamam onu tatmin etmediği için gözleri Afra'nın üstündeydi.

"Bilmediğim bir şey mi oldu?"

"Yok annem, n'olacak sanki? Her zamanki Sema teyze ve doğruları."

Sevim abla ayağa kalktı. "Onun doğruları şaşmaz zaten de sen niye bu kadar celallendin? Ben o kısmı anlamadım."

Afra, gözlerini kaçırdı. "Bazen tahammül edemiyorum işte."

Sevim abla hâlâ ona bakıyordu. Afra genelde Sema teyzenin patavatsızlıklarını görmezden gelirdi. İlk defa bu kadar şiddetli karşı çıkmıştı. Doğal olarak annesinin dikkatinden kaçmamıştı bu durum.

"Sevim abla, biliyorsun sen onu. Bazen biz de dayanamıyoruz işte."

"Aynen öyle anne. Gıcık ediyor beni, bilirsin el âlem ne der lafına gelemiyorum hiç."

Annesi iç geçirdi. "Siz de haklısınız. Bir türlü diline hâkim olmayı öğrenemedi. Özünde iyi kadın ama bu dili bitirecek onu." Başka bir şey demeden beşiğe yaklaştı. "Maşallah, çok yakışıklı bir oğlan olacak bu, Zeynep. Sevim ablam demişti dersin."

Gülümseyerek beşiğe baktım. "Sence kime benziyor?"

Bana döndü. "Kız daha bir günlük bebek, benzemiyor kimseye."

Umut kıpırdanmaya başladığında Sevim abla onu kucağına aldı. Fatma abla içeri girdiğinde, "Sema niye kalktı hemen?" diye sordu.

Afra, "İşi vardır," diye geçiştirdi. Tekrar aynı konuya girmek istemiyordu. Sevim abla bebeği kucağına bıraktı. Umut ağzıyla bir şeyler arıyordu.

"Acıktın mı sen?"

"Sık sık emzir, Zeynep. Yoksa sarılık falan olur."

Başımınla onayladım. "Doktor da uyardı."

"Biz çikalım, sen sessizce emzir."

"Afra kalsın," diye atıldım.

Fatma ablayla beraber odadan çıktıklarında Afra cama doğru yürüdü. Gözlerini dışarıya çevirdiğinde ikimiz de sessizdik. Konuşmadan önce Umut'un karnının doymasını bekledim. Afra burnunu çekip bana döndü. Ağladığı için gözleri kızarmıştı. Umut'un sırtını ovup yatağına yatırdım.

"Gel yanıma."

Küçük bir kız çocuğu gibi başını önüne eğerek yatağa oturdu. "Her şeyi anlatmış annesine."

Ben de öyle düşünüyordum. Uzanıp çenesini tuttum ve başını kaldırdım. "Anlat bakalım neler oldu?"

Gözlerinden birkaç damla yaş daha aktı. "Bitti, Zeynep. Ayrıldık."

"Dün mü?"

Başıyla onaylayıp tavana baktı. "Ben, ne onun ne de annesinin hayallerindeki kız değilim. Zaten baksana Sema teyzeye..." Bana bakıp gözlerindeki yaşı sildi. "Böyle bir anneden başka türlü bir çocuk beklenmez ki... Hayatı boyunca annesinin dizinin dibinden ayrılmamış. O ne isterse onu yapmış." Yüzünden bu duruma ne kadar öfkeli olduğu belli oluyordu. "Bir yerde o da annesi gibi olmuş ama farkında değil. Olmaz bizden ama anlamıyor. En son..." deyip sustu.

"En son?" diye tekrar ettim.

"Doğu yüzünden mi, dedi. Adamın nişanlı olduğunu söylediğimde de beni zaten sevmedin dedi." Tekrar ağlamaya başladı.

Yorgun bir nefes aldım. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Belki de haklıdır. Ben ona abi olarak baktım hep. Ama sonra ilgisi, sevgisi hoşuma gitti. Başta oyun olarak gördüğüm bir şey büyüdü ve işler birden ciddileşti. Evliliğe kadar gitti." Sesi dehşet doluydu. "Zeynep, ben evlenemem. Kendime zor bakıyorum. Sema teyze gibi birinin gelini olamam ki."

Haklıydı. Sema teyze, çocuklarını babasız büyüttüğü için biraz katılaştırmıştı. Zor bir kadındı. Çok sertti bir kere ve doğruları değişmezdi. "Bitmesi iyi oldu belki de."

"Belkisi yok, Zeynep. Olması gereken oldu. Tahir üzülecek, ben de üzülüyorum ama bunun ilerisi daha büyük bir yıkım olurdu. Bunu nasıl göremez?" Yüzünü hırsla sildi. "Bizim ilişkimizi evlilik düzeltmez. Sonu en başından belliydi." Uzanıp ona sarıldım. Başını boynuma gömüp sessizce ağladı. "Ama yine de..." dedi sessizce. "Gözlerine baka baka ayrılmak çok zordu. Bir yerde çocukluğum o adam benim. Beraber büyüdük. Şimdi..." deyip sustu. Şimdi bir yabancıya dönüşeceklerdi.

Sırtını okşadım. "Zaman bir şeyleri düzeltir belki."

Burnunu çekti. "Umarım ama canım çok acıyor."

"Geçecek," diye fısıldadım.

Ardından geri çekilip, "Of ya," dedi. Yüzünü elleriyle yelleyip sakinleşmeye çalıştı. "Benim *Junior Alazoğlu'm* olmuş, ben gelmiş ağlıyorum. Kapatalım bu konuyu."

Tepkisi üzerine güldüm. Sahte bir kızgınlıkla, "Küsüm sana, oğluma buruş buruş bir şey dedin," dediğimde güldü.

"Haklıyım ama baksana, ufacık bir şey. Ancak meme emsin uyusun." Ayağa kalktı. "Neyse, eve gideyim ben, birkaç güne gelirim. O zamana kadar biraz daha büyüsün lütfen."

"Emrin olur ya."

Göz kırpıp el salladı. "Kaçtım ben."

Onun odadan çıkmasıyla Vural'ın gelmesi bir olmuştu. "Sonunda herkes gitti," diyerek içeri girdi.

Saat akşamın dokuzu olmuştu. İkimiz de yorgunduk. Yorgunca esnedim. Vural üstünü hızlıca değiştirip yatağa geldi.

"Bana kaldın artık."

Göğsüne sokulduğumda, "Yoo," dedim. "Oğlumuz da var."

Kollarını bedenime sardı. "O sayılmaz." Bu defa göğsüne sokulan bendim. Her yanıma ağrıdığı için uzanırken ufak bir inleme dudaklarımdan kaçtı. "Canın mı acıyor?"

"Sadece sırtım." *Ve bacaklarım...*

"Masaj yapayım mı?"

Kollarından ayrılmaya hiç niyetim yoktu. "Yok," dedim hemen. "Uzansam geçer." Saçlarımı öperken parmakları kolumda gezindi. "Tahir'le konuştuğun mu?"

Derin bir nefes aldı. "Ayrılmışlar."

Elimi göğsüne yerleştirip parmağımla daireler çizmeye başladım. "Ne düşünüyorsun?"

"Tahir çok üzgün ama..." deyip duraksadı. "Bana sorarsan en iyisi bu oldu. Baştan beri düşüncem belliydi." Vural en başından beri istemediği için bu konuda yorum yapmadım. "Belki ileride, yıllar sonra."

"Belki de hiçbir zaman," dedim.

"Öyle," diye onayladıktan sonra çenemi tutup yüzümü havaya kaldırdı. "Biraz öpmem lazım."

Nazlı bir şekilde, "Sadece biraz mı?" dedim.

Dudaklarıma doğru eğilip küçük bir öpücük kondurdu. Karşılık vererek öpüşünü derinleştirdim. Onu öpmeye doyamadığım için en ufak fırsatı kaçırmıyordum. Sıcak dili dudaklarımla arasına kaydırdığında titredim. Ona ihtiyacım olduğunu bildiği için beni uzun uzun öptü. Gergin bedenim kollarının arasında gevşerken diğer eli kalçama kaymıştı. Kalçamı sıkıca kavrayıp beni kendine doğru bastırınca dudaklarına doğru inledim. Dokunuşlarını çok özlemiştim. Dilini yavaşça emdiğimde inledi. Neredeyse onun üstünde uzanıyordum. Nefes nefese geri çekildiğinde kabaran dudaklarını dilimle ıslattım. Eğilip sert bir öpücük daha bıraktı. Ağırlaşan gözkapaklarımla, "İyi geceler öpücüğüm müydü?" diye sordum.

Eğilip altdudağımla dişlerinin arasına almadan önce konuştu. "Senin uykunu getiren öpücük beni canlandırdı. O ne olacak?"

Sessizce güldüğümde dudağımla çekiştirerek geri çekildi. Tenim diken diken olsa da mayışmışım. Tekrar göğsüne sokuldum. Umut uyanana kadar iki saat uyuyabilirdim. Tam gözlerimi kapatmışım ki Vural'ın telefonu çaldı. Zor açık tuttuğum gözlerimle ona baktım.

"Efendim abi?" Karşı tarafı bir süre dinledi. Gülümserken, "Tabii, bekleriz," dedi.

Doğrulup yüzüne baktığımda telefonu kapattı. Komodinin üstüne koyduktan sonra elini belime yerleştirdi. "Kim geliyor?"

"Ceren buraya gelmek istiyormuş. Yeni arkadaşımı görmem gerek diye ağlıyormuş."

Sessizce güldüm. "Sarı şekerim benim."

"Kadir abi yarın müsaitseniz gelelim diyor."

Başımı tekrar göğsüne yasladım. "Gelsinler. Ceren'i özledim."

"Gülfem de gelecekmiş."

Kadir abiyi o gece meyhaneden aldıktan sonra o konu hakkında bir daha konuşmamıştık. "Öyle mi?"

"Hıhım."

Acaba aralarında bir şeyler düzelmiş miydi? Merak ediyordum. Doğrusu Gülfem'i de merak ediyordum. Ona dair bildiklerim çok azdı. Çok iyi ve tatlı birine benziyordu. Böyle biri neden kızını ve kocasını bırakıp giderdi anlamıyordum. Belki tanırsam anlama fırsatım olurdu.

"Tanışmış oluruz."

Çenemi göğsüne yaslayıp dudaklarımı büktüm. "Uykum kaçtı sanki benim." Elini yanağıma yerleştirip okşadı.

"Öyle mi?"

Üzgünce başımı salladım. "N'apsak ki?"

Dudaklarımda şımarık bir gülümseme oluşurken başımı yana doğru eğdim. "Beni biraz daha mı öpsen?"

Çapkın bir şekilde gülümserken aniden beni ters çevirdi. Şimdi üstümde olan oydu. Kollarımı boynuna sarıp onu kendime doğru çektim. Yüzüme doğru eğildi, nefesi dudaklarıma çarpıyordu. "Bu teklifi geri çeviremem."

Yakınlığı karşısında titrek bir nefes aldım ve dudaklarımızı birleştirdim. Uyku saatim biraz azalacaktı ama hiç sorun değildi. Şu an kollarımda olan bu adamdan başka bir şeyi gözüm görmüyordu.

17. BÖLÜM

GEÇMİŞ VE GELECEK

“Zeynep... Zeynep'im...” Derin bir uykunun kollarındayken adımı duyuyordum fakat tepki veremiyordum. “Ben de istemiyorum ama uyanman lazım güzelim.” Vural’ın sesi çok uzaktan geliyordu sanki. “Umut acıktı.”

Artık bir bebek sesi de eşlik ediyordu. Zorla uyanmaya çalıştım. Uykulu gözlerimi araladığımda Vural’ın, göğsü çıplak bir vaziyette Umut’u kucağına almış odanın içinde gezdirdiğini gördüm. Umut ağladığı için onu susturmaya çalışıyordu. O bebeğin sırtını ovalarken kısık bir sesle, “Vural,” diye mırıldandım.

Vural, rahat bir nefes alırken bana doğru geldi. “Biliyorum uykusuzsun ama durmuyor. Acıktı sanırım.”

Birkaç saat önce uykusuzluğa dayanamayıp Umut’u, Vural’a verdiğimi hatırlıyordum. O kadar uykusuzdum ki onu uyandırdıktan sonra bebeği uzatmıştım, sonrasını hatırlamıyordum. Kaç saattir uyuduğumu bile bilmiyordum. Resmen bayılmıştım. Yavaşça doğrulup sırtımı yatak başlığına yasladım. Aynı zamanda esnerken geceliğin düğmelerini açtım. Vural öğlumuzu kucağıma bıraktığında gözlerim onu buldu. Dudaklarının üstünde ve kırıkan alnında terler birikmişti. Anlaşılan beni uyandırmamak için fazlasıyla uğraşmıştı. Onu böyle görünce nedensizce gülme isteği duydum. Kendime engel olamadan küçük kahkahalarım dudaklarımdan dökülmeye başladı. Umut’u emzirmem gerekiyordu ama elimde değildi. Şimdiki haline bakınca ilk hallerimizi hatırlamıştım. Burnundan kul aldırmayan, buz kürtlesinin tekiydi o zamanlar. Ağzından lafi kerpetenle alıyordum. Şimdi

ise ne hale gelmişti... Koskoca Vural Alazoğlu, karısı uyusun diye oğlunu oyalarken ter akıtıyordu.

"Neye güldüğünü sorabilir miyim? Komik bir şey varsa bana da söyle, şu an gülmeye çok ihtiyacım var yavrum."

Sesi de görüntüsü gibi gergindi. Boğazımı temizleyip kendimi durdurmaya çalıştım. Ardından Umut'u göğsüme doğru yaklaştırdım.

"Hiç... sadece," deyip tekrar güldüm.

"Zeynep, neye gülüyorsun Allah aşkına ya? Götümden ter akıyor benim burada."

"Ya, Vural." Gülmeyi bırakmak için nefes alıp havaya baktım. "Sadece ilk hallerini hatırladım."

Kaşlarının arasında derin bir yarık oluştu. Sanki bilmiyormuş gibi, "Ne varmış ilk hallerimde?" diye sordu. Sesi alıngan mı çıkmıştı onun? "Taş gibi delikanlıydım işte."

"Yok, bir şey yoktu hayatım da..."

"Ee?" diye üsteledi.

Gözlerim Umut'un yüzüne kaydığında güldüm. "Yanımda zor duruyordun, iki çift laf etmek bile senin için zordu. Şimdi ise..." deyip duraksadım. "Çocuğumuzu susturmak için terliyorsun."

"Komik mi?" diye sorup somurttu.

"Evet," derken sırttım.

Cevabım üzerine gözlerini devirdi ve yatağın boş kısmına oturdu. Benim gibi sırtını yatak başlığına yaslayıp gözlerini kapattı. "Çünkü o zamanlar sana baktıkça içim gidiyordu," diye itiraf etti aniden. "Yanıma yaklaştığında dokunmadan duramıyordum. Bu yüzden kaçıyordum." Bunları bilsem de ondan duymak hoşuma gidiyordu.

"Bir ara bana tahammül edemediğini düşündüğüm zamanlar bile oldu."

Küskün sesle sarf ettiğim sözler üzerine yan gözlerle yüzüme baktı ve alayla güldü. "Ondan mı her fırsatta öpüp dokunuyordum sence?"

Omuz silktim. "O ayrı."

Başını iki yana salladı. "Konu sen olunca kendimi durduramıyordum, bu yüzden en çok seni kırdım."

Sözleri üzerine sessizleştik. Şakacı bir tavırla, "Hiç mi dayanamıyordun bana?" diyerek ortamdaki havayı yumuşatmaya çalıştım.

Elini uzatıp yanağımı okşadı. "Kendimle verdiğim en büyük savaşın nedeni sendin." Derin bir nefes aldı. "En büyük yenilğim de sen oldun." Dudaklarında sevgi dolu bir gülümseme oluştu. "Ve en büyük ödülüm..." Başını iki yana doğru sallayıp elini çekti. Bu adamı tüm kalbimle seviyordum.

Dolan gözlerimle yüzüne bakarken iç çektim. Hayat çok garipti. Bizim için çok zordu. Ama başarmıştık. Tüm olmazlara rağmen, en çok da kendimize inat birbirimize ait olmayı başarmıştık. Kırmıştık, kırılmıştık ama yolun sonunda birbirimizi bulmuştuk. *Biz, bu zorlu savaştan el ele çıkarak galip olmuştuk.* Onun uğrunda verdiğim savaşta gözümü kırpmadan kalbimi harcamıştım. Yine olsa yine yapardım, tüm zorluklarına rağmen yine severdim onu.

"Of, canım sigara istiyor," diye sızlandı.

Stres yaptığı zamanlarda sigara içiyordu. Şimdi de öyle bir durumda olduğu için bu isteği normaldi. Sessiz kalıp Umut'u emzirdikten sonra uyu-yakalan küçük bedenini yatağının içine koydum. Ardından Vural'a doğru ilerleyip kucığına oturdum. Bacağımı kalçasının diğer tarafına atıp yüz yüze bakacağımız şekilde pozisyonu ayarladım. Ellerimi ensesine yerleştirdiğimde büyük avuçları kalçalarımaya kaydı. Yüzüne doğru yanaştım.

"Stres mi yaptın sen?"

O kadar sıcaktı ki teni, avuçlarımdan içini yakıyordu. Geniş göğsünden yükselen ısıyı hissedebiliyordum. Eğilip dudaklarımı boynuna bastırdım. Gergin bedeni gevşerken başını iyice arkaya yatırdı. Kalçamda duran eli, boş durmayarak belim ve sırtım arasında gezinmeye başladı. Teması yüzünden hassaslaşan tenim diken diken oldu. Dokunuşlarını o kadar çok seviyordum ki içim eriyordu resmen. Güzel kokusunu derince içime çekip tenine bir öpücük daha bıraktım.

Ellerim ensesine doğru kaydı. Kısa kesilen saçlarının arasına parmaklarımı kaydurdum. Yumuşak saçları parmaklarımdan arasında dağılırken hafifçe gülümsedim. Ona böyle dokunmayı özlemiştim. Artık aramızda kocaman göbeğimin oluşturduğu engel yoktu ve bedenlerimiz bütünleşebiliyordu.

Dudaklarım yukarı doğru çıkarken kalbim bir kuş gibi çırpınıyordu. Ona her yaklaştığımda çok heyecanlanıyordum. Bu durumu aşamayacağımı kabullenmişim. Eli sırtımda dururken beni göğsüne doğru sıkıca bastırdı. Sutyen takmadığım göğüslerim sert göğsüyle bütünleşince dudaklarından boğuk bir inleme döküldü. Bu ses, içimdeki heyecanın katlanarak

artmasına neden oluyordu. Lohusa olduğum için ileri gidemeyeceğimizi bilsem de bedenim yanıyordu. Dudaklarımı altdudağına sürttüm.

"Bu sigaradan daha etkili," dediğinde gülümsedim. Ağzım aralandığında öpüşecek kadar yakındık. "Yeni bağımlılığımı buldum," diye fısıldadı. "Bundan sonra canım her sigara istediğinde dudaklarını öpeceğim."

Cümlesinin bitmesiyle dudaklarıma saldırması bir oldu. Saçlarındaki ellerimle onu kendime doğru çektim. Bundan hiç şikâyetim olmazdı. Ona doyamadığımı söylerken ciddiydim. Dilini aralık dudaklarımdan içeri sokup beni öpmeye başladı. Sert ve ıslak bir öpücüktü. Özlem doluydu ve beni iç organlarıma kadar cayır cayır yakıyordu. Tutuşan kalbim miydi yoksa ruhum muydu, ayırt edemiyordum. Kaybetmişim, kendimi öpüşünde ve dokunuşlarında kaybetmişim.

Damağıma yayılan tadının keyfini çıkarırken, "Vural," diye sızlandım. Başını yana eğerken altdudağıma yakalayıp sertçe emdi. Sanki elektrik akımına maruz kalmış gibiydim. Bu defa üstdudağıma aynısını yaptı. Saçındaki elim çıplak göğsüne kaydı, tenini okşadım. Elimin altında dalgalanan kasları taş gibi sertti. Nefes alamadığımı hissediyordum. Bacaklarımda arasında oluşan sancı üzerine geri çekildim. İlerisi olmayacağı için devam etmem akıl işi değildi. Kızaran dudaklarına doğru nefes alıp verirken yüzünü boynuma gömdü. Sadece bir hafta önce doğum yapmışım. Normal doğum olduğu için çabuk toparlanıyordum ama en az otuz gün daha birbirimizden uzak durmamız gerekiyordu.

Sıkıntıyla oflayıp, "Duşa girmem lazım," diye homurdandı. Kısık sesle güldüğümde kalçamı sıkıca kavrayıp beni sertleşen erkekliğine bastırdı. İnlememek için altdudağıma ısırıldım. "Gülme."

Durum onun için biraz vahimdi. Benim de ondan pek bir farkım yoktu. Boğuklaşan sesimle, "Duşa beraber mi girsek?" diye sorduğumda yüzünü biraz daha boynuma bastırdı. Onun için başka şeyler yapabilirdim. Aklıma gelen düşünceler çok yaramazdı ve tenimin ısınıp artırıyordu.

"Sikeyim!" Dudaklarının arasına boynumu kıştırıp sertçe emdi. "Kadir abiler gelecek bir saate."

Tamamen unutmuşum bunu. Bizi aradıktan sonra Ceren hastalandığı için gelmeyi ertelemişlerdi. Dün arayıp çağırmış, bugün için davet etmişim. Vural emdiği yere dilini bastırınca kasıklarımdaki sızı arttı.

"Of! Durmazsan üstüne atlarım," diye sızlandım.

Tenime doğru güldüğünde sıcak nefesi beni yaktı. Dudakları biraz daha aşağı kaydı. "Sanki üstümde değilmişsin gibi." Şey, haklıydı. Tam olarak üstündeydim. Biraz kıpırdandığımda nefesi tıslar gibi döküldü. "Hareket etme."

"Sen de dokunma." Dişlerini göğsümün üst kısmına biraz sert bastırdı. Isırdığı yeri diliyle yaladı. Kalbim şimdi boğazımda attığı için zar zor nefes alıyordum. "Vural," diye mırıldandım.

Kalçalarımı tekrar avuçlayıp biraz daha sert yoğurdu. Yok, bu resmen işkenceydi. Kanımı damarlarımın içinde tutuşturan bir işkence. Bir elini çekti, dilini göğüslerimin arasında gezdirdi. Göğüslerim ağırlaşırken nefesim soluk boruma takılıp kalmıştı. Eli aniden kalçama indiğinde odanın içini kaplayan ses üzerine buğulanan gözlerim irileşti.

"Kucağıma tırmanmadan önce düşünecektin bunu."

"Kalçama mı vurdun sen?" diye soluduğumda sesim nefes nefese çıkmıştı.

Vurduğu yeri yavaşça okşadığında kadınlığım zonkluyordu. "Soğuk duş aldirtmanın bedeli olarak düşünebilirsin."

Bu gidişle o soğuk duşa ben de girecektim. Göğüslerimin üst kısmını öpüp geri çekildi. Yüzünde, yaşadığı arzusun belirgin izleri vardı ve koyulaşan gözleri çakmak çakmak bakıyordu. Dudakları öpüşmekten kabarmış, ellerimi içinde gezdirdiğim saçları karışmıştı. Şu an tam yemelikti. Dudaklarımı dilimle ıslattım.

"Gözlerini üstümden çekmez ve hemen kucağımdan kalkmazsan..." diye soludu. "Benden günah gidecek sevgilim, haberin olsun."

Kuruyan boğazımı ıslatmak için sertçe yutkundum. Hareket etmediğimi gören Vural, bacağıma tutup beni aniden sırtüstü yatağa fırlattı. Dudaklarımdan ufak bir çılgılık döküldü. "Yavaş olsana ya."

Gergince güldü. "Yavaşmış," diye söylenip yataktan kalktı. "Birazdan seni altıma aldığımda görürsün sen asıl."

Gözlerimi kısarak, dilimi damağıma vurup yalancı bir ayıplamayla, "Cık cık," dedim. "Ne kadar ayıp laflar bunlar."

Elini ensesine yerleştirip ovduğunda derin bir nefes aldı. "Ayıbı uygulamalı göstereceğim birazdan ben sana güzel karıcığım."

"Çocuk var burada, utan utan."

Vural, yatağa yaklaşp beşiğe baktı. "Akıllı oğlum, olacakları tahmin etmiş gibi mışıl mışıl uyuyor."

Babasıyla işbirliği yapıyordu o da. "Babasının oğlu işte."

Dudaklarında serseri bir gülümseme oluştuğunda bana doğru eğildi. Nefesimi tutup yakışıklı yüzüne baktım. "Kışkırtma beni," deyip altdudağımı dişleriyle kavradı. "Zaten zor tutuyorum kendimi."

Gözlerim kapanıyordu resmen. Cılız bir itirazla, "Uzaklaşsana," diye geveledim. Dudağımın ısırdığı yerini yalayıp geri çekildi. Tenim al al olmuştu. Sırtımdan aşağı yuvarlanan ter damlalarını hissediyordum. Tam kollarımı boynuna saracaktım ki Vural doğruldu. Şaşkınca gözlerimi kırıştırdım.

"Ben banyoya gidiyorum, yoksa elimden bir kaza çıkacak."

Cümlesinin ardından odadan resmen koşarak çıktı. Arkasından gülerek baksam da elimle sıcaklayan tenimi yelliyordum. Odanın ısısı mı artmıştı? Yataktan kalktığımda uyuşan bacaklarımla odayı toparladım. Aklım duşta olan kocamda olduğu için biraz dalgındım. Saate bakınca kendime gelebilirdim. Her an burada olurlardı. Üstüme geniş bir kazak ve tayt geçirdikten sonra saçlarımı topladım. Vural sayesinde yüzüm ve dudaklarım kıpkırmızıydı. Bu yüzden sadece kapatıcı ve maskara sürmekle yetindim. Umut uyumaya devam ettiği için onu odada bırakıp salona geçtim.

"Farma abla?" diye seslendim.

"Mutfaktayım." Yanına gittiğimde bir şeyler hazırladığını gördüm. "Uyanmışsın."

Başımınla onaylayıp ona doğru sokuldum. Bana doğru döndüğünde eğilip sarıldım. En zor anlarımda hep yanımdaydı. Günlerdir hem benimle hem Umut'la ilgilendiği yetmemiş gibi misafirlerle de tek başına ilgilenmişti. Hakkını ödeyemezdin.

"N'oldu kara kuzum?"

"Çok seviyorum seni, Fatma abla." Geri çekilip yüzüne baktım. "Biliyorsun, annemi çok küçük yaşta kaybettim ben. Ona hiç doyamadım." Yanağımı şefkatle okşadı. "Ama sen annelik yaptın bana. Kızın gibi görüyorsun beni, biliyorum ben."

Onun da gözleri dolmuştu. "Aa, deli kız, öylesin tabii ki ama ne oldu birdenbire?"

Omuz silkip tekrar sarıldım. Bu lohusa dönemi çok beter bir şeydi. Sürekli duygusal ve üzgün hissedebiliyordum. "İyi ki tanışmışsınız sizinle."

Kollarıyla sıkıca sardı beni. "Kara kuzum benim."

Ağlamamak için kendimi zor tutarken geri çekildim. Misafirler birazdan gelirdi. Ceren'i göreceğim için mutluydum. Sarı cadıyı uzun zamandır

görmediğimden gözümde tütüyordu. Ayrıca Umut hakkında ne düşüneceğini merak ediyordum. Fatma ablaya yardım ederek tabakları hazırladım. Vural duştan çıktığında her şey hazırды.

Yanımıza gelip, "Bir sürü şey hazırlamışsınız," dedi. Ona doğru döndüğümde parmak uçlarımda yükselip ıslak saçlarını düzelttim. Elini belime yerleştirdi, duştan sonra tazelenen kokusunu içime çekerken geri çekildim.

"Hepsi Fatma ablanın mahareti."

Ki öyleydi, bir haftadır Umut'la ilgilenmek dışında başka bir şey yapmamıştım. Temizlik, yemek ve ikramlıklar tamamen Fatma ablaya aitti. Ara ara Afra da yardıma geliyordu. Vural uzanıp Fatma ablanın yanağından makyaj aldı. "Hamarat ablam benim."

"Pek bir şey yapmadım, dünden Afra'yla hazırladıklarımızı çıkardım sadece."

Birlikte salona geçtiğimizde Umut'a bakmak için yukarı çıktım. Hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Gündüz uyuduğu için bu gece yine mesaiye kalacaktık anlaşılan. Son birkaç gündür gündüzleri uyuyup geceleri uyanık kalıyor, ağlıyordu. Bu yüzden uykusuz ve yorgundum. Neyse ki bugün Vural sayesinde birkaç saat de olsa uyuyabilmişim. Umut'u odada bırakıp tekrar aşağıya indiğimde kapı çaldı. Anlaşılan misafirlerimiz gelmişti. Gülfem'i, Ceren'in doğum gününden bu yana görmediğim için merak ediyordum. Aralarındaki ilişkiyi özellikle... Kadir abiyle neler yaptıklarını bilmediğimiz içindi bu merakım.

Kadir abi, onu hâlâ çok seviyordu. O gece meyhanede bunu kendi gözlerimle görmüş ve aşkına da şahitlik etmişim. Böyle bir aşkın karşısında değil yıllar, Gülfem bile duramazdı. Gülfem'in gidişi, Kadir abinin demirden sevdasına işlememişti. Şu an ayrı olsalar da çok fazla dayanacaklarını düşünmüyordum açıkçası. Hem arada kızları vardı. Onun için bile yan yana gelebilirlerdi. Salona geçtiğimde üçü de içeri girmişti. "Hoş geldiniz," diyerek yanlarına yaklaştım. Ceren koşup bacaklarıma sarıldı. Eğilip küçük bedenini kucığıma aldım.

"Çok özledim seni."

"Ben de çok özledim, Zeynep. Ama çok hastaydım ben, biliyor musun?"

"Geçmiş olsun bebeğim."

"Bu yüzden geledim çünkü Umut'u hasta edebilirmişim. Annem ve babam öyle söyledi."

Yanağına büyük bir öpücük kondurdum ve kucığımdan indirdim. "Düşünceli meleşim benim."

Geri çekilip heyecandan parlayan gözleriyle, "Umut'u görebilir miyim artık?" diye sordu.

"Görebilirsin ama şu an uyuyor, istersen uyanmasını bekleyelim."

Ceren yanıma gelen Vural'a döndü. Vural eğilip onu kucığına aldığı anda Ceren kollarını onun boynuna sardı. "Vural'ım, ben Umut'u görmek istiyorum. Hadi beni onun yanına götür."

Bu tavırlarına gülmeye başladım. Ceren içten içe kocama yanıktı. "Hemen prensesim, isteğiniz benim için emirdir."

Vural onu odadan çıkardığında ben de Gülfem ve Kadir abiye doğru döndüm. Gülfem çekingen bir ifadeyle, "Merhaba," dedi.

Gülfem, güzel bir kadındı ama görüşmediğimiz süre zarfında daha bir güzelleştiğini fark ettim. Solgun teni daha canlıydı ve gözleri... ağlamak-tan kızaran gözleri, şimdi daha canlı ve parlak bakıyordu. Gözbebeklerinin içinde yaşam belirtisi vardı. Bunu sağlayan kıızı mıydı yoksa yanındaki adam mıydı bilmiyordum. Sadece hayat dolu olduğunu görebiliyordum ve bu beni nedense mutlu etmişti. Ufak bir gülümsemeyle, "Hoş geldiniz," diye tekrarladım.

"Hoş bulduk. Tebrik ederim."

"Teşekkür ederim. Oturun lütfen, ayakta kaldınız."

Birlikte kanepeye geçtiğimizde Kadir abi, babacan bir tavırla gülümse-di. "Hayırlı olsun, Zeynep. Umut nasıl?"

"Teşekkür ederim Kadir abi, geceleri uyumayı sevmiyor ama iyi."

Kadir abi hafifçe güldüğünde Gülfem, "Ceren de öyleydi," diye mırıldandı.

İlgiyle ona doğru döndüm. "Gerçekten mi?"

Başıyla onayladı. "İlk üç ay hep ağladı. Tabii onunla beraber ben de ağlı-yordum." Gözleri durgun bakmaya başladı. Geçmişini düşünüyor olmalıydı. "Benden kaynaklı olduğunu düşünüyordum," diye eklediğinde kaşlarım havalandı. "Sonra düzeldi neyse ki."

Yorgun bir nefes aldım. "Anlaşılan uzun bir yolumuz var."

Kadir abi iç geçirdi. "İlk aylar zordur."

O sırada içeriye Ceren ve Vural girdi. Vural eğilip onu kucığından indirdiğinde Ceren heyecanla babasına doğru koştu. "Baba baba!" diye

bağırdı. Gözleri kocaman açılmıştı. "Vural'ımın oğlunu gördüm, çok tatlıydı." Babası onu kucağına alıp dizine oturttu. "Baba, küçücük bir şey ama çok tatlı."

Kadir abi, Ceren'in saçlarını yavaşça okşadı. "Çok mu sevdin babacığım?"

Başını aşağı yukarı doğru salladı. "Çok sevdim." Ardından bana döndü. "Zeynep, onu neden daha önce getirmedi ki?"

Sorusuna bir an nasıl cevap vereceğimi bilemedim. "İşey..."

"Neyse," deyip yüzüne düşen saçını arkaya itti. "Bundan sonra en yakın arkadaşım Umut olacak ama daha çok küçük." Pembe dudaklarını büzdü. Bu defa meraklı gözlerini Vural'a çevirdi. "Vural'ım, Umut ne zaman büyür ve benim kadar olur?"

Vural yanıma oturduğunda düşünceli bir şekilde "Hımm," dedi. "Dört yılı var daha onun."

Ceren'in yüzü iyice düştü. Başını babasının göğsüne yasladı. "Çok zaman varmış." Hafifçe güldüğümde, "Anne?" diye seslendi.

Gülfem ona doğru eğilip küçük elini tuttu ve avucunun içine ufak bir öpücük bıraktı. "Efendim anneciğim?"

İkisini böyle yan yana görünce gözlerimin sulanmasına engel olamıyordum. Ne olursa olsun ayrı geçirilen zamanlar beni derinden etkiliyordu. Nedenini bilmesem bile üzüntüyle dolmuştum.

"Benim de bir tane Umut gibi küçük kardeşim olsun." Sözleri üzerine Gülfem'in tükürüğü boğazına kaçtı. Sertçe öksürürken Kadir abi de kaskatı kesilmişti. "Çok istiyorum, ne zaman olacak? Sen de Zeynep gibi çok mu bekleyeceksin?"

"Ceren..."

"Bak küserim anne, Zeynep gibi çok bekleme." Vural bıyık altından gülmeye başladı. Ben de yanağımın iç kısmını ısırdım. Söyledikleri annesini ve babasını zor durumda bırakıyordu ama hiç farkında değildi. Kollarını önünde bağlayıp küskün bir tavırla devam etti. "Abla olmak istiyorum ben."

Vural araya girdi. "Umut'un ablası sayılırsın sen zaten."

Tatlı bir şekilde güldü. "Ama onunla aynı evde yaşamıyorum ki."

Vural, "Kız haklı," diyerek sırtını koltuğa yasladı.

"Ne zaman uyanacak bu bebek, Vural'ım? Oynamak istiyorum onunla."

Sıkıntıyla ofladım. "Hep uyuyor biliyor musun, Ceren?"

Bana baktığında yüzü asıldı. "Neden, hasta mı?"

"Ben de senin gibi düşünüyorum ama Vural hasta değil diyor."

Vural, gözlerini devirdi. "Çünkü yeni doğan bebekler uyur."

Yan gözlerle kendinden emin duran yüzüne baktım. "Ya geceleri?"

Gülümserken uzanıp yanağımdan makas aldı. "O kadar da olsun." Sırtımı koltuğa yasladığımda kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti. Ona doğru sokulup sessizleştirdim.

"O zaman vazgeçtim ben. Sürekli uyuyan bir kardeş istemiyorum, çok sıkıcı." Kadir abi, kızının değişken fikirleri karşısında gülümseyerek eğilip başının üstünü öptü.

Umut'un ağlama sesini duyduğumda onu emzirmek için kalktım. "Ben Umut'a bakayım."

Odadan çıkıp hızlıca yatak odasına girdim. Umut'un küçük bedenini kucağıma aldığımda kedi miyavlamasını andıran ağlama sesi kısa sürede kesildi. Eğilip boynunu kokladım ve güzel kokusunu içime çektim. Öyle güzel kokuyordu ki... Saatlerce koklasam doymazdım.

Kokusunu içime çeke çeke yatağa oturdum. Onu emzirdiğim anları çok seviyordum. Sanki aramızda görünmez iplerin oluşturduğu bağlar vardı ve gittikçe güçleşiyordu. Ağzı göğsümü ararken ona yardımcı oldum, ardından parmağımı avucunun içine bıraktım. Yumulu gözleriyle beraber göğsümü emmeye başladı. Az içtiği için sık sık acıkıyordu. Bir süre sonra diğer göğsüme geçti. Karnını iyice doyurduktan sonra üstümü düzelterip sırtını okşadım. Burnumu yanağına sürttüm. Cennet kokusu bu oluyordu sanırım. Dudaklarımı yavaşça yanağına bastırdım. Teni o kadar güzeldi ki pamuk gibiydi.

"Güzel bebeğim benim," diye fısıldadım. Sonrasında onunla beraber odadan çıktık. Alt kata indiğimde Fatma ablanın getirdiği çayları içtiklerini gördüm.

"Küçük prens uyandı."

Ceren sözlerimi duyunca heyecanla alkışlamaya başladı. "Sonunda, yaşasın!"

Kanepeye oturduğumda Ceren, babasının kucağından atlayıp bana doğru geldi. Gözleri kocaman açılmıştı. Uzanıp yanağına dokundu. Fısıltıyla, "Çok küçük," diye soludu. Gülfem yanıma gelip diz çöktüğünde Ceren annesine döndü. "Ben de mi böyleydim?"

Gülfem başını Ceren'in başına yasladı. "Evet bebeğim, sen de böyle küçüktün."

"Gerçekten mi?"

"Hıhım."

"Elini tutmak ister misin?" Sorumu duyan Ceren, hevesle elini uzattı. Parmağını Umut'un küçücük avucuna yasladı. Umut avucundaki parmağını sıkıktığında nefesini tuttu.

"Anne, elimi tutuyor." Heyecanı karşısında güldük. "Vazgeçtim, kardeş istiyorum ben."

Vural, uzanıp saçlarını okşadı. "Beğendin mi bakalım oğlumu?"

Dudaklarını büzdü. "Senin kadar yakışıklı değil Vural'ım ama olsun."

"Tüh ya, niye böyle oldu ki?"

Ceren gülümsedi. "Üzülme üzülme. Büyüdükçe benzer belki."

Bu büyümüş de küçülmüş tavırları o kadar tatlıydı ki yanaklarını ısırsım geliyordu.

"Öyle mi dersin?"

Başıyla onayladı, kendinden son derece emin bir tavırla, "Hıhım," dedi. Vural uzanıp yanağını sıkı.

Vural'a doğru dönüp Umut'u ona uzattım. Biraz endişeli bir ifadeyle onu kollarına aldı. Umut'un küçük bedenini büyük bir dikkatle tutuyordu. Umut, kısık gözleriyle ona bakıyordu. Vural'ın dudaklarında ufak bir gülümseme oluştu. Aslında onu kucağına alırken çekiniyordu. Bunun nedenini biliyordum. Onu sevmekten korkuyordu. Gözbebeklerinde titreyen duygular içimi acıtiyordu. Ona sıkıca sarılıp her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyordum.

"Baba gel, sen de bak."

Ceren'in sesini duyunca düşüncelerimden sıyrıldım. Kadir abi ayağa kalkıp yanımıza geldi. "Maşallah," dedikten sonra cebinden kadife bir kese çıkardı. İçindeki altın bilekliği çıkarıp bize doğru eğildi. Adının yazdığı tatlı bir bileklikti.

"Ben seçtim bunu Umut için."

Ceren'e döndüm. "Çok güzelmiş."

"Büyüyünce ona daha bir sürü şey alacağım. Oyuncaklarımı bile paylaşacağım."

Kadir abi kanepeye geri oturduğunda Gülfem de yerden kalktı. "Uykusu geldi bebeğin bence kızım."

Ceren, elini yavaşça çekti. "Of, hep uyuyor bu. Hemen büyü Umut, yapacak çok işimiz var."

Gülfem, onu kucağına alıp yanağını öptü. "Aceleci bir kızım var, sabırsız biraz."

Kadir abi alttan alttan güldü. Ağzının içinde, "Annesine çekmiş," diye homurdandı.

Gülfem, başını ona doğru çevirdi. "Hiç de bile. Ben sabırsız bir insan olmadım hiçbir zaman."

Kadir abi ona bakarken sözlerine inanmadığı yüzünden anlaşıyordu. "Öyle olsun."

Gülfem aynı Ceren gibi dudaklarını büzdü. "Bakma sen kızım babana, kendisi fazla ağır ve ketum biri olduğu için böyle konuşuyor."

Ceren merakla, "Ketum ne demek?" diye sordu.

Gülfem, kanepeye oturup derin bir nefes aldı. "Aslında baban demek de neyse."

"O ne demek anne, anlamadım."

"Yani sessiz, ağzı sıkı olan gibi bir şey."

Ceren, burnunu kırıttı. "Ketumu sevmedim."

Gülfem dalgınca, "Ben de bir babanda sevdim," dediğinde ortamı bir sessizlik kapladı. Başını kaldırıncaya yüz ifademizden ötürü gözleri irileşti. Sınırım düşüncelerini yüksek sesle dile getirdiğinin farkında değildi. Yanaklarını saniyeler içinde kızarıırken, "Of, yine mi sesli düşündüm?" diye yakındı.

Bunu da sesli yaptığını Ceren'in kahkahasıyla anladı. "Annem hep böyle." Uzanıp annesine sarıldı ve başını omzuna yasladı. Gülfem yüzünü kızının saçlarının arasına gömerken sırtını okşadı. Umut huysuzlandığında onu Vural'dan alıp ayaklandım.

"Vural, biraz hava alalım mı?"

Kadir abi, gergince ayağa kalktı. Az önce duyduklarının ona ağır geldiğini tahmin ediyordum. Vural onu ikiletmeden ayağa kalktığında beraber odadan çıktılar.

"Ben Umut'u yatırıp geliyorum."

"Bana ver kızım, ben götürürüm."

Fatma abla, Umut'u alıp odasına götürdüğünde Gülfem başını kaldırdı. Gergin bir ifadeyle, "Arada dilimin ayarı kaçıyor," dediğinde gülümsedim.

Saçları son gördüğüm zamana oranla uzamıştı. Birkaç kilo almış gibi görünüyordu. Ufak tefek bir kadındı ama kilo alınca kıvrımları belirginleşmişti. Burada olmak ona iyi geliyordu. Biraz cesaretim olsa ona neden gittiğini sormak isterdim. Ama ne soracak ne de cevabı duyacak cesaretim vardı. Hem haddim de değildi. Bu yüzden sustum.

"Aıştın mı mahalleye?"

Sorusunu duyunca başımla onayladım. "Burayı gerçekten seviyorum."

Dudaklarında içten bir gülümseme belirdi. "Ben de severim, insanları sıcak ve samimi." Öyleydi. Her şey biraz fazla göz önünde yaşansa da samimi ve sıcak bir mahalleydi. "Duydun mu, Tahir de yurtdışına gidiyormuş."

Şaşkınca, "Nasıl?" diye sorabildim. "Bizim Tahir mi?"

Başıyla onayladığında üzgün görünüyordu. "İki gün önce Kadir'le konuşmuş. Oradaki dayısının yanına gidecekmış."

Ne diyeceğimi bilemedim. Burada doğup büyümüşü Tahir. Daha önce başka şehirde bile yaşamamıştı. Şimdi nasıl başka bir ülkeye gidecekti?

"Ya annesi?"

"Sema teyze pek istemiyor ama Tahir kararlı."

Afra ile olanlardan ötürü gittiğini tahmin etmek zor değildi. "Üzıldüm."

"Ben de. Tahir'i de Şeyma'yı da çok severim. İyi insanlardır."

Şeyma'yla çok vakit geçirmemiş olsam da iyi biri olduğunu biliyordum. "Sema teyze üzülecek."

Başıyla onayladı. "Belki o da gidermiş. Tahir öyle söyledi."

Tahir'le giderse Şeyma burada kalacaktı. Onu burada bırakacağını sanıyordum ama Tahir'e de çok düşküdü. "İşler karışmış."

"Anne, uykum geldi."

Ceren bir şeyler mırıldanırken Gülfem'in kucığına iyice sokuldu. Gülfem saçlarını öpüp, "Uyu anneciğim," diye mırıldandı.

Ceren uyuyakaldığında sevgi dolu gözleri kızının üstündeydi.

"Sana çok benziyor."

Kocaman bir gülümsemeye bana baktı. "Gözleri hariç küçük bir kop-yam gibi."

Ceren'in gözleri, babasının göz rengiyle aynıydı. "Umut kime benzeyecek acaba?" diye sorsam da cevabını biliyordum. Daha şimdiden babasına benziyordu. Gözlerinin rengi yavaş yavaş belli olmaya başlamıştı. Vural gibi yeşil yeşil bakacaktı bana.

"Ceren uyumuş."

Kadir abi ve Vural yanıma gelmişlerdi. "Evet, az önce uyudu. Kalkalım mı?"

Kadir abi başıyla onayladığında eğilip Gülfem'in kucağından kızını aldı. Ceren babasının göğsüne sokulup uyumaya devam etti. Vural'la beraber onları yolcu etmek için arkalarından yürüdük.

"Her şey için teşekkür ederiz, Zeynep."

"Yine beklerim, Gülfem."

Onları yolcu ettikten sonra kapıyı kapattım. Vural kollarını belime sarıp yanağımlı öptüğünde sırtımı göğsüne yasladım ve esnedim. "Doğum yaptım ama bu uyku halim geçmedi."

Yüzünü boynuma gömdüğünde sakalları tenime battığı için huylandım. "Uyu o zaman."

Gözlerimi kapatıp başımı yana doğru eğerek öpmesi için yer açtım. "Olmaz, ders çalışmam lazım."

Doğumdu, alışma süreciydi derken derslerimi aksatmıştım. Doğru düzgün çalışmıyordum bu aralar. Vural iç çekip çenesini omzuma yasladı. "Doğru, sınava birkaç ay kaldı."

Ona doğru dönüp kollarımı boynuna sardım. "Şimdi motivasyon öpücüğümü alıp derse gidiyorum."

Üstüme doğru yürüyüp sırtımı duvarla buluşturdu. Yüzüme doğru eğildiğinde, "Kahve yapayım mı, uykun açılır?" diye sordu.

Gözlerim ağırlaşırken elimi ensesine kaydırıp onu kendime doğru çektim. Dudaklarımız birbirine değerken, "Önce öpücük," diye direttim.

Vural ağırlığını bana vererek dudaklarımızı birleştirdi. Bacaklarımı belime sarıp öpüşmeyi derinleştirmek için yanıp tutuşuyordum ama gerçekten de ders çalışmam gerekiyordu. Yine de dudaklarımı aralayıp öpüşmenin derinleşmesine izin verdim. Damağıma yayılan tadına doymuyordum. Sert bedeninin verdiği hisle titrerken dudağını emdim. Vural aniden geri çekildi. Benim gibi nefes nefese kaldığı için göğsü hızla inip kalkıyordu. İtiraz edercesine inleyip onu tekrar kendime doğru çektim.

Dudaklarımı sert bir öpücük kondurup geri çekildi. "Kışkırtma beni." Dudaklarımı sarkıttığımda bir kere daha öptü. "Hadi derse."

Geri çekildiğinde, "Of, iyi," diye homurdandım.

Arkamı döndüğüm sırada kalçama ufak bir şaplak attı. "Kocaya of denmez." Yanımdan geçip gittiğinde arkasından dil çıkardım. Tam o sırada

bana dönmüştü. Dilimi içeri çektiğimde gözleri kısıldı. "Isırayım mı o tatlı dilini?"

Gözlerimi kırıştıtırırken masum bir ifadeyle yüzüne bakıyordum. "Çok istiyorsan..."

Derin bir nefes alıp tavana baktı. "Sen bu Vural kuluna sabır ver Allah'ım," deyip bana döndü. "Yoksa elimden bir kaza çıkacak."

"Nasıl bir kaza? Göstersene," diye kışkırttığımda elini ensesine yerleştirdi.

"Derse Zeynep, hemen!"

Tam oflayacaktım ki kendimi son anda tuttum. "İyi, gidiyorum." Dudaklarımdaki gülümsemeyle ders başına geçtim ama aklım daha çok kocamda ve öpmeye doyamadığım dudaklarındaydı.

"Zeynep, pazara gidiyorum kızım ben."

Masadan kalkıp Fatma ablanın yanına gittim. "Zahmet etme abla, evde eksik varsa Vural gelirken alır."

Paltosunu giyerken, "Bana da değişiklik olur," diye diretti.

Günlerdir evden çıkmamıştı. "Ay haklısın, bunaldın evde."

"Yok kızım, biraz değişiklik olur."

"Tamam, dikkat et kendine."

Fatma abla gittiğinde telefonumu alıp üst kata çıktım. Vural iş için erken saatlerde evden çıkmıştı. Nasıl bir işin içinde olduğunu bilmiyordum bu defa. Hoş, genel olarak hiçbirini bilmiyordum. Umur'u kucağıma alıp emzirdikten sonra ondan mesaj geldi.

Vural: Sizi özledim.

Zeynep: Biz de seni özledik. :(

Vural: Fotoğraf atsana.

Zeynep: Fotoğraf

Üstten çektiğim için göğsümün üst kısmı görünüyordu. Cevabını beklerken dudaklarımda yaramaz bir gülümseme vardı.

Vural: Yazıyor...

Ekranı bir süre bu ibare belirdi.

Vural: Heyecandan yazamıyorum bile anasını satayım.

Zeynep: Hahaha.

Zeynep: Göğsüme mi yükseldin Vural?

Vural: Evet, güzel memenin üst kısmını
görünce bile yükseliyorum.

Vural: Benim sıram ne zaman gelir?

Zeynep: Ne sırası?

Vural: :D

Vural: Emzirme sırası.

Zeynep: AY VURAL SAPIK MISIN SEN HAYATIM?

Vural: Karımın memesine ilgi duymak
beni sapık yapıyorsa...

Vural: Tamam kabul.

Vural: Sapığım ama senin sapığın.

Zeynep: Delirdin sen iyice.

Zeynep: Neyse oğlumla ilgileniyorum
şu an sonra görüşürüz.

Vural: Benimle de aynı hassasiyetle
ilgileneceğin günleri bekliyorum Zeynep Hanım.

Gülerken telefonu kapatıp kenara koydum. Umut'un altını değiştirip biraz sevdikten sonra yatağına bıraktım. Miniğim tüm gece uyumadığı için uyanık kalamıyordu. Alt kata inip masaya geçtiğimde nedense içimi bir huzursuzluk kapladı. Evde uzun zamandır yalnız kalmadığım için olmalıydı. Çalıştığım masaya doğru ilerlerken kitabın kapağının kapatıldığını gördüm. Kaşlarım çatıldı. En son test çözdüğüm için açık bıraktığıma emindim. Gergince eve bakarken boynumu kaşıdım. Bu huzursuzluğumun nedenine bir anlam veremeyerek masaya baktım. Kitabımı elime alıp

Umut'un yanına gitmeye karar verdim. Sanırım bir süre daha evde yalnız kalmasam iyi olacaktı.

Tam salondan çıkacağım sırada gözlerim merdivene kaydı. Kalbim göğsümün içinde öyle şiddetli attı ki nefes alamadım. Korku dolu gözlerimi çamurlu ayak izinden çekip Umut'un odasına çevirdim. Oraya doğru hamle yapacağım sırada ensemdeki tüyler diken diken oldu. Aynı anda kalın bir kol boynuma dolandı. Çığlık attığımda büyük bir el ağzıma kapandı ve sesimi kesti. Elimdeki kitaplar yere düşerken çırpınmaya başladım. Arkamdakinin bir adam olduğunu büyük bedeninden anlamıştım. Kollarında deli gibi çırpınırken, "Dur lan!" diye bağırdı.

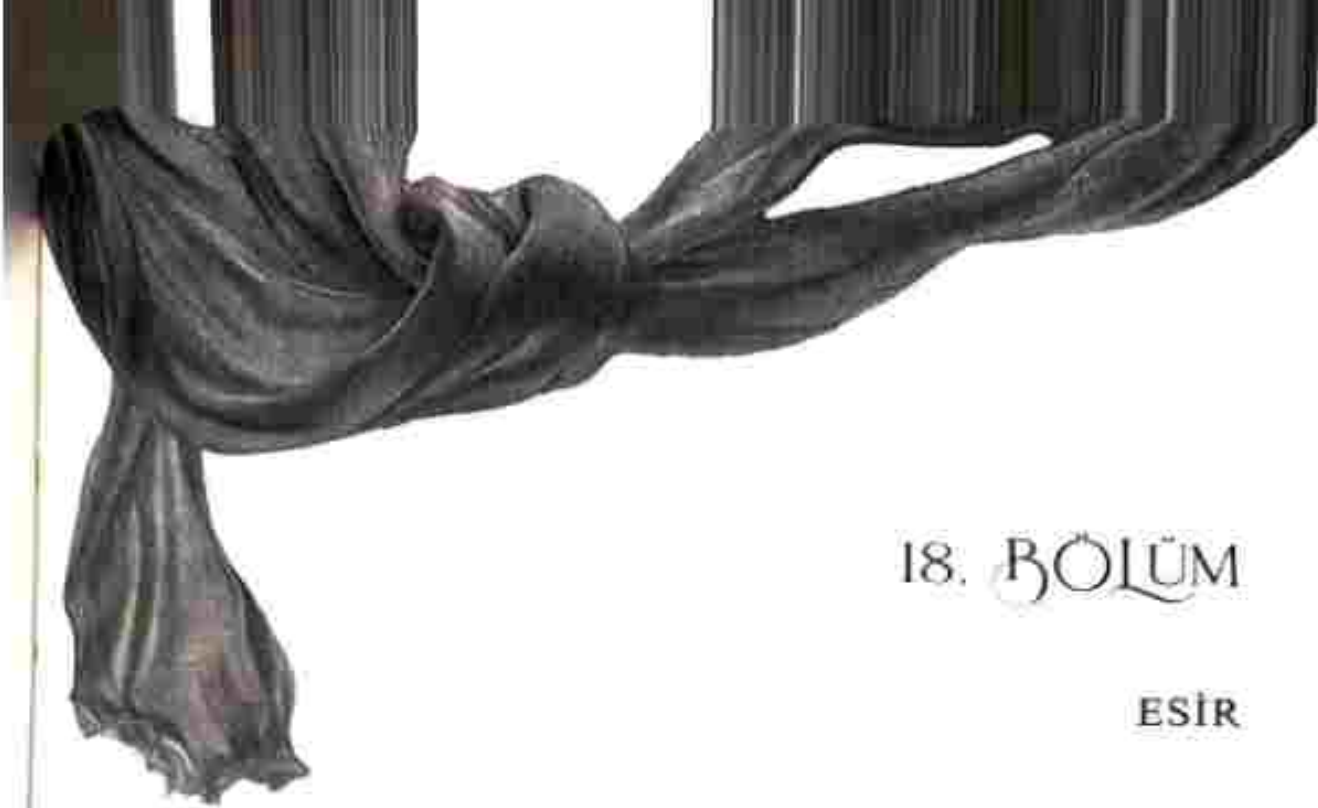
Sesini tanıdığımda bedenim felç geçirdi. Hareket etmeyi keserken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Hayır hayır! Yanlış duymuş olmalıydım. O olamazdı!

"Hah şöyle, uslu dur yeğenim."

Amcamdı. Beni büyütürken hakaretlerini ve aşağılamalarını esirgemyen adam... Öz yeğenini para uğruna geneleve satan amcam... Gözlerimden yaşlar süzülürken pis bir kahkaha attı. Geçmişim ve geleceğim çarpıştı.

"Özledin mi beni, Zeynep?" Boynumdaki kolunu sıkılaştırdı. "Umarım özlemiştir çünkü ben özledim." Bedenimi içeri doğru sürüklerken tekrar çırpınmaya başladım. "Dur yerinde. Daha görülecek hesabımız var." Boynumu biraz daha sıktığında nefes alamadım. "Daha ödenecek bir kan borcunuz var," diye tısladı. "Oğlumun kanına karşı oğlunun kanı... Nasıl anlaşma?"

Geçmişimin kanlı elleri, geleceğimin yakalarına yapışmıştı ve benim oğlum, sadece dokuz gün önce doğmuştu.

18. BÖLÜM

ESİR

Korku, bir mızrak gibi göğsüme saplanıp sırtımın tam orta yerinden dışarı çıkmıştı. Korkularım tarafından ağır yaralanmıştım. Ensemden aşağı yuvarlanan ter damlasının geçtiği yolu hissedebiliyordum. Nefes alamadım, düşünemedim, hareket edemedim. Beni zamanında geneleve satan amcam, buradaydı. Çocukluğumun katili olan adam... Gözünü kırpmadan üç beş kuruş için öylece harcamıştı beni. Tüm yaşananlardan sonra oğlunun ölümünden beni sorumlu tutuyordu. Beynimin uyuşmaya başladığını hissettim. Kan dökmek için gelmişti.

Oğlum...

Kalbim korkuyla kasıldı. Daha ilk ayını bitiremeyen oğlumun kanı... Gözlerim anında kapıya kaydı. Beni tetikleyen tam olarak bu düşünce olmuştu. O anda düşünmeyi bırakıp harekete geçtim. Tüm gücümle dirseğimi mide boşluğuna geçirdiğimde son nefesime kadar mücadele edeceğimi biliyordum. Boğuk bir inlemeyle sendeleyince boğazıma sardığı kolunun tutuşu gevşedi. Bunu fırsat bilerek dişlerimi koluna geçirip sertçe ısırdım ve tamamen geri çekilmesini sağladım.

"Ulan kahpe!" diye kükrediğinde ileri doğru atılmıştım. Açık saçlarını kavradığında tüm gücüyle beni geriye doğru çekti. Bezden yapılmış bir bebekmişim gibi beni yere savurunca bedenimin sağ tarafına doğru düştüm. Hırsını alamadığı için gelip önümde eğildi. Heybetli bir bedeni vardı amcamın. Gücünün üstümdeki etkisinin farkında olduğunu bilirdi hep ve ben, onun gölgesinden bile korkardım. Bedenimdeki titreme artarken

bu defa korkumun nedeni bambaşkaydı. Oğlumu korumak zorundaydım. Bu içgüdü öyle kuvvetliydi ki geride kalan her şeyi bastırıyordu. Tekrar hareket etmek istediğimde saçımı kavrayıp başımı yukarı kaldırdı.

"Yanına kalacağını mı sandın lan?" Ağzından sıçrayan tükürüklerle konuşurken kafamı yere sertçe vurdu. İnlememek için dudaklarımı birbirine bastırduğimde acı yüzünden gözlerim yaşarmıştı. Başımı bir kez daha yere çarptığında acı çok keskin ve somuttu. Gözlerim bir an için karardı. "Bir tanecik oğlumun... Diyar'ımın kanını ortada bırakacağımı mı sandın?"

Dişlerimi birbirine bastırıp acının geçmesini bekledim. "Ben ona bir şey yapmadım," diyebildim zar zor.

Pis pis güldüğünde sigara kokan nefesi yüzüme çarptı. "Nerede lan o zaman oğlum? Nerede?"

"Ben yapmadım!" diye bağırdım bu defa. "Ona hiçbir şey yapmadım. Yemin ederim." Çaresizlik bir zehir gibi kanıma karışmıştı. Çünkü beni duymuyordu, görmüyordu. Zarar verecekti, oğluma ya da bana zarar verecekti. Bu ihtimal, kör bir kurşun gibi göğsüme saplandı. "Yemin ederim yapmadım," diye tekrarladım.

Saçımdaki tutuşunu sıkılaştırdı. Saç diplerime saplanan acı yüzünden gözlerim kısılmıştı. "Yapmadın öyle mi?" Yüzüme doğru eğildi. "Sen o lanet evden kaçtığın zaman oğlumun fişini çektin."

"Ben sadece kendimi kurtardım."

Boştaki eliyle yere vurdu. "Sen oğlumun hayatını bitirdin. Sen benim hayatımı bitirdin. Sen bizi bitirdin, bizi!"

Öyle yüksek sesle bağırmıştı ki gözlerimi sıkıca kapattım. Küçükken de böyle bağırdı bana. Karşımda korkutucu bir dağ gibi dikilir ve bağırtı çağırırdı. Çok korkardım ama belli etmemek için dik dururdum. Beni sindiremediği her an daha çok asabi olurdu.

"Kalmaz, Zeynep. Senin ve küçük piçinin yanına kalmaz! Bırakmam lan bırakmam!"

Gözlerim anında açıldı. Boğazım düğüm düğümdü. Kanlanan gözlerine bakarken, "O daha küçücük, suçu yok," diye fısıldadım.

"Kes sesini lan, kes!" Anında sustum. Kafamdan geçen bir sürü ihtimal vardı. Umut'u korumak için neler yapacağımı, onu nasıl oyalayacağımı düşünüyordum. Şu an canımın pek bir önemi yoktu. Sadece oğlum... Onun için kendi nefesimden geçerdim. "Benim oğlum, senin peşinde olan adamlar yüzünden öldü. O dik başın yüzünden ben evladımı toprağa verdim."

Gözleri deli gibi bakıyordu. Kan bürümüştü acımasız bakan gözlerini. Haklıydı, bugün bu evde kan dökülecekti. Ağlamak istedim. Bağıra çağıra ağlamak istedim. Daha oğlumun kokusuna doyamamıştım ben... Bu gerçek, beni parçalara ayırıyordu. Hayatın acımasızlığı bir kez daha üstüme çullanmıştı.

"Tamam, beni al," dedim burnumu çekerken. "İstediyini yaparım, sadece ona zarar verme."

Dudaklarında midemi havalandıran bir gülümseme belirdi. Başını yavaşça iki yana doğru salladığında kalbim korku kusuyordu. "Aynısını yaşatacağım sana."

Elini cebine atıp bir çakı çıkardığında gözlerim kocaman açıldı. "Amca yalvarırım," diye hıçkırdım. "Yalvarırım yapma." Sırıtırken çakıyı açtı. Yalvarışlarım ve çaresizliğim ona sadece zevk veriyordu. Hasta ruhlu herifin tekiydi. "Çok küçük o. Hiçbir suçu yok, lütfen, yalvarırım," diye sayıkladım. Fakat boşunaydı. Yüzüne sinen öfke ve intikam, taştan bir maskeydi ve yerinden kılmılamıyordu.

Öldürecekti.

Benim koklamaya kıyamadığım küçük oğlumu, umudumu öldürecekti. Çünkü onun taştan yapılmış yüreğinde, merhamet adına hiçbir şey yoktu.

"Kalbini deşeceğim onun." Uzanıp bileğini tutmaya çalıştığımda kolunu havaya kaldırdı. "Rahat dur, yoksa sıra sana da gelir."

Durmayacaktım. Oğluma dokunmak için benim cesedimi çiğnemesi gerekiyordu. Aniden kafamı hareket ettirip alnımı burnuna sertçe geçirdim. Böyle bir hamle beklemediği için başı geriye doğru savruldu. Başıma saplanan acıyı ve gözlerimin önünde uçuşan karıncaları görmezden gelerek çırpınmaya başladım. Beni durdurmaya çalışırken elindeki çakı fırlamıştı.

"Dur lan, önce seni öldürürüm yoksa!"

Umurumda değildi. O çakıyı kalbimin orta yerine dahi saplasa umurumda değildi. Tek düşündüğüm, odasında uyuyan oğlumdu. Kurtulmaya çalıştığımda onu da yere devirdim. Bakışlarım çakıya kaydı. Dikkatini dağıtmak için saçına uzanıp çektiğimde yüzüme sert bir tokat indirdi.

"Rahat durmayacaksın öyle mi?" Diğer kolumu uzatıp çakıyı almaya çalıştım. "Senin dik başını kırma vakti gelmiş anlaşılan." Aniden kocaman ellerini boğazıma sardı. Bu yaptığından memnundum çünkü bıçağı almak için uğraşabilirdim. Elimi uzatmaya devam ettiğimde boğazımdaki elleri sıkılaştı. O kadar sıkıyordu ki nefes alamıyordum. Yine de kendimi kaydırıp

bıçağa uzanmaya devam ettim. "Bunu sen istedin. Hem seni hem de o piçini zevkle öldüreceğim."

Gözlerimdeki damarların patladığını hissederken etraf kararmaya başlamıştı. Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Bedenim hissizleşmeye başladı. Kollarım ve bacaklarım uyuşuyordu. Karanlığın yükselmeye başladığını hissettim. İçine çekildiğim bir girdap vardı ve bu defa ona yavaş yavaş yeniliyordum. Her şeyin bittiğine emin olduğum noktada ufak bir ağlama sesi kulağıma çalındı.

Umut, ağlıyordu...

Onun ağlama sesi anlık bir gücü, bitkin bedenime enjekte etmişti sanki. Çabalamaya zorladım kendimi. Şimdi pes edemezdim. Son bir çabayla uzanıp bıçağı aldım ve düşünmedim. Ciğerlerim nefessizlikten patlamak üzereyken bıçağı amcamın sırtına sapladım. Gözleri irileşirken bir kez daha çıkarıp batırdım. Elleri gevşediğinde bıçağı sırtında bırakıp onu üstümden itmeye çalıştım. Aynı zamanda deli gibi öksürüyordum. Sızlayan ciğerlerimle nefes almaya çalışırken geriye doğru kaydım.

"Öldüreceğim seni," diye fısıldadı. Yüzüne tekme atıp ayağa kalktım. Gözlerim karardığı için duvara tutunarak ilerlemeye çalıştım. Amcam ayağa kalkmaya çalıştığında vücudumda patlayan adrenalin sayesinde koşmaya başladım. Umut'un odasına nasıl girdiğimin farkında bile değildim. Kapıyı hızlıca kapatıp kilitledim. İçeriden yüksek bir ses duyuldu. Yere düşmüş olmalıydı. Kanlı ellerimle telefonumu aldım. Ellerim öyle şiddetli titriyordu ki az daha düşürecektim. Vural'dan iki cevapsız çağrı vardı. Anında adına dokundum ve Umut'un yanına gittim. Ağlamaya devam ediyordu. Tuttuğum gözyaşları süzülürken onu kucağıma almaya korktum. Ellerim amcamın pis kanıyla yıkanmıştı. Oğluma bulaştırmamalıydım. Hem ellerim titriyordu, öyle şiddetli titriyordu ki onu düşürmekten korkuyordum. Beşiğini sallarken burnumu çektim. "Geçti anneciğim, buradayım."

"Zeynep, neredesin yavrum sen?"

Vural'ın sesini duyunca kendimi daha fazla tutamadım. Dudaklarımdan kopan hıçkırıkla, "Vural!" diyebildim.

"Zeynep n'oluyor?" Konuşmak istedim ama sanki elleri hâlâ boğazımdaydı. Sesindeki endişeyle, "Zeynep!" diye tekrarladı.

Son kalan gücümle, "Burada," diyebildim. Sesim kısık ve hırıltılıydı. Hissettiğim acıyı bastırıp devam etmeye çalıştım. "A-amcam burada."

"Ne!" diye bağırdığında histerik bir şekilde, "Bıçakladım," diyebildim. "Vural, onu bıçakladım."

Hıçkırıklara boğulmuştum. Yere çöktüğümde şiddetle ağlıyordum. "İyi misin?" diye sorduğunda sesi korku doluydu. "Zeynep, yalvarırım... yalvarırım iyiyim de."

"Sana ihtiyacım var," diyebildim. Çünkü gücüm kalmamıştı. Telefonumun şarjı bittiği için ekran karanlığa gömüldü. Vural'ın sesi kesildiğinde korkum katlanarak artmaya devam ediyordu.

Gergince yutkundüğümde iri iri açılan gözlerim kapıdaydı. Evin içinde uğursuz bir sessizlik vardı. Sanki az önce kan gövdeyi götürmemiş gibiydi... Umut da ağlamayı bırakmıştı. Yavaşça ayağa kalktığımda bacaklarım titrediği için sendeledim. Tam o sırada güm diye bir ses geldi. Kapının menteşeleri yerinden oynadığında korkuyla sıçradım. Amcam kapıyı tekmeliyordu. Adımlarım geriye doğru kaçtı.

"Gideceğimi mi sandın?" diye bağırdı. "Siz ölmeden buradan gitmem!"

Korku dolu gözlerim odanın içinde telaşla gezinmeye başladı. Öylece durup odaya girmesini bekleyemezdim. Koşup komodini tuttum, kapıya doğru sürükledim. Kapının arkasına yerleştirip yere çöktüm ve sırtımı yasladım. "İntikamımı almadan gitmem!" demesiyle kapıya bir tekme daha atması bir oldu. Elimle ağzımı kapatıp çığlıklarımı durdurmaya çalıştım. Umut tekrar ağlamaya başlamıştı.

"Aç kapıyı yoksa Diyar'ın üzerine yemin ederim ki ikinizi de canlı canlı doğrarım."

Ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Burada oturup Vural'ın gelmesini beklemekten başka bir şey yapamazdım. Kapıya tekrar tekrar vurdu. Ellerimle kulaklarımı kapattım. "Allah'ım, yardım et..."

Kapının kırıldığını düşündüğüm noktada durdu. "Sikeyim!" Gözlerim kapıya kaydı. "Haber mi verdin kahpe?"

Aniden adım seslerini duydum. "Geri geleceğim. Yaz bunu aklına, gelip intikamımı alacağım. Er ya da geç."

Bu sözleri sarf ettikten sonra koşmaya başladı. Kaçacaktı! Eğer kurtulursa... o zaman dediğini yapardı. Yine gelirdi.

"Devran, yakala şu iti kaçmasın."

Kadir abinin sesini duyduğumda bedenimi saran rahatlamaya engel olmadım. Gelmişlerdi! Vural gelmese bile onları göndermişti.

"Zeynep, iyi misin?"

Kadir abinin güven veren sesini duyduğumda hıçkırıklara boğuldum. Çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Umut gibi ben de ağlamaya başladım. Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Kalkıp oğluma bile bakamıyordum. Sadece Vural'a ihtiyacım vardı. Burada olması gerekiyordu. Yitirdiğim gücümü sadece onunlayken toplayabilirdim. Ve sadece o yanımdayken güvende hissedebilirdim.

Kadir, kapıyı yavaşça tıklattı. "Zeynep, ses ver, iyi misiniz?"

Boğuk sesimle, "Ben..." diyebilirdim ama devamını getiremedim. Boğazım buna izin vermeyecek kadar harap bir haldeydi. Ayrıca uzuvlarım taş kesilmişti. Hareket dahi edemiyordum.

"Buradayız, korkma. Sadece iyi olduğunu bilmemiz gerekiyor."

Konuşmak için kendimi zorlamaya çalıştım. Titrek bir nefes alırken, "İyiyiz," diyebilirdim. Beni duyup duymadığından bile emin değildim.

"Kapının önündekini kaldırırsan içeri gelebilirim."

Bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Umut'un ağlayışı bile beni yerimden kaldıramıyordu. Amcamın yüzü ve elinde tuttuğu o çakı gözlerimin önünden bir an olsun silinmiyordu çünkü. Ayrıca sesi... zihnime kazınan sesi ve sözleri sürekli yankılanıyordu.

"Sizi korumak için buradayız. Bize yardım etmen gerekiyor. Bak, Umut da ağlıyor."

"Vural nerede?" diyebildiğimde sıcak gözyaşları yüzümü yıkamıştı. Ona ihtiyacım vardı.

"Vural'ı mı soruyorsun?"

Beni zar zor duyduğu için anlamaması normaldi. "Evet."

"Geliyor, yolda."

Beni göremeyeceğini bilsem de başımla onayladım. Komodine tutunarak ayağa kalkmaya çalıştım. En azından beşiğini sallayıp onu sakinleştirebilirdim. Ama o kadar çok titriyordum ki bedenimi kontrol edemiyordum. Dişlerim birbirine sertçe çarpıyordu.

Beşiğin yanına nasıl gittiğimin pek farkında değildim. Yavaşça sallamaya başladım. Bedenim burada olsa da ruhum başka bir boyuttaydı. Az önce yaşananları düşünüp duruyordum. Ya ona engel olamasaydım? O zaman bebeğimin kanlı bedenini tutuyor olacaktım. Dudaklarımı birbirine baskıttım. Beni boğsaydı... Umut'u da öldürseydi, Vural ne hale gelecekti? Bir acıyla iki kez sınanacaktı. Bunun düşüncesi bile beni kahrediyordu.

Kadir abi kapıyı zorladığında, "Zeynep!" diye bağırarak Vural'ın sesini duydum. Bu ses beni kendime getiren tek şeydi. Ne kadar süre geçmişti? Hızlıca kapıya doğru ilerleyip komodini kenara iteledim. Kapı kırıldığı için kilidini açarken zorlanmıştım.

"Neredeler, Kadir abi?"

Sesi korku doluydu. Daha önce hiç duymadığım bir korkuyla yıkanmıştı. Kapıyı açtığı an Vural'ın bana doğru atılması bir olmuştu. Sadece saniyeler içinde kendimi kollarında buldum. Ayakta durmakta zorlandığım için düşecek gibi oldum ama Vural beni tuttu. Geri çekilip yüzümü ellerinin arasına aldığı anda gözleri delirmiş gibi bakıyordu. "İyisin, iyisin... Allah'ım şükürler olsun."

Tekrar beni göğsüne yasladı. Kollarımın ve bacaklarımın uyuşmaya başladığını hissediyordum. Yüzümü göğsüne gömerken uyuşukluk her yanıma bir sis buluru gibi sardı. Yaşananlar beni alt ederken kollarının arasında duran titrek bedenimi hissizliğe teslim ettim.

Gözlerimi aralamaya çalıştığımda yabancı bir yerdeydim. Gözlerimi kırıştıtırıp beyaz tavana baktım. Burnuma dolan ilaç ve dezenfektan kokusu nerede olduğumu belli etse de aklım çok karıştı. Bu yüzden bir an olanları algılayamadım.

"Zeynep?"

Vural'ın sesini duyduğumda gözlerimi anında ona çevirdim. Yanı başımda durmuş endişe dolu gözleriyle yüzüme bakıyordu. Uzanıp yanağımı okşadı.

"Nerede-" Boğazımdaki yoğun yanma hissi yüzünden susup yüzümü buruşturdum.

"Hastanedeyiz bebeğim." Kelimeleri zihnimin içindeki bir tuşa basmıştı. Uyuduğum zamanlarda karanlığa gömdüğüm anıları gün ışığına çıkaran bir düğmeydi. Bir an nefes alamadığımı hissettim. Amcamın yüzü gözlerimin önünde belirmişti. Yüzüm yaşadığım acıyla çarpıldığında Vural bana doğru eğildi. "Sakin ol, yanındayım. Size bir şey yapamadı."

İri iri açılan gözlerime korku dolu yaşlar dolmuştu. Boğazımdaki acıyı unutarak, "Ka-kaçtı," diye sayıkladım.

Vural, başını iki yana doğru salladı. "Kaçmadı." Yüzümdeki eliyle yanağımı kavradı. "Yakalandı ve ait olması gereken deliğe tıklandı."

Göğsümün ortasında yer edinen endişe, çelikten bir kalkan gibiydi. Vural'ın sözleri sayesinde o çeliğin eridiğini hissetmeye başladım. Bu defa gözümünden akan yaşlar, rahatladığım için oluşan mutluluk gözyaşlarıydı. Vural bana doğru eğilip alnını alnıma yerleştirdi. Eli yanağımdan süzülen yaşları yavaşça kuruluyordu.

"Geçti yavrum, geçti... Buradayım, yanıdayım."

Bedeni kaskatı olmasa bu sözleri kendisine söylediğini anlamazdım bile. Elimi ensesine yerleştirip onu kendime doğru çektim. "Çok korktum," diye fısıldadım.

Vural sertçe yutkundu, boğuk sesiyle, "Konuşma," dedi. "Boğazın acımasın."

Yanağımın iç kısmını sertçe ısırdım. "Umut'a bir şey yapacak sandım."

Yüzüme düşen gözyaşlarını hissedince ağlayışım biraz daha şiddetlendi. Azap dolu bir sesle, "Yetişemeyeceğimi sandım," diye fısıldadı. "Size..." Duraksadı. "Size de geç kaldığımı sandım." Ruhumun azap dolu bir ateşte kavrulduğunu hissettim. Eğer gelmeselerdi... "Bu defa yapamazdım," diye devam etti. "Bu defa sadece kalbim değil... ruhum da bedenim de ölürdü."

Sözlerindeki gerçeklik, sarsılmama neden oldu. Bu bir ihtimal değildi, sözleri gerçeğin ta kendisiydi. Amcam olacak o adam bize zarar verseydi, Vural'ı bu defa hiçbir şey durduramazdı. Biraz geri çekildiğinde gözlerimi açtım. Yeşil gözlerinin akları kıpkırmızı kesilmişti. Eğilip dudaklarını gözlerime yerleştirdi ve sırayla öptü. Ardından yanağıma, alnıma ve yüzümün her yanına küçük öpücükler bıraktı. Yüzümde ikimize ait gözyaşları vardı ve Vural onları tekrar tekrar sildi.

"Umut nasıl?"

Saçlarımı yavaşça okşadı. "İyi, merak etme. Fatma ablanın yanında." Burnumu çekip başımla onayladım. Vural yatağa oturup elimi tuttu. "Kafarasına da darbe almışsın ama şişlik dışında bir şey yok. Birkaç gün konuşmaman lazım, ses tellerin zarar görmüş."

Açıkçası saydığı hiçbir şey umurumda değildi. Şu an hayatta olmam dışında hiçbir şeyi umursamıyordum. Sadece başımla onayladığımda gözleri boynuma kaydı. Boynumun ne durumda olduğunu tahmin bile edemiyordum. Gözlerim ellerine kaydığında kaşlarım çatıldı. Parmak boğumlarının üstü kanlanmış ve soyulmuştu. Uzanıp elini tuttuğumda yüzüne soran gözlerle bakıyordum. Cevabını bildiğim sorulardı bunlar.

"Kendimi tutamadım." Yavaşça elinin üstünü okşadım. Dudaklarında ufak bir gülümseme oluştu. "Tabii karım benden önce o şerefsizin icabına bakmış."

Gülümsemeye çalıştım ama her yanıma ağrıdığı için muhtemelen yüzümü buruşturuyormuşum gibi duruyordu. "Durumu nasıl?"

Derin bir nefes aldı. "Düşünme bunları. Artık o adam hayatımızda yok, bunu bilmen yeter."

Öldürmüş olabilirdim onu. Fakat gözüm o kadar kararmıştı ki... bunu yapmış olmak beni üzmezdi. Kan döküleceğini söyleyen kendisiydi. Ya bizim ya onun...

"Eve gidelim," diye fısıldadım. Oğluma ihtiyacım vardı. Onun iyi olduğunu görmem gerekiyordu.

Vural gitmek istemese de onu ikna edebilmişim. Taburcu işlemlerini halledip eve geçtik. İfade vermem gerekiyordu ama boğazım yüzünden konuşacak durumda değildim. Bu yüzden iyileşene kadar bu durum er-telenmişti. Hâlâ birini bıçaklamış olduğuma inanamıyordum. Bunu düşünmemeye çalışsam da elimde değildi. Özellikle eve girdiğim an... yuvam olarak gördüğüm eve adım attığımızda ciğerlerimdeki nefes boşaldı. Her yer temizlenmiş ve düzeltilmişti ama evin içine sinen anılar vardı. Üstüme üstüme gelen anılardı. Yaşananlar, karabasan gibiydi ve üstüme çökecekleri anı bekliyorlardı. Sertçe yutkundüğümde Vural, uzanıp elimi sıkıca tuttu. Gözlerim ona kaydı. Yüzüne sinen anlayış ve hüznle bana bakıyordu. Ne düşündüğümü anlıyordu. Vural zaten tek bakışıyla çözerdi beni.

"İyi misin?"

Başımınla onayladığımda dizlerimdeki titremeye inat yürüdüm. Beni alt etmelerine izin vermeyecektim. Vural, bana olan aşkını bu evde itiraf etmişti. Biz birbirimize bu evde sığınmıştık, bu evde Umut'a hamile kalmıştım. Şimdi amcam olacak o adam yüzünden hepsine sırt çeviremezdim. Duruşumu dikleştirip yürümeye devam ettim. Vural kapıyı kapattıktan sonra montumu çıkarmama yardımcı oldu. Eğilip başım ve omzum arasındaki yere küçük bir öpücük bıraktı. Bana güç veren bir öpücüktü. Elini belime yerleştirince yatak odasına doğru ilerledim.

Fatma abla, Umut'un beşiğinin başında durmuş ninni söylüyordu. İkisini böyle görünce hüznünlü bir şekilde gülümsedim. Elindeki peçeteyle göz yaşlarını silerken başını kapıya çevirdi ve göz göze geldik.

"Geldiniz mi?" Ayağa kalkan Fatma abla bize yaklaştı. Yanıma gelince uzanıp beni sıkıca kucakladı. "Güzel kuzum benim, iyisin değil mi?" Ağladığı için sesi boğuktu. Ona sarıldım ben de. "Bilseydim hiç gider miydim? Hiç yalnız bırakır mıydım sizi?"

Bilemezdi. Hiçbirimiz bilemezdik. Kısık sesle, "İyiyim," diyebildim. Geri çekilip beni inceledi. Gözleri boynuma takıldığında eliyle ağzını kapattı.

"Elleri kırılsın inşallah."

Vural, boğazını temizledi. "Aklın kalmasın abla, birtakım yerleri kırıldı."

Ona döndüğümde gözleri odanın duvarındaydı. Dişlerini birbirine bastırduğu için çenesi kasılmıştı. Sormak istediğim şeyler olsa da Umut ağladığı için dikkatim dağıldı.

"Mama verdim ama pek içmedi."

Göğüslerime süt dolduğu için sızlıyordu. Yatağa doğru ilerleyip yatağa oturdum. Her tarafıma süt sızdırmış olmam dışında sorun yoktu. Yüzümü buruşturarak kıyafetime baktığımda, Vural dolaptan temiz gecelik çıkarıp yanıma geldi. Aslında duş almak istiyordum ama her yanıma ağrıyordu. Fatma abla odadan çıkınca üstümü yavaşça çıkardım. Sadece sutyenim kalmıştı. Vural, Umut'u alıp yanıma oturdu ve onu dikkatlice kucağıma verdi. Minik oğlum ağzını araladığında gülümseyerek onu göğsüme yasladım. Ona bakınca bile ağlamak istiyordum. Nasıl ona zarar vermek isteyebilirdi? Ufacıktı... Elini tuttuğumda parmağımı küçük bedeninin aksine sıkıca tuttu. Vural başını eğip omzuma yasladı. Onun da gözleri Umut'un yüzündeydi.

"Ömrümden ömür eksildi bugün. Bir kez daha..." deyip duraksadığında boğuklaşan sesine acı sıçramıştı. "Bir kez daha aynı şeyi nasıl yaşadım, nasıl dayanırdım?" Başımı yana eğip başının üstüne yerleştirdim. "Yapamam, Zeynep..." İçli bir nefes aldı. "Siz olmadan yapamam."

Onu anlıyordum. Bugün Vural'ın çektiği acıyla sınanmıştım. Kısa bir andı ama kalbimi parçalara ayırmıştı. İhtimaline dahi dayanamadığım bir şeyi, o yaşamıştı. Yüreğine evlat acısı sinmişti ve hiçbir şey bunu geçiremezdi. Dolan gözlerimle sadece, "Seni seviyorum," diyebildim. Çünkü başka ne diyebilirdim bilmiyordum.

Boğazımın iyileşme süreci birkaç gün sürmüştü. Koyu mor halkanın geçen günlerle beraber önce rengi açılmış, sonra sarımsı bir renge dönmüştü. Alacalı bir mor ve çirkin bir sarı tonlarındaydı. Boğaz ağrım da geçmeye başladığı için artık konuşabiliyordum. Bedenimde oluşan morluklar da yavaş yavaş geçiyordu. Amcamın bedenime kazıdığı son izlerdi. Bir daha bana zarar veremeyeceklerdi. O karşılaşma bana kötü anılar yaşatmış olsa da sonrasında garip bir huzurla dolmuştum. Sanırım onlardan sonsuza kadar kurtulduğum içindi. Vural, sicilinin temiz olmadığını ve uzun yıllar hapisten çıkamayacağını söylemişti. Omuzlarımdan öyle büyük bir yük kalkmıştı ki... O yüzleşmeye rağmen en büyük korkularım bitmişti.

Telefonum çaldı, Vural'ın aradığını biliyordum. Bir haftadır saat başı beni arıyordu.

"Nasılsın yavrum?"

Üstüme titremesi hoşuma gitse de biraz abartıyordu. "İyiyim, Afra'yla çay içiyoruz."

Akşam için Afra'yı bize çağırmıştım. Vural bunu bilse de içi rahat etmiyordu.

"Tamam, dikkat et."

"Sen neler yaptın?"

"Kadir abi geçen günkü meyhaneye çağırdı. Yanına uğrar, sonra da gelirim."

Sürekli yanımızda olmak istediği için çok durmak istemiyordu. "Acele etme lütfen. Afra'yla konuşacaklarımız var hem."

Vural, ikna olmayarak telefonu kapattı. Muhtemelen bir saat sonra gelirdi.

Afra, kıkır kıkır gülüyordu. "Ay hiç de ayrılamazmış karısından..."

Saçımı arkaya doğru savurup şımarık bir tavırla gülümsedim. "Tabii, ne sandın?" Zamanında aramızda neler olduğunu bir bilseydi... "Afra, Gül nasıl oldu?"

"O olaydan sonra babasının yanına yerleşmeye karar verdi. Vizesinin çıkmasını bekliyor."

Diyar, sadece benim değil, onun da hayatıyla oynamıştı.

"Belki böylesi daha iyi olur."

Afra düşünceli bir ifadeyle başını aşağı eğdi. "Gideceği için heyecanlı zaten." Aklıma Tahir geldi. Acaba Afra, onun gideceğini biliyor muydu?

"Afra, bir şey söyleyeceğim."

İçli bir nefes çektiğinde dolan gözleriyle bana baktı. "Haberim var, Zeynep." Uzanıp küçük elini tuttum. Gözlerini ellerimize indirdi. "Gideceğini geçen gün duydum, annem söyledi."

"Ne hissediyorsun?"

Omuz silktiğinde yüzü iyice düşmüştü. "Bilmiyorum." Gözlerini tavana çevirdi. "Karışık hissediyorum." Ardından sessizliğe gömüldü. Bu suskunluğun altında, bastırıldığı bir sürü söz vardı. "Gitmesini istemiyorum ama burada kalması da bir şeyi değiştirmeyecek." Burnunu çektiğinde gözünden bir damla yaş aktı. "Sadece onunla bir sonumun olduğunu sanmıyorum. Bu gerçek, kalbimi parçalara ayırıyor ama durum bundan ibaret."

"Zamanla düzelir belki bir şeyler."

"Umarım," diye fısıldadı. "Ama şey..." diye ekleyip sustu.

"Ney?"

Dudaklarında kırık bir gülümseme oluştu. "Bizim için çabalamasını isterdim. Yanılmayı isterdim."

Uzanıp kollarımı ince bedenine sardım. Afra, Tahir'e tahmin ettiğinden daha fazla bağlanmıştı. Ve Tahir'in gidişi onu yıkacaktı. En az ayrılıkları kadar...

Vural'dan...

En büyük kâbusuyla bir kez daha yüz yüze geldiğinde kendini hiç olmadığı kadar çaresiz hissetmişti. Zeynep'in yakarışı, aradan geçen günlere rağmen kulaklarından bir an olsun silinmiyordu. Vural korkmuştu, onlara bir şey olacak diye öyle çok korkmuştu ki... o anlarda nefes bile alamamıştı.

Dünyası başına yıkılmıştı, sadece birkaç saniyede her şey yerle bir olmuştu. Kadir'i aradığının farkında bile değildi. Ona olanları anlatırken arabaya bindiğini ve gaza yüklendiğini de hatırlamıyordu. Yolu nasıl bitirmişti, evlerine nasıl gitmişti hiç bilmiyordu. O anlar, karanlık ve sisliydi. Gözlerinin önünde karısının bakmaya kıyamadığı yüzü, kulaklarında oğlunun sesi... tüm yol boyunca bir an onu yalnız bırakmamışlardı. Sonra geçmiş süzülüyordu zihnine. Yaralı kalbi derinden sızlamıştı. *Ya bir kez daha...* Daha hızlı koşmuştu. Kalbi boğazında atarken o patlama gözlerinin önünde belirliyordu. Olay aynıydı ama bu defa kişiler değişmişti.

Eve girdiğinde Kadir'in adamını koşarken gördü. Koşan kişi Devran'dı. Muhtemelen Zeynep'in amcası olacak o alçak herifin peşindeydi. Vural ona güvenerek Zeynep'in yanına gitmişti. Onları canlı gördüğünde yüreğinde oluşan rahatlamayı, gözlerinden akan yaşı ve ellerindeki titremeyi hiçbir zaman unutmuyacaktı. Sonrasında ellerinin titremesine neden olan adamın ağzını burnunu kıldığını da öyle.

Zeynep'i hastaneye götürdükten hemen sonra ok gibi fırlamıştı. Afra, Zeynep'in yanındayken, Vural da Devran'ın o adamı sakladığı yere gitmişti. O anlar aklına gelince boynunu küttetti. Gözlerine kara bir perde inmişti. Tek hatırladığı Kadir'in onu çekip, "Durmazsan ölecek," demesiydi. Yalan yok, o an ölmesini her şeyden çok istemişti. Sırtından akan kanında boğularak ölmesini izlemek isterdi. Fakat ölümü, Zeynep'e yaşattıklarının bedelini ödemesine yetmezdi. Yaşamayı lazımdı. Hapishane köşesinde çürümesi gerekiyordu çünkü. Bu yüzden durmuştu Vural. Ardından onu polise teslim etmişlerdi. Zeynep birkaç gün sonunda konuşmaya başladığında ifade verip şikâyetçi olmuştu. Vural onun o delikten çıkmaması için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

"Sonunda gelebildin kardeşim."

Kadir abinin sesini duyunca kafasında dönüp duran düşünceleri bir kenara bırakabildi.

"İşim ancak bitti."

Kadir hafifçe gülümsedi. Genelde sert yapılı, sessiz biriydi Kadir Vural. Gülümsediği anlar çok nadir olurdu. Uzanıp elini Vural'ın omzuna yerleştirdi. "Kaç yıldır tanırım seni Vural ama hâlâ ne iş yaptığını bilmem. Hayalet gibisin, bir var bir yoksun."

Vural, gergince gülümsedi. "Orada burada çalışıyorum işte."

Kadir'in sözlerine inanmadığını biliyordu. Mavi gözlerinde beliren ifadeden bunu anlamak zor değildi. "Öyle olsun."

Birlikte meyhaneye doğru yürüdüklerinde bileğindeki saate baktı. "Çok kalmayacağım ben abi."

Zeynep'ten uzak duramıyordu. Son yaşanan olay onu fazlasıyla tetiklemişti.

"Dur oğlum, alt tarafı iki üç saatlik bir yemek olacak."

Onun için bir ömür gibi geliyordu bu zaman. Muhtemelen bitmesini beklemeden bir iki saatin sonunda sıvıyacaktı. Bu düşüncesini kendine saklayarak içeri girdi. Sıcak hava yüzüne çarparken ortamı kaplayan rakının

kokusunu içine çekti. Uzun zamandır alkol ve sigara kullanmamıştı. Çocuğu olduktan sonra özellikle böyle şeylere daha dikkat eder olmuştu. Kadir eliyle ilerideki kalabalık masayı gösterince Vural'ın kaşları şaşkınlıktan havalandı. Oğuz, Eser, Afra'nın babası ve Sancak masada oturuyordu. Onları burada görmeyi beklemediği için fazlasıyla şaşırmıştı. Tahir de masaya katıldığında hepsi ayaklanmıştı. Vural onlara doğru ilerlediğinde ilk önce Oğuz gelip sarıldı.

"Tebrik ederim kardeşim."

İşleri çok yoğun olduğu için Umur'u görmeye gelememişlerdi. "Ne zaman geldiniz?"

Geri çekildiğinde Oğuz, "Az önce," diye cevapladı.

Bu sefer Eser ona sarıldı. "Birkaç saatliğine uğradık. Sonra İstanbul'a geçmemiz lazım."

En son Servet amcanın elini sıkıp Sancak'la selamlaştı.

"Yolum buraya düşmüştü, komutanımı ziyarete geldim. O da davet etti."

"İyi yapmışsın kardeşim."

Birlikte masaya geçtiklerinde günler sonra gevşediğini hissetti. Omuzlarında oluşan yükün bir kısmı kalkmış gibiydi. Kadir bardağına rakıyı koyduğunda Vural bardağı alıp önce yavaşça masaya vurdu. Ardından başını geriye atıp büyük bir yudum aldı. Birkaç saniye ağzında beklettikten sonra yuttuğu sıvı, genzini yakarak midesine indi.

"Yavaş ilerle, taze baba."

Vural, hafifçe gülüp Oğuz'un ona doğru kaldırdığı kadehle bardağını tokuşturdu, geri kalanını bitirdi. Daha fazla içmeyi düşünmüyordu ama bu bir kadeh ona iyi gelmişti. Kanına karışan alkol, onu sakinleştirmeye başlamıştı.

"Ulan aşk acısı çeken benim. Size ne oluyor?"

Eser, sitemli sözlerinden sonra içkisinden büyük bir yudum aldı. Ceyda'yla bir süredir ayrıydılar. Bu yüzden daha sessiz biri olmuştu. Oğuz'un söylediği kadarıyla sürekli ya içiyor ya da çalışıyordu.

"Sen de mi kardeşim?"

Tahir'in sesi kısık olsa da Servet amcanın keskin gözleri onu bulmuştu. Vural o an, onun bir şeyler bildiğinden emin oldu. Fakat tahmin ettiğinin aksine sessiz kalmıştı. Tahir de Eser gibi kadehini başına dikti. Aslında Sancak'ın da onlardan farkı yoktu. Vural ona döndü.

"Ya sen, Sancak? Gelişme var mı kardeşim?"

Sancak, umutsuz bakışlarıyla başını iki yana doğru salladı. "Benimki zor be abi, çok zor."

Vural'ın gür kaşları çatıldı. "Neymiş bu kadar zor olan?"

Rakısından küçük bir yudum aldığı anda gözleri uzaklara dalmıştı. "Bizim aramızda engeller var, aşılması zor."

"Tamam işte," dedi Vural. "Neymiş bu kadar büyük olan engeller?"

Sancak Erkuran, elini üç numaraya vurduğu saçlarının arasında gezdirdi. "Hangisini sayayım bilmiyorum ki," deyip acı acı gülümsedi. "En başta işim var, ben canımı verecek kadar seviyorum işimi. O bir can verdiği için bir daha asker birini hayatına almak istemeyen biri." Masayı sessizlik kaplamıştı. Sancak bir yudum daha aldı rakısından. "Abisi var sonra, bir de annesi var ki çok yaman. Hem..." deyip duraksadı. "Haber bile yok benim ona olan hislerimden." Gözlerinin içine çöken acı, konuştukça belirginleşiyordu. "Bu yüzden," deyip eliyle kalbini gösterdi. "Buraya gömdüm ben onu."

"Yanlış yapıyorsun oğlum," diye araya girdi Servet amca. "Kızla konuşmadan gömülür mü oraya?"

Başıyla onayladı. "Onun iyiliği için yapılır."

Vural, sessiz kaldı. Kendisi de pek duygularıyla hareket eden biri değildi. Zeynep onun için çabalamamış olsaydı... Vural hiçbir zaman düzelmecekti belki. Kendisine bu izni vermezdi. Aksiyon dolu hayatına alarak tehlikeye atmayacak kadar çok değer veriyordu Zeynep'e. Onu gördüğü ilk andan beri bu böyleydi. Değerliydi, Zeynep Alazoğlu onun değerlisiydi. Gözünden bile sakındığı kadın... Onu hatırlayınca yüzünde oluşan ifadeden habersizce rakısından bir yudum daha aldı.

Oğuz ona yan yan bakarken, "Vural'a kızardım ben Sancak, sen ondan beter çıktın," diyerek araya girdi.

"Laf niye bana geldi ya?" diye homurdandı Vural.

Oğuz kıs kıs güldü. "Ulan az mı yaptın kıza? Senin yaptıklarının onda birini yapsam, Süveyda değil benimle evlenmek, yüzüme bakmazdı."

Vural ağzının içinde, "Abartma," diye homurdandı.

"Yok, vallahi haklı adam," diyen Eser güldü. "Bir ara kalpsiz olduğunu bile düşünmüştüm." Vural, gözlerini devirdi. "Zeynep'e var ya helal olsun. Esaslı kızdı, iyi dayandı sana."

"Çok konuşma lan."

Eser, omuz silkti. "Yalan mı? Bir de Ceyda'ya bak," deyip acı acı güldü. "Siktiri çekip gitti. Sik gibi kaldım."

İkisi ayrılmış aylar olmuştu ama Eser ne onu ne de yaşadıklarını aşılamıştı. Çünkü Ceyda'ya duyduğu aşk büyüktü. Öyle büyüktü ki kimi zaman nefrete bile dönüyordu. Herkes sessizleştğinde Kadir boğazını temizledi. "Güzel şeylerden konuşun biraz."

Vural yanında oturan adama döndüğünde masadakiler başka şeyler hakkında konuşmaya başlamıştı bile. "Sen n'aptın abi?"

Kadir'in gözleri uzaklara dalmıştı. Altdudağını büktü. "Hiçbir şey." Vural ona bakmaya devam ettiğinde bir kolunu sandalyesine attı. "Yanımda, Vural," deyip yan gözlerle ona baktı. "Yanımda ya gerisi umurumda değil."

Vural, başıyla onayladı. Bir kez daha Kadir'in sevdasına şahit olmak onu sessizliğe gömmüştü. Kadir'in, Gülfem'e olan sevdası boşuna dillere destan değildi. Onun gidişi, ayrı geçirilen yıllar... Yaşanan hiçbir şey bu koca çınarın sevgisinden bir şey eksiltmemişti. Böyle bir devirde böyle bir aşk... İmkânsızla eşdeğerdi oysa... Bir saatin sonunda Vural ayaklandı. Sadece bir buçuk kadeh içtiği için çakırkeyif bile olmamıştı. Sadece gevşemiş hissediyordu.

"Hadi ben kaçar,"

Vural onları masada bırakıp çıkışa doğru yürüdü. Olanları bildikleri için hiçbiri ısrar etmemişti. Zaten Oğuz ve Eser de birazdan kalkacaktı. Daha sonrasında Süveyda ile beraber bebeği görmeye geleceklerini söylemişlerdi. Vural da arabasına binip eve geçti. Alkol kanına karıştıkça hareketleri biraz aksamıştı. Kapıyı çaldığında omzunu kapının kirişine yaslayıp gözlerini yumdu. Ceketini de tek eliyle tutuyordu. Zeynep kapıyı açtığında Vural'ın gevşeyen yüzüyle karşılaştı.

"Hoş geldin," deyip burnunu kırıştırdı. "İçki içmişiz."

Vural içeri doğru ağır bir adım atarken başıyla onayladı. "Biraz."

Zeynep hafifçe gülümsediğinde, Vural eliyle kapıyı itip kapanmasını sağladı. Ardından eğilip alnını Zeynep'in boynuna yerleştirdi. Kokusunu içine çekerken ağırlaşan gözlerini yavaşça kapattı. Sadece onun yanındayken hissettiği huzur, hücrelerini ele geçiriyordu.

Boğuk sesiyle, "Seni özledim," diye fısıldadı.

Zeynep, elini ensesine yerleştirip saçlarını okşadı. Vural başını yan çevirip boynuna ufak bir öpücük bıraktı. Boynundaki halka sarı ve mor tonlarındaydı. Onu her gördüğünde kalbine saplanan hisler, nefes almasına

engel oluyordu. Suçlu hissediyordu, o anlarda Zeynep'in yanında olması gerekiyordu. Ama olamamıştı. Zeynep elini tutup onu yatak odasına yönlendirdi. Gece lambası açık olduğu için oda loş bir ışıkla aydınlatılıyordu. Zeynep yavaşça gömleğinin düğmelerini açtı, gömleği omuzlarından sıyırdı. Ardından pantolonunun düğmesini çözüp onun da bacaklarından yere düşmesini sağladı. Vural yatağa doğru ilerlediğinde gözleri beşiğe kaydı. Oğlu mışıl mışıl uyuyordu. Yüzünde beliren gülümsemeyle onu izledi.

"Çok güzel."

Zeynep, iç çekti. "Gözleri gittikçe yeşile dönüyor." Vural yan gözlerle ona baktığında göz göze geldiler. "Sana benziyor, biliyorsun değil mi?"

Vural yatağa oturup onu da yanına çekti. "Gözleri benziyor ama bakışları seninki gibi." Zeynep başını omzuna yasladığında beraber yatağa uzandılar. Huzurlu bir sessizlik vardı. Vural onu kolunun altına alıp karısına doğru sokuldu. Şakağını öptüğünde kısık sesle mırıldanmaya başladı.

"Zeynep, bu güzellik var mı soyunda?" Zeynep hafifçe güldü, ince kollarını Vural'ın geniş göğsüne sardı. Vural dudaklarını yanağından kulağına doğru kaydırды. "Elvan elvan güller biter bağında." Yavaşça geri çekilip yüzünü ellerinin arasına aldı. Başparmağını yanağına yerleştirip yüzünü okşadı. Gözlerindeki hayranlığı gizlemeden karısının yüzüne bakıyordu. "Zeynep'im Zeynep'im, allı Zeynep'im." Zeynep yüzünü eğip Vural'ın eline bastırды. İkisinin kalplerine bir düğüm daha atıldığında Vural devam etti. "Beş köyün içinde şanlı Zeynep'im."

Sonra eğilip dudaklarını dudaklarına bastırды. İçine çekerek öptü. Daha önce hiç öpmemiş gibi öptü. Öyle çok seviyordu ki onu, aşkla dolu olan kalbi her atışında yerinden sökülüyordu.

Çünkü kalbi, kalbine esirdi.

19. BÖLÜM

KÖR BİR DÜĞÜM

2 YIL SONRA

Zaman, ipi kopmuş bir uçurtma misaliydi. Avuçlarımdan kaçıp gideli çok oluyordu. Tutamadığım zamanı, sadece yaşıyordum. Üç yıl olmuştu. Zeynep Alazoğlu olarak sevdiğim adamla beraber geçirdiğim koskoca üç yıl... Şimdi yaşananlar, dudaklarımda buruk bir gülümsemeydi. Geçmiş ise kalbimde ince bir sızı... Ve göğsümde yer edinen yaralar vardı, hiç iyileşmeyecekti.

Vural Alazoğlu, benim yüreğimde açılan derin bir yaraydı. Şifası olmayan, zamanla daha derine inen açık bir yara...

Üç yıl olmuştu ve ona olan sevgimden hiçbir şey eksilmemişti. Üç yıl olmuştu ve bizim bir çocuğumuz vardı. Ben anne olmuştum. Kimi kimsesi olmayan bir kızdım oysa. Hayatıma giren o adama kadar kimsem yoktu. Özgürlüğümü, umudumu, hayatımı... her şeyimi almışlardı benden. O günler şimdi zihnimde, hatırladıkça acıtan anılardan ibaretti. Bitti dediğim yerde Vural girmişti hayatıma. Aniden bastıran sağanak yağmur gibiydi... Parlak yeşil gözleri önce umudu vermişti avuçlarıma sonra ise özgürlüğümü... Kimsesizliğime ortak olmuştu. Benim eksik yanlarımı tamamlayan parçam olmuştu. Ama bedel olarak kalbimi söküp almıştı benden. Kalbimi, buz tutan kalbiyle değiştirmişti. *Vural benim, hem şifam hem de yaram olmuştu.*

"Anne..."

Umut'un sesini duyunca başımı ona doğru çevirdim. Elindeki arabayı yere bırakıp ayağa kalkmaya çalışıyordu. Onu izlerken çenemi elime yasladım ve okuduğum notları kenara bıraktım. Küçük oğlum o kadar hızlı büyüyordu ki... Bana doğru paytak adımlarla yürümeye başladığında

yüzümdeki gülümseme büyüdü. Babasının kopyası olan yemyeşil gözlerindeki ısıltı, her defasında olduğu gibi nefesimi kesiyordu. Kıvrıkcık, kestane rengi saçları esmer tenine dökülmüş, o yürüdükçe hareket ediyordu. Yanıma yaklaşıncı uzanıp küçük elini tuttum ve onu kucağıma aldım. Burnumu boynuna bastırıp kokusundan derin bir nefes çektikten sonra yumuşak tenine küçük bir öpücük bıraktım. Boynundan huylandığı için kıkırdamaya başladı. Bir kere daha öpüp geri çekildim. İki yıldır bizimleydi ama hâlâ varlığına alışmamıştım. *Biz iki yıldır bir mucizeyle yaşıyorduk.*

"Baba nerede?"

Çenemi başının üstüne yaslayıp kollarımı küçük bedenine sar-dım. "Baba işte."

"Gelsin," diye huysuzlandığında elini göğsüme doğru uzattı. Birkaç hafta önce emzirmeyi bırakmıştım fakat Umur, bu durumdan pek memnun değildi. Sürekli huysuzlanıyor ve ağlıyordu.

"Birazdan gelecek anneciğim."

Omzunu silkti. "Şimdi."

Bu ses tonu her an ağlamak üzere olduğunu gösteriyordu. Saçlarını öptüğümde göğsümü tutmaya devam ediyordu. "Ama oraya dokunmamalısın."

Kızarık dudaklarını büktü. "Benim."

"Elini çekmen gerek anneciğim."

Bu sefer kaşlarını çatı. "Meme benim."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. İnatlaşarak durumu çözemeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden ders çalıştığım kâğıtları elime aldım. Dikkatini çektiği için uzanıp iki eliyle kâğıtları aldı ve göğüslerim serbest kaldı. Üstümü düzelttiğimde gözleri kitaba kaydı. Kâğıtları bırakıp kitaplarımdan en kalın olanı almaya çalıştı, kaldıramayınca da ağlamaya başladı. Gülümsememi bastırırken uzanıp ona yardımcı oldum. Kitabı uzattığı küçük bacaklarının üstüne koyup, sanki okuyabilirmiş gibi bakmaya başladı.

"Bu annenin," dediğinde gülümsedim.

"Evet bebeğim, benim."

Sayfalarını çevirmeye başladığında sessizce onu izliyordum. Aklıma üniversite sınavlarına girdiğim zamanlar gelince iç çektim. Sınav gününde çok olmasa da heyecanlanmıştım. Birkaç dakika boyunca okuduğumdan bir şey anlayamadığım için fazlasıyla stres yapmıştım. Sonrasında derin nefesler alarak sınava konsantre olabilmıştım neyse ki.

Sınavım ise normal geçmişti. Açıkçası hamilelik ve çocuk sahibi olmak derken istediğim gibi çalışmamıştım bile. Yine de sonuçlarım beklediğimden daha iyiydi, güzel bir puan almıştım. Fakat aldığım puan, istediğim hukuk fakültesi için yeterli gelmedi. Bu yüzden tercih listesine öğretmenlik bölümlerini yazmıştım. Bir sene daha çalışmak yerine tercih yapmak daha mantıklı gelmişti. Asıl hayalimin hukuk fakültesi olduğunu ise sadece Afra biliyordu. En azından ben öyle sanıyordum. Çünkü Vural, Afra ile olan konuşmamı duyduktan sonra bana sormadan tercih listemi düzenleyip özel üniversitelerle değiştirmişti. Tercihlerin açıklandığı gün yaşadığım şaşkınlığı hâlâ hatırlıyordum. Normal bir heyecanla açtığım sayfada yüzde elli burslu olarak kazandığım fakültenin adını görünce şoka girmiştim.

Sonuca şaşırmayan Vural ise sarılıp beni sakinleştirdikten sonra gözlerimin içine bakarak tam olarak şöyle demişti: *"Senin bu sivri dilin ve inadin boşa gidemezdi güzelim. Çok iyi bir avukat olacaksın."*

Kızamamıştım çünkü avukat olmayı çok istiyordum. Ve o, bunu bana rağmen sağlamıştı. Vural, her zaman hayallerimi gerçekleştirmek için bir adım arkamda, bazen de iki adım önümde oluyordu. Böyle bir adamın kalbine sahip olduğum için çok şanslıydım. Yaşadığım onca acının ödülüydü.

O günleri hatırlayınca yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamıyordum. Tercih sonuçlarımdan sonra Vural'ın da işi gereği İstanbul'a taşınmıştık. Bu beni çok üzmüştü çünkü Kocaeli'ye, özellikle Gönül Mahallesi'ne çok alışmıştım. Bu yüzden oradaki evi kapatmamıştık. Ayda en az iki hafta sonunu orada geçirmeye çalışıyorduk. Açıkçası Umut'un öyle sıcak bir mahallede büyümesini istiyordum. Oradaki sakinliğe alıştıktan sonra buradaki kaos ve yoğunluk benim için de zorlayıcı olmuştu.

"Anne." Umut eliyle kitabı gösterdiğinde eğilip baktım. Bir şeyler söylemeye başladığında güldüm.

"Uyuyalım mı artık?"

Başını iki yana sallayıp kitaba döndü. Gözlerim saate kaydı. Akşamın dokuzuydu ve yarın önemli bir sınavım vardı. Vural gelip Umut'a bakmazsa sınavdan kalacaktım muhtemelen. Umut kitapla oyalanırken notlarımın bakmaya devam ettim. Günlerdir bu dersle uğraşıyor olsam da bir türlü istediğim gibi olmuyordu. Hukuk, kazanması kadar okuması da zor olan bir bölümdü. Sadece birkaç dakika bakabildiğim notlar sonrasınca Umut'un dikkati dağıldığı için kucığıma atlayıp çalışmamı baltaladı.

Oğlumun dikkati çok çabuk dağılıyordu. Kucağıma alıp tombul kollarını öptüm. O kadar tatlıydı ki ona kızamıyordum bile.

Eliyle televizyonu gösterdi. "Çizgi."

"Çizgi film mi izleyelim?"

Başını aşağı yukarı doğru salladığında gözlerimi devirdim. Sadece gözleri değil, ketumluğu da babasına benziyordu. Onun gibi sessizdi ve konuşmayı sevmiyordu. Bir ara konuşmadığı için doktora bile götürmeyi düşünmüştüm. Ama Sema teyze izin vermemiş, Vural'ın da böyle olduğunu söylemişti. Oğlum az kelimelerle çok şey anlatma derdindeydi. Tıpkı babası gibi...

"Çizgi," diye tekrarladığında uzanıp kumandayı aldım ve televizyonu açtım. Normalde bu saatlerde bir şey izletmezdim ama ders çalışmam gerekiyordu, Vural da gecikecek gibiydi. Umut iyice kucağıma yerleşince bir elimi not kâğıdımı alıp okumaya çalıştım. Elini göğsüme koydu. Belki uyur diye umut ederken saçlarını öptüm. Televizyondan sıkılma süresi yaklaşık yarım saattir. Bu sürede ne kadar şey bakabilirsem benim kârımdır.

Başını aniden kaldırıp, "Fatma?" diye sorduğunda gülümsedim.

"Fatma ablayı mı özlemiş benim kara kuzum?" Fatma abla, migreni tuttuğu için erkenden odasına geçmişti. Ona kalsa baş ağrısına rağmen Umut'la ilgilenirdi ama izin vermeyip dinlenmesi için ısrar etmiştim, yoksa sonrasında çok daha kötü olacaktı ve onun sağlığı, sınavlarımdan daha önemliydi. "Uyuyor bebeğim, sen de uyumak ister misin?"

Cevap vermek yerine televizyona döndü. Gerçekten babasının oğluydu. Yirmi dakikası dolunca kıvranmaya başladı. Kucağımdan inip yerdeki arabalarını aldı ve bana doğru yürüdü. "Araba."

"Oynayalım oğlum."

Yere oturup onunla beraber oyun oynarken gözüm de saatteydi. Kapı sesi gelene kadar on dakika boyunca oynadık. Umut anahtar sesini duyduğu an, "Baba!" diye dikildi ve koşarak salondan çıktı. Yok, bu çocuk babasını benden daha çok seviyordu. Dudaklarımı bükerek ayağa kalktım ve onu takip ettim.

Umut *babam* naraları atarak Vural'ın bacağına sarılmıştı. Vural yüzündeki gülümsemeyle eğilip, "Babacığım," diyerek onu kucağına aldı. Umut, onu her gün bu şekilde karşılıyordu. Aslında ikimizi de böyle karşılıyordu. Sırtımı duvara yaslayıp izlemekten hiç bıkmayacağım manzaraya bakmaya

başladım. Dudaklarımda oluşan gülümseme gittikçe büyüyordu. Hayatımda olan bu iki erkeğe de deli gibi âşıktım. *Tüm kalbimle ve daima.*

"Oğlum beni mi özlemiş?"

Umut sessizce Vural'ın göğsüne sokulmuştu. Vural gülen gözlerini bana doğru çevirdiğinde doğrulup, "Hoş geldin sevgilim," dedim. İki büyük adımda yanına geldi. Bana doğru eğilince kokusunu içime çektim. Sıcak dudaklarını alnıma yerleştirip derin bir öpücük bıraktığında, gözlerimi kısa bir an için kapatıp yakınlığının tadını çıkardım. Tüm gün boyunca onu göremediğim için özlem doluydum. Yanağımı öptükten sonra doğruldu ve beni diğer kolunun altına aldı. Günlerdir sınavlardan ötürü yorgun ve uykusuzdum. Sıcak kollarının arasına sığınıp uyumayı her şeyden çok istiyordum ama ne yazık ki bunlar şu an imkânsız hayallerdi. Hem oğlum hem de son sınavım izin vermiyordu. Yanı başımdaki kocama hasret kalmış olmam gerçekten kırıcıydı.

Salona geçtiğimizde Vural, Umut tarafından rehin alındı. En az bir saat boyunca Vural'ın ondan başka bir şeyle ilgilenmesine izin vermeyecekti. Kanepeye oturduğumda gözlerim Vural'ın yüzüne kaydı. Gözlerine uykusuzluğun getirdiği kızarıklık ve yorgunluk çökmüştü.

"Yorgun görünüyorsun, duş mu alsan? Ben Umut'la ilgilenirim."

Kanepedeki not kâğıtlarına bakarken kaşları çatıldı. "Neden çalışma odasında değilsin?"

Yorgunluktan gerilen kaslarımı rahatlatmak için sırtımı kanepeye yasladım. "Fatma ablanın migreni tutunca Umut'la buraya geçtik."

Vural, Umut'un ona uzattığı arabayı alsa da dikkati bendeydi. "Neden beni aramadın yavrum? Erken gelirdim."

Bu aralar onun da işlerinin yoğun olduğunu biliyordum. "Sorun yok bitanem, hallettim ben."

Cevabım karşısında iç çekti. "Yarınki sınavın önemli. Çalışma odasına küçük hanım, hemen."

Taviz vermeyen ses tonu karşısında oturuşumu dikleştirdim. Gitmek istemiyordum, ders çalışmak da istemiyordum. Kocam ve oğlumla vakit geçirip saatlerce uyumak istiyordum ama yapamazdım işte. Yüzümü asarak ayağa kalktım.

"O dudaklarını sarkıtmaya devam edersen ısıtırım." Gözlerim Vural'ı buldu, dudaklarına dik dik bakıyordu. Aslında hiç fena olmazdı. Beni

uzun uzun öpmesine ve ondan başka her şeyi unutturmasına ihtiyacım vardı. Bakışlarımdan istediklerimi anladığı için gözleri kısıldı. "Elimden bir kaza çıkmadan odaya geç yavrucuğum, hadi."

"Of ya."

Uzanıp kalçama şaplak attı. "Kocaya oflanmaz." Sızlayan kalçamı tutup ters ters ona baktım. Dudaklarındaki sırıtmayla karşılık verirken göz kırptı. Dil çıkarıp arkamı döndüm. "O dilini ısırtırım senin, Zeynep."

"Rüyada görürsün, Vuralcığım," diye söylenip çalışma odasına doğru ilerledim. Arkamdan *sen öyle san* gibi bir şeyler söylese de tam anlamamıştım. İsteksizce masaya oturup not kâğıtlarımı serdim. Yaklaşık iki saat boyunca yerimden kımıldamadan ders çalıştım. Umut'la ilgilendiğim için çok zaman kaybetmiştim, çalıştıkça daha iyi anlıyordum.

Notların içine gömüldüğüm sırada Vural odaya aniden girince irkildim. Ancak o zaman saatin gece yarısına geldiğini fark edebildim. Elinde tuttuğu kahve fincanıyla bana doğru gelirken küçük oğlum da bir eliyle babasının elini tutmuş, diğer eliyle de çikolata paketini taşıyordu. İkisini öyle görünce resmen içimin yağları eridi. Dudaklarımdan, "Yaa," diye bir ses dökülürken ayran budalası gibi sırıtıyordum.

"Ufak bir mola."

Umut babasını taklit ederek, "Mola," diye tekrarladı. Fakat kaşları çatılmıştı. Kelimeyi anlamadığı için olduğunu biliyordum.

Vural fincanı masaya bıraktığında yanağımdan da bir öpücük aldı. Umut uzanıp çikolatayı kucığına bıraktı. Onu kucığına aldım ve yanağını öptüm. "Düşünceli oğlum benim, annesine çikolata mı getirmiş?"

Umut anında masadaki kalemlere uzandı. Dikkati çoktan dağılmıştı. Vural gülümseyerek kalçasını masaya yasladı. Elini uzatıp yanağıma okşadığında yorgun bir nefes aldım. İkimiz de yorgunluktan ayakta zor duruyorduk.

"Gözlerin çok kızarmış, biraz uyusan mı?"

Yüzümü sıcak eline yaslayıp gözlerimi yumdum. "En az iki saate daha ihtiyacım var."

Sınav yarın öğlen saatlerindeydi. Sabah erken kalkıp çalışmaya devam edecektim ama öncesinde halletmem gereken bir konu daha vardı.

"Günlerdir çalışıyorsun zaten, güzel bir puanla geçeceksin."

Gözlerimi açtığımda sözlerindeki samimiyeti yüzünde de gördüm. Elimi, yanağımda duran elinin üstüne yerleştirdim. Bana olan inancı, kendime duyduğum güveni güçlendiriyordu. "İş nasıl geçti?"

İç geçirdiğinde, "Yorucu," diye geçiştirdi. Nasıl bir işin içinde olduğunu gizlilik gereği bilmiyordum. Vural eğilip yüzünü boynuma yerleştirdi. Başımı yana doğru eğerek ona yer açtım. Boyun kıvrımını öpüp derin bir nefes aldı. "Seni özledim," diye fısıldadığında nefes almayı bıraktım. Bir öpücük daha bıraktı. Gözlerim kendiliğinden kapanırken, "Çok özledim," diye ekledi.

Öpücüğü karşısında ürperdim. Ona duyduğum özlem saniyeler içinde artarken kalbimi bir ateş gibi yakıyordu. "Ben de seni özledim," diye mırıldandım. Sesim kısık ve boğuk çıkmıştı. Elimi başının arkasına uzatıp ensesindeki saçları okşadım. Yumuşak saçları parmaklarımın arasında dağılıyordu. Sakalları yumuşak tenimi çizerken Umut hareket etmeye başladı. Vural oflayarak doğruldu.

"Seni yalnız bırakma vaktimiz gelmiş." Bunu hiç istemiyordum. İsteksizce yüzüne baktığımda uzanıp Umut'u aldı. "Ciğerci kedisi gibi bakma, zaten kendimi zor tutuyorum."

Omuz silktim. Onlar odadan çıktıklarında kahveden büyük bir yudum aldım. Ardından oğlumun getirdiği çikolatadan bir parçayı ağzıma attım. Şimdi çok daha iyi hissediyordum. Çalışmaya geri döndüğümde beynim yanıyordu ama düşünmemeye çalıştım. Ne de olsa yarın sondu. Vural yanıma tekrar geldiğinde saat neredeyse gecenin ikisiydi. Masanın kenarında durmuş kâğıtlarımı toplarken ezber yapmaya çalışıyordum.

"Bu kadar yeter sevgilim, uyku vakti."

Aslında uykum büyük oranda kaçmıştı. Sırtımı esnetirken kemiklerimden sesler çıktı. "Uykum yok hiç. Umut uyudu mu?"

Vural, benim kalktığım çalışma masasının deri koltuğuna oturdu. "Bir saat sürdü ama evet, başardım." Sözleri karşısında gülümsedim. Uyku saati kaçtığı zaman çok zor uyuyordu. Vural uzanıp ellerini belime yerleştirdi ve beni yavaşça kucağına çekti. Bacaklarına yan bir şekilde otururken kollarımı boynuna sardım. Başını yana eğerek yüzüme baktı. "Nasılmış güzel karım?"

İç çekerek eğildim ve alnımı alnına yasladım. Kısık bir sesle, "Yorgun ve kocasını çok özlemiş," diye mırıldandım.

Cümlemi tamamlayamadan dudaklarını uzatıp üstdudağını iki dudağının arasına aldı. Ağırlaşan gözkapaklarım kapandığında beni öpmeye başladı. Dudaklarımdan ufak bir mırıltı dökülürken altdudağını yakaladım ve öpücüğüne karşılık verdim. Aramızda biriken enerji, sadece saniyeler içinde artarak tüm bedenimi ele geçirdi. Yorgunluğum garip bir şekilde kaybolurken ondan başka her şey silinmeye başlamıştı. Bacağımı kavrayıp diğer tarafa attığında iki bacağımı açarak kucağında oturur pozisyona geçtim.

Elleri kalçalarımı buldu, beni kendine doğru çekti ve aramızdaki tüm mesafe, sıcağa maruz kalmış bir buz parçası gibi eriyip yok oldu. Göğsüm, sert göğsüyle bütünleştğinde dokunuşundan ötürü tenim her zamanki ürpermişti. Elleri sadece kalçama temas etmişti fakat dokunuşunun yankısını tüm bedenimde hissetmiştim. Dudaklarımı hafifçe ısırdığında nefesim sekteye uğradı. Sadece birkaç saniyede tenim ısınmış, damarlarımın içinde gezinen kanım ağırlaşmıştı. Kalbimi göğüs kafesimi sertçe tekmelerken dudakları çenemden boynuma doğru iniyordu. Islak öpücükleri karşısında ürperdiğimde başım geriye doğru düştü.

Elimi saçlarının arasına geçirip yavaşça avuçladım. Sertleşen erkekliği, bacaklarımın arasındaki yumuşak etime batıyordu. Üstümdeki penye şort ve eşofmana rağmen onu hissedebiliyordum. İçimde yanan ateş harlanırken kalçalarım hareket etmeye başladı. Eli bacaklarıma doğru yavaşça kayarak hareket ettiğinde yanağımın iç kısmını ısırdım. Çıplak uyluklarımda gezinen eli, aklımı başımdan alıyordu.

“Durmazsak elimden bir kaza çıkacak.”

Çenesini tutup baygınlaşan gözlerine baktım. “Çıkmasını istemediğimi kim söyledi?” Cümlemin ardından dudaklarımı sertçe dudaklarına bastırdım. Üst bacağımı sıkıca tutarken, diğer eliyle mememi avuçlayıp sıkıtiğında sırtım geriye doğru büküldü. Sertleşen göğüs ucum avucuna batıyordu. Bu temas bacaklarımın uyuşmasına neden olmuştu. Bacağımdaki eli, mini şortuma doğru hareketlendi.

“Beni çok zorluyorsun,” dediğinde sesi boğuk ve hırıltılı çıkmıştı.

Oysa beni kıskırtan oydu. Şortumu iyice yukarı doğru çekip iç çamaşırıma doğru ilerledi. Kadınlığım kasılırken karnımın alt kısmındaki gerginlik gittikçe büyüyordu. Uzun parmakları külotumu kenara sıyrıp içeri kaydığında nefes almayı bıraktım. Dudaklarıma doğru, “Siktir!” diye söylendi. Altdudağımı ısırdığımda Vural yüzünü boynuma bastırmıştı. Sakalları

nemlenen tenimi tatlı tatlı çiziyordu. Elimi sırtından beline kaydırıp tişörtünden içeri geçirdim. Sıcak teni terlediği için kayganlaşmıştı. Hassas bir noktama dokununca tırnaklarım içe doğru kıvrıldı. Çıplak tenine geçirdiğim tırnaklarım, göğsüme doğru inen dudakları yüzünden daha derine battı. Kalbim, göğüs kafesimin içinde bir kuş gibi çırpınıyordu.

Vural, üstümdeki atleti hızlıca aşağı çekip göğüslerimi çıplak bıraktığında sertçe yutkundum. Soluklanmama izin vermeyen sıcak dudakları, sertleşen göğüs ucuma kapandığında kadınlığım kasıldı. Yanağımın iç kısmını sertçe ısırdım. Heyecandan ve beklentiden titreyen ellerimi, eşofmanına indirip aşağı doğru çekti. Acele ettiğim için hareketlerim biraz sarsaktı. Vural bir eliyle kalçamı kaldırdı ve doğru pozisyonu buldu. Kalbim şiddetle çarparken onu içime doğru yönlendirdim. Bedenlerimiz bütünleştiğinde dudaklarından sert bir soluk döküldü. Bu hissi öyle çok seviyordum ki ağlamak istiyordum. Başını göğsümden kaldırıp dudaklarını boynuma bastırdı ve hareket etmeye başladı. Aceleci ve sabırsızdık. Yine de geçirdiğimiz günlerin stres ve sıkıntısı nihayet kaybolup gitmişti.

Zihnim ve bedenim bu anın içinde hapsoldüğünde ona sıkıca sarıldım. Sınavlar ve regl sürecim derken neredeyse on gündür birbirimize doğru düzgün dokunmamıştık. Ayrıca Umut'u süten kestiğim için geceleri sık sık uyanıyordu. Bu yüzden elimize geçen küçük fırsatları kaçırmak istemiyorduk. Yüzümü boynuna gömdüğümde kalçalarım ona ayak uydururken dudaklarımı sertçe ısırdım. Kendimi daha fazla tutamayacaktım. Vural bunu anladığı için darbelerini hızlandırdı. Sırtımdan akan ter damlaları belime doğru birer birer akarken nefes nefese kalmıştık. Bağırılmamak için dişlerimi bu defa omzuna geçirdim. Gözlerimi sıkıca kapattım. Bedenim bir yay gibi gergindi. Hızlanan darbeleri eşliğinde vücudum ani bir şok dalgasıyla sarsılırken Vural da beni takip etti. Ellerin arasında milyonlarca parçaya dağılmış gibiydim. Kasılmalarım hiç bitmeyecek gibiydi. Birkaç dakika boyunca hareket etmeden kendimize gelmeye çalıştık.

"Zeynep?"

"Hımm?"

"Uyudun mu?"

"İ-h."

Mayıştığım için konuşamıyordum bile. Vural sessizce gülüp ayağa kalktığında bacaklarımı beline sardım. Yüzümü boynuna gömdüğümde

sıcaklığına iyice sokuldum. Bir elini belime yerleştirip yavaşça okşadığında kapalı gözlerimle beraber mırıldandım. Biraz daha böyle kalırsak kollarında uyuyakalacaktım. Bu fikir çok cazipti ta ki banyoya girene kadar.

"Temizlenme vakti."

Benim aksime sesi son derece dinçti. Yorulmak nedir bilmiyor muydu bu adam ya? Başımı omzundan kaldırıp kapanmak üzere olan gözlerle yüzüne baktım. "Kirlenmek daha eğlenceliydi aslında."

Kaşları havalanırken, "Öyle mi?" diye sordu. Başımla onaylayınca eğilip burnumun ucunu hafifçe ısırdı. "Çok konuşma da soyun hadi. Yoksa sabaha kadar uyutmayacağım seni." Gözlerimdeki parlaklığı görünce kalçama ufak bir şaplak attı. "Bakma şöyle. Sınavın var."

Üstümü çıkarırken sahte bir öfkeyle yüzüne baktım. "Hiç eğlenceli değilsin."

Gözlerini kısarak yüzüme baktı. "Az önce yeterince eğlenmedin mi?"

Omuz silktim. "Bilmem." Üstüme doğru tehditkâr bir adım attığında kocaman açılan gözlerimle geriye kaçtım. "Şaka yaptım ya."

"Şu sınav bitsin de ben eğleneceğim seninle, merak etme."

Vural, duşakabine girdiğimde uzanıp suyu açtı. Şampuanı alıp arkama geçti ve ıslanan saçlarımı yıkamaya başladı. Kafa derimde masaj yapan parmakları karşısında bedenim gevşerken gözlerimi kapattım. Vural acele etmeden saçlarımı yıkayıp duruladı. Ardından kendi saçlarını yıkadı. Kısa bir sürede duşumuzu aldığımızda artık ayakta zor duruyordum. Bornozu nasıl giydiğimi bile hatırladığım söylenemezdi.

Yatak odasına girdiğimizde saat üçü geçiyordu. Hızlıca iç çamaşırımı giydikten sonra dolaptan Vural'a ait olan bir tişört alıp üstüme geçirdim. Ardından külçe gibi ağırlaşan bedenimi yatağa yüzüstü bıraktım. Vural üstümü örtmem ile ilgili bir şeyler söyledi ama onu duyduğum söylenemezdi. Yatağa geldikten sonra başımı öpüp üstümü örttüğünün farkına bile varmamıştım. Yorgunluk bedenimi ele geçirdiği için sadece saniyeler içinde uyuyakalmıştım.

Kalemi elimden bıraktım, sabit oturup yazı yazmaktan kaskatı kesilmiştim. Kâğıdı elime alıp masaya bıraktıktan sonra dönemin son sınavını vermenin rahatlığıyla amfiden çıktım. Tahmin ettiğimden iyi geçmişti.

Çok yüksek bir not almasam bile rahatlıkla geçerdim ve bu benim için yeterliydi. Binadan çıktığımda derin bir nefes aldım. Mayıs ayında olduğumuz için hava çok güzeldi. Yüzümde oluşan gülümsemeyle yürümeye başladığımda Leman'ın sesini duydum. "Zeynep?"

Arkamı döndüğümde bana doğru geldiğini gördüm. Leman'la aynı sınıftaydık. Kendi halinde, iyi bir kızdı. Yanıma geldi, koştuğu için yanakları kızarmıştı. Leman, bir altmış boylarında, çok tatlı bir kızdı. Siyah saçlarını sıkıca bağladığı için makyajsız, yuvarlak yüzü ön plana çıkmıştı. "Sınav nasıl geçti?"

Beraber yürümeye başladığımızda koluma girdi. "İyi sayılır. Senin?"

"Çok iyi geçti. En kötü seksen falan alırım."

Azimli ve çalışkan bir kız olduğu için neredeyse tüm dersleri yüksekti, bu yüzden cevabına hiç şaşımamıştım. "Senin yüzünden sınıfın ortalaması uçuyor," diye söylendiğimde güldü.

"Çalışın aşkım, engel mi oluyorum?"

Kolunu dürttüm. "Çocuğum var kızım benim. Anneyim ben, anne."

Ufak bir kahkaha attı. "Ben de sapım."

İlgi alanına ders haricinde bir şey girmediği için hayatına kimseyi almıyordu. "Bu senin tercihin."

Başıyla onayladı. "Son sınıfa gelmeden bir ilişki istemiyorum." Leman, benim aksime yüzde yüz bursluydu. Bu kadar çalışmasının diğer nedeni de bursunu kaybetmek istememesiydi. Bu yüzden ona hak veriyordum. "Neyse, ben kütüphaneye gidiyorum. Sonra görüşürüz."

Leman yanımdan ayrıldığında üst sınıftan olduğunu bildiğim bir çocuk yanıma geldi. "Merhaba, Zeynep," diyerek elini ceplerine koydu.

İsmi hatırlayamadığım için sadece, "Merhaba," dedim.

Bakışlarımdan bunu anladığı için güldü. "Kıvanç ben." Ortak bir dersimizin olduğunu hayal meyal hatırladım. O yüzden yüzü yabancı gelmemişti. Bir yetmiş beş boylarında, esmer, hoş biriydi. "Seninle bir şey konuşabilir miyim?"

Bakışlarındaki ilgili ifadedden ne konuşacağını az çok anlamıştım. Bu yüzden, "Aslında işlerim var," diyerek cevapladım.

"Kısa sürecek, söz veriyorum." Aynı ortamlarda pek takılmadığımız için muhtemelen evli olduğumu bilmiyordu. Ne cevap vereceğimi düşünürken,

"Öncelikle," diyerek konuya girdi. "Beni yanlış anlamamı istemem, Zeynep. Seninle niyetim cidd-"

"Anne."

Umut'un sesini duyunca Kıvanç'ı dinlemeyi bıraktım. Arkamı döndüğümde babasının elini tutan oğlumu gördüm. Onları burada görmeyi beklemediğim için şaşkın bir şekilde bakakaldım. Umut, babasının elini bırakıp bana doğru koştuğunda Kıvanç'ı da söyleyeceklerini de unutmuştum.

Kocaman bir gülümsemeyle oğluma doğru yürüdüm. Gözlerine güneş gözlüğü takmıştı ve beyaz tişörtüyle çok havalı duruyordu. Aramızdaki mesafe azalınca dizlerimin üstüne çöküp kollarımı iki yana doğru açtım. Ufak kahkahalarıyla küçük bedenini kollarıma bıraktığında ona sıkıca sarılıp yanağını öptüm. Ayağa kalktığımda kollarını boynuma sarmıştı. "Anneciğim."

Birbirimize sarıldığımızda Vural yanıma gelmişti. Güneş gözlüğünü çıkarıp bana doğru eğildi. Başımın üstünü öptüğünde, "Buraya geleceğinizi bilmiyordum," deyip parmaklarımın ucunda yükseldim. Vural'ın çenesini öptüğümde göz kırptı.

"Sürpriz yaptık."

"Sürekli yapsanız."

Vural'ın gözleri arkama kaydı. Dik dik bakarak, "Bu kim?" diye homurdandı.

Bakışlarımı arkaya çevirdiğimde varlığını unuttuğum Kıvanç'la karşılaştım. Şaşkın gözlerle bize bakıyordu. "Aynı bölümde okuduğum biri."

Kıvanç, boğazını temizledi. "Sonra görüşürüz, Zeynep," dedikten sonra arkasını dönüp yanımdan uzaklaştı.

Vural, sıkıntılı bir nefes aldı. "Bir hayran daha..." diye homurdandığında omuz silktim. Pek ilgilendiğim bir şey değildi. Kolunu omzuma attıktan sonra gözleri etrafta gezindi. "Bundan sonra daha sık gelelim, Umut." Umut babasına döndüğünde Vural devam etti. "Yoksa anneni boş bırakmayacak bu ergen sürüsü."

Umut anlamış gibi güldü. Aslında Vural zaten sık sık geliyordu ama bir şey demedim.

"Olur hayatım, gelin."

Beni göğsüne çekti, arabaya doğru yürümeye başladık. "Sınavın nasıldı?"

"Gayet iyi geçti."

Eğilip yanağımı öptü. "Aferin akıllı kızıma."

Umut anında Vural'ı taklit ederek diğer yanağımı öptü. "Aferin anne."

"Taklitçi oğlum benim." Dudaklarımı yanağına gömüp kocaman öptüm. Yüzümde büyük bir gülümseme vardı. Zavallı kalbimde bu iki erkeğe duyduğum aşkın gittikçe büyümesi normal miydi? Arabaya bindiğimizde, "Eve mi gidiyoruz?" diye sordum.

Vural gülümseyerek, "Aslında," deyip arabayı çalıştırdı. "Kocaeli'ye gideriz diye düşünmüştüm."

Murlulukla Vural'a doğru döndüm. "Ya işlerin?"

"Birkaç gün rahatım."

Kemerimi takmadan önce ona doğru yanaşıp yanağını öptüm. "Çok sevinirim." Oradaki evimi çok özlemiştim.

"Sevim teyzeler yemeğe çağırdı. Direkt oraya geçeriz, olur mu?"

Başımınla onayladım. "Olur, Fatma abla nerede peki?"

"Önce onu alacağız, dışarıda işi vardı."

Vural'ın dediği gibi önce Fatma ablayı alıp sonra yola koyulduk. Açıkçası o kadar uykum vardı ki neredeyse tüm yol boyunca deliksiz uyudum. Günlerin yorgunluğu vardı üstümde. Sevim teyzenin evine varmak üzereyken uyandığımda oğlum da benim gibi uyumuştı. Umut arabaya bindiği an uyuyan bir bebektir zaten.

Dikiz aynasından ona bakarken Vural, "Günaydın uyuyan güzel," dedi. Gülümseyerek esnedim. Kısa bir uykuydu ama çok iyi gelmişti.

"Çok yoruldun kızım kaç gündür."

Fatma ablaya döndüm. "Sorma ablam ya, uykuya hasretim."

"Birkaç gün boyunca güzelce dinlen." Araba durduğunda uyuşan bacaklarımla indim. Umut'u aldığımda Fatma abla da arabadan inmişti. "Ben de özlemişim buraları." Fatma ablanın mahalledekilerle arası iyiydi. İstanbul'a taşındığımızda belli etmese de çok üzülmüştü. Hepimiz buraya çok alışmıştık.

Yanına gittiğimde Vural, Umut'u benden aldı. Kapıyı çaldığında, bizi Afra'nın küçük kardeşi Esra karşıladı. Her gördüğümde biraz daha büyüyordu. "Umut gelmiş!" Murlulukla bağıınca gülümsedim. "Abla koş, geldiler!" diye bağırdı. Afra ve Esra, Umut için kavga bile ediyorlardı.

Afra uçarak yanımıza geldiğinde yüzümüze bile bakmadan, "Hoş geldiniz," deyip Umut'u kucakladı. "Yakışıklı prensim benim." Umut, anında Afra'ya sarıldı. Oğlum güzelden anlıyordu gerçekten ve Afra'ya ayrı bir düşünlülüğü vardı. "Beni mi özlemiş yakışıklım? Yerim seni ben."

"Pabucum dama atıldı resmen. Oğlumu kıskanacağım ama ya," diye söylendim.

"Ay kıskan Zeyno, şu yakışıklı varken n'apayım ben seni? Değil mi teyzeciğim?" deyip yanağını ona doğru uzatan oğlumu öptü. Dudaklarımı büktüm.

"Kırıcısınız."

"Âşığız biz âşık, girme aramıza kötü kaynana."

"İnanmıyorum, kötü kaynana oldum Vural ya."

"Karıma haksızlık yapıyorsun, Afra Hanım."

Afra bize ters ters baktı. "Kocanı bana karşı dolduramazsın ya, hem de gözümün önünde." Ardından tekrar Umut'a döndü. "Bunlar mutlu olmamıza izin vermezler, Umut. En iyisi kaç sen bana." Umut mutlulukla gülerken uzanıp Afra'yı bir kez daha öptü. "Bu evet demek mi teyzesinin bir tanesi?" Bu defa Afra'nın saçını tuttu ve çekti. "Ama ayıp oluyor Umut, hayır desen de yeterli olurdu."

İkisi konuşurken beraber arka bahçeye geçtik. Güzel bir bahar akşamıydı. Akşam olmasına rağmen hava çok güzeldi. Bahçedeki ağaçların üzerine astıkları ışıklandırmalarla etrafı aydınlatmışlardı için de güzel bir ortam olmuştu. Buraya her geldiğimde hafiften duygusallaşıyordum.

Afra'nın anne ve babası bizi görünce ayağa kalktı. Bakışlarını yemeklerle donatılan masaya kaydı. Sema teyze ve kızı Şeyma da gelmişti. Sema teyze de ayağa kalktığı anda yüzüne baktım. Tahir yurtdışına gittiğinden beri adeta on yıl yaşlanmış gibiydi. Yüzüne çöken hasretin çizgileri gittikçe belirginleşiyordu. Tahir gideli neredeyse bir buçuk yıl oluyordu. Arkasında gözü yaşlı bir anne, kalbi kırık bir kadın bırakarak çekip gitmişti. Aslında kendisi için en iyisini yapmıştı. Çünkü burada durarak bir şeyleri aşamazdı. Sema teyzenin gözyaşları bitmemişti ama Afra'nın kalbi iyileşmişti. Ağlaya ağlaya Tahir'i geride bırakmıştı. Sevgi, her şeye yetmiyordu işte.

"Hoş geldiniz."

Teker teker herkese sarıldık. Masaya geçtiğimizde yüzümdeki gülümseme belirgindi. Anında muhabbet dönmeye başlamıştı bile. Servet amcanın mangalda pişirdiği tavuklardan tabağıma aldım. "Çok güzel görünüyor."

"Afiyet olsun, Zeynep kızım."

Umut, Afra'da olduğu için rahat rahat yemeğimi yiyebilmişim. Onun da yemek saati yaklaştığından hızlı hızlı yemeye çalıştım.

"Tahir'in gelmesine de az kaldı, Vural oğlum." Sema teyzenin sesini duyunca ona döndüm. Vural ile konuşuyordu ama ses tonu yüksek olduğu için hepimiz duymuştuk.

"Evet, geçen gün konuştuk. Haziran ayında geleceğini söyledi."

Sema teyze iç çekerek arkasına yaslandığında yanımda oturan Afra gerilmişti. Uzanıp elimi bacağına koydum. Umut'la oynamaya devam etse de bedeni kaskatı kesilmişti.

"Gelinimi de getirecek inşallah. Mahallede güzel bir düğün yapalım, Vural."

Şaşkınca, "Gelinin mi?" diye sordum. Tahir, evleniyor muydu? Afra hareket etmeyi kestğinde gözlerim onu buldu. Kıpırdamadan Umut'un yüzüne bakıyordu ama onu görmediğinden emindim. Dudakları yaşadığı şaşkınlıktan ötürü aralanmış öylece duruyordu. Bacağına sıktım, her an ters bir tepki vermesinden korkuyordum.

"Evet ya gelinim, birkaç aydır bir kızla görüşüyordu. Anlaşmışlar, evlenecekler."

Afra'nın babası boğazını temizledi. "Hayırlı olsun, Sema."

Gözleri ise kızının üstündeydi. Umut, elini Afra'nın yüzüne yerleştirdi. "Afa." Adını tam söyleyemeden yanağını sıktığında Afra gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

"Sağ olasin, Servet. Sonunda oğlumun mürüvvetini göreceğim. Artık tek isteğim buraya geri dönmesi."

Sevim teyze araya girdi. "Döner elbet, Tahir dayanamaz sensiz."

Umut bu defa Afra'nın saçını tutup çekiştirdi. Sanki şokta olduğunu anlamış da onu oradan çıkarmaya çalışıyordu. "Afra, Umut için çorba hazırlayalım mı? Acıkınca çok ağlıyor."

Afra bana döndü, gözleri boş bakıyordu. "Olur," deyip ayağa kalktığında Umut'u ondan aldım ve Vural'a döndüm.

"Çorba hazırlamaya gidiyoruz."

Vural, Umur'u kucağına alıp dizine oturttu. "Acıkış mı benim oğlum? Anne gelene kadar mangal yer misin?"

Umur başıyla onaylayıp, "Çobal!" diye bağırdı. Vural yüzündeki gülümsemeyle eğilip yanağını öptüğünde bahçeden çıktık.

Mutfağa geçtiğimizde Afra konuşmadan yardım etmeye başladı. Kolu-nu tutup onu durdurdum. "İyi misin?" Sırtını bana döndüğü için yüzünü göremiyordum. Yavaşça onu kendime doğru çevirdim. Gözlerindeki boşluk büyümüştü. O kadar derin bir büyüklüktü ki bu, Afra'yı içine çekip yutma-sından korktum. "Afra?"

"İyiyim," dedi hızlıca. Sesi dümdüzdü. Duruşunu dikleştirip, "İyiyim," diye tekrarladı aynı ses tonuyla. Bir şey demeden uzanıp onu kollarımın ara-sına aldım. Kımıldamadan öylece durdu. Daha sıkı sarıldım. Tuttuğu nefesi yavaşça dışarı bıraktı. "Üzülmeye hakkım yok, iyi olmak zorundayım."

Kısık sesle yaptığı itirafı karşısında gözlerimi kapattım. "Bir zamanlar hayatında olan bir adamdı, üzülmeye hakkın var."

"Ondan ayrılmak benim tercihimdi ama..."

Ayrılıkların da sevdaya dahil olduğunu en iyi bilenlerden biri olduğum için acı acı gülümsedim. "Bu bir şeyi değiştirmez."

"Aslında onun adına sevindim fakat..." deyip sustu. Geri çekilip yüzüne baktım, üzüntüsünü görebiliyordum. Afra, Tahir'den sonra kimseyi haya-tına almamıştı. Etrafindakilerin baskısına rağmen evlenmek istemediğini açık bir şekilde dile getiriyordu. Aradan iki koca yıl geçmesine rağmen bu fikrinden vazgeçmemişti. "Neyse, en azından mutlu. Yüreğimde yer edi-nen bir yük vardı, artık yok." Gülümsemeye çalıştığında sessiz kaldım. Ne diyeceğimi pek bilmiyordum. Arkasını dönüp dolaptan bir şeyler çıkardı. "Biliyor musun, Doğu geçen gün bana çıkma teklifi etti."

Gözlerim kocaman açıldı. "Patronunun kardeşi olan Doğu mu?" Doğu aslında nişanlıydı ama yanlış hatırlamıyorsam geçen sene bu zamanlar ayrılmıştı.

"Evet, tam olarak o Doğu."

"Ee, sen ne dedin?"

Omuz silkti. "Kendimi hazır hissetmediğimi söyledim."

Sırtımı tezgâha yasladım. "Öyle mi gerçekten?"

Başıyla onayladığında çorbayı tabağa doldurdu. "Vicdan azabı çekiyordum. Tahir'i üzdükten sonra mutlu olmamam gerekiyormuş gibi hissediyordum." Yüzünde acı bir gülümseme oluştu. "Ama bak, o mutluluğu bulmuş."

Başımı yana doğru eğdim. "Sıra sendedir belki."

Bana doğru döndüğünde yorgun bir nefes aldı. "Hâlâ hazır hissetmiyorum, Zeynep. Doğu bekleyeceğini söyledi, bunu yapmaması gerektiğini söyledim ama pek dinleyeceğini sanmıyorum."

"Hayatı ertelemeyi bırakman gerekiyordur belki, Afra."

Bir süre sessiz kaldı. "Belki de," dediği sırada Afra'nın babası mutfığa geldi.

"Kızlar, nerede kaldınız?"

Çorba kâsesini Afra'nın elinden aldım. "Geliyoruz."

"Afra, sen kal kızım."

Ben mutfaktan çıktığımda Afra ve babası mutfakta baş başa kaldılar. Bir an orada durup bekledim. Babasının, "İyi misin kızım?" dediğini duyduğumda iç çektim.

"İyiyim baba."

"Gel bir sarılayım, aslan kızım benim."

Dudaklarımda oluşan gülümsemeyle bahçeye geçtim. Babası haricinde evde kimse Tahir'le aralarında geçenleri bilmiyordu. Afra, baba konusunda şanslı bir kızdı. Hesap sormak yerine kızına destek olan bir babaya sahipti.

"Çoba." Umut'un sesini duyunca gülümsedim. Oğlum benim gibi iştahlıydı. Yanlarına gidip sandalyeye oturdum. Vural, Umut'u bana doğru çevirip çorbayı içirmem için tuttu. Oğlum çok acıktığı için sabırsızdı. Yeni kaşığı alırken bana doğru eğiliyordu.

"Yavaş babacığım, boğulacaksın."

Tabii ki Vural'ı dinlemedi. Hatta daha hızlı yedirmem için mızımlandı. Ağzındakini yutmadan yeni kaşığı onun için hazırlıyordum. Nihayet son kaşığı yediğinde durdu.

"Doydun mu oğlum?"

Başını diğer tarafa çevirip boşalan tabağa bakmadı bile. Doyunca hiçbir şeyi görmüyordu gözü.

"Afra? İyi misin kızım, rengin solmuş?"

Gözlerim yanımda oturan Afra'yı bulduğunda gülümsemeye çalıştığını gördüm. "İyiyim annem, sabah erken kalktım ya uykusuzum."

"Bazı şeyler değişmiyor," diyerek ortamı yumuşatmaya çalışan Şeyma, olayın aslını bilenlerdendi.

Afra, ona içten bir gülümseme gönderdi. "Öyle kankam, uykusuzluğa hiç dayanamıyorum."

"Evlilik çağına geldin kız, ne uykusuzluğu?"

İğneleyici üslubuyla konuşan Sema teyzeye doğru döndü. "Ne alakası var, Sema teyze? İnsan uykusuna her yaşta düşkün olur."

Sema teyze iç çekti. "Bu yeni nesil çok zor be, Sevim."

"Öyle, Sema... Biz böyle miydik sanki?"

Servet amca araya girip, "Karışmayın kızıma, işleri çok yoğun bu aralar," diye savunduğunda kadınlar susmuştu.

Yemekler bittiği için Sevim ablaya döndüm. "Her şey çok güzel olmuş. Ellerinize sağlık."

"Afiyet olsun güzel kızım."

Vural, kucığında uyumak üzere olan Umur'la beraber ayağa kalktı. "Biz artık gidelim."

"Otursaydınız oğlum, erken daha."

"Her şey için sağ olun Servet amca ama yorgunuz. Dinlenelim biraz."

Servet amca yavaşça ayağa kalktı. "Böyle olmadı ama evlat. Bir dahakine daha geniş bir zamanda gelin."

Uzanıp Servet amcanın elini sıktı. "Bir dahakine siz gelin."

Herkesle vedalaştıktan sonra evden çıktık. Fatma abla daha sonra geleceği için o çaya kalmıştı. Dışarı çıkınca Vural'a döndüm. "Yürüyelim mi?"

Zaten ev çok yakındı. Vural başıyla onaylayıp elimi tuttu ve birlikte yürümeye başladık. Temiz havadan derin bir nefes alırken gözlerim aşına olduğum mahallenin sokağında gezindi. Buraya sinen çok fazla anı vardı. Her taşında, her köşesinde... Kısa sürede çok şey yaşamıştık.

Hüzünle gülümsediğimde gözlerim Gül'ün evine kaydı. Dolaylı yoldan olsa da benim yüzümden zarar görmüş ve babasının yanına, yurtdışına taşınmıştı. Geçen sene de annesi taşındığı için evleri boştu. Gül'den de annesinden de pek hazzetmezdim ama hayatlarının bu denli değişmesine

çok üzülmüştüm. Özellikle bunda payımın olması... Amcamın oğlu Diyar, onun hayatını mahvetmişti.

Gözlerimi evden ayırdım. Tamirhaneye giden yola baktım. Tahir de gitmişti. İyi bir sevgili olamamıştı belki ama iyi bir insandı. Zor anlarımızda hep yanımda olmuştu. Onun gidişi hepimizi çok üzmüştü. Biraz daha yürüyünce evimize yaklaştık. Karşımızda oturan Ferda ablanın evi gözüme çarptı. Hâlâ bekârdı ve cam kenarında durmaya devam ediyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

Başımı Vural'a doğru çevirdim. "Zaman ne kadar hızlı geçmiş."

Dudaklarında buruk bir gülümseme oluştu. "Her şey aynı gibi ama hiçbir şey eskisi gibi değil." İçli bir nefes aldım. Öyleydi. Vural ise konuşmaya devam etti. "Bir ailemi kaybettim bu mahallede. Annem ve babam..." deyip sustu. İkimiz de ağır ağır eve doğru yürüyorduk. "Sonra yeni bir aileye sahip oldum."

Umut'un yanağını öpüp elimi bıraktı ve onu yere indirdi. Ortamızda duran Umut'un elini tuttuk ve yürümeye devam ettik. Hafif bir rüzgâr saçlarımı geriye doğru savurduğunda evimizin önünde durduk. Başımı kaldırıp iki katlı ahşap eve baktım. Buraya geldiğim ilk günü tüm detaylarıyla hatırlıyordum. Yanımda sevdiğim adam ve içime ektiğim umutsuzluğun tomurcuğuyla bu eve adım atmıştım. Dizginleyemediğim korkumun hatıraları, zihnimde silik anılardan ibaretti. Bu ev bizim miladımız olmuştu. Bu evde Vural bana dokunmuş ve buz tutan kalbinin kapılarını açmak için kendine izin vermişti. Bu evde kalbimin diğer yarısı olan oğluma hamile kalmıştım. Güzelliklerin yanı sıra en zor günlerimizi de bu evde geçirmiştik. Ama şimdi hepsi geride kalmıştı.

Oğlumun küçük elini hafifçe sıkıduğmda eve girdik. Gözlerim tanıdık duvarlarda gezindi.

"Yaşadığım hiçbir yeri, bu ev kadar çok sevmeyeceğim."

Kısık sesli itirafım sonrasında Vural iç geçirdi. Umut elimizi bırakıp, "Arabalarım," diyerek koştu.

"Ben ise seninle olduğum her yeri çok seveceğim." Başımı kaldırıp göğsümü ateşe veren gözlerine baktım. Bana doğru bir adım attı. "Zeynep..." diye fısıldadı. "Zeynep'im... Benim güzel, inatçı sevgilim."

Elini yanağıma yerleştirip yavaşça okşadı. Sıcak avucuna yasladım yüzümü, gözlerimi kapattım. Yaşadıklarımız film şeridi gibi gözlerimin önünden

geçmeye başladı. Beni kurtardığı andan başlayan filmin başlangıcı, acıyla doluydu. Fakat sonrasında benim için yaptıkları ve kalbime eklediği hisler tüm acıları yavaş yavaş sıyırmıştı. İzler orada kalacaktı belki ama etkisi hiçbir zaman artmayacaktı. Çünkü Vural, geçirdiğim tüm sevgisiz yıllara inat beni öyle güzel sevmişti ki... içimde bundan başka hiçbir duyguya yer kalmamıştı. Gözlerimi açtığımda, bana aşkla bakan gözleriyle karşılaştım. Yeşil gözlerinin içinde parlayan ışık, tüm dünyamı aydınlatacak güce sahipti.

"Seni ne kadar sevdiğimi anlatacak kelimeleri bulamıyorum bazen." Yağışındaki elini enseme kaydırıp ve başımı göğsüne doğru çekti. Alnımı tam kalbinin üstüne yerleştirdi. "Değerlim..." Başımın üstünü öptü. "Gözümünden sakındığım..."

Kollarımı beline doladım ve alnımı kalbine bastırdım. Benim her şeyim olan adam, bana dünyaları vermişti. Yüreğini yüreğime *sürgün* eden bu aşk, kör bir *düğüm* misali bizi birbirimize bağlamıştı.

SON

TEŞEKKÜR

Bu kitabımda da beni yalnız bırakmayan sevgili okurlarım... Keşke ben-deki değerinizi size gösterebilmem için bir imkânı olsaydı. Her biriniz benim için çok değerli ve özelsiniz. Beni ilk günden beri yalnız bırakmadığınız için hepinize çok teşekkür ederim. İyi ki varsınız.

Kitabımı sizlerle buluşturmamı sağlayan Pukka Yayınları'na çok teşekkür ederim.

Yazım aşamasında yardımlarını esirgemeyen ve sürekli daha iyisini başarmam için beni teşvik eden sevgili dostlarım Ezgi Yıldırım, Zeynep Şimşek, Gülay Dizman'a ve sevgili eşim Oktay Taş'a ne kadar teşekkür etsem azdır.

Sizin sayenizde bu kadar güzel bir kitap çıktı ortaya, yanımda olduğunuz için çok şanslıyım.